

EGY VALÓBAN KULTIKUS REGÉNY MÉLTÓ FOLYTATÁSA

Glen Cook
Lappangó Árnyak

A Fekete Sereg 2.
GLEN COOK
LAPPANGÓ ÁRNYAK
(A Második Krónika)
([Tartalom](#))

Ajánlás
David G. Hartwellnek,
aki nélkül ma nem létezne
sem a Pallos, sem a Rettegés Birodalma,
sem a Csillaghalászok.

1

FENYVES

A bölcsek úgy tartják, minden ember kárhozatra születik. Mindannyian a Halál csecsén nevelkedünk.

Mind, ki él, hajbókol a Néma Császár előtt. Az Árnyéban Rejtező Úr csettint. Egy tollpihe a föld színére hullik. Az Ő énekének nincs dallama. A jó korán hal. A gonosz virágzik. Ő a Káosz Urainak királya. Leheletétől megremegnek a lelkek.

Találtunk egy várost, melyet az ő dicsőségére emeltek réges-régen. Ám korszakok múltával ez az imádat megfeledkezett róla, mire is irányul. Isteni fensége megfakult, kitörlődött mindenki emlékeiből, kivéve azokét, akik az árnyakat járják. Fenyvesre most sokkal

közvetlenebb veszély leselkedett: egy fantom surrant a múltból a jelenbe, s most egy kőszáli magaslatról fürkészte a várost. Éppen ezért a Fekete Sereg meglátogatta ezt a különös települést, mely oly messze kívül esett az Úrnő birodalmának határain... De ne vágjunk a dolgok elébe. Mi kezdetben még távol jártunk. Csupán két régi barát, és egy maroknyi ember – akikkel majd csak később találkozunk – került szemtől szembe a borzalommal.

2

ROVÁS: RÉZSÚ

A sűrű bokrok közül úgy bukkantak elő a gyerekfejek, akár vakondok a földből. Merőn figyelték a katonákat.

– Legalább ezren vannak – suttopta a fiú. A hadoszlop vége a messzi távolba nyúlt, a felvert por épp egy távoli domb oldalát készült megmászni. A szekerek nyikorgása és a lószerszámok csörömpölése egyre hangosabb lett.

Iszonyatos hőség volt, a gyerekekről szakadt a víz. Gondolataik a közeli patak felé kalandoztak. Szívesen megmártóztak volna abban a kis tóban, amit nemrég arrafelé találtak, de most őrszolgálatot adtak. A verebek mostanság azt csiripelték, az Úrnő ki akarja irtani a Rovás tartományban mozgolódó lázadókat.

És a katonák egyre csak jöttek. Mogorva, sziklaarcú férfiak. Veteránok. A koruk alapján akár részesei lehettek annak a szörnyű csapásnak is, amit hat éve mértek a lázadókra, elpusztítva negyedmillió embert, köztük az itt strázsáló gyerekek apját.

– Ezek ők! – nyögte sápadtan a fiú. Hangja rémülettől és áhítatos tisztelettől remegett. – Ez a Fekete Sereg.

A lány nem ismerte ennyire az ellenséget.

– Honnan tudod?

A fiú egy hatalmas aranyderesen lovagló, tagbaszakadt alakra mutatott. A férfi haja már erősen őszült. Egész tartása parancsoláshoz szokott emberre vallott.

– Az ott a Kapitány. Mellette az a kis fekete fickó nyilván a varázsló, akit Félszeműnek hívnak. Látod a kalapját? Arról lehet felismerni. Akik mögöttük jönnek, azok Elmo meg a Hadnagy.

– Velük van valamelyik Fogadott? – A lány felemelkedett, hogy jobban lásson. – Hol a többi híresség? – Ő volt a fiatalabb. Tízéves bátyja már a Fehér Rózsa katonájának tekintette magát. Dühösen rántotta le maga mellé a hűgát.

– Te kis hülye! Azt akarod, hogy meglássanak?

– És akkor mi van?

A fiú elbiggyesztette a száját. A húga persze elhitte, amit Jámbor bácsikájuk mondott, hogy az ellenség nem bántja a gyerekeket. Gyűlölte a nagybátyjukat a beszariságáért.

A Fehér Rózsa követőinek bátorságát egyébként sem tartotta túl sokra. Csak játéknak tekintették az Úrnő elleni háborút. Az volt a leghősiesebb húzásuk, ha néha megtámadtak egy-egy hírvivőt. Az ellenségnek legalább volt vér a pucájában.

Már látták mindazt, amiért ideküldték őket. Megbökte a lány csuklóját.

– Menjünk! – Átlopakodtak a csaliton, a fákkal sűrűn benőtt patakpart felé vették az irányt.

Hirtelen árnyék vetült eléjük az ösvényre. Felpillantottak, és megfagyott a vér az ereikben. Három lovas nézett le rájuk. A fiú elsápadt. Senki sem juthatott mögéjük, anélkül, hogy észrevették volna.

– Manó!

Középen az apró, békaképű fickó elvigyorodott. – Szolgálatodra, töpörtyű.

Bár a fiú megdermedt a félelemtől, agya gyorsan járt. Felkiáltott: – Rohanj! – Ha valamelyikük megússza...

Manó körkörös mozdulatot tett, ujjai között halványlila fényháló feszült ki, aztán olyan mozdulatot tett, mintha eldobna valamit. A fiú elzuhant, láthatatlan kötelékekkel küzdött, akár egy pókhálóba akadt légy. A húga néhány lépésnyire tőle pityeregni kezdett.

– Szedjétek fel őket! – mordult Manó a társaira. – Biztosan érdekes dolgokat fognak mesélni.

* * *

3

FENYVES: VASLILIAM

A Liliom a Szirom-közben áll, Fenyves legretkesebb nyomornegyedében, Katafalkban, ahol minden falatot a halál íze keserít meg, ahol az emberi élet annyit sem ér, mint egy óra a tűz melege mellett vagy egy kiadós falatozás. Dűledező homlokzata a jobbján álló házra roskad, úgy kapaszkodik támasztékába, mint akármelyik részeg vendége. Hátsó része az ellenkező irányba lejt. Az oldalát alkotó pőre gerendázaton a rothadás szürke foltjai

éktelenkednek. Ablakait hulladékfával deszkázták be, a résekbe pedig rongyokat tömködtek. Szánalmas tetején lyukak tátonganak, amin fűtülve ront be a szél, valahányszor lecsap a közeli Wolander-hegységből. Arrafelé még a nyári napokon is gleccserek csillognak, távoli ezüst erek gyanánt.

De a tengeri szelek sem jobbak. Csontig hatoló jeges párát hoznak, és tomboló jégtáblákat kergetnek maguk előtt keresztül a kikötőn.

A hegység fenyőbozontos karjai a folyót kikerülve a tenger felé nyúlnak, hatalmas tenyerein épült a város és a kikötő. A település a folyón átívelve mindkét oldalon felkúszik a magaslatokra.

Fenyvesen a jólét felfelé igyekszik, minél messzebb a szennyes folyótól. Ha a katafalkiak néhanapján felemelik tekintetüket saját nyomorúságukról, odafent a gazdagok otthonait látják, fenn hordott orrokat, és gazdáikat, akik egymást figyelik a völgy felett.

Még feljebb, az égbe szökő ormokon két kastély áll. A déli magaslaton épült a Zordon, Fenyves hercegeinek székhelye időtlen idők óta. A vár elképesztően lerobbant. Mint majdnem minden épület Fenyvesben.

A Zordon alatt terül el a város hitének szíve, a Tiltott Negyed, ami a mélyben kígyózó Katakombákat rejti. Odalenn félszáz generáció halottjai várják a Távozás Napját, nyugalmukat a Holtak Őrzői vigyázzák.

A hegy északi peremén egy félig elkészült erőd áll. Egyszerűen csak a fekete kastélynak hívják. Tervezése hátborzongatóan idegenszerű. Pártázatáról különös,

kifacsarodott szörnyek figyelik a várost. Falain haláltusájukba dermedt csúszómászók kapaszkodnak. Az obszidiánszerű építőanyag folytonosnak tűnő felületét sehol sem töri meg habarcs vagy illeszték. És a vár egyre nő. A fenyvesiek nem vesznek tudomást sem a kastélyról, sem növekedéséről. Nem akarják tudni, mi folyik odafent. A túlélésért vívott szüntelen küzdelem közepette ritkán van alkalmuk elég magasra emelni a tekintetüket.

4

ROVÁS: RAJTAÜTÉS

Húztam egy hetest, terítettem, eldobtam egy hármast, és a kezemben tartott magányos ászt bámultam. A bal oldalamon Szurkapiszka felmordult:

– Akkor ennyi. Mindjárt kiszáll.

Kíváncsian méregettem.

– És ezt honnan a fenéből veszed?

Húzott, káromkodott egyet, eldobta.

– Ha lapod van, olyan képet vágsz, mint egy hulla. De komolyan, Vészmadár, még a szemeid is megüvegesednek.

Cukorfalat húzott, felmordult, és eldobott egy ötöst.

– Igaza van, Vészmadár. Olyan fapofát tudsz vágni, hogy az már üvölt. Gyerünk már, Milán!

Milán merőn bámulta a leosztását, aztán a paklit, mintha legalábbis a pusztá akarásával megfordíthatná a szerencséjét. Húzott.

– A francba! – Eldobta a lapot, egy alakosat. Bemutattam

az ászomat, és besöpörtem a nyereményt.

Míg Milán összeszedte a paklit, Cukorfalat a hátam mögé sandított. A tekintete megkeményedett.

– Mi van? – kérdeztem.

– A házigazdánk kezdi összekaparni a bátorságát. Azt lesi, hogy tudna meglógni, értesíteni a haverjait.

Megfordultam. A többiek szintén. A kocsmáros meg a vendégei sorra lesütötték a szemüket, és megpróbálták minél kisebbre összehúzni magukat. Mind, kivéve azt a magas, sötét hajú fickót, aki egyedül üldögélt a tűzhely közelében, az árnyékba húzódva. Ő kacsintott, és üdvözlésképpen felém emelte a korsóját. Összehúztam a szemöldököm, de csak egy mosolyt kaptam válaszul.

Milán osztott.

– Százkilencvenhárom – jelentettem be.

Cukorfalat elfintorodott.

– Baszódj meg, Vészmadár! – mondta szenttelen hangon. Számolom a leosztásokat. Tökéletes homokszemek a Fekete Seregben töltött életünk homokórájában. Több mint tízezer játszmán vagyok túl a Bűbájtoronynál vívott csata óta. És hogy hány leosztást láttam, mielőtt elkezdtem számolni őket, azt csak az istenek tudhatják.

– Szerintetek kiszagoltak minket? – kérdezte Szurkapiszka. Egyre idegesebb lett. A várakozás már csak ilyen.

– Nem hinném – Cukorfalat eltűzött figyelemmel rendezgette a lapjait, ezzel árulta el magát. Nagyon jó leosztást kaphatott. Újra átnéztem az enyémet. Huszonegy. Lehet, hogy ezért kiherélnek, de ez a legjobb mód, hogy

megállítsam... Virítottam: – Huszonegy!

Milán arca elborult.

– Anyád! – Kiterítette a lapjait. A leosztása túl erős volt nyitáshoz, egy király miatt huszonkettőre jött ki. Cukorfalatnál három kilences, egy ász meg hármas volt. Vigyorogva zsebeltem be mindent.

– Ha ezt is megnyered, átkutatjuk a ruhaujjad! – fröcsögte Szurkapiszka. Összeszedtem a kártyákat és nekiláttam keverni.

A hátsó ajtó zsanérja megnyikordult. Mindenki megdermedt, és a konyhaajtóra meredt. Mozgolódás nesze szűrődött ki.

– Kriglis! Hol a fenében vagy?

A kocsmáros elkínzott pillantást vetett Cukorfalatra, az pedig bólított. A férfi kiszólt: – Itt vagyok, Jámbor.

– Játszani! – szúrta a fogai közt Cukorfalat. Elkezdtem osztani. Egy negyvenes fickó lépett ki a konyhából, és többen követték.

Mind zöld ruhában, ijjal a vállukon. Jámbor szólalt meg:

– Biztos elkapták a gyerekeket. Fogalmam sincs, hogy, de... – Észrevett valamit Kriglis szemében. – Mi bajod?

Sikerült kellőképpen megfélemlítenünk a kocsmárost, eszébe sem jutott beköpní minket.

A lapjaimba bámultam, közben lassan előhúztam a tüvetőmet. A többiek dettó. Szurkapiszka eldobott egy kettést, amit az előbb húzott. Általában alacsony lapokra játszott, de most túlságosan ideges volt.

Cukorfalat felvette a lapot, lepakolt egy ász-kettes-hármassort, dobott egy nyolcast.

– Én megmondtam, hogy nem a gyerekeket kéne küldeni!
– nyavalyogta Jámbor egyik társa. Úgy látszott, mintha valami régi vitát akarna felemlíteni.

– Baromira nincs most szükségem okostojásokra! – mordult rá Jámbor. – Kriglis, találkozót tartunk. Szedjük össze a cuccot.

– De semmi biztosat nem tudunk – vetette ellen egy másik zöldruhás. – Egyébként is, tudod milyenek a gyerekek.

– Csak magadat vered át. Az Úrnő vérebei már a kertek alatt járnak. A nyavalygós megint közbekotyogott: – Én megmondtam, hogy ennek a bandának nem kéne nekimenni... – Hirtelen elhallgatott, mikor végre rájött, hogy idegenek is vannak a csehóban, az ismerős arcok pedig mind hullasápadtak.

Jámbor a kardjához kapott.

Kilencen voltak, ha beleszámítjuk Kriglist és azokat a helyieket, akik beszálltak a bunyóba. Cukorfalat felfordította a kártyaasztalt. Meghúztuk a tüvetők ravaszát, a négy mérgezett lövedék átsüvített az ivó légterén. Kardot rántottunk.

Alig néhány szempillantásig tartott az egész.

– Mindenki egyben van? – tudakolta Cukorfalat.

– Csak egy karcolás – felelte Milán. Vetettem rá egy pillantást, de nem volt komoly.

– Vissza a sank mögé, öregfiú – vetette oda Cukorfalat Kriglisnek, aki valahogy megúsza a mézszárlást. – A többi redves falusi takarítson itt össze. Szurkapiszka, figyelj őket. Ha bármelyik próbálkozik, öld meg az összeset!

– Mit csináljunk a döggökkel?

– Dobjátok őket a kútba!

Lábra állítottam az asztalt, és kisimogattam rajta egy gyűrött papirost. Korábban ezen vázoltuk fel a rovási felkelők vezetőségének hierarchiáját. Jámbor nevét vastagon áthúztam. Valahol középtájon találtam rá.

– Hé! – szóltam oda a kocsmárosnak. – Gyere ide!

Kriglis kábé olyan lelkesen közeledett hozzám, mint kutya a korbácshoz.

– Nyugi. Van esélyed, hogy ép bőrrel megúszd. Persze, csak ha együttműködsz. Árujd el szépen, kik voltak ezek.

Hímezett-hámozott, megpróbált mellébeszélni. Ahogy sejtettem.

– Csak a neveket – próbálkoztam. Összehúzott szemekkel nézte a papírt. Nem tudott olvasni. – Ide figyelj, Kriglis! Kurva jó muri ám a kútban pancsikálni egy rakás hulla társaságában, nem gondolod?

Nyelt egy nagyot, és körbepillantott a teremben. A szeme sarkából a tűzhely mellett ülő fickóra sandított. Az ürge végig meg se mozdult. Még most is látványosan szart ránk. Kriglis megnevezett mindenkit.

Akadtak, akik rajta voltak a listámon, akadtak, akik nem. Akiknek nem találtam a nevét, valószínű csicskások lehettek. Rovást jó előre kikémelettük, megbízhattunk az információinkban.

Az utolsó hulla is küszöbön kívülre került. Egy kis aranypénzt nyomtam Kriglis kezébe, ő meg elkerekedett szemmel nézte. A vendégei egyre barátságtalanabban méregették. Vigyorogva hozzátettem:

– Nélkülözhetetlen szolgálataidért.

Gyöngyöző homloka alól kimeredt szemmel bámulta az érmét. A halálos ítéletét. A földijeit azt hiszik majd, hogy ő segítette a rajtaütésben.

– Most megvagy – suttogtam. – Akarsz élve kimászni ebből a szarból?

Rettegéssel és gyűlölettel átítatott pillantást lövellt felém:

– Miféle gennyládák vagytok ti? – suttogta rekedten.

– A Fekete Sereg, Kriglis. Mi vagyunk a Fekete Sereg.

El nem tudom képzelni hogy csinálta, de sikerült még jobban elsápadnia.

5

FENYVES: MARRON SHED

Az idő hideg volt és lucskos, nyirkos és bágyadt, ködös és mindenekelőtt rohadt szar. A Vaslilium csenevész tüze előtt a beszélgetés ingerült szótagokká csökevényesedett. Aztán szitálni kezdett az eső, s a város minden függőnye összezárult. Barna és szürke alakok kuporogtak elárvultan a sáros, latyakos utcákon. A mai nap mintha csak most mászott volna elő a kétségbeesés méhéből. A Lilium pultja mögött Marron Shed felnézett a korsóból, amit épp törölgetett. Csak a port tartotta távol, hiszen csorba cserépbögréit senki sem használta. Senkinek sem kellett az olcsó, savanyú lőréje. Senkinek sem tellett rá.

A Lilium a Szirom-köz déli részén állt. A pult az ivó árnyaiba burkolózva nyújtózott a bejárattal szemben, mintegy hét lépésnyire az ajtótól. A kis asztalok és a körülöttük álló roskatag székek veszedelmes útvesztőt

alkottak a napfényről betévedő vendég számára. A helyzetet vagy fél tucat gyalulatlan pillér rontotta. A mennyezetgerendák túl alacsonyak voltak egy colosabb ember számára, a padlódeszkák nyikorogtak, szálkás felületük megrepedezett, s bármi ömlött rájuk, az a déli sarok felé folyt.

A falakat a letűnt időkre emlékeztető csecsebecsék és cókókókók díszítették, melyeket régi vendégek felejtettek itt, s a manapság betérők számára már az égadta világon semmit sem jelentettek. Marron Shed túl lusta volt leporolni vagy leszedni őket.

Az ivó L alakban ölelte körül a sankot meg a kandallót – az itt álló asztalok voltak a legkapósabbak. A kandallón túl, mélyen a sötétségbe burkolózva, egy lépésnyire a konyhaajtótól indult az emeleti vendégszobákba vezető lépcső.

Ebbe a homályos labirintusba lépett most be egy alacsony, patkányképű figura. Egy köteg aprófát cipelt.

– Shed... Szabad...?

– Már hogy a fenébe ne, Asa? Mindannyiunknak jól jön.

A tűz már rég egy marék szürke hamuvá sorvadt.

Asa a kandallóhoz oldalgott, az ott ácsorgók morogva húzódtak félre. A jövevény Shed anyja mellé telepedett le. A vén June nem tudhatta, ki az, hisz teljesen vak volt. Asa lerakta maga elé a fát, és nekiállt megpiszkálni a parazsat.

– Továbbra sincs semmi a dokkoknál? – tudakolta Shed.

Asa a fejét rázta.

– Semmi mozgás. Se ki, se be. Egész nap összesen öt embernek akadt munka. Egy szekeret kellett lerámolni. A

fiúk egymásnak mentek a melóért.

Shed bólintott. Asa nem volt az a típus, aki öltre megy, pláne egy kis tisztességes munkáért.

– Kedves, hozz egy sört Asának! – integetett a pult mögött álló lánynak, aki felkapott egy csorba korsót, és a tűzhöz vitte.

Shed nem kedvelte a patkányképűt. Tudta róla, hogy sunyi, tolvaj, hazug gazember, az a fajta, aki pár rézgarasért a saját hűgát is eladná. Három dologhoz értett igazán, a nyavalygáshoz, a siránkozáshoz meg a rugalmas elszakadáshoz. Éppen ezért kihívássá vált Shed számára, akinek magának is szüksége lett volna egy kis pátyolgatásra. Asa egyike volt azoknak a földönfutóknak, akiknek a kocsmáros megengedte, hogy ha hoznak egy kis tűzifát, elalhatnak az ivó padlóján. Ez az ötlet pénzt nem hozott ugyan a konyhára, de legalább biztosított némi meleget June reumás csontjainak.

Fenyvesben ingyen fát találni télen semmivel sem volt könnyebb, mint munkához jutni. Shed szinte már csodálta azt az eltökéltséget, amivel Asa távol tartotta magát a becsületes munkától.

A némaságot csak a tűz ropogása törte meg. Shed félrehajította a szutykos rongyot, és az anyja mögé lépett. Ahogy a kezeit a tűz felé nyújtotta, érezte, ahogy fájdalom hasít a körmeibe. Hidegebb volt, mint gondolta.

Hosszú, fagyos télre számíthatnak.

– Asa, van valami biztos helyed, ahonnan tudsz fát szerezni? – Shednek nem tellett tüzelőre. Manapság a fát messzi földekről úsztatták le folyón a kikötőbe. Az ára

megfizethetetlen volt. Bezzeg gyerekkorában...

– Nincs. – Asa a lángokba bámult. Égő gyanta szaga töltötte be a Liliomot. Shed aggódott a kémény miatt. Úgy tűnt, ezt telet is fenyőforgácson fogják kihúzni, és már tavaly sem söpötte ki a kürtőt. Ha tűz ütne ki, az végleg tönkretenné.

A dolgoknak hamarosan jobbra kell fordulniuk. Már így is a tönk szélén állt, nyakig úszott az adóságban. Bármire képes lett volna.

– Shed!

Az asztalok felé pillantott, az egyetlen fizető vendégére.

– Mi a baj, Holló?

– Kiürült a kupám.

A fogadós tekintete Kedvest kereste, de az eltűnt. Shed halkán káromkodott, nem lett volna értelme felemelni a hangját. A lány süket volt, csak a jelbeszédet értette. Ezt már akkor előnynek tekintette, amikor Holló javasolta, hogy alkalmazza. A Liliom asztalai fölött számtalan titok cserélt gazdát. Úgy tippelte, még több vendég térne be a sutyorgós fajtából, ha biztosak lehetnének benne, hogy senki sem hallgatja ki őket.

Shed lassan ingatta a fejét, majd elvette Holló kupáját. Nem szerette szótlan vendégét, leginkább azért nem, mert ő nagyban játszotta Asa játékát. Senki sem tudott róla, hogy bármilyen jövedelemforrása lenne, mégsem került soha pénzzavarba. A másik ok, amiért viszolygott tőle, hogy Holló fiatalabb, keményebb és egészségesebb volt, mint a Vasililiom legtöbb kuncsaftja. Egyszerűen nem illett a képbe. A Liliom Katafalknak is a legmélyén épült, közel a

rakparthoz. Vonzotta a korhelyeket, a kiégett kurvákat, a neppereket, orgazdákat és mindenféle emberi roncsot, akiket a kereskedőhajók farvize sodort a városba, és még egyszer felvetett, mielőtt örökre a mélybe rántotta volna őket. Sheden néha erőt vett az elkeseredés, ilyenkor úgy érezte, hogy drága fogadója éppúgy a végét járja, akárcsak a vendégei.

Holló nem tartozott ide. Lett volna pénze jobb szállásra. A fogadós azt kívánta, bárcsak lenne elég ereje ahhoz, hogy kihajítsa. Különös vendégétől egyszerűen felállt a szőr a hátán, ahogy ott üldögélt a sarokban törzsasztalánál, ahogy halott szemében gyilkos gyanakvással meredt minden belépőre, ahogy megállás nélkül piszkálta a körmét egy borotvaéles törrel, de leginkább attól, ahogy jéghideg, szenttelen hangon figyelmeztetett bárkit, aki megpróbálta Kedvest a vendégszobákba csalni. Ez különösképp gondolkodóba ejtette. Bár nem volt semmiféle egyértelmű kapcsolat közöttük, Holló mégis úgy védte a lányt, mintha csak a szűz hucicája lenne. Pedig mire való egy kocsmatündér...?

Shed megborzongott, és megpróbálta kiverni a fejéből Hollót. Szüksége volt rá. Szüksége volt minden fizető vendégre, akit föl tudott hajtani. Az üzletet már csak az imádság tartotta életben.

Kivitte a bort az asztalhoz. Holló három pénzdarabot nyomott a tenyerébe. Az egyik egy ezüsttallér volt. Döbbenet meredt rá:

– Uram?

– Szerezz valami rendes tűzifát, Shed! Ha meg akarnék

fagyni, odakint is megtehetném.

– Igen, uram. – A fogadós az ajtóhoz lépett, és kinézett. Latham fatelepe csak egy háztömbnyire állt.

A szemerklő eső időközben jeges viharra terebélyesedett. A mocskos sikátorban sárpatakok csordogáltak.

– Havazni fog napszállta előtt – jelentette be, bár senkit sem érdekelt.

– Ne pöcsölj már! – mordult rá Holló. – Az a kevés meleg is kimegy.

Shed kisurrant. Remélte, hogy odaér Lathamhoz, mielőtt a csontjaiba mar a hideg.

Ám ekkor árnyak váltak ki a jégesőből. Az egyik hatalmas termetű. Mindkettő görnyedten közeledett, nyakuk köré rongyokat tekertek, hogy a hólé ne csorogjon a gallérjuk mögé.

Shed fejvesztve rohant vissza a fogadóba.

– A hátsó ajtón megyek – mutogatta. – Kedves, most lelépek. Reggel óta nem láttál, rendben?

Krag? – kérdezték a lány ujjai.

Shed elkeseredetten bólintott. Beugrott a konyhába, lekapta a foltos kabátját a szőgről, és a hátára vetette. Kétszer is elejtette a kulcsot, mire be tudta illeszteni a zárba.

Ahogy kilépett a hidegbe, egy erősen foghíjas vigyorral találta szemközt magát. Penetráns lehelet csapott az arcába, mellébe egy koszos ujj bökött. – Sietsz valahová, Shed?

– Üdv, Vörös. Csak meglátogatom Lathamot, hozok egy

kis tüzelőt.

– Nem hinném. – Az ujj megint megbökte. Shed hátraesett, és máris az ivó padlóján találta magát. Verítékben fürödve kérdezte: – Nem kérsz egy kupa bort?

– Ó, milyen kedves tőled. De legyen inkább három.

– Három? – Shed hangja megbicsaklott.

– Hát nem tudad, hogy Krag is tiszteletét teszi ma este? Ne próbálj hazudni!

– Nem tudtam – hazudta Shed.

Vörös féloldalas mosolyra húzódó ajkai és a mögülük elővillanó csorba fogsor elárulták, hogy átlát rajta.

* * *

6

ROVÁS: FELFORDULÁS

Akármennyire is erőlködsz, valaki mindig beleszarik a levesedbe. Ilyen az élet. Az okos ember csak annyit tehet, hogy számít rá.

A fene sem tudja, hogyan, de valakinek sikerült meglógnia a kricsmiből, nagyjából amikor már a huszonötödik lázadót sikerült begyűjteni, és kezdtünk igazán hálásak lenni Jámbornak, amiért megtette nekünk azt a szívességet, hogy megbeszélésre hívta a banda teljes vezetőségét. Utólag nehéz volna megmondani, ki cseszte el. Mindannyian tettük a dolgunkat, de ilyen éles helyzetben van egy határ, amin túl már nem lehet mindenre odafigyelni. A pofa, aki meglógott, nyilván már órák óta tervezte a szökést. Hosszú ideig nem is vettük észre, hogy eltűnt.

Végül Cukorfalat szúrta ki. Egy parti vége felé egyszer csak az asztalra dobta a lapjait, és megszólalt: – Míuszban vagyunk egy hullajelölttel, fiúk. Nincs itt az egyik paraszt, tudjátok, aki úgy nézett ki, mint egy disznó.

A szemem sarkából láttam az asztalt. Felmordultam. – Igazad van! Minden kibaszott alkalommal meg kellett volna számolni őket, amikor kimentek a kúthoz.

Szurkapiszka háttal ült a lázadóknak. Nem fordult meg. Kivárt még egy leosztást, aztán odaballagott a pulthoz egy korsó sörért. Míg az asztalnál ücsörgők vele voltak elfoglalva, gyors jelbeszédbe kezdtem. – *Készüljünk a rajtaütésre! Tudják, kik vagyunk. Elszóltam magam.*

A lázadóknak nagyon fáj ránk a foga. A Fekete Sereg mindenfelé nagy hírnévre tett szert. Olyannak ismertek bennünket, akik garantáltan elfojtanak mindenféle forrongást, bárhol is üsse fel a fejét. Bár annyira talán nem vagyunk vérszomjasak, mint azt terjesztik rólunk, de a jöttünk hírére mindenütt kitör a pánik. Ahol feltűnünk, a felkelők általában fülüket-farkukat behúzza elszelelnék.

Most viszont itt voltunk négyen, elvágva a csapattól, nem számítva támadásra. Naná, hogy balhé lesz. Csak az a kérdés, mikor, és mennyire durva.

Azért nekünk is maradt még egy-két adu a tarsolyunkban. Ha egy mód van rá, sohasem játszunk sportszerűen. A Sereg hitvallása a maximális hatékonyság, a lehető legkisebb kockázattal.

A magas, sötét hajú fickó felállt a helyéről, kilépett az árnyékból, és a vendégszobákhoz vezető lépcső felé indult. Cukorfalat csettintett: – Milán, nézz utána! – Milán már

ugrott is, és a pasas nyomába szegődött. A helyiek kíváncsian figyelték.

Szurkapiszka mutogatni kezdett: – És most mi lesz?

– Várunk – mondta fennhangon Cukorfalat, majd jelekkel hozzátette: – Csináljuk, amiért ideküldtek minket.

– Marhára utálok élő csali lenni – jelezte vissza Szurkapiszka. Idegesen pislogott a lépcső felé, majd felderült az arca. – Szívassuk meg Milánt az osztással!

Cukorfalatra néztem, aki bólintott. – Miért ne? Adj neki kábé tizenhetet. – Milán szeret elsőnek virítani; ha húsznál kevesebbje van, tutira ezt csinálja. Most se igen lesz másként.

Gyorsan kiszámoltam, mit lehet tenni, aztán elvigyorodtam. Nyugodtan oszthatok neki tizenhetet, és még mindig marad a pakliban elég alacsony lap, amivel mind leradírozhatjuk a szerencsétlent. Elkértem a kártyákat.

Átpörgettem a lapokat, és szétválogattam a leosztást. Senkinél nem volt ötösnél nagyobb lap, de a magasabb számok Milánnak jutottak.

Cukorfalat vigyorgott, mint a tejbetök.

Milán még mindig nem jött vissza, úgyhogy Szurkapiszka végül nem bírta tovább.

– Felmegyek, megnézem – jelentette be.

– Rendben – felelte Cukorfalat. Felkelt és szerzett egy sört, míg én az asztalnál ülőket figyeltem. Kezdek felbátorodni, úgyhogy mélyen az egyikük szemébe néztem, és lassan megcsóváltam a fejem.

Szurkapiszka és Milán egy perc múlva visszajöttek, mögöttük kullogott a hórihorgas ürge, és visszatelepedett

az árnyékba. A haverok látványosan megkönnyebbültek. Leültek játszani.

– Ki osztott? – tudakolta Milán.

– Cukorfalat – válaszoltam. – Te jössz.

Lepakolt, és bejelentette: – Tizenhét.

– Azzal nem sokra mész – vágtam vissza nevetve. – Tizenöt.

– Mindketten kicsik vagytok ehhez. Tizennégy – tette hozzá Szurkapiszka.

Most jött Cukorfalat:

– Tizennégy. Ezt beszoptad, Milán.

Ő meg csak ült, és percekig nagyon hülyén nézett. Azután végre leesett neki.

– Gecik! Kiszámoltátok! Csak azt ne higgyétek, hogy perkálok...

– Nyugi, kisfiú, csak vicc volt – csitítgatta Cukorfalat. – Tudod: tréfa. Különben is, neked kéne osztani. – A pakli körbejárt, és szép lassan leszállt az éjszaka. Nem jött több lázadó. A helybéliek egyre többet mocoogtak, páran a családjukért aggódtak, mások azon siránkoztak, hogy el fognak késni. Ahogy bárhol másutt, Rovásban is mindenki csak saját magával törődött. Magasról szartak rá, hogy a Fehér Rózsa vagy az Úrnő uralkodik.

Azon kevesek, akik egy követ fújtak a lázadókkal, most a közelgő rajtaütéstől rettegtek, leginkább azért, nehogy két tűz közé szoruljanak.

Mi úgy tettünk, mintha nem érdekelne minket a dolog.

– *Kik a veszélyesek?* – kérdezte Cukorfalat jelbeszéddel.

Összedugtuk a fejünket, és kiszúrtunk hármat, akikkel meggyűlhet a bajunk, ha kitör a balhé. Milán a székükhöz kötözte őket.

A helybélieknek ekkor esett le, hogy tudjuk, mi jön, és felkészültünk rá, ha nem is repesve várjuk.

A támadók éjfélig vártak. Óvatosabbak voltak, mint akikkel eddig találkoztunk. Talán *túl* rossz a hírünk...

Egyszerre rontottak ránk. Miután kilőttük a tüvetőinket, kardot rántottunk, és visszavonultunk a kandallóval átellenes sarokba. A magas fickó minden érzelemnyilvánítás nélkül figyelt.

A lázadók rengetegen voltak, sokkal többen, mint amennyire számítottunk. Egyre csak özönlöttek befelé, tömegeltek, egymás útjába kerültek, a halott bajtársaik véres testén gázoltak át. – Szép kis csapda – lihegtem. – Vannak vagy százan.

– Aha – dünnyögte Cukorfalat. – Elég szarul fest. – Azzal tökön rúgta ellenfelét, majd levágta, amikor a nyavalyás kétrét görnyedt kínjában.

Az ivó most már faltól falig tömve volt felkelőkkel, és a ricsajból ítélve odakint még többen tolongtak. Valaki nagyon nem akarta, hogy mi innen a saját lábunkon távozzunk.

De ehhez még nekünk is volt egy-két szavunk.

Az orrcimpáim megremegtek. Valami különös szag szállongott a levegőben, valami oda nem illő dolog, ami még a félelem és az izzadság bűzén is átütött.

– A maszkokat! – üvöltöttem, és előrántottam egy ázott gyapjúcsomót, aminél még egy agyonnyomott görény is

illatosabb lehetett. A testvérek követték a példámat.

Valahol felordított egy ember, majd egy másik. A hangok pokolbéli kórossá álltak össze. Ellenfeleink döbbsen és pánikba esve rohagáltak föl-alá. Az arcokat eltorzította a haláltusa. Egymás után estek össze, a padlón rángatózva markolászta a torkukat és az orrukat. Nagyon vigyáztam, hogy az arcomat mindvégig a gyapjába temessem.

A magas, vékony férfi kilépett az árnyékból, és szép nyugodtan nekilátott elmetélni a támadók torkát egy alkarnyi hosszú, ezüstösen csillogó pengével. Akiket nem kötöztünk a székhez, azoknak megkímélte az életét.

– *Most már nyugodtan szuszoghattok* – jelezte.

– Figyeld a bejáratot! – utasított Cukorfalat. Tudta, hogy nem rajongok az ilyesfajta mézszárlásért. – Milán, tiéd a konyha. Mi Szurkapiszkával segítünk Némának.

Az odakint várakozó lázadók belöttek néhány nyílveszőt a nyitott ajtón. Nem volt szerencsájük. Ezután úgy döntöttek, ránk gyűjtik a fogadót. Kriglis őrjöngött dühében. Néma – egyike azoknak a varázslóknak, akiket hetekkel korábban Rovásba küldtünk, hogy felmérjék a terepet – mágikus hatalmával eloltotta a tüzet. Az egyre idegesebb felkelők nekiláttak az ostrom-előkészületeknek.

– Hétszentség, hogy itt nyüzsög a tartomány összes lázadója – jelentettem ki.

Cukorfalat megvonta a vállát. Ő és Szurkapiszka azzal foglalatostkodtak, hogy barikádokat emeljenek a hullákból. – Valahol a környéken lehet a táboruk. – A rovási rendbontókról kiterjedt ismeretekkel rendelkezünk. Az Úrnő kellőképpen felkészít minket, mielőtt harcba küldene.

Arról viszont fogalmunk sem volt, hogy ilyen rövid idő alatt ekkora haderőt képesek mozgósítani.

Az eddigi sikerek ellenére féltém. Hatalmas tömeg nyüzsgött odakint, és a lármából ítélve egyre újabb csapatok érkeztek. Néma, az utolsó pillanatra szánt titkos fegyverünk, már nem sokat ért.

– Elküldted a madaradat? – ripakodtam rá, mivel úgy sejtettem, ez lehetett az oka az emeletre tett kirándulásának. Bólintott. Ettől kicsit megnyugodtam. Egy nagyon kicsit.

Valami megváltozott. Odakint elcsendesedtek. Újabb nyílveszők süvítettek be az ajtónyíláson. Az ajtót tokostul tépte ki az első támadás, és a küszöbre tornyozott hullahalom sem tarthatja vissza sokáig őket. – Nemsoká jönnek – jelentettem Cukorfalatnak.

– Rendben – felelte. Kiment a konyhába Milánhoz. Szurkapiszka mellém lépett, Néma pedig megállt az ivó közepén, arcán a szokásos kegyetlen mosollyal.

Odakint csatakiáltás harsant.

– Jönnek – bólintottam.

A főerőt sikerült Néma segítségével visszatartani, de páran betörték az ablaktáblákat. Aztán Milánék már nem tudták tovább tartani a konyhát. Cukorfalat keresztüldöfött egy túlbuzgó felkelőt, és egy pillanatra hátrafordult, hogy ráordítson Némára: – Hol a faszban vannak már?

A varázsló csak megvonta a vállát. Úgy tűnt, egyáltalán nem érdekli, milyen közel jár a halálhoz. Tenyerén kis labdát formált villámkisülésekből, és hozzávágta egy ürgéhez, aki épp most ugrott be az ablakon.

Trombiták hangja hasított az éjszakába. – Végre! – kiáltottam. – Itt vannak. – A csapda bezárult.

Már csak egy kérdés maradt. Vajon ideér-e a sereg, mielőtt lemészárolnak bennünket?

Még több ablak tört be, és Néma nem lehetett ott mindegyiknél.

– A lépcsőhöz – bömbölte Cukorfalat. – Vissza a lépcsőhöz!

Futottunk, ahogy csak bírtunk. Néma megidézett valamiféle mérgező ködöt. Persze nem azt a halálos fajtát, amit az előbb használt. Azt nem tudta volna újra megtenni a kellő előkészületek nélkül.

A lépcsőt könnyű volt tartani. Ketten, a hátunk mögött Némával akár a világ végéig is védhettük volna.

Ezzel a lázadók is tisztában voltak. Újra nekiláttak tüzeket gyújtani, és ez alkalommal Néma nem tudta eloltani az összeset.

7

FENYVES: KRAG

Kivágódott az ajtó, és két átfagyott férfi lépett a fogadóba. Topogtak, a ruháikat rázogatták, hogy megszabaduljanak a rákérgesedett jégtől. Shed odalépett, hogy segítsen, de a nagyobbik jövevény arrébb lökte. A másik a kandallóhoz sétált, félrerúgta Asát, és leült a helyére, ujjait a tűz felé terpesztve. A vendégek üres tekintettel bámultak a lángokba, nem láttak, nem hallottak semmit.

Kivéve Hollót jegyezte meg magában Shed. Hátborzongató lakója érdeklődve, ám a legkevésbé sem izgatottan figyelte az eseményeket.

A fogadós homlokát kiverte a víz, mire Krag végre megfordult.

– Nem ugrottál be tegnap, öregem. Hiányoltalak.

– Nem tudtam, Krag. Semmim sem volt, amit elvihettem volna. Nézd csak meg a kasszát! Tudod, hogy kifizetlek, mint mindig, csak adj egy kis időt.

– Már a múlt héten is késtél, Shed. Türelmes voltam, hiszen tudom, hogy gondjaid vannak. De már az azt megelőző héten sem kaptam meg időben a pénzem. Sőt, előtte sem. Ez rossz fényt vet rám. Persze tudom, hogy te komolyan gondolod, amikor azt mondd, fizetni fogsz. De mit gondolnak majd így az emberek? Hm? Talán azt hiszik, ők is nyugodtan késhetnek a törlesztéssel. Talán még az is megfordul a fejükben, hogy fizessenek-e egyáltalán.

– Krag, hidd el, egyszerűen képtelen vagyok egy garast is adni. Nyugodtan nézz be a kármentőbe, semmim sincs. De amint egy kicsit jobban megy...

Az uzsorás intett, Vörös pedig a sank mögé lépett.

– Mostanában mindenkinek rosszul megy. Nekem is vannak problémáim, tudod, kiadások, meg minden. Én sem tudok fizetni, ha te nem fizetsz nekem. – Ráérősen körbesétálta az ivót, a bútorokat nézegette. Shed pontosan tudta, min jár az esze. Meg akarja kaparintani a Liliomot. Olyan mélyre akarja fullasztani az adósságba, hogy ne legyen más választása, mint odaadni a fogadót.

Vörös megtalálta a pénzesládikát, és átnyújtotta Kragnak.

Az uzsorás elhúzta a száját.

– Tényleg nagyon rosszul megy a bolt. – Azzal intett Grófnak, az óriásnak, aki hátulról elmarkolta a fogadós könyökét. Shed kis híján elájult. Krag szája gonosz vigyorra húzódott.

– Kutasd át, Vörös. Csak, hogy biztosak legyünk, nem akar átverni. – Kiürítette a ládikát. – Majd leírjuk a tartozásodból. Vörös megtalálta Holló ezüsttallérját. Krag lassan megcsóválta a fejét.

– Shed, Shed...! Te hazudtál nekem.

Gróf még közelebb feszítette egymáshoz a fogadós két könyökét.

– Az nem az enyém – tiltakozott a foglya sziszegve. – Hollóé. Azért adta, hogy tüzelőt vegyek belőle. Épp Lathamhoz indultam, amikor jöttetek.

Krag szúrós szemekkel méregette. Tudta, hogy Shed igazat mond, biztos volt benne, hogy egy ilyen gyáva féreg nem merne packázni vele.

A féreg gondolatai eközben riadt köröket futottak. Krag tönkreteheti, azután kénytelen lesz a puszta életéért cserébe odaadni a fogadót.

Mi lenne vele akkor? Az utcára kerülne egy öregasszonnyal a nyakában, egy árva garas nélkül.

Shed anyja hangosan szidta Kragot, de senki sem törődött vele, még a saját fia sem. Ártalmatlan vén szatyor. Kedves a félelemtől megdermedve állt a konyhaajtóban, öklét a szájára szorította, tekintete eltelt rettegéssel. Sokkal inkább Hollót figyelte, mint a kialakuló dráma igazi főszereplőit.

– Mijét törjem el, főnök? – érdeklődött Vörös. Rettenetesen

élvezte a munkáját. Shedhez fordult. – Nem kéne szórakoznod velünk. Nem kéne hazudnod Krag úrnak. – Teljes erőből gyomorszájon vágta. A fogadós megpróbált összegörnyedni, de Gróf egyenesen tartotta. Vörös újra ütött.

Egy nyugodt hang szólalt meg.

– Igazat mondott. Én küldtem el tűzifáért.

Krag és Vörös megfordult, Gróf azonban nem lazított a szorításán.

– Hát te ki vagy? – akarta tudni Krag.

– Holló. Hagyjátok békén!

Az uzsorás és a csicskása egymásra pillantottak. Ennyi elég volt Vörösnek.

– Azt hiszem, nem kéne így beszélned Krag úrral.

A különös vendég ráemelte tekintetét, a verőlegény pedig megrogyott a súlya alatt. Ám hamarosan rájött, hogy közönsége van, így hát előrelépett, és meglendítette a tenyerét. Holló röptében kapta el a csuklóját, majd könnyedén csavarintott egyet rajta. Vörös térdre esett, nyöszörögve csikorgatta a fogát. Ellenfele csak annyit mondott csendesen: – Ez nagyon hülye ötlet volt.

Krag alig jutott szóhoz döbbenetében.

– Majd mindjárt meglátjuk, ki a hülye! Azonnal ereszd el, míg egészen vagy!

Holló arcán mosoly terült szét, az első, amit Shed valaha látott rajta.

– Fenyegetőzni sem túl okos dolog. – Előbb egy reccsenés hallatszott, majd Vörös üvöltése.

– Gróf! – csettintett az uzsorás.

A verőlegény félrehajította Shedet. Kétszerte nagyobb volt Vörösnel, gyors, akkora, mint egy hegy, és majdnem ugyanolyan okos. Egy tömegpusztító fegyver.

Senki sem látta, honnan került Holló kezébe a hosszú pengéjű tőr. Gróf olyan hirtelen hőkölt vissza, hogy a lábai összegabalyodtak, és keresztülbucskázott az előtte álló asztalon.

– A kurva életbe! – sziszegte Shed. Nyilvánvalónak látszott, hogy itt most valaki meg fog halni. Krag nem visszakoehatott. Az ártott volna a jó hírének.

De ahogy Gróf talpra kecmergett, az uzsorás rászólt: – Segíts Vörösnek felkelni. – A hangjában semmilyen indulat nem érződött.

Az óriás engedelmesen alacsonyabb társához fordult, aki időközben távolabb vonszolta magát, és azon igyekezett, hogy egyenesen tartsa furcsán lifegő csuklóját.

– Talán kissé félreértettük egymást – mondta Krag. – Megmondom, mi lesz, Shed. Egy heted van, hogy kifizess mindent. Az utolsó garasig.

– De...

– Semmi de. Ezek a feltételek. Rabolj ki valakit! Engem az sem érdekel, ha megölsz, de legyen meg a pénz. – Nem kellett ecsetelnie, mi lesz, ha a fogadós ellenszegül.

Megúsztam, gondolta Shed. Nem fog bántani. Túlságosan értékes kuncsaft vagyok.

De honnan a fenéből szerezzon ekkora összeget? Nem adhatta el a fogadót most, a tél kellős közepén. Az öreglány nem élné túl az utcán.

Fagyos szél süvített be, ahogy Krag kifelé menet

megtorpant a küszöbön. Búcsúzóul hideg tekintettel mérte végig Hollót, aki viszont arra sem vette a fáradságot, hogy egy pillantást vessen rá.

– Hozz bort, Shed! – mondta. – Úgy tűnik, az előző kiömlött. A fogadás sürgőldni kezdett, és megpróbált nem odafigyelni a fájdalomra. Az arca így is eltorzult egy-egy hirtelen mozdulattól.

– Nagyon köszönöm, amit tettél, de nem kellett volna beavatkoznod. Ezért téged is ki fogja nyírni. Holló vállat vont.

– Húzzál a faáruhoz, mielőtt más is megpróbálja lenyúlni tőled a pénzem.

Shed az ajtóra nézett. Nem akart kimenni, félt, hogy odakint várják. De amint egy pillantást vetett Hollóra, és látta, ahogy a körmét piszkálja azzal a törrel...

– Máris indulok.

A lassan szállingózó hó még veszélyesebbé tette Katafalk utcáit. A sárral telt gödröket vékony fehér takaró fedte.

Shed gondolatai újra meg újra visszatértek a fogadóban történetekhez, és egyre csak azon tanakodott, vajon miért lépett közbe Holló. Talán hogy a pénzét védje? Ésszerűen hangzik. Csakhogy akik rendelkeztek az ésszerűség erényével, azok általában csöndben maradtak Krag közelében. Tudták, elég egy rossz pillantás, és az uzsorás átvágja a torkukat.

Holló viszont új fiú volt errefelé. Talán nem tudta, kivel packázik.

Hát akkor kénytelen lesz megtanulni. Az élete mától fogva egy fabatkát sem ér.

Úgy tűnt, van mit a tejbe aprítania. Nem valószínű, hogy a teljes vagyonát magánál tartja, vagy mégis? Talán valahol a szobájában rejtette el. Talán van annyi, hogy fedezze a tartozást.

Talán ha feldobná Hollót... Krag biztosan értékelné.

– Előbb hadd lássam a suskát! – kezdte Latham gyanakodva, amikor Shed betoppant hozzá. Az ezüsttallér láttán elvigyorodott. – Hehehe! Most ki purcant ki?

A fogadás elvörösödött. Tavaly télen meghalt egy öreg szajha a Liliomban. Shed átkutatta a holmiját, mielőtt kihívta volna az Őrzőket. Tavaszig lett elég pénze, hogy szegény anyjának ne kelljen dideregnie. Katafalkban mindenki tudott a dologról, mivel elkövette azt a hibát, hogy elmondta Asának.

Az örökös nélkül elhaltak tulajdona ősi szokás szerint az Őrzőket illette. Ebből meg az adományokból tartották fenn a Katakombákat.

– Senki sem halt meg. Egy vendégem küldött.

– Na persze. Mert olyanok laknak nálad, akik ezüsttallérokat osztogatnak... – Latham megvonta a vállát.

– Különben meg kit érdekel? A pénz jó, nem kell hozzá pedig. Ha fa kell, hát markolj föl valamennyit. Onnan vegyél.

Shed botorkálva indult vissza a fogadóba, az arca égett, a bordái sajogtak. Latham nem is próbálta palástolni a megvetését.

Hazaérve megvárta, hogy a tűz belekapjon a fába, azután fogott két kupa bort, és odahúzott egy széket Holló asztalához.

– A ház ajándéka – mondta, amikor letette az italt.

Holló egy darabig szótlánul meredt rá, majd belekortyolt a borba, és lerakta a bögrét az asztallapra, nagy múgonddal a kiválasztott pontra igazítva.

– Mit akarsz?

– Még egyszer köszönetet mondani.

– Semmi okod rá.

– Akkor figyelmeztetni. Nem vetted elég komolyan Kragot.

Latham csörtetett be, a kezében egy nyaláb tűzifával.

Folyamatosan morgott, mert nem tudott kiállni a szekérével.

Jó pár forduló várt még rá.

– Menj a fenébe, Shed! – javasolta Holló. Ahogy a fogadós bíborvörös arccal felállt az asztalától, hirtelen újra megszólalt. – Várj. Úgy érzed, tartozol nekem? Egyszer kérek majd tőled egy szívességet, te pedig megteszed nekem. Rendben?

– Hát persze. Bármit. Csak szólj!

– Eredj, ülj a tűzhöz!

A fogadós beszuszakolta magát az anyja meg Asa közé, s mialatt csatlakozott a többiek egyöntetű hallgatásához, azon gondolkodott, vajon mitől futkározik a hátán a hideg, valahányszor ez a Holló ránéz.

Gondolatainak tárgya eközben hevesen mutogatva beszélgetett a süketnéma felszolgálólánnyal.

8

ROVÁS: TÁJKÉP CSATA UTÁN

A kardom hegye a padlóra hanyatlott. Teljesen

kidöglöttem, lihegtem és köhögtem a sűrű füsttől. Tántorogtam, reszketve megragadtam egy felborított asztal lábát, hogy legyen mibe kapaszkodnom. Az ellenlökések ereje egyre nőtt. Biztosra vettem, hogy végünk. Hát még ha a tűz oltásával sem kellett volna foglalkozniuk... Elmo átvágott a szobán, és átkarolta a vállamat.

– Mi van, Vészmadár? Megsérültél? Előkerítsem Félszeműt?

– Semmi bajom, csak kiborultam. Idejét sem tudom, mikor voltam ennyire beszarva. Azt hittem, kicsinálnak.

A lábával felállított egy széket, és leültetett. A legjobb barátom volt, szívós öreg harcos, akit ritkán fogott el az érzelgősség. Friss vér vöröslött a bal karján. Megpróbáltam talpra kászálódni, de rám ripakodott:

– Maradj a seggeden! Zsebes egyedül is elboldogul a többivel. Zsebes huszonhárom éves zöldfülű volt, a pártfogoltam. A Sereg egyre inkább előregedett, legalábbis a velem egykorúak – akik a csapat gerincét adták – mindenképpen. Elmo ötvenen túljárt, a Kapitány meg a Hadnagy is az ötödik ikszét közelítette, és én sem leszek már újra negyvenéves.

– Elkaptátok őket?

– Eleget. – Elmo lábra állított egy másik széket. – Félszemű, Manó és Néma már keresi azokat, akiknek sikerült lelépni – folytatta elmélázva. – Egy csapásra megtisztítottuk a felkelőktől a fél tartományt.

– Túl öregek vagyunk már ehhez. – Figyeltem, ahogy a mieink elkezdik összeterelni a foglyokat, és kiválogatják közülük azokat, akikből talán ki lehet szedni valami

használhatót. – Inkább a srácokra kéne bízni a piszkos munkát.

– Nem bírják. – A semmibe bámult, tekintete a régmúltat és a messzi távot faggatta.

– Valami baj van?

Megrázta a fejét, aztán mégis megszólalt.

– Mi a fenét csinálunk mi, Vészmadár? Hát már soha nem lesz vége?

Vártam a folytatást, de nem jött. Sohasem beszél sokat, különösen nem az érzéseiről. Noszogatni próbáltam.

– Ezt hogy érted?

– Mindig ugyanaz a nóta. Felkelőkre vadászunk. Azok meg egyre csak jönnek. Előtte meg Berillben irtottuk a zendülőket, amikor még a Szindikusnak dolgoztunk. Berill előtt meg... Ugyanaz a szar harminchat éve. Én meg soha nem tudtam, hogy helyes-e, amit teszek. Pláne most.

Ez jellemző Elmóra, nyolc évig rágódott a kétségem, mielőtt kibökte volna.

– Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy bármin is változtassunk. Az Úrnő nem venné jó néven, ha bejelentenénk, hogy ezentúl csak erre meg erre vagyunk hajlandóak, a többivel felejtsem el minket.

Pedig nem is volt olyan rossz az Úrnő szolgálatában állni. Bár a legkeményebb küldetéseket bízták ránk, a piszkos munkát sohasem nekünk kellett elvégezni – az a reguláris hadsereg feladata volt. Néha persze becsúsztott egy-egy megelőző csapás. A szokásos mézszárlásokat sem lehetett elkerülni. De mindez az üzlet keretein belül maradt. Katonai szükségszerűség. A túlkapásokban sohasem vettünk részt.

A Kapitány ezt mindenáron megakadályozná.

– Ez nem erkölcsi kérdés, Vészmadár. Van egyáltalán bármi erkölcsös a háborúban? Az egész csak erőfölény kérdése. Nem, egyszerűen belefáradtam.

– Már nem ugyanaz a kaland, ugye?

– Már régóta nem az. Munkává vált. Amit azért csinálok, mert semmi máshoz nem értek.

– Ehhez viszont nagyon. – Ez ugyan nem sokat segített, de jobb nem jutott eszembe.

A Kapitány lépett be, medvemódra cammogott, és hideg pillantásával végigmérte a romokat. Hozzánk lépett.

– Hányat kaptunk el, Vészmadár?

– A számok még nem futottak be. Úgy tippelem, a vezérkaruk nagy részét.

Bólintott.

– Megsebesültél?

– Kimerültem. Testileg-lelkileg. Az ég tudja, mikor féltem ennyire utoljára.

Felállított egy asztalt, közelebb húzott egy széket, és elővett egy lapos dobozt, tele térképekkel. A Hadnagy odalépett mellé. Később Cukorfalat odaráncigálta Kriglist. A fene se tudja, hogy, de a kocsmáros valahogy túlélte a balhét.

– Öreg barátunk mondana néhány nevet.

Kiterítettem a papíromat, és kihúztam, akiket Kriglis megnevezett.

A tisztjeink kihajtották a foglyokat sírokat ásni. Szórakozottan eltűnődtem rajta, vajon sejtik-e, hogy saját maguknak ássák. Egyetlen lázadó sem kaphatott kegyelmet, hacsak nem tudtuk teljes bizonyossággal, hogy

sikerült átállítani az Úrnő oldalára. Kriglist besoroztuk. Kitaláltunk neki egy mesét, hogyan sikerült megúsznia a rajtaütést, és megöltünk mindenkit, aki ellene tanúskodhatott volna. Cukorfalat hirtelen támadt nagyvonalúsági rohamában még a hullákat is kipucoltatta a kútból.

Néma tért vissza, Fél szemű és Manó társaságában. A két csökött varázsló parázs veszekedésbe bonyolódott. Szokás szerint. Már nem emlékszem, min vitatkoztak, de nem is igazán számít. Az egész magáról a veszekedésről szólt, és már évtizedek óta tartott.

A Kapitány savanyú ábrázattal nézte őket egy darabig, aztán a Hadnagyhoz fordult.

– Szív vagy Fejfa? – Ez a két említésre méltó város fekszik Rovás területén. Szívben székel a király, aki a szövetségesünk. Az Úrnő koronázta meg két évvel ezelőtt, miután a Sóhajtó lehirigelte az elődjét. Nem kifejezetten népszerű a rovásiak között. Véleményem szerint – ami persze a kutyát sem érdekli – az Úrnő jobban járna, ha megszabadulna tőle, mielőtt még inkább felszítja a kedélyeket.

A hajnali órákban igencsak csipős a levegő, úgyhogy Manó tüzet rakott, aztán elébe térdelt, és megpróbált némi meleget varázsolni átfagyott ujjaira.

Fél szemű addig kutakodott a sank körül, míg végül talált egy csodával határos módon sértetlenül maradt söröshordót. Csapra verte, töltött egy korsóval, egy hajtásra kiitta, megtörölte a száját a kézfejjével. Elégedetten körbejáratta pillantását az ivó romjain, és rám kacsintott.

– Kezdődik... – morogtam.

A Kapitány felnézett. – He?

– Félszemű és Manó.

– Ja! – Visszatért a dolgához, föl se pislantott többet.

A békaképmű Manó előtt egy arc formálódott a lángok között. A varázsló nem látta, lehunyta szemmel üdögélt. Félszeműre néztem. Az ő szemei is lecsukódtak, az ábrázata gyűrött volt, ránc hátán ránc a viseltes kalap árnyékában. Az arc a tűzben egyre újabb részletekkel egészült ki. Egy pillanatra megrökönyödtem. Onnan, ahol én ültem, döbbenetesen hasonlított az Úrnőre. Pontosabban arra az arcra, amit az Úrnő akkor viselt, amikor színről színre láthattam. Ez a Bűbájtörőnynél vívott ütközet idején volt. Azért hívatott, hogy az agyamat kifürkészve felderítsen egy összeesküvést a Fogadott Tizek között. Jeges félelem markolt a szívembe. Az a rettegés, amivel már évek óta kénytelen vagyok együtt élni. Mert ha újra az elmémbe tekintene, a Fekete Sereg azonnal elveszítené rangidős felcserét és krónikását. Olyan tudás birtokában voltam, amiért királyságokat tenne egyenlővé a földdel.

A lángok közt lebegő arc kinyújtotta szalamandranyelvét. Manó sivalkodva felpattant, fél kezével megpörkölődött orrát szorongatta.

Félszemű háttal állt áldozatának, éppen újabb korsóval töltött magának. Manó egy darabig összehúzott szemöldökkel dörzsölgette az orrát, aztán visszaült. Félszemű megfordult, de épp csak annyira, hogy a szeme sarkából figyelhesse. Addig várt, míg Manó feje nem

kezdekk kókadozni.

Ez a csipkelődés öröktől fogva így ment. Már akkor is mindketten a Seregben szolgáltak, amikor én beléptem, Félszemű már vagy száz éve. Az tény hogy nagyon öreg, de olyan virgonc, mintha velem egykorú lenne.

Talán még virgoncabb. Az utóbbi időben egyre inkább érzem a kor súlyát, a gondolataim el-elkalandoznak, a hátrahagyott életem felé. Persze még mindig röhögnöm kell, ha elnézem, hogyan láncolják magukat a világ egy apró darabkájához a parasztok meg a városiak, míg én szabadon járom a föld színét, láthatom minden csodáját. De ha egyszer végleg elpihenek, nem marad utánam gyermek, aki továbbvinné a nevem, nem lesz családom, aki meggyászolna, kivéve talán a bajtársaimat; senki sem fog emlékezni rám, semmi sem jelöli majd a végső nyughelyem, hisz nem is lenne kinek megjelölni. Bár hihetetlen dolgokat láttam, mégsem alkottam semmi maradandót, talán csak ezt a néhány fejezetet az Évkönyvekben.

Elképesztő, milyen önhitt vagyok. Képes lennék megírni a saját nekrológomat a Fekete Sereg történelmének álcázva. Kezd bennem előjönni valami morbid vonás. Oda kéne figyelnem rá.

Félszemű csészét formált a kezéből, és tenyérrel lefelé az asztalra tette. Mormolt néhány szót, aztán szétnyitotta az ujjait. Egy öklömnyi, szőrös pók bújt elő a keze alól, lompos mókusfarkat vonszolva maga után. Ki mondta, hogy Félszeműnek nincs humorérzéke?! A nyolclábú undormány leugrott a padlóra, és nekiiramodott. Egy pillanatra megállt

előttem, fölgyorgott rám – Félszemű suvikszos képét viselte, csak szemkötő nélkül –, majd tovább iszkolt Manó felé.

A mágia lényege a megtévesztés, akár vásári sarlatánok úzik, akár igazi varázslók. Ugyanez volt a helyzet a lompos farkú pókkal is.

Manó persze nem aludt. Bár úgy látszott, szendereg, valójában éberén figyelt. Amikor a pók a közelébe ért, hirtelen megperdült, felkapott egy fadarabot a tűz mellől, és lecsapott vele, ám a pók félreugrott. Manó nekivadultan döngölte a padlót, de célpontja hihetetlen sebességgel szaladgált körülötte, miközben Félszemű hangján vihogott. A lángok között újra megjelent az arc, és kinyújtotta a nyelvét. Manó nadrágjának ülepe azonnal tüzet fogott.

– Ezt nem hiszem el! – csúszott ki a számon.

– Mit? – érdeklődött a Kapitány rám se pillantva. Teljesen belemerült valami vitába a Hadnaggyal, hogy Szívet vagy Fejfát jelöljék ki főhadiszállásnak a következő hadmozdulatokhoz.

Időközben híre ment, miféle látványosság készül a fogadóban. A katonák csak úgy özönlöttek befelé, hogy megbámulhassák a varázslók párharcának legújabb fordulóját.

– Félszemű mintha nyeresre állna.

– Komolyan? – Egy pillanatra valódi érdeklődés csillant a mi vén szürke medvénk szemében. Félszemű már évek óta nem körözte le ellenfelét.

Manó békaszája kerekre nyílt, hogy döbrent és dühös kiáltás szökkenjen ki belőle. A varázsló fel-alá

rohangászott, közben két kézzel csapkodta a fenekét.

– Te nyamvadt kis féreg! – üvöltötte. – Kitekerem a nyakad! Kitépem a szíved, és megetetem veled! Te...! Te...!

Elképesztő. Egyszerűen elképesztő. Manó sohasem veszi el a fejét. Inkább egyenlít. De csak míg Fél szemű mocskos agyának fogaskerekei újra munkába nem állnak. Ha Manó bosszút áll, ellenfele meg van róla győződve, hogy lekörözték.

– Tegyetek rendet, mielőtt valaki megsérül – mordult fel a Kapitány.

A civakodók közé léptünk Elmóval. Ez az egész kezdett ijesztővé válni. Manó nem üres fenyegetésnek szánta a szavait. Fél szemű ritka rossz pillanatában kapta el, még sohasem láttam ilyet.

– Tűnés! – förmedtem Fél szeműre, aki azonnal megtorpant. Ő is érezte, hogy valami nem stimmel.

Mindenhonnán méltatlankodó hangok harsantak. Nagy pénzek forogtak a fogadásokban, és Fél szeműre általában nemigen tettek egy garast se. Manó győzelme rendszerint borítékolható volt, ám most nagyon is elesettnek látszott.

A békaképű varázsló nem adta fel, és az egyezményes szabályokkal sem törődött. Felkapott egy földön heverő kardcsonkot, és Fél szeműre rontott.

Nem tudtam megállni, hogy el ne vigyorodjak. A kard törötten is hatalmas volt, a varázsló viszont pici és rettentő dühös. Úgy nézett ki, mint valami karikatúra. Egy vérszomjas karikatúra. Elmo nem bírta vele, kénytelen voltam segítséget hívni. Valamelyik okostojás hátulról rázúdított

egy vödör vizet. Manó káromkodva megpördült, és belefogott egy halálos varázslatba.

Ennek már fele sem volt tréfa. Vagy tucatnyian vetették rá magukat, valaki egy újabb vödör vizet loccsantott a nyakába. Ez végre lehűtötte egy kicsit. Amikor kicsavartuk a kezéből a kardot, zavartnak tűnt. Dühösnek, de zavartnak. Visszahúztam a tűz közelébe, és lehuppantam mellé.

– Mi a hézag? Mi történt? – A szemem sarkából a Kapitányra sandítottam. Az előtte álló Félszemű látványosan roskadozott egy ipari méretű lebaszás súlya alatt.

– Nem tudom, Vészmadár – motyogta Manó a lángokba meredve. – Hirtelen mindenből elegendem lett. Túl sok volt nekem ez a rajtaütés ma éjszaka. Mindig ugyanaz a nóta. Országról országra járni, irtani a lázadókat, azok meg úgy szaporodnak, mint férgek a kutyaszarban. Szép lassan megöregedtem, és közben nem csináltam semmit, ami jobbá tette volna ezt a világot. Sőt, ha visszagondolok, mindent elkövettünk, hogy még rohadtabb legyen. – Megrázta a fejét. – Nem, ez így nem igaz. Nem ezt akartam mondani, de nem tudom jobban megfogalmazni.

– Ez már járványos.

– Micsoda?

– Semmi. Csak hangosan gondolkodtam. – Először én, aztán Elmo, most meg Manó. Mostanában sokan kezdenek lelkezni. Valami nincs rendben a Fekete Sereg háza táján. Nekem megvolt a magam gyanúja, de most nem álltam neki kielemezni. Túlságosan elkeseredtem volna.

– Igazi kihívásra lenne szükségünk – próbálkoztam. – A

Torony óta nem láttunk komolyabb balhét. – Ennek persze a fele sem volt igaz. Egy kemény akció, amiben nem lenne energiánk mással foglalkozni, mint a puszta túlélésünkkel, csillapítaná ugyan a tüneteket, de nem szüntetné meg az okokat. Mint orvos, nem igazán pártolom a tüneti kezelést, mivel a visszaesés idővel szinte garantált. Magát a bajt kell gyógyítani.

– Amire szükségünk van – tűnődött Manó olyan halkán, hogy szavai szinte belevesztek a tűz ropogásába –, az egy olyan ügy, amiben hinni tudunk.

– Hát, igen – feleltem. – Az se lenne rossz.

Odakintről felharsant a foglyok rémült üvöltözése, akik most jöttek rá, hogy rövidesen ők maguk kerülnek a sírokba, amiket a két kezükkel ástak.

9

FENYVES: POKOLI ÜZLET

Ahogy teltek a napok, úgy lett Shed egyre idegesebb. Muszáj volt valahonnan pénzt szereznie. Krag már mindenütt elterjesztette, hogy rajta fog példát statuálni.

Persze rájött, miben mesterkedik az uzsorás. Megpróbál úgy ráijeszteni, hogy átadja neki a Vasiliumot. Akis fogadó nem sokat ért ugyan, de az adósságánál biztosan jóval többet. Krag a befektetése többszöröséért tudna túladni rajta. Vagy átalakíthatná kuplerájnak. Akárhogy is, Marron Shed és az anyja kint találnák magukat az utcán, kiszolgáltatva a jégpengés tél kényére-kedvére.

Rabolj ki valakit, tanácsolta Krag. *Az sem érdekel, ha*

megölnöd... A fogadás komolyan fontolóra vette az ötletet. Tudta, bármire képes volna, hogy megtartsa a Liliomot és megvédje az édesanyját.

Bárcsak volnának rendes vendégei! Akik néha betévedtek hozzá, csak egy éjszakára jöttek, és azt is csak azért, hátha össze tudnak valamit lejmolni meg tarhálni. Shednek állandó lakókra lett volna szüksége, de erről meg álmodoznia is felesleges volt, amíg fel nem újítja az épületet. A felújításhoz viszont pénz kellett. Asa bújt be az ajtón. Sápadtan és reszketve osont a sankhoz.

– Találtál már valami falelőhelyet? – kérdezte Shed.

A kis fickó megrázta a fejét, aztán átcsúsztatott két garast a pulton.

– Adj egy italt.

Shed a kasszába söpörte a pénzt. Felesleges volt megkérdeznie, honnan van. Egy rézgarasnak nincsenek emlékei. Alig töltötte teli a poharat, Asa mohón nyúlt érte.

– Azt már nem! – csattant rá Shed. – Előbb mesélj!

– Ne csináld már! Fizettem.

– Persze. Én pedig oda is adom a piád, amint elmondtad, mitől vagy így beszarva.

– Hol az a Holló?

– Odafönt. Alszik. – A különös férfi egész éjjel oda volt valahol. Asa, ha lehet, még jobban elfehéredett. – Add már ide, Shed!

– Előbb beszélj!

– Jól van. Krag és Vörös elkapott. Hollóról kérdezősködtek. Shed már tudta, honnan van Asának pénze. Megpróbálta fölnyomni Hollót.

- Mesélj még!
- Csak meg akartak tudni róla ezt-azt.
- Egész pontosan micsodát?
- Hát, hogy mikor jár el.
- És miért akarták tudni?

Asa elhallgatott. Shed távolabb húzta a kupát.

- Jól van, jól van. Megbízta két embert, hogy kövessék. Azok meg eltűntek. Egyszerűen köddé váltak. Krag őrjöng.
 - Shed hagyta, hadd igya ki a borát. A patkányképű egyetlen hajtásra leküldte az egészet.
- A fogadós megremegett, a lépcső felé pillantott. Talán alábecsülte a vendégét.

- Rólam mit mondott?
- Úgy innék még egyet, Shed...
- Na persze. Kaphatsz még. Akár többet is.
- Hé! Már nem szorulok rád. Már vannak kapcsolataim. Akkor alszom Kragnál, amikor akarok.

Shed felmordult, az arca kifejezéstelen maszkká dermedt.

- Rendben, te nyertél. – Kitöltötte a bort.
- Tönkre fog tenni téged. Mindegy, mibe kerül. Azt hiszi, egy követ fűjsz Hollóval. – Gonosz kis vigyor ült ki a patkányképű arcára. – Csak arra nem bír rájönni, honnan vetted hozzá a bátorságot.

- Sehonnan. Semmi közöm ahhoz az alakhoz, Asa. Nagyon jól tudod.

Asa kezdte élvezni a helyzetet.

- Én próbáltam elmondani Kragnak, de nem hallgatott rám.
- Vedeld ki a borodat, aztán takarodj!
- De Shed... – A száználmas kis figura meghunyászkodott,

hangjába visszatért a régi reszketés.

– Hallottad. Kifelé. Húzzál vissza az új barátaidhoz. Majd meglátjuk, meddig lesz rád szükségük.

– Shed...

– Ki fognak hajítani az utcára. Éppúgy, mint engem meg az anyámat. Eredj innen! Látni sem bírlak, te vérszopó.

Asa lehajtotta a borát, és nyakát behúзва eliszkolt. Felismerte az igazságot a fogadós szavaiban. Tudta, hogy Kraggal kötött szövetsége minden bizonnyal törékeny és rövid életű lesz.

* * *

Shed megpróbálta figyelmeztetni Hollót, de az ügyet sem vetett rá. Tovább törölgette hát a kupákat, és veszélyes vendégét figyelte, ahogy néma csendben beszélget Kedvessel a jelbeszédükön. Azon tünődött, hogyan csinálhatna valami bombaüzletet a felsővárosban. Ilyenkor általában Kedvest figyelte, és terveket szövögetett, hogy vihetne ágyba, de most a pénzügyi gondok meg az uzsorástól való rettegés igencsak lehorgasztották a férfiasságát.

Hirtelen dobhártyarepesztő sikítás hasított a levegőbe. Valahonnan az emeletről jött.

– Mama! – A fogadós kettesével szedte a fokokat felfelé.

Az öreg hölgy levegő után kapkodva állt a közös hodály ajtajában.

– Mi a baj, anya? – faggatta Shed.

– Egy halott fekszik odabent.

A fogadós szíve megállt egy pillanatra. Belépett a szobába, és valóban, az ajtó mellett, a bal alsó priccsen egy

vénember holtteste hevert.

Csak négyen aludtak a hodályban tegnap este, fejenként hat rézért. A szoba két lépés széles volt, és négy lépés hosszú. Huszonnégy priccs volt összezsúfolva benne, négy darab hatemeletes tákolmányban. Telt ház esetén Shed két rézért megengedte, hogy egy huszonötödik vendég is itt éjszakázzon, a szoba közepén álló oszlopnak dőlve.

A fogadós megrázogatta az öreget, ujjai teljesen kihűlt testet érintettek. Már órák óta halott lehetett.

– Ki ez? – kérdezte June.

– Fogalmam sincs – felelte Shed, miközben átkutatta a hulla rongyait. Négy garas és egy vasgyűrű volt minden vagyona. – A francba! – dühöngött. Ezt nem tehettem el, az Őrzők egész biztosan gyanút fognának, ha semmit sem találnának nála. – Átok ül rajtunk. Idén ez már a negyedik dög.

– Ilyenek a vendégeink fiam. Mikor idejönnek, fél lábbal már a Katakombákban járnak.

Shed kiköpött.

– Azt hiszem, jobb lesz szólni az Őrzőknek.

Egy nyugodt hang szólalt meg a háta mögött.

– Ha eddig kibírta, igazán várhatsz vele még egy kicsit.

Shed megpördült. Holló és Kedves állt az ajtóban.

– Mit beszélsz?

– Ő lehet a megoldás a gondjaidra – magyarázta Holló.

Kedves olyan gyorsan kezdett mutogatni neki, hogy a fogadós csak minden huszadik szavát értette. Az egyértelműnek látszott, hogy le akarja beszélni valamiről. Holló rá se hederített.

A vén June rászólt. – Shed! – A hangja fenyegetően csattant.

– Ne aggódj, mama. Majd én elintézem. Te csak tedd a dolgodat! – June vak volt, de ha bizonytalan egészsége megengedte, kihordta a szennyvizet, és elvégezte mindazt munkát, amit jobb helyeken a szobalány feladata volt: ő tisztította az ágyakat a távozó vendégek után, vagyis irtotta a tetveket meg a poloskákat. Ha a betegség ledöntötte a lábáról, Shed elhívta az unokatestvérét, Valt, aki legalább olyan semmirekellő volt, mint Asa, de egy feleséget meg egy gyereket is el kellett tartania. A fogadós csak azért alkalmazta, mert sajnálta az asszonyt.

Shed lebaktatott a lépcsőn, a mögötte lépkedő Holló még mindig Kedvessel vitatkozott. A fogadós egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hátha Holló cicerészi a lányt. Ha ő sem, az bizony szégyenteljes pocskékolása lenne ennek a finom pipihúsnak.

Azután azon tanakodott, hogyan tudná egy hulla, négy garassal a zsebében, megmenteni Kragtól. A válasz egyértelmű: sehogy. Legalábbis törvényes úton semmiképpen.

Holló a törzsasztalához ült, és előszedett egy marék rézgarast.

– Bort. Hozz magadnak is egy kupával.

Shed besöpörte a pénzt, és szájalmasan bepókhálósodott ládikájába dobta. Gyakorlatilag nem volt semmi bevétele. Halálra volt ítélve. Még ha valamilyen csoda folytán Krag el is engedné a tartozását, akkor is felkopna az álla.

Letett egy kupa bort Holló elé, odahúzott egy hokedlit az

asztalhoz, és lerogyott rá. Hihetetlenül öregnek és elcsigázottnak érezte magát. – Hallgatlak – nyögte végül.

– Az a vénember... Ki volt?

Shed vállat vont.

– Egy szerencsétlen magányos trotty, aki nem akart odakint megfagyni. Katafalk tele van ilyenekkel.

– Szóval azt mondd, magányos...?

A fogadós megremegett a hangsúlytól.

– Az jár a fejedben, uram, amire gondolkodok?

– Miért, mire gondolsz?

– Nem tudom. Mire lehetne használni egy hullát? Szóval érted, még az Őrzők is csak bedobálják őket a Katakombákba.

– És mi lenne, ha tudnék rá egy vevőt?

– Na mi?

– Érdekelne?

– Mit kell tennem? – Shed hangja annyira remegett, hogy alig lehetett érteni. El sem tudott volna képzelni ennél undorítóbb dolgot. Fenyvesben az emberek legalább haláluk után megkapták azt a tiszteletet, amiben életük során nem lehetett részük. A holttest szentnek számított; a Tiltott Negyed volt a város szíve és lelke.

– Szinte semmit. Ma éjjel vidd a hullát a hátsó ajtóhoz. Meg tudod csinálni?

Shed reszketve bólintott.

– Helyes. Idd meg a borodat! – javasolta Holló.

A fogadós egy mozdulattal felhajtotta az italát. Önkéntelen mozdulattal egy másik kupa után nyúlt, és kezei szinte maquktól törölgetni kezdték. *Ez csak egy szörnyű álmom,*

hajtogatta magában, és én nemsokára fölélbredek.

* * *

Bár a holttestnek alig volt súlya, Shed nehezen boldogult vele a lépcsőn. Túl sokat ivott az este. Tűzszobába vitt óvatossággal lopakodott át az ivón. A kandallónál üldögélők arca szinte démoninak tetszett a hamvadó faszén parazsának vörös fényében.

A konyhába érve az öregember egyik lába levert egy fazekat az asztról. A halálra vált fogadós megdermedt. Várt egy darabig, de nem történt semmi. Szívverése egy idő után abbahagyta az eszeveszett vágózást. Egyre csak azt ismételte magában, azért csinálja ezt az egészet, hogy szegény öreg anyjának ne kelljen a hideg téli utcán megfagynia.

A térdével megrugdosta az ajtót, ami azonnal kivágódott.

– Siess! – sziszegte egy hang az árnyak közül, majd egy kéz megragadta a halott lábát, és segített Shednek fellendíteni egy szekér hátuljára.

A hidegtől és a félelemtől vacogó fogadós megköszönte a torkát.

– És most?

– Feküdj le! Reggel majd megkapod a részed.

Shed olyan megkönnyebbülten sóhajtott fel, hogy szinte a könnye is kicsordult.

– Az mennyi?

– Egyharmad.

– Csak?!

– Én viszem vásárra a bőrömet. Te máris biztonságban

vagy.

– Rendben. És pontosan mennyi az az egyharmad?

– Az a piactól függ. – Azzal Holló hátat fordított. Shed becsukta az ajtót, és lehunytt szemmel nekidőlt. Mit tettem? Megrakta a tüzet, és lefeküdt. Ahogy az anyja horkolását hallgatta, gondolatai egymást kergették. Vajon rájött az öreglány? Nem valószínű. Az Őrzők sokszor csak napszállta előtt jönnek. Majd azt fogja mondani neki, hogy átaludta az egészet.

Shed álmatlanul forgolódott. Ki tudott a halálesetről? Ha bárki elszólja magát, az emberek gyanút fognak. Talán még arra is képesek, hogy elképzeljék az elképzелhetetlent. És ha elkapják Hollót? Vajon az inkvizítorok kiszedik belőle az igazságot? Bikacsök még a sziklát is szóra tudja bírni.

Másnap reggel kitartóan figyelte az anyját. June egész délelőtt zsémbes tömondatokban beszélt, de ez nem volt újdonság.

Holló nem sokkal ebéd után bukkant fel.

– Teát és egy tál zabkását, Shed! – Közelebb lépett, hogy fizessen, de nem rézgarasokat dobott a sankra.

Shed szeme elkerekedett. Tíz ezüsttallér hevert előtte. Tíz? Egyetlen öregember holttestéért? És ez csak az ár egyharmada? Hihetetlen. Hát még ha belegondol, hogy Holló valószínűleg nem először csinál ilyet. Iszonyatosan gazdag lehet. A fogadós lelki szeme előtt mindenféle erőszakos cselekmények képei rajzoltak.

– Shed... – szólította meg csendesen Holló, amikor kivitte neki a zabkását. – Felejtsd el!

– Mi?

– Verd ki a fejedből, amire gondolsz. Te is a szekéren végeznéd.

A konyha ajtajából Kedves figyelte őket mogorván. Amikor a tekintetük találkozott, Holló szégyenkezve lesütötte a szemét.

* * *

A vendégház, ahol Krag lakott, kívülről éppoly lepusztultnak látszott, mint a Liliom. Shed idegesen surrant be, és riadtan körbepislantott. Asáról igyekezett nem venni tudomást, míg a tekintetével Grófot kereste. A nagydarab verőlegény legalább passzióból nem űzött gúnyt belőle.

– Gróf, beszélnem kell Kraggal.

Az óriás kinyitotta hatalmas, dülledt bivalyszemét.

– Mé'?

– Pénzt hoztam neki. Törlesztést.

Gróf talpra kecmergett.

– Aha. Várjál. Itt. – Azzal kiment.

Asa sompolygott oda.

– Honnan kerítettél pénzt, Shed?

– Miért, te honnan szoktál? – Asa nem válaszolt. – Ez pizsok udvariatlan kérdés volt. Törődj a magad dolgával, ne üsd bele az orrod az enyémbé!

– Ne csináld már, Shed. Azt hittem, barátok vagyunk.

– Én megpróbáltam a barátod lenni. Helyet biztosítottam neked, ahol tető van a fejed fölött. De te az első adandó alkalommal lepaktáltál Kraggal.

Árnyék suhant át Asa arcán.

– Sajnálom, Shed. Tudod, milyen vagyok. Nem gondolkodom, és folyton hülyeségeket csinálok...

A fogadós megvetően felhorkant. Szóval Asának végre eljutott a tudatáig a nyilvánvaló helyzet. Krag abban a pillanatban, hogy lerendezte Hollót, tőle is meg fog szabadulni.

Shedet is megkísértette a gondolat, hogy elárulja fura vendégét. Annak a fickónak egész vagyon lehet elrejtve a szobájában. Ám az ötletnek túl sok olyan részlete volt, ami halálra rémítette, elsősorban maga Holló.

– Rájöttem, hogy lehet száraz fát szerezni a Tiltott Negyedből – bökte ki Asa. Az arca teljesen kipirult szánalmas igyekezetében. – Persze jórészt csak fenyő, de akkor is fa.

– A Tiltott Negyedből?

– Nem törvénytelen. Így tartják rendben a parkot.

Shed szóhoz sem jutott felháborodásában.

– Ez mégsem olyan szörnyű, mint valaki mástól...

A fogadós elnyomta magában a dühöt. Szüksége volt szövetségesekre az ellenség táborában.

– A tűzifa olyan, mint a pénz. Nem kell neki pedigre – felelte.

Asa hálásan mosolygott. – Köszí, haver.

Gróf hívta. Shed egészen kicsire húzta össze magát, ahogy átvágott a szobán. Krag emberei elégedetten vigyorogtak. Nem fog sikerülni, gondolta, Krag meg sem hallgatja. Ezzel az erővel a folyóba is dobhatná a pénzt.

– Gróf azt mondja, van nálad valami, amit törlesztésbe hoztál.

– Ühüm – motyogta Shed döbbenten. Krag lakosztálya a völgyfal tetején hivalkodó paloták bármelyikének díszére

vált volna.

– Ne tátsd a szád, hanem nyögd ki, mit akarsz. Ja, és meg ne próbáld kiszúrni a szemem egy marék rézzel, vagy haladékért könyörögni, mert úgy hajítalak ki, hogy a lábad se éri a földet. A törlesztéseid egyszerűen nevetségesek.

– Most nem, Krag. De igazán. Több mint a felét ki tudom fizetni.

Az uzsorás szemöldöke megemelkedett.

– Hát, ez érdekes. – Shed kilenc ezüsttallért rakott ki elé. – Nagyon érdekes. – Szúrós pillantásával úgy méregette a reszkető fogadóst, mintha a veséjébe látna.

Shed hebegni kezdett. – Ez több mint a fele, a kamatot is beszámítva. Arra gondoltam, most, hogy látod mennyire igyekszem...

– Kuss! – Azonnal csend lett. – Arra gondoltál, hátha elfelejtem, ami történt?

– Nem az én hibám volt, Krag. Nem én mondtam neki... Fogalmad sincs, milyen önfejjű az a Holló.

– Pofa be! – Krag az érméket nézte. – Talán meg tudunk egyezni. Tudom, hogy nem te vetted rá. Annál te beszaribb vagy.

Shed lesütött szemmel bámulta maga előtt a padlót. Képtelen volt bármit is mondani, hogy megcáfolja gyávaságát.

– Rendben, Shed. Rendes kuncsaft vagy, úgyhogy visszatérünk a régi ütemezéshez. – Krag továbbra sem vette le a szemét a pénzről. – Úgy tűnik, még előre is fizettél három hetet.

– Köszönöm, Krag. Szívből köszönöm. El sem tudod

képzelné, milyen sokat jelent...

– Kuss! Pontosan tudom, mennyit jelent. Tűnés! Nem árt, ha már most nekiállsz összekaparni a következő részletet. Ez volt az utolsó húzásod.

– Igenis, uram. – Shed kifelé hátrált.

Gróf kinyitotta az ajtót.

– Shed! Lehet, hogy egyszer kérni fogok tőled valamit. Egy szívességet egy szívességért cserébe. Megértettél?

– Igenis.

– Rendben. Mehetsz.

Ahogy Shed távolodott a vendégháztól, megkönnyebbülése szép lassan átadta a helyét az elkeseredésnek. Tudta, Krag kényszeríteni fogja, hogy feladja Hollót. Majdnem elsírta magát, ahogy hazafelé ballagott. Semmivel sem állt jobban. Csapdában volt, éppúgy, mint korábban.

10

ROVÁS: HÁTRAARC

Fejfa éppen olyan isten háta mögötti város volt, mint amelyekben mostanában állomásoztunk. Kicsi, szutykos és dögunalmas. Senki sem értette, mi érdekeset talál bennük az Úrnő. Vajon mi haszna volt az ilyen távoli provinciák elfoglalásából? Talán csak azért akarta térdre kényszeríteni őket, hogy a büszkeségét legyezgesse vele? Hiszen ezek a hódítások semmi haszonnal nem jártak, a helybeliek feletti hatalom és befolyás megszerzésén kívül. Még az őslakosoknak sem voltak illúzióik a saját országuk értékével kapcsolatban.

A Fekete Sereg jelenléte hamar kimerítette a város tartalékait. Egy hét múlva a Kapitány már azt fontolgatta, hogy átteszi a főhadiszállást Szívbe, a kisebb osztagokat pedig a környező falvakban kvártélyozza el. Őrjárataink ritkán futottak össze felkelőkkel, pedig sokszor a varázslók is beszálltak a vadászatba. A múltkori összecsapás Kriglis kocsmájában kis híján a teljes ellenállási mozgalmat felszámolta.

Az Úrnő kémei azt jelentették, hogy a kevés maradék hithű lázadó északkeletre menekült. Központjukat Dobba, egy – ha lehet – még jelentéktelenebb országba költöztették. Úgy tippeltem, ez lesz a következő úticélunk.

Egy szép napon az Évkönyvek körmölgetése közben úgy éreztem, itt lenne az ideje megbecsülni, hogy mekkora utat tettünk meg kelet felé. Számításaim végeztével döbbenetes eredményre jutottam. Hadműveleteink kétezer mérföldnyire vetettek minket a Bűbájtornytól! Messze túljártunk a hat éve meghúzott határokon. A Sóhajtó nevű Fogadott által vezetett véres háborúk hatalmas területeket csatoltak az Úrnő birodalmához a Félelem Földjén túl. Sorra vettem a régi frontot alkotó városokat. Annak idején a lázadók évekig fel tudták tartóztatni csapatainkat Fagyfelleg, Ada, Tompa, Karám és Rozsda vonalán. Hatalmas, jól megerősített városok voltak ezek, egyetlen hasonlót sem láttunk azóta. De ha a Félelem Földjére gondolok, még most is végigfut a hátamon a hideg.

Csak a Sóhajtó és a Bóbitás védelme alatt tudtunk átvonulni rajta. A két Fogadott, az Úrnő sötét bábjai oly hatalmas varázserővel bírtak, ami mellett csak

szégyenkezve bújhatott meg a mi három szárnalmas varázslónk. Ennek ellenére rohadtul megszenvedtük az átkelést, pedig az Úrnő reguláris hadserege fedezett minket. A síkság ellenséges és kopár világ, ahol nem érvényesek a megszokott szabályok. Beszélő menhírek, járkáló fák és repülő cetek népesítik be, korall sarjad a sivatag homokjából, a legbizarrabbak mégis maguk az őslakosok... De ez nem tartozik ide, rémálom csupán, régmúlt idők emléke. Mégsem szabadulhatok tőle soha, álmaimat újra meg újra megszaggatják a haldokló Vigyori és Fenegyerek gyötrelmes üvöltései, és soha nem tehetek értük semmit.

– Min rágódsz? – kérdezte Elmo kíváncsian méregetve, miután kivette reszkető ujjaim közül a térképet. – Úgy festesz, mint aki kísértetet látott.

– Csak eszembe jutott a Félelem Földje.

– Aha. Hát, igen... Na, szedd össze magad. Igyál egy sört!

– Azzal megveregette a vállamat. – Hé, Nagyágyú, hol a fenében kujtorogtál? – Kiabálva elrohant a Sereg leglógósabb anyaszomorítója után.

Nem sokkal később Félszemű állt meg mellettem. Erre nem számítottam.

– Hogy van Manó? – érdeklődött szinte gyengéden. A kocsmai balhé óta nem beszéltek egymással. Lesütötte a szemét, pillantása megakadt a térképen. – Kongó-hegység? Érdekes név.

– Kavernásnak is hívják. Manó jól van. Miért nem ugrasz be hozzá?

– Mi a rossebnek? Ő volt a seggfej. Így felhúzni magát egy

kis mókán?!

– Elég durva mókáid vannak, Félszemű.

– Hát az lehet. Tudod mit? Gyere velem!

– Fel kell készülnöm a felolvasásra. – Havonta egyszer a Kapitány rávesz, hogy olvassak fel az embereknek az Évkönyvekből. Szerinte lelket önt beléjük, ha ismerik a múltat, és tudják, honnan jöttünk; ha előttünk lebeg azoknak a szelleme, akik a rég letűnt időkben hordták az egyenruhánkat. Valaha ez sokat jelentett. A Fekete Sereg. Az utolsó a khatovari Szabad Kompániák közül. Bajtársak. Ezer test, egyetlen hatalmas, bátor lélek. Egyedül, szemben az egész világgal, győzelemre ítélve. Mégis, az a különös valami, ami megmutatkozott Manó múltkori viselkedésében, Elmo és mások dühös elkeseredésében, belülről rágott minket. A megbonthatatlan egység kezdett darabjaira hullani.

Nagyon jó fejezetet kellett találnom. Azokból az időkből, amikor rosszul ment a Seregnek, amikor csak az tarthatta életben, ha a testvérek egymásnak vetették a hátukat, és foggal-körömmel ragaszkodtak a régi hagyományokhoz. Jópár ilyen eset volt négyszáz éves történelmünkben. Olyan ékesszóló krónikást kerestem, akinek soraiban ugyanaz a tűz lángol, amivel a Fehér Rózsa újjászületéséért küzdők verbuválnak újoncokat az ügyüknek. Talán még jobb lenne egy nagyobb lélegzetvételi példabeszéd, amit több éjszakán keresztül, sorozatban olvasnék fel.

– Hanta! – köpött ki Félszemű. – Fejből fújod az összes könyveket. Állandóan azokat bújod. Különben is, kapásból ki tudnál találni valami kamu történetet, nem tűnne fel

senkinek.

– Lehet. És ha tényleg megtenném, az égvilágon senkit se érdekelne. Éppen ez az, ami elkeserít. Érted ezt, te kriptaszökevény? Mindegy. Menjünk, nézzük meg, mi van Manóval!

Talán újra végig kellene olvasnom az egészet, de más nézőpontból. Talán eddig is csak tüneteket kezeltem. Mindig is úgy éreztem, hogy van valami földöntúli az Évkönyvekben. Talán valahol a sorok között rábukkanhatok a kór ellenszerére, ha még figyelmesebben olvasok.

Manó és Néma kopogós tonkot játszottak a maguk módján. A lapok a levegőben lebegtek. Hát igen. Senki sem állíthatja három vajákosunkról, hogy hű-de-zseniálisak lennének, de azt meg kell hagyni, egyetlen nap sem telhet el úgy, hogy porosodni hagynák a tudományukat. Manó éppen virított, úgyhogy kifejezetten jó hangulatban találtuk. Még biccentett is Félszemű felé.

Hát ennyi. A mosolyszünet véget ért, a szellemet visszagyömöszöltük a palackba. Nem kellett hozzá semmi, csak hogy Félszemű elővegye a jobbik modorát.

Legnagyobb elképedésemre még bocsánatot is kért. Néma néhány ujjmozdulattal azt javasolta, hogy lépünk le, és hagyjuk magára a két trottyost, hadd intézzék el a dolgot egymás között. Tudtuk, hogy mindkettőben jócskán túlteng a büszkeség.

Kiléptünk az ajtón. A régi időkről beszélgettünk, mint általában, ha senki sem zavarta meg a merengésünket. Ő is ismerte a titkot, amiért az Úrnő egész nemzeteket lenne képes kiirtani.

Annak idején még vagy féltucatnyian megsejdtették, de azóta már megfeledkeztek róla. Mi ketten tudtuk, így soha nem felejtettük el. Ha az Úrnő kivallatja a többieket, legfeljebb felébred benne a gyanú, de ha a mi agyunkban kezd turkálni, kétsége sem marad. Mi személyesen ismertük a legfélelmetesebb ellenségét, pontosan tudtuk, hogy kicsoda – és hat hosszú éven át egy szalmaszál nem sok, annyit se tettünk keresztbe, hogy felvilágosítsuk róla: az illető több, mint a lázadók délibábos fantáziájának szüleménye.

A felkelők mindig is hajlottak a babonaságra. Csüggenek a prófétákon meg a jövendöléseken, a nagyívű és drámai jóslatokon, miszerint a győzelem végül az övék lesz. Ugyanilyen jóslatok vezették őket a Bűbájtoronynál felállított csapdába, ahol nem sokon múlt, hogy a lázadást egyszer s mindenkorra eltöröljük. Akkor csak úgy kerülték el végső meghasonlást, hogy elhitték: még náluk is ravaszabb gonosztevők verték át őket hamis igehirdetőkkel és légből kapott próféciákkal. Ebben a hitben tovább élhettek, és elindulhattak még lehetetlenebb küldetések felé.

Az egészben a leghátborzongatóbb az volt, hogy az igazsággal áltatták magukat. Az Úrnő legbizalmasabb körén kívül talán én voltam az egyetlen, aki tudta, hogy a lázadókat valóban az orruknál fogva vezették a biztos halálba. Csakhogy az ellenség, aki irányította őket, nem az Úrnő volt, ahogy sokan hitték. Nem, aki a háttérből keverte a szart, az még nála is gonoszabb hatalom volt, maga a Dominátor, az Úrnő valaha volt hitvese, akit a boszorkány elárult, és otthagytott elevenen eltemetve a Sírmezőn, egy

Evezőváros nevű helytől északra. A vén varázsló onnan használta mágikus erejét, kinyúlt a sírjából, belepiszkált a lázadók vezetőinek agyába, a maga szolgálatába állította őket. Segítségükkel megkísérelte megdönteni az Úrnő hatalmát, és előkészíteni a saját feltámadását. Végül elbukott, bár az általa szőtt összeesküvésben jónéhányan részt vettek a Fogadottak közül.

Ha tud a létezéséről, valószínűleg már berajzolt a neved mellé egy keresztet. Ott feküdt a hideg földben, és bizonyára új terveket szőtt, melyekben már az én gyötrelmes halálom is kapott egy fejezetet, hiszen annak idején én voltam az, aki segített leleplezni a szolgálatába szegődött Fogadottakat... Ez utóbbi már önmagában is elég faramuci helyzet. A boszorkányúrnő testesített meg mindent, ami gonosz, mégis csupán csintalan porontyszamba ment hajdani férjéhez képest. Legalábbis a legendák tanúsága szerint. De ha valóban így volt – és ez sokszor elgondolkodtat –, akkor miért az Úrnő kelt életre, és miért a Dominátor fekszik még mindig abban a sírban? Mióta rájöttem, miféle hatalom leselkedik odafenn északon, rengeteg időt töltöttem kutatásokkal. Valahányszor fényt derítettem a történelem egy-egy rég elfeledett titkára, minden alkalommal elfogott a rettegés. A feljegyzések azt sugallták, hogy a Domínium – az ősi birodalom, mely felett a Dominátor uralkodott – semmivel sem lehetett kellemesebb hely a pokolnál. Az, hogy a Fehér Rózsa végül legyőzte, a csodával volt határos. Kár, hogy nem sikerült végleg elpusztítania a vén zsarnokot meg az összes alattvalóját, beleértve az Úrnőt is. A világ most nem állna

úgy, ahogy.

Azon tűnődöm, mikor fog véget érni ez a sétagalopp. Eddig nem is volt olyan szörnyű az Úrnő alattvalójának lenni. De vajon mikor veszíti el az önkontrollját, mikor enged szabad folyást a lelkében fortyogó végtelen sötétségnek, és éleszi fel a múlt örökre letűntnek hitt gyötrelmeit?

De érdemes elgondolkodni a Domínium nevéhez kapcsolódó szörnyűségek valóságalapján is. Hisz nem szabad elfelejteni, hogy a történelmet így vagy úgy, de mindig a győztesek írják.

Hirtelen iszonyatos üvöltés harsant Manó szállása felől. Egy darabig a döbbenettől megdermedve csak bámultunk egymásra Némával, aztán berontottunk.

Őszintén szólva arra számítottam, hogy ott találok valamelyiküket vérbe fagyva a padlón. Arra ha agyonütnek, sem gondoltam volna, hogy amikor belépek, Manó habzó szájjal rángatózik a földön, Félszemű meg kétségbeesetten igyekszik lefogni, nehogy kárt tegyen magában.

– Valaki kapcsolatot keres – lihegte a csökött varázsló. – Segítsetek! Nagyon erős.

Az államot valahonnan a bokám magasságából szedtem össze. Kapcsolat? Utoljára évekkel ezelőtt használtunk közvetlen összeköttetést, amikor villámgyors csapatmozdulatokkal próbáltunk kitérni a Tornyot körülzární igyekvő lázadók elől. A nagy csata óta mind az Úrnő, mind a Fogadottak hírvivők útján tartották velünk a kapcsolatot.

A roham viszonylag rövid ideig tartott, mint általában. Végül Manó teste elernyed, bár továbbra is levegő után kapkodott. Hosszú percek teltek el, míg eléggé

összeszedte magát, hogy képes legyen elmondani az üzenetet. Egy darabig pókerarccal figyeltük, majd egymásra néztünk. Arcizmunk sem rezdült, de közben a gyomrunk görcsbe rándult a félelemtől. Én szólaltam meg először.

– Valaki jelentse a Kapitánynak!

– Aha – helyeselt Fél szemű, de nem mozdult. Néma sem tűnt lelkesebbnek.

– Marhajó. Naná, hogy mindig én vagyok az önként jelentkező – dörmögtem, és elindultam. Mikor rátaláltam a Kapitányra, éppen azzal foglalatoskodott, amihez a legjobban ért. Csizmás lábát az asztalra rakva hangosan hortyogott. Felébresztettem, és beszámoltam neki.

Felsőhajtott. – Kerítsd elő a Hadnagyot! – A térképtartóihoz fordult. Még kérdeztem tőle pár dolgot, de rám se hederített. Fogtam a finom célzást, és leléptem.

Miért volt az az érzésem, hogy a vén csont számított valami ilyesmire? Forrongás tört volna ki a környéken? De hogyan értesülhetett róla a Torony ilyen hamar?

Persze hülyeség ezen gondolkodni, mielőtt meghallgatnám Manó mondandóját.

A Hadnagy sem látszott meglepettebbnek a Kapitánynál. – Szar van a palacsintában? – próbáltam puhatolózni.

– Talán. Miután Cukorfalattal elindultatok Rovásba jött egy futár. Azt mondta, lehet, hogy nyugatra rendelnek minket. Nem kizárt, hogy ez az a parancs.

– Nyugatra? Tényleg?

– Aha! Jó, mi? Sitty-sutty ott leszünk! – A hangját teljességgel átítatta a dühös szarkazmus.

En barom. Ha a Tornyot tekintjük a kelet és a nyugat közti határpontnak, Rovás több mint kétezer mérföldre keletre esik. A legkedvezőbb körülmények között is három hónapi utazás, de a körülmények errefelé a legnagyobb jóindulattal sem nevezhetők kedvezőnek. A tartományok többségében még kiépített úthálózat sem volt. Legoptimistább becslésem is meghaladta a hat hónapot.

De mit izgulok, amíg nem ég a ház. Így is, úgy is ki kell várnom, mi lesz ennek a vége. Idegeskedni ráérek utána is. Mint később kiderült, Manó híreire még a Kapitány sem számított.

Tűkön ülve vártuk, hogy a vajákosunk végre összeszedje magát. A Kapitány elővette a térképtartóját, és próbaképpen felvázolt néhány lehetséges menetirányt Fagyfelleg felé. Hangosan morgolódott, mivel rájött, hogy minden nyugatra tartó útvonalnak át kell haladnia a Félelem Földjén. Manó megköszörülte a torkát.

A feszültség a tetőfokára hágott. A varázsló nem nézett fel. Biztosan rossz hírek. Elcsukló hangon kezdte.

– Visszahívtak minket. Az Úrnő volt az. Elég nyugtalannak tűnt. Először Fagyfellegbe kell mennünk, ott találkozunk az egyik Fogadottal. Ő visz el minket a Sírmezőhöz.

Néhányan fintorogtak, mások értetlenkedve néztek egymásra. Csak én nyögtem fel.

– Bassza meg! A jó kurva életbe!

– Mi van, Vészmadár? – kérdezte a Kapitány.

Persze nem tudták. Nem voltak túlságosan fogékonyak a történelem iránt.

– Ott van a Dominátor sírja. Azon a mezőn temették el

mindannyiukat. Evezővárostól északkeletre. – Hét éve már jártunk Evezővárosban. Nem mondanám, hogy barátságosan fogadtak volna.

– Evezőváros?! – bödült el a Kapitány. – Evezőváros?! Az két és félezer mérföld!

– És még pár száz a Sírmezőig.

Meredten bámulta a térképet.

– Hát ez kurva jó! Mindjárt lepetézek! Szóval nemcsak a Félelem Földjén kell átkelnünk, hanem a Kongó-hegységen meg a Viharvidéken is. Ó, hogy az a...! És, gondolom, hét végén jelenésünk van.

Manó megrázta a fejét.

– Nem látszott rajta, hogy sürgős lenne a dolog. Inkább idegesnek tűnt, és tudni akarta, hogy biztosan elindulunk-e.

– Mondott valamit arról, hogy mi a fenének kellünk mi oda? Varázslónk szája féloldalas mosolyra húzódott. Előfordult már valaha, hogy az Úrnő bármit megindokolt volna? Naná, hogy nem.

– Ez egyszerűen gyönyörű – fortyogott tovább a Kapitány. – Csak így, minden előzetes bejelentés nélkül elfingja magát, hogy ugyan ugorjunk már át a világ túloldalára! Hát nem bűbájos? – Azzal nekilátott utasításokat osztogatni a Hadnagyak a sereg indulásával kapcsolatban.

Tény, hogy mindenkit dühített a parancs, ráadásul így első hallásra tiszta idegbeteg baromságnak rémlett, de a Kapitány jócskán tupírozta a dolgot. Erre készült már azóta, hogy a futár megérkezett az üzenettel. Maga az indulás nem jelentett túl nagy problémát, a kutya ott volt elásva, hogy rohadtul nem volt kedvünk menni.

A nyugati tartományok sokkal kellemesebbek voltak, mint ezek a szárnalmas koszfészkek keleten, de ki a fenének hiányzik a ménkű sok gyaloglás?

Elképesztő, hogy közelebb nem talált egy nyavalyás egységet, amit cseszegethetett volna!

A saját hatékonyságunk áldozatai voltunk. Az Úrnő mindig minket rendel oda, ahol valami országos disznóság készül.

Tudja, hogy ha valaki, akkor mi megoldjuk.

Hogy szakadna rá az ég!

11

FENYVES: ÉJJELI MŰSZAK

Shed a tizből csak kilenc tallért adott át Kragnak. A maradékból feltöltötte a készleteit, tűzifát, sört meg bort vásárolt. Hirtelen támadt jólétét más hitelezői is megneszelték. Nem sok öröme származott az üzlet röpke fellendüléséből. A következő részletet már csak úgy tudta kifizetni Kragnak, hogy egy másik uzsorástól, név szerint Gilbertől kért kölcsön.

Hamarosan azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak meghalna valaki. Újabb tíz tallér, és többé nem aggódna azon, hogy vajon kihúzza-e a tél végéig.

Ez a tél a szokásosnál is keményebb volt. A kikötő üresen kongott, Katafalkban nem lehetett munkát találni. Shed legjobb kuncsaftja Asa volt, aki szárnalmas igyekezetében, hogy barátira tegyen szert, mindig hozott valamennyi tüzelőt, valahányszor Krag nem tartotta szemmel. Ám amikor legutóbb beugrott, a fával együtt aggasztó híreket hozott.

– Jobban kéne vigyáznod, Shed! Krag megtudta, hogy Gilberttől kértél kölcsön. – A fogadós elsápadt. – Úgy tudom, talált vevőt a Liliomra. Már elkezdtek toborozni a lányokat.

Shed bólintott. A stricik az évnek ebben a szakaszában rengeteg elkeseredett nőt tudtak a hálójukba keríteni. Mire beköszönt a nyár, és megérkeznek a matrózok, ezek a lányok már betörve és engedelmesen várják őket.

– A rohadék! Elhitette velem, hogy nem akar már kikészíteni. Tudhattam volna! Így nemcsak a Liliomra teheti rá a kezét, de a pénzét is visszakapja. Hogy dögölne meg ott, ahol van!

– Hát, én csak gondoltam, szólok.

– Persze. Köszönöm, Asa.

A következő részlet olyan hamar esedékessé vált, hogy Shednek fellélegezni sem maradt ideje. Gilbert visszautasította az újabb kölcsönt. A pitibb hitelezők az ajtót döngették, nyilván őket is Krag szabadította rá.

Eljött az ideje, hogy újra megjelenjen Holló asztalánál, a kezében egy pohár itallal.

– Leülhetek?

Mosoly suhant át a vendége arcán.

– A te kocsmád, vagy nem? Mostanában nem voltál túl barátságos – tette hozzá.

– Ideges vagyok – magyarázkodott Shed. Valójában inkább arról volt szó, hogy valahányszor meglátta, felébredt a lelkiismerete. – Aggasztanak az adóságaim.

Holló átlátott a szitán.

– És gondoltad, hátha tudok segíteni.

- Úgy valahogy – morogta kelletlenül a fogadós.
A különös vendég halkán felnevetett. Shed némi diadalmas mellékízt érzett a hangjában.
- Rendben. Ma este megfelel?
- A fogadós lelki szemei előtt egy pillanatra fölrémlett a kép, ahogy az Őrzők a szekerekre hajítják az anyját. Nagyot nyelt, és félredobta az önbecsülését.
- Igen.
- Akkor ezt megbeszéltük. De mivel most nem te szállítod a nyersanyagot, csak segéd leszel. – Shed megborzongott, majd lassan bólintott. – Fektesd le az öreglányt, aztán gyere le. Megértetted?
- Igen – suttogta a fogadós.
- Helyes. Most pedig tűnés. Idegesítesz.
- Igenis. – Shed megvert kutyaként kullogott el. Aznap senkinek sem volt képes a szemébe nézni.

* * *

A csípős szél végigsüvített a folyó völgyön, ijedt hópihéket kergetve maga előtt. Shed elcsigázva kuporgott a szekér jéghideg bakján, az idő egyre pocsékabb lett.

– Miért épp ma éjszaka? – háborgott.

– Mert ez a legjobb időpont – felelte Holló fogvacogva. – Nem valószínű, hogy bárkinek is szemet szúrnánk. – Behajtottak a Kalmár közbe, ahonnan mindkét oldalon számtalan rövid sikátor nyílt. – Ez kitűnő vadászterület. Ilyen időben bemásznak valami félreeső zugba, és hullanak, mint a legyek.

Shed hátán a hideg futkározott. Túl öreg volt már ehhez. De éppen ezért volt itt. Ha úgy folytatná, ahogy eddig, már nem

sok tavaszt érne meg.

Holló megállítottál a szekeret, és rámordult.

– Nézd át azt a sikátort!

A fogadós lábába azonnal belenyilallt a fájdalom, ahogy ráhelyezte a testsúlyát. Örült neki, legalább érzett valamit. Így biztos lehetett benne, hogy nem fagyott le.

A szűk utcácskában alig volt fény. Tapogatózó lábának több hasznát vette, mint a szemének. Észrevett egy kupacot az egyik eresz alatt, de amikor megbökdöste, az illető megmozdult és motyogott valamit. Shed sarkon fordult, és eliszkolt.

Éppen akkor ért a szekérhez, amikor Holló felhajított rá valamit.

A fogadós lesütötte a szemét. A fiú alig lehetett több tizenkét évesnél. A hullára álcázásul egy réteg szalma került.

– Ez az első – jelentette ki Holló. – Egy ilyen éjszakán egy szekérderékkel szedhetünk össze.

Shed lenyelte a mondandóját, és visszaült a bakra. Az édesanyjára gondolt. Ő egyetlen estét sem élne itt túl.

A következő utcában rátalált az első saját hullájára. Az öregember elesett, nem tudott felkelni és megfagyott. Bár egész lényé tiltakozott a dolog ellen, megfogta a holttestet és a szekérhez húzta.

– Ma éjszaka arathatunk – jegyezte meg Holló. – És konkurenciánk sincs. Ilyen időben az Őrzők ki sem teszik a lábukat. – Majd halkán hozzátette: – Remélem, felérünk velük a hegyre.

Később, miután végigkutatták a rakpartot, és mindketten

egy-egy újabb holttesttel gyarapították a rakományt, Shed megkérdezte:

– Te miért csinálod?

– Nekem is szükségem van a pénzre. Még hosszú út áll előttem. Ezzel sokat keresek, gyorsan és aránylag kis kockázattal.

A fogadós sejtette, hogy ez a munka veszélyesebb, mint amilyenek Holló lefesti. Akár bele is lehet halni.

– Nem vagy idevalósi, ugye?

– Délről jöttem. Hajótörött matróz vagyok.

Shed nem hitt neki. A furcsa férfi modora nem vallott tengerészre, bár érdes volt, túlságosan finom neveltetést sejtetett. Mégsem volt benne elég mersz, hogy rajtakapja a hazugságon, ahhoz pedig még kevésbé, hogy tovább firtassa az igazságot.

A társalgás akadozva folytatódott. Shednek semmi többet nem sikerült megtudnia alkalmi munkaadójának háttéréről és céljairól.

– Arra menj! – mutatta Holló. – Én itt nézek szét. Ez az utolsó állomás. Elegem van.

A fogadós bólintott. Szeretett volna túllenni ezen az éjszakán. Elfogta az undor, amikor rájött, hogy kezdi tárgyakkal látni az utcán élő embereket, és hogy haragszik rájuk, amiért olyan nehezen megközelíthető helyeken halnak meg.

Halk füttyentést hallott, mire gyorsan sarkon fordult. Holló megint talált egyet. Többre már nem volt szükség, úgyhogy visszatalpalt a szekérhez.

Társa már a bakon ülve várta. Shed is fölmászott mellé,

összehúzta magát, elfedte arcát a metsző szél elől. Holló az ösvérek közé csapott.

A szekér már félúton járt a híd felé, amikor a fogadós fülét halk nyögés ütötte meg.

– Mi ez? – fordult hátra. Az egyik test megmoccant. – Irgalmas isten! Holló! Uram teremtőm!

– Így is, úgy is meg fog halni.

Shed visszakucorodott, és vakon meredt az északi part házsoraira. Vitatkozni akart, verekedni akár, bármit, csak hogy lemossa magáról a mocskot, hogy bizonyítsa, semmi köze ehhez az egészhez.

Egy óra múlva nézett fel újra. Nem ismerte fel a környéket. Az út szélén ritkásan épült, jókora ház állt. Az ablakokat elsötétítették.

– Hol vagyunk?

– Nemsokára megérkezünk. Nagyjából fél óra múlva, ha nem túl jeges az út.

Shednek hirtelen eszébe jutott, mi lenne, ha beborulnának az árokba. Mit csinálnának akkor? Hátrahagynának mindent, és remélnék, hogy senki nem jön rá, kié volt a szekér? Undorát rettegés váltotta fel.

És akkor rádöbbsent, merre tartanak. Idefent semmi sem volt, csak az elátkozott fekete kastély.

– Holló!

– Mondjad.

– A fekete kastély felé megyünk.

– Miért, te mit gondoltál?

– Valaki lakik ott?

– Igen. Most mi a fene ütött beléd?

Holló nem volt helybéli, nem is érthette meg, milyen hatással van az itt élőkre a hátborzongató erődítmény. Akik a közelébe merészkedtek, nyomtalanul eltűntek. A fenyvesiek úgy tettek, mintha nem is létezne.

Shed elmondta Hollónak, aki vállat vont.

– Ez is csak azt bizonyítja, milyen babonások vagytok.

A kastély sötét sziluettje élesen rajzolódott ki a fehér hó hátterére. A sziklafennsíkra érve a havazás alábbhagyott, de a szél még dühödtebben rontott rájuk. Shed lemondóan motyogott.

– Legyünk túl rajta...

Az erődítmény körvonalaiból egyre több részlet bontakozott ki. Csipkézett pártázatok, tornyok és bástyák. Fény viszont sehol sem világolt. Holló megállította a szekeret a magas kapu előtt, és gyalog ment tovább. Néhányszor keményen az ajtóhoz csapta a súlyos kopogtatót. Shed még kisebbre húzta össze magát, és azért imádkozott, hogy ne nyissanak ajtót.

Ám a kapu azonnal kitérült. Holló visszamászott a bakra, és megnógatta az öszvéreket.

– Csak nem akarsz bemenni? – hökkent meg Shed.

– Dehogynem.

– Hé! Azt már nem! Erre nem veszel rá!

– Állítsd le magad, rendben? Ha pénzt akarsz, segítesz lerakodni.

A fogadós halkán nyöszörgött. Ha azt előre tudja, semmi pénzért nem jött volna el.

Holló behajtott a kastélyudvarra, rögtön utána jobbra fordult, megállt egy széles boltív alatt. A kapuboltozatban gomolygó

sötétséggel egyetlen fáklya vette fel a harcot. Holló leugrott a szekérről. Shed minden idegszála megfeszült, ahogy követte a példáját. Lerángatták a hullákat, és a kőlapokra hajították őket.

– Mássz vissza a szekérrre, és tartsd a szád! – parancsolta Holló. Az egyik test megmozdult. Shed öklendezett, de társa durván odébblokta. – Azt mondtam, pofa be!

Egy árnyék vált ki a sűrű sötétségből. Magas volt és ösztövé; bő szárú fekete nadrágot és csuklyás leplet viselt. Futólag végigpillantott minden egyes testen. Elégedettnak tűnt. Amikor Hollóhoz fordult, Shed egy pillanatra ki tudta venni az arcát. Éles vonásait még jobban megkeményítették a lappangó árnyak, fénylő bőre zöldes színben játszott, szeme hidegen izzott.

– Harminc, harminc, negyven, harminc, hetven – mondta. Holló nem hagyta annyiban.

– Harminc, harminc, ötven, harminc és egy százas.

– Negyven, nyolcvan.

– Negyvenöt, kilencven.

– Negyven, kilencven.

– Megegyeztünk.

Shednek felfordult a gyomra, amikor rájött, hogy ezek itt ketten alkudoznak. Hollót nem érdekelték különösebben az öreg hullák, az ösztövé alak meg nem volt hajlandó többet kínálni a fiúért. A haldokló vénség viszont jó tárgyalási alapnak bizonyult.

A fogadós mohón figyelte, amint a magas árny egyenként leszámolja a pénzt a hullák lábához. Kétszázhusz jó ezüst! Hihetetlen összeg! Ennyiből lebonthatná a Liliomot, és

vadonatúj tavernát építhetne. Akár Katafalkból is elköltözhetne.

Holló összeszedte a pénzt, és az erszényébe dobálta. Ötöt átadott Shednek.

– Csak ennyi?

– Nem jó fizetség egyetlen éjszakára?

Öt ezüst valójában egy egész hónapra is fejedelmi díjazásnak számított volna, de a teljes összeghez képest nevetségesnek hatott.

– Legutóbb társak voltunk – magyarázta Holló, miközben felmászott a bakra. – Nem kizárt, hogy egyszer még újra azok leszünk, de ma este egyszerű segédként alkalmaztalak. Világos? – Volt valami fenyegető a hangjában, amitől a fogadós hátán végigfutott a hideg, és csak bólintani tudott.

Ahogy a szekér nyikorogva megfordult, Shed szívébe jeges ujjakkal markolt a rettegés. A kísérteties kapuboltozat akár a pokol tornáca is lehetett volna. Megborzongott, magán érezte annak a szikár dolognak az éhes tekintetét.

– Uram, irgalmazz! – nyögte. Sötét, üvegsima kőlap siklott félre előlük, melynek áttetsző felülete magára vonzotta tekintetét. A kő belsejében, akárha borostyánba dermedtek volna, csontokat és csontdarabokat, szétmarcangolt testeket és kitépett végtagokat látott. Ahogy Holló a kapu felé vette az irányt, pillantása találkozott a fogadós döbbenettől elkerekedett szemével.

– Miféle istenverte hely ez?

– Nem tudom, Shed, és nem is érdekel. Jól fizetnek, és ennyi nekem elég. Szükségem van a pénzre; mondtam

már, hogy hosszú út áll előttem.

* * *

12

A SÍRMEZŐ

A Sánta néven ismert Fogadott Fagyfellegnél találkozott a Sereggel. Az erőltetett menet száznegyvenöt napig tartott. Hosszú napok voltak ezek, a kemény igénybevétel felőrölte az embereket és az állatokat. A lábakat már rég csak a beidegződés mozgatta. Egy hozzánk hasonlóan jó erőben lévő csapat, ha nekidurálja magát, húsz vagy akár harminc mérföldet is meg bír tenni naponta, de nem úttalan utakon, hetekig-hónapokig egyfolytában. Az okos parancsnok nem hajtja ki a seregét a hosszú menetben. A napokon át tartó kimerültség összeadódik, és ha túl nagy a nyomás, az emberek egyszerűen összerogynak az út szélén.

Figyelembe véve, hogy milyen terepen kellett haladnunk, hihetetlenül jó időt futottunk. Fejfa és Fagyfelleg között hegységek állták az utunkat, ahol örültünk, ha naponta egy mérföldet meg tudtunk tenni. Sivatagokon vonultunk át, ahol időnk nagy részét felemésztette az ivóvíz keresése. Egy-egy folyón gyakran napokig tartott az átkelés, pedig sokszor pontot ácsoltunk magunknak. Szerencsésnek mondhattuk magunkat, hogy egész úton csak öt embert veszítettünk.

A Kapitány ragyogott a büszkeségtől, mégis amint megérkeztünk, a katonai kormányzó nyomban magához

rendelte eligazításra.

Miután visszaért a parancsnokságról, összehívta a tiszteket és a rangidőseket.

– Megint szar hírek – kezdte. – Az Úrnő ideküldi a Sántát, hogy átkísérjen minket meg egy hozzánk csatlakozó karavánt a Félélem Földjén.

Nem mondhatnám, hogy különösképpen repesztünk volna az örömtől. A Sántával sohasem volt felhőtlen a viszonyunk.

Végül Elmo szólalt meg.

– Mikor indulunk?

Szükségünk volt némi pihenésre. Persze nem kaptunk rá ígéretet, sőt. Az Úrnő és a Fogadottak sohasem arról voltak híresek, hogy a legcsekélyebb mértékben is törődtek volna az emberi esendőséggel, de azért mégis...

– Nem kaptam egyértelmű utasítást. Azért ne eresszettek le túlságosan. Lehet, hogy még nincs itt, de akár holnap is befuthat.

Ez sem volt újdonság. A repülő szőnyegek, amiket a Fogadottak használnak, néhány nap alatt bárhová elröpítik a gazdájukat.

– Reméljük, egy darabig még ott eszi a fene, ahol van – morogtam.

Én végképp a hátam közepére kívántam a találkozást. Annak idején jópárszor kicsesztünk a jó öreg Sántával. A Bűbájtornyónál vívott csata előtt egy másik Fogadottnak, a Lélekorzónak voltunk a közvetlen alárendeltjei. Orzó, miközben titokban a Dominátor érdekeit szolgálta, nemegyszer használt minket arra, hogy keresztülhúzza régi ellensége terveit. Sikerült is annyira megrendítenie benne

az Úrnő bizalmát, hogy az kis híján elpusztította. Ám a végső csata előtt újra előszedte a tartalékból a kegyvesztett Fogadottat.

Réges-régen, még a Domínium kialakulásakor, évszázadokkal az Úrnő birodalmának megalapítása előtt, a Dominátor legyőzte leghatalmasabb ellenségeit, és mágiával besorozta őket a saját szolgálatába. Tíz fekete lelkű bitangot állított a maga oldalára, ők lettek a Fogadott Tizek. Amikor a világ a Fehér Rózsa zászlaja alatt fellázadt a Dominátor kegyetlensége ellen, a hajdani zsarnok mellett a Fogadottakat is eltemették, de őket sem sikerült végleg eltörölni a föld színéről.

Évszázadokig tartó béke köszöntött be, és a világ lassan megfeledkezett az éberségről. Egy kíváncsi varázsló megpróbált kapcsolatba lépni az Úrnővel. Neki azonban sikerült őt a befolyása alá vonnia, és rávette, hogy szabadítsa ki. Vele együtt felébredtek a Tizek is. Egyetlen emberöltő alatt az Úrnő a Fogadottak segítségével új birodalmat emelt. Ám a következő nemzedékben ismét megjelentek a lázadók, kiknek prófétái fennen hirdették, hogy a Fehér Rózsa újjászületik, s ezúttal végső győzelemre vezeti őket.

Egy ideig úgy tűnt, semmi sem állíthatja meg a felkelést. Seregeink összeomlottak. Országok buktak el. A Fogadottak viszálykodtak, egymás életére törtek. A Tizek közül kilencen elpusztultak. Az Úrnő elfogott három ellenséges generálist, velük töltötte be a vezérkarán támadt repedéseket. Bóbita, Zarándok és Sóhaj – a Fehér Rózsa óta a felkelők legtehetségesebb tábornoka, aki nő léte

minket is többször alaposan megszorongatott – Fogadottá vált.

A lázadók jóslatai mind beigazolódtak. Mind, kivéve a végső csatáról szólót. Úgy tervezték, hogy az újjászületett Fehér Rózsa vezeti majd őket a harcba, de nem találtak rá időben.

Pedig akkor már életben volt. Csak éppen a frontvonal másik oldalán, közöttünk élt, mit sem tudva róla, milyen szerepet szánt neki a sors. Én viszont rájöttem, és ez a tudás az, ami miatt egy rézpetákot sem érne az életem, ha valakinek eszébe jutna kivallatni.

– Vészmadár! – csattant a Kapitány hangja. – Ébresztő! – Minden szempár rám szegeződött. Nyilván azon tanakodtak, hogy tudtam úgy elábrándozni, hogy egy árva szót sem fogtam fel az egész mondókájából.

– Mi van? – próbáltam okosnak tünni. Nem sok sikerrel.

– Nem hallod, mit mondtam?

– Ööö... n-nem... uram.

Úgy nézett rám, mint egy kiéhezett barlangi medve a vacsorájára. Ehhez nagyon értett.

– Akkor ide figyelj, te varangy! Kapd össze magad, mert amikor a Fogadott megérkezik, te szőnyegen folytatod az utat. A cuccod ne legyen több huszonöt kilónál.

Szőnyegen? Egy Fogadottal? Mi az isten folyik itt? Körülnéztem, és láttam hogy jópáran vigyorognak, míg mások aggódva vonják össze a szemöldöküket. Minek kell megröptetni engem?

– Mi a francról van szó?

A Kapitány hátborzongató türelemmel magyarázott.

– Az Úrnő egy tízfős különítményt rendelt a Sírmezőre, a Bóbitás meg a Zarándok mellé. Hogy mi lesz a dolgotok, fogalmam sincs. A lényeg, hogy a te neved is rajta van a listán.

Félelem hasított belém.

– De miért pont én? – Régen is eleget szenvedtem attól, hogy én voltam a kedvence.

– Talán hiányzol neki. Évekig ette a fene nélküled.

– Kapitány...

– Azért te, mert azt mondta.

– Kösz szépen, ez igazán kielégítő. Hirtelen nem is jut eszembe semmi ellenérv. Ki jön még?

– Figyelj ide, és azt is megtudod. De ráérsz még ezen rágódni. Most sürgősebb dolgunk is akad.

* * *

A Sóhajtó a Sánta előtt ért Fagyfellebbe. Mire észbe kaphattam volna, már a cókómókomat pakoltam fel a szőnyegre. Huszonöt kiló. Az összes többi felszerelésemet Félszeműre és Némára bízтам.

A szőnyeget csak illendőségből hívtuk így, mivel ez volt a hagyományos elnevezése. Valójában egy másfél láb magas fakeretre kifeszített erős szövetről van szó. Az egyik útitársam Elmo volt, aki az osztag vezetőjeként vett részt a küldetésben. A másik Nagyágyú, a Sereg legnagyobb lógósa, de ha kard volt a kezében, a legtöbbet elbújhattak mellette.

A szőnyeg közepén kupacban állt a felszerelésünk, két másik társunkéval együtt, akik majd egy későbbi szállítmánnyal érkeznek. Elmo és Nagyágyú szemlátomást

majrészva a szőnyeg két hátsó sarkában kötötték be magukat. Az én helyem elől volt, baloldalon, a Sóhajtóé a jobb első sarokban. Mindannyian olyan vastagon bebugyoláltuk magunkat, hogy szinte mozdulni sem bírtunk. A Sóhajtó közölte, hogy gyorsan és nagy magasságban fogunk repülni, odafenn pedig nem éppen nyárias az idő.

Én is ugyanúgy reszkettem, mint a többiek, pedig nekem már volt alkalmam kipróbálni az utazásnak ezt a formáját. Bár az elem táruzó látvány sok mindenért kárpótolt, már előre félttem a hidegleléssel határos tériszonytól, ami menetrendszerűen elfogott minden egyes repülésemnél. Attól meg egyenesen borsódzott a hátam, hogy miféle vérszomjas jószágokkal fogunk összefutni a Félelem Földje fölött.

Indulás előtt a Sóhajtó még egyszer végignézett rajtunk.

– Mindenki kihugyozta magát? Egy darabig nem fogunk leszállni. – Azt persze nem említette, hogy odafent nem egy potyautas csinálta már össze magát ijedtében. A hangja lágy volt és dallamos, mint azoké a nőké, akikkel álmodban szoktál találkozni, épp mielőtt felébrednél; a külseje viszont tökéletesen ellensúlyozta az orgánumát. Pont olyan kutya kemény veteránnak látszott, amilyen volt. Engem figyelt; alighanem felidézte magában a legutóbbi találkozásunkat, azon a tisztáson a Fellegek Erdejében.

Órákig feküdtünk a nedves fűben Hollóval, őt várva. Tudtuk, hogy ott fog találkozni a Sántával, és megpróbálja átcsábítani a lázadó pártjára. De a rajtaütésünk mindezt megghiúsította. Holló elkapta a Sántát, én meg Sóhajt küldtem padlóra. Ekkor futott be az Úrnő, oldalán a

Lélekorzóval, hogy befejezzék, amit mi elkezdtünk. A Sóhajtó lett az első új Fogadott a Domínium bukása óta. A szeme alig észrevehetően megrebbent. A durva szövet nekifeszült a seggemnek. Szédítő sebességgel szárnyaltunk a magasba. Légi úton talán rövidebb ideig tartott átkelni a Félelem Földjén, ám semmivel sem volt kevésbé ijesztő. Repülő cetek állták utunkat. Sikerült átsuhannunk közöttük, de az üldözésünkre indultak. Már-már úgy tűnt, hagyjuk őket, amikor türkizkék ráják röppentek fel a hátukról, esetlenül csapkodtak, épp hogy elvették minket, majd egy-egy légáramlatot meglovagolva fölénk emelkedtek, hogy újra lecsapjanak. Megállás nélkül zaklattak bennünket. Sebességben nem vehettük fel velük a versenyt, ám egy bizonyos magasságon túl nem bírtak követni. A cetek viszont igen. Ők egy mérfölddel is túlemelkedtek azon a határon, ahol minden ember megfullad a ritka levegőben, így továbbra is kitűnő ugródeszkát biztosítottak a ráják számára.

Voltak más repülő szörnyek is, talán kevésbé veszélyesek, de legalább olyan kitartóak. Mégis sikerült átverekedni magunkat a síkság felett, bár a Sóhajtó többször is kénytelen volt megvillantani a varázserejét, hogy visszaverje a ráják meg-megújuló támadásait.

Valahányszor így tett, elveszítette az irányítást a szőnyeg felett. Mindaddig, amíg a támadókkal küzdött, fékevesztett zuhanásban pörögtünk a levegőben. Sikerült megúsznom, hogy kidobjam a reggelimet, de nem sokon múlt. Elmót és Nagyágyút azóta sem merem megkérdezni a dologról,

nem akarok a méltóságukba gázolni.

A Sóhajtó soha nem kezdeményezett támadást. Ez a Félelem Földjén a legfontosabb alapszabály. Soha ne üss elsőnek! Ha így teszel, nem úszod meg egyszerű párharccal, a környék összes szörnye rád sereglik.

Bántatlanul túljutottunk a veszélyeken, ahogy az már lenni szokott, ha az ember szőnyegen repül. Egész nap megállás nélkül folytattuk utunkat, éjjel sem pihentünk. Egyre hidegebb lett, mivel észak felé fordultunk. A Sóhajtó alacsonyabbra kormányozta járművünket, és lassított. A hajnal Forsberg fölött köszöntött ránk. Itt állomásoztunk először az Úrnő szolgálatában. Elmóval érdeklődve figyeltük az alattunk elsuhanó tájat.

Egyszerre csak felemeltem a kezem, és hátrakiáltottam.

– Nézzétek! Ott van Alkuvár!

Annak idején rövid ideig mi védtük ezt az erődöt. Elmo egy másik irányba mutatott, Evezőváros felé. Mikor ott szolgáltunk, volt pár jó kis húzásunk, amivel sikerült megkeseríteni a lázadók életét és kivívni a Sánta gyűlöletét. A Sóhajtó olyan alacsonyan repült, hogy ki tudtuk venni a járókelők arcvonásait. Az azóta eltelt nyolc év alatt a város cseppet sem lett barátságosabb.

Továbbshantunk, és már az Öregerdő fái felett repültünk. Valaha ebben az ősi, érintetlen vadonban bújt meg a Fehér Rózsa, innen irányította hadműveleteit a Dominátor ellen. Dél körül a szőnyeg lassítani kezdett. Egy hatalmas irtáshoz közeledtünk, melyet gondos munkával alakítottak ki hajdan. A közepén néhány gyommal fölvert bucka emelkedett, melyek ugyan még magukon viselték az

emberi kéz nyomát, mégis alig lehetett már felismerni bennük a sírdombokat.

A Sóhajtó egy teljesen elromosodott városfélében tett le minket. Gyanítottam, hogy ez lehet a Örökkönvaló Örök székhelye. Az ő feladatuk volt megakadályozni, hogy bárki megbolygassa a Sírmezőt. Igen hatékonyan végezték a munkájukat, míg le nem gyűrte őket a környező világban eluralkodó érdektelenség.

A feltámasztók szektájának háromszázhetven évébe került, hogy felnyissák a sírokat, és még akkor sem tudtak maradéktalan sikert elérni. Bár az Úrnő és a Fogadottak kiszabadultak, a Dominátor mindmáig a Sírmező foglya maradt.

Az Úrnő első dolga volt, hogy gyökerestől kiirtsa a feltámasztókat. Mindig is nagyon értett a jutalmazáshoz.

Néhány alak lépett ki egy viszonylag jó karban lévő épületből, és felénk indultak. Beszédbe elegyedtek a Sóhajtóval, én pedig igyekeztem minél többet elcsípni belőle, nem sok sikerrel.

– Emlékszel Forsbergre? – kérdeztem Elmótól, miközben igyekeztem némi életet masszírozni elgémberedett tagjaimba.

– Mintha el tudnám felejtem. Nem kukkantod meg Nagygagyút? Elég szarul fest.

Lógós haverunknak szerencsére nem volt semmi komoly baja, eltekintve attól, hogy kis híján összecsinálta magát a félelemtől. Elég soká tartott, mire meg tudtam győzni róla, hogy már a földön vagyunk.

A helybéliek a szállásunkra kísérték minket. Az

Örökkönvalók leszármazottai voltak, azoké az elhivatott strázsáké, akik évszázadokig kitartóan őrizték a Sírmezőt. Az Úrnő győzelme után megkezdték a városuk újjáépítését; a friss vért a magunkféle újonnan érkezők hordái biztosították hozzá.

Három nappal később a Sóhajtó második szállítmányával megjött Manó és két másik testvér. Elmondták, hogy a Sereg elhagyta Fagyfelleget. Rákérdeztem a Sántára, meg hogy látszik-e rajta a régi gyűlölködés nyoma.

– Én nem vettem észre – válaszolta Manó –, de ez nyilván lófaszt sem jelent.

Hát, kábé tényleg annyit.

Újabb három nap múlva megérkezett az utolsó három ember. A Sóhajtó a barakkunkba költözött, mi pedig afféle botcsinálta testőrgárdává alakultunk. Amellett, hogy őt pesztráltuk, részt vettünk a járőrözésben, ami a Sírmezőt volt hivatva megvédeni az illetéktelen behatolóktól.

* * *

Hamarosan befutott a Bóbitás is a saját testőrei társaságában. A Sírmező átvizsgálásával megbízott ügynökök egy sereg munkással tértek vissza Evezővárosból. Az emberek elhordták a szemetet és a gázt, ami az idők során elborította a környéket, de a buckákat messzire elkerülték. A védett területre még mindig nem lehetett belépni megfelelő védelem nélkül; ha valaki mégis megpróbálta, arra lassú és gyötrelmes halál várt. A Fehér Rózsa mágiája nem oszlott szét az Úrnő feltámadásával; sőt, a főboszorkány megerősítette a saját vajákolásaival. Valószínűleg igencsak majrézhat tőle, hogy

drága férjürának esetleg sikerül kiszabadulnia.

Nem sokkal később megérkezett a Zarándok, magával hozva a saját katonáit. Ő eddig előretolt állásokat épített ki az Öregerdőben. A Fogadottak felváltva járőröztek az égen, míg mi, a személyes testőr csapatok, odalenn tartottuk szemmel a határvidéket, és persze egymást.

Valami nagy disznóság volt készülöben. Senki sem mondott semmit, de ennyit mindenki érzett. Az Úrnő egyértelműen arra számított, hogy a Dominátor megpróbál kitörni.

Azzal töltöttem a szabadidőmet, hogy átnyálaztam az Örökkönvalók feljegyzéseit, különös tekintettel arra az időszakra, amikor Bomanz itt élt. Negyven évet töltött régésznek álcázva a lakónegyedben, mielőtt megpróbált kapcsolatba lépni az Úrnővel, és véletlenül kiszabadította. Nagyon érdekelt a fickó, de kevés adatot találtam róla, ráadásul az is jócskán ki volt színezve.

Korábban már megfordultak a kezemben a személyes feljegyzései. Véletlenül akadtam rájuk, nem sokkal a Sóhajtó befogadása előtt. Akkor átadtam őket a Lélekorzónak, abban a hiszemben, hogy majd eljuttatja a Toronyba. Ő azonban megtartotta az egész paksamétát, úgy tervezte, hogy a saját céljaira fordítja. Később ismét megkaparintottam a fölbecsülhetetlen értékű iratokat, a Toronynál vívott csatában, amikor a renegát Fogadottat üldöztük az Úrnővel. Nem szóltam róluk senkinek, csak egy barátomnak, Hollónak. Annak a Hollónak, aki azóta elhagyott minket, hogy védelmébe vegyen egy gyermekleányt, akiben meggyőződése szerint a Fehér

Rózsa született újjá. Mikor visszatértem oda, ahol a papírokat elrejtettem, már nyomuk veszett. Minden bizonnyal Holló vitte őket magával.

Gyakran eszembe jut, mi történhetett vele. Azt mondta, olyan messzire megy, ahol senki sem találhat rá. Nem érdekelte a politika. Egyszerűen csak meg akarta óvni a kislányt, akit annyira szeretett. Bármire képes lett volna Kedvesért. Úgy sejtem, egyszer még felbukkannak azok az iratok, egy kiugrott zsoldos életbiztosításaként.

Az Örökkönvalók szállásainak falát vagy egy tucat tájkép díszíti. A régebbi lakók festették őket, legtöbbjük a Sírmezőt ábrázolja. Lenyűgöző látványt nyújthatott a maga idejében.

Az egész sírrendszer gerincét az észak-déli tájolású Központi Domb alkotta, ez szolgált a Dominátor és az Úrnő börtönéül. Eköré csillag alakú töltést emeltek, amit ugyanilyen formájú vizesárok övezett. A csillag csúcsain elhelyezett kisebb halmok öt Fogadott testét rejtették. A belső csúcsokat – melyeken szintén hasonló buckák magasodtak, mélyükön egy-egy Fogadottal – körsánc kötötte össze. Minden sírt varázsigék és fétisek védtek. A legerősebb közülük egy sárkány volt, teste körülölelte a Központi Dombot, saját farkát a fogai közé harapva. Az egyik legkésőbbi festmény tanúsága szerint az Úrnő feltámadásakor a félelmetes hulló leheletével tűzbe borította az egész környéket, ám Bomanzot ez sem rettentette vissza, vakmerően a lángok közé lépett.

Ekkor már jó ideje őrlődött a feltámasztók és az Úrnő között, hisz mindkét tábor a befolyása alá próbálta vonni.

Maga a baleset is az ő hathatós közreműködésük eredménye volt.

A korabeli feljegyzések szerint Bomanz felesége túlélte a katasztrófát. Szerinte a férje csak azért ment a Sírmezőre, hogy megakadályozza, ami történni fog. Senki sem hitt neki. Azt is mondta, hogy Bomanz ismerte az Úrnő igazi nevét, és ezzel akarta megállítani, mielőtt kiszabadulhatna. Néma, Félszemű és Manó a megmondható, micsoda félelemmel tölt el minden varázslót az eshetőség, hogy egy kívülálló tudomást szerez az igazi nevééről. Bomanz felesége pedig azt állította, hogy az Úrnő neve szerepel a férje irataiban. Azokban az iratokban, amik évtizedek múlva hozzám kerültek. Ezek szerint most Holló kezében van az egyetlen eszköz, amellyel az egész birodalmat mindenestül el lehet tüntetni a föld színéről.

De térjünk vissza a Sírmezőre! Amikor megépítették, a világ egyik legcsodálatosabb látványossága lehetett. A sírdombokat mészkőburkolat védte az időjárás viszontagságaitól. A széles árokban kéklőn csillogott a víz. A gondozott környék leginkább egy parkra emlékeztetett. De idővel a Dominátortól való félelem egyre inkább alábbhagyott, és vele a buzgalom is. Egy kései, Bomanz korában készült festményen a növényzet már elvadult, a burkolat fölrepedezett, a vizesárok helyén pedig egy mocskos fertő tenyészett. Ma már azt sem lehet megmondani, hol húzódott az, árok. A mészkőlapok eltűntek a burjánzó bokrok alatt. A nagy gonddal emelt halmok gödrös hepehupákká töltődtek föl. Egyedül a Központi Domb – amely alatt a Dominátor fekszik – tűnik

valamelyest gondozottnak, bár azt is erősen benőtte a gaz. Néhány fétis még állt ugyan, s igyekezett távol tartani a boszorkánymester szövetségeseit, de vonásaikat már elmosta az idő.

A Sírmező szélét piros rongydarabok jelezték, földbe ütött karók végére kötve. Ezeket akkor helyezték ki, amikor az Úrnő bejelentette, hogy kívülállókat küld ide szétnézni. Maguk az Örökkönvaló Örök mindig itt éltek, nem volt szükségük jelzésekre.

Élveztem az itt töltött másfél hónapot. Kedvemre csillapíthattam tudásszomjamat, ráadásul a Zarándok és a Bóbitás meglepően készségesnek tűnt, nem úgy, mint a régi Fogadottak. Igen közlékenynek bizonyult a Felvigyázó is, az Örökkönvalók vezetője. Történelmük egyidős a Seregével, így temérdek mesével és hazugsággal traktálhattuk egymást, miközben számolatlan hordónyi sört pusztítottunk el.

Az ötödik héten valaki valami nagy felfedezést tett, amit persze nem osztottak meg a magunkféle talpasokkal. Mindenesetre a Fogadottakon különös izgatottság uralkodott el. A Sóhajtó újabb embereket hozatott a Seregből. Az erősítés olyan történeteket mesélt a Félelem Földjén meg a Kongó-hegységen való átkelésről, amiktől összeszorult a szívünk. A Sereg most Uradalomban állomásozott, alig ötszáz mérföldre innen.

A hatodik hét végén a Sóhajtó eligazításra hívott minket, és a következő bejelentést tette:

– Az Úrnő át akar dobni néhány embert nyugatra. Egy huszonöt fős különítményről van szó. Elmo, te leszel a

parancsnok. Mi is megyünk a Bóbitással. Jön még pár szakértő és tolmács is. Igen, Vészmadár, te is rajta vagy a listán. Az Úrnő nem az a fajta, aki megtagadná ezt a lehetőséget a kedvenc krónikásától, ugye tudod?

A hideg futkosott a hátamon. Arra volt legkevesbé szükségem, hogy megint elkezdjen érdeklődni utánam.

– Hová megyünk? – tudakolta Elmo. Vérprofi a személtáda. Semmi nyavalygás, csak a tények.

– Egy Fenyves nevű városba. Messze túl a birodalom nyugati határain. Valahogy kapcsolatban áll a Sírmezővel. Jóval északabbra esik a mostani pozíciónknál. Hideg időre készüljetek.

Fenyves? Soha híret sem hallottam. A többiek sem tudtak többet nálam, még a Felvigyázó sem. Addig kutakodtam a térképek között, míg végül találtam egyet, ami a nyugati partvidéket ábrázolta. Szó se róla, Fenyves tényleg északon feküdt, közel az örök hó határához. Meglepően nagy város volt, nem is értettem, hogy képes fennmaradni egy olyan vidéken, ahol szinte egész évben fagy. Erről kifaggattam a Sóhajtót is, aki némi magyarázattal szolgált. Azt mondta, Fenyves egy meleg óceáni áramlatnak köszönheti a létezését, amelyik mellette éri el a földrészt. Mesélte azt is, hogy igencsak furcsa város, legalábbis a Bóbitás szerint, aki egyszer már járt ott.

Megkerestem a Bóbitást is, alig néhány órával az indulás előtt, de ő sem tudott sokkal többet mondani. A város állítólag egy Zimerlan nevű herceg fennhatósága alá tartozik, és ez a herceg tavaly – nem sokkal azelőtt, hogy a Torony futárt menesztett hozzánk, meglebegtetve a

visszavonásunk lehetőségét – az Úrnő segítségével folyamodott egy helyi probléma megoldásában. A pusztá tény, hogy ez a pasas a városába invitálta az Úrnőt, akit az egész világ szeretne minél távolabb tartani magától, azt súgta, hogy érdekes kalandnak nézünk elébe Fenyvesben. Azt viszont föl nem foghattam, mi köze ennek az egésznek a Sírmezőhöz.

Az sem tetszett túlságosan, hogy ilyen messzire kell mennünk. Csak annak örültem, hogy nem leszek itt, amikor a Kapitány megtudja, hogy miután kipihenték magukat Evezővárosban, már indulhatnak is tovább.

Még így sem voltam biztos benne, hogy elég messze járok majd, amikor elkezd üvölteni. Mert hogy üvölteni fog, az hétszentség.

13

FENYVES: A TILTOTT NEGYED

Shed hetekig alig bírt aludni. Fekete borostyánfalakról álmódott, és egy emberről, aki nem halt meg. Holló kétszer is hívta az éjszakai portyáira, de mindkét alkalommal visszautasította. Az éjjeli vadász nem erőltette a dolgot, bár mindketten tudták, hogy ha így tenne, Shed azonnal ugrana. A fogadás azért imádkozott, hogy Holló mielőbb megszedje magát, és odébb álljon. Tudta, hogy amíg a közelében van, a lelkiismerete nem hagyja békén. Különben is, miért nem szállt már rá Krag, hogy a franc esne belé?!

Shed egyszerűen nem tudta felérni ésszel, hogy folytathatja

Holló a maga kis üzelmait, háborítatlanul az uzsorástól. A fickó nem volt sem örült, sem hülye. Az a lehetőség pedig, hogy valaki ne félt volna Kragtól, ki volt zárva. Legalábbis Marron Shed szerint.

Asát továbbra is az uzsorás pénzelte, de rendszeresen beugrott, és minden alkalommal hozott valamennyi tüzelőt. Volt, hogy egy egész szekérral.

– Miben mesterkedsz? – szegezte neki a kérdést egyszer a fogadós.

– Próbálom megnyerni a bizalmadat – vallotta be Asa. – Krag emberei nem rajonganak értem.

– És ezzel nincsenek egyedül.

– Lehet, hogy szívózni akarnak majd...

– Szóval szükséged van egy helyre, ahol megbújhatsz, amikor neked esnek, mi? Egyébként miért költi rád a pénzét Krag? Mi az, amit csak te tudsz megcsinálni neki?

Asa megpróbált mellébeszélni, de a fogadós keményen vallatóra fogta. Élvezte, hogy akad egy ember, aki fölött van hatalma.

– Hollót figyelem. Jelentem neki, merre jár.

Shed elfintorodott. Szóval az uzsorás csak azért alkalmazta Asát, mert nem nagy veszteség. Korábban már eltűnt két jó embere. Shednek arra is lett volna tippje, hogy most hol vannak.

Villámként csapott bele a félelem. Mi van, ha Asa jelentést tett Holló éjszakai kiruccanásairól? Mi van, ha őt is látta...?

Lehetetlen. Nem tudta volna magában tartani. A fél életét azzal töltötte, hogy ilyen hírmorzsalékokkal próbált zsarolni másokat. A fogadós más irányba terelte a beszélgetést.

– Elég sokat költekezel mostanában. Honnan van pénzed?
Asa elsápadt. Körbepillantott, és nyelt néhányat.

– A fából. Eladom a tűzifát.

– Hazudsz! Honnan van?

– Shed, ilyet nem illik kérdezni.

– Az lehet. De nekem most kell a pénz. Tartozom Kragnak. Már majdnem kifizettem, de az összes hitelezőtől felvásárolta a tartozásaimat. Az a szemét Gilbert! Jó előre be kell spájzolni a pénzt, hogy ne szoruljak újabb kölcsönre.

A fekete kastély. Kétszázhusz ezüstitallér. Mennyire viszketett a keze, hogy megölje Hollót! Az meg csak nyugodtan vigyorgott a képébe, és pontosan tudta, mire gondol.

– Honnan szerzed a pénzt, Asa?

– És neked honnan lett az a lé, amivel kifizetted Kragot? Mi? Sokan török ám ezen a fejüket! Senki sem tud ennyi pénzt szerezni egyik napról a másikra. Te meg pláne nem! Ha te elmondod, akkor én is.

Shed azonnal visszavonulót fujt, Asa pedig győzelemittasan vigyorgott.

– Te kis féreg! Tűnj innen, mielőtt elvesztem a türelmem – csattant rá a fogadós.

A patkányképű eliszkolt. Egy pillanatra visszanézett, összevont szemöldöke alól lapos pillantást vetett Shedre. Rosseb, gondolta a fogadós. Elültettem a bogarat a fülében. Dühösen belegyömöszölte a törlőrongyot a legmocskosabb kupába.

– Mi történt?

Shed megpördült. Holló állt mögötte a sanknál, átható tekintete mintha a veséjébe látott volna. A fogadós beszámolt neki a beszélgetéséről Asával.

– Szóval Krag nem adja fel.

– Ha ismernéd, eszedbe sem jutna ilyesmi. Vagy ő, vagy te, Holló.

– A választás elég egyértelmű, nem?

Shed elképedt.

– Még egy jó tanács. Kövesd a kis patkányt, amikor legközelebb fáért megy. – Azzal Holló visszaballagott az asztalához, és nyomban heves beszélgetésbe elegyedett Kedvessel. Gondosan ügyelt, hogy testével takarja a jelbeszéd mozdulatait, de a lány tartása elárulta, hogy ellene van az ötletnek, bármi legyen is az. Tíz perccel később Holló kilépett a Liliomból. Minden délután eltávozott pár órára. Shed gyanította, hogy ezzel csak Krag pribékjeinek éberségét ellenőrzi.

Kedves az ajtófélfának dőlve álldogált, és az utcát nézte. A fogadós pillantása tetőtől talpig végigvándorolt a testén. A lány Hollóhoz tartozik, és igen szoros köztük a kapocs. Veszélyes lenne bármivel próbálkozni nála.

Mégis, a lány gyönyörű volt, karcsú, hosszú combú, gömbölyded, és épp a megfelelő korban... *Hülye vagy, figyelmeztette magát Shed. Már csak az hiányzik, hogy újabb szarba keverd magad. Épp elég bajod van anélkül is.*

* * *

– Azt hiszem, a mai nap megfelelne – vetette oda Holló,

amikor a fogadós kivitte neki a reggelijét.

– Mi? Mármint mire?

– Egy kis kirándulásra. Tudod, Asa után, fel a hegyre.

– Ja... Hát, nem hiszem. Nincs senki, aki vigyázna a Liliomra. A lány nem bírná egyedül.

Kedves épp lehajolt valamiért a sank mellett. Shed elkerekedett szemmel figyelte, szíve hevesebben vert. Valamit rövid időn belül tennie kell ebben az ügyben. Kénytelen lesz meglátogatni egy kurvát, vagy ilyesmi. Ahhoz meg nincs elég pénze. Így viszont marad a kínlódás.

– Az unokatestvéred, Val már beugrott párszor helyetted.

Shednek ez nem jutott eszébe, így hirtelenjében nem talált semmi épkezláb kifogást. Ráadásul Kedves is összezavarta a gondolatait. Jobb lesz, ha ad a lánynak valamilyen ruhát, ami nem emeli ki ennyire a domborulatait.

– Izé... Ő meg nem tudna mit kezdem Kedvessel. Nem ismeri a jelbeszédet.

Holló arca elsötétült.

– Akkor küldd szabadságra! Hívd be helyette azt a Liza nevű lányt. Tudod, aki akkor dolgozott itt, amikor Kedves megbetegedett.

Hát persze, Liza, gondolta a fogadós. Az se egy rossz bőr.

– Őt csak akkor engedem a sank mögé, ha rajta tarthatom a szemem. – Bizony nem rossz bőr, és a tetejébe nincs senkije. – A szememet is kilopná.

– Shed!

– Mi van?

– Most mész, és idehívod Valt meg Lizát. Aztán kifigyeled, hol kujtorog Asa. Míg odavagy, én vigyázok az

ezüstműre.

– De...

Holló nyitott tenyérrel az asztalra csapott.

– Azt mondtam, tűnés!

* * *

A nap fényesen sütött, az idő derűs volt, a téli évszakhoz képest meleg. Shed Krag szállása előtt várta Asát, és amint megjelent, a nyomába szegődött.

A patkányképű először is bérelt egy szekeret. Shed szóhoz sem jutott. Télidőben a lócsiszárok elképesztő letéteket kértek, ami érthető is volt, hiszen a feldolgozott hús aranyat ért, arra meg senki sem volt kíváncsi, honnan származik. A fogadós elképzeldhetetlennek tartotta, hogy bárki rá merje bízni Asára a fogatát.

A szekér egyenesen a Tiltott Negyed felé indult. Shed jócskán lemaradva, leszegett fejjel követte. Biztos volt benne, hogy a bakon ülő alak akkor sem venné észre, ha hátrafordulna. Az utcán hatalmas tömeg hömpölygött.

Asa a Tiltott Negyedet övező fal mellett futó ösvényen hagyta a kocsit, egy kis csalitosban. Az ilyen ligetekben szokott összegyűlni Fenyves lakossága a tavaszi meg az őszi halottünnepen. A szekeret az útról nem lehetett észrevenni.

Shed a bokrok árnyékában guggolva figyelte Asát, ahogy a Tiltott Negyed falához osont. Közben azon tűnődött, hogy valaki igazán kivághatná az elburjázott növényzetet. Az egész fal lepusztultnak tűnt tőle. Ahogy átevíckélt a gazon, hamar kiderült, hogy a látszat egyáltalán nem csal, a falra tényleg ráférne némi tatarozás. Talált egy rést, amin

nehézkésen bár, de hamar átpréselte magát. Asa közben átvágott a nyílt térségen, egy fenyőliget felé igyekezett a dombtetőn.

A fal belső oldalát is erősen benőtték a bokrok. Itt is, ott is halomba rakott faágak bújtak meg az avarban. Asa üzlete sokkal jobban ment, mint Shed valaha is gyanította volna. Amióta Kragékkal lógott, határozottan megváltozott. Jócskán ráijeszthettek.

A patkányképű eltűnt a fenyők között, Shed zihálva loholt utána. Hallotta, ahogy messze előtte Asa utat tör az aljnövényzetben, olyasféle körültekintéssel, akár egy nősténye után csörtető bivalybika.

A Tiltott Negyed mindenfelé az elhanyagoltság jeleit mutatta. Shed gyermekkorában leginkább parkra emlékeztetett, kellemes pihenőhelyre, ahol az eltávozottak békén várakozhatnak. Most ugyanúgy le volt robbanva, mint Fenyves összes többi negyede.

A fogadós folytatta útját az éktelen csattogás felé. El nem tudta képzelni, mivel csaphat Asa ekkora zajt. Hamarosan rájött: a patkányképű egy kidőlt fát aprított éppen, a levágott darabokat gondosan kis kupacokba rakta. Még egy rejtély. Hihetetlennek tűnt, hogy Asa bármit is gondosan csináljon. Íme, egy újabb kiváló példa, mi mindenre képes a félelem.

Egy óra múlva Shed azon a ponton volt, hogy hazamegy. Fázott, korgott a gyomra és minden tagja elzsibbadt. Elvesztegetett fél napot, Asa meg az égvilágon semmi figyelemreméltót nem csinált. Mégis kitartott. Úgy volt vele, hogy ha már ennyi időt beleölt a dologba, nem hagyja, hogy teljesen veszendőbe menjen. Ráadásul otthon Holló várta,

hogy jelentse, mit végzett Asával.

A patkányképű eközben keményen dolgozott. Amikor éppen nem fát vágott, az összekötözött nyalábokat vonszolta le a szekérhez. A fogadós a látványba is beleizzadt.

Telt-múlt az idő, Shed pedig üdögélt, figyelt és időnként emlékeztette magát, hogy mekkora ökor. Ennél feleslegesebben valószínűleg akarva sem tudta volna eltölteni a délutánját.

Ám ahogy közeledett az alkonyat, Asa kezdett gyanúsán viselkedni. Összeszedte a szerszámait, és sűrűn a háta mögé pislogva elrejtette őket. Na, helyben vagyunk, gondolta a fogadós.

A patkányképű a dombtető felé vette az irányt. Shed szuszogva loholt a nyomában. Megmacskásodott izmai keservesen tiltakoztak a megerőltetés ellen. Asa több mint egy mérföldet tett meg a hosszabbodó árnyékok között. Shed kis híján elvesztette a nyomát, csak akkor találta meg ismét, amikor egy fémes pendülés elárulta, merre jár.

Asa tüzet próbált csiholni. Egy halom fáklya fölött kuporgott, az olajos rongyba csavart husángokat valami rejtekhelyről húzhatta elő. Sikerült lángra lobbantania az egyiket, s így fölszerelve megindult egy bozótos felé. Hamarosan már a túloldalán bukkant fel, átmászott egy kidőlt emlékoszlopon, és köddé vált. Shed várt egy ideig, majd utána eredt. Megkerülte a monolitot, ami mögött Asa az előbb eltűnt, és észrevett egy nyílást a földben, éppen akkorát, amibe belefér egy ember.

– Na ne! – suttozta sápadtan. – Talált egy bejáratot a

Katakombákba. Kifosztja a holtakat...

* * *

– ...és azonnal visszajöttem – fejezte be történetét Shed. Holló elámult a fogadós babonás félelmén. – Mindig is tudtam, hogy Asa egy barom, de azt nem hittem volna róla, hogy ilyen szentségtörésre képes.

Holló elmosolyodott.

– Téged fel se háborít?

– Nem. Miért, *téged* igen? Hullákat nem lopott...

Shedet egy igen vékonyka paraszthajszál választotta el attól, hogy nekimenjen. De kénytelen volt elismerni, hogy ő tényleg züllöttebb Asánál.

– Jól keres vele?

– Annyira nem, mint te. Az Őrzők minden sírmellékletet lenyúlnak, a búcsúzó urnákat kivéve. – A Katakombákban nyugovóra helyezett holttestek mindegyike egy lepecsételt edénykét visz magával végső útjára, rendszerint a nyakába akasztva. Az Őrzők soha nem nyúlnak az abba rejtett pénzhez. Amikor eljön a Távozás Napja, a vén Révész mindenkitől megköveteli a díjat, amiért áthajózik vele a Néma Partra.

– Azok a lelkek mindörökre itt rekednek – motyogta Shed, és elmagyarázta a fenyvesiek túlvilághitét.

Holló őszintén elképedt.

– Hogy veheti be ezt a maszlagot bárki, akinek kicsivel is több esze van egy muslincánál? A halott, az halott. Tedd magad takarékra, jó? Szimpla válaszokat akarok hallani. Hány hulla van a Katakombákban?

– Fogalmam sincs. Oda rakják őket már... mit tudom én,

vagy ezer éve. Lehetnek akár millióan is.

Shed hirtelen elhallgatott, ahogy az agya beindult. Igaz, hogy a Katakombák szinte végtelen hosszan kígyóznak a város alatt, de ha ezer éven át egy kupacba raknák egy ekkora település összes halottját, abból irdatlan nagy hegy kerekedne. A szeme sarkából Hollóra sandított. Hogy a kórság állna belé...!

– Ez Asa bulija. Hagyjuk békén!

– Miért?

– Túl veszélyes.

– A haverodat, úgy tűnik, senki sem zaklatja.

– Mert kispályás. Ha mohó lenne, már nem élne. Odalenn Őrzők járőröznek. Meg szörnyek.

– Milyen szörnyek?

– Hát, azt nem tudnám megmondani.

– Nem tudod, vagy nem akarod?

– Nem tudom. Az Őrzők csak annyit árulnak el róluk, hogy vannak.

– Értem. – Holló felállt. – Utána fogok nézni. Ne szólj róla senkinek, Asának különösen ne!

– Persze – helyeselt Shed ijedten. Biztos, hogy megint bajba keverne mindenkit.

* * *

A sikátorokat fura hírek verték föl tespedtségükből. Krag a két legjobb emberét küldte Holló után. Soha többé nem kerültek elő. Utána még hárman tűntek el. Egy ismeretlen támadó még magát Kragot is megsebesítette. Talán meg is öli, ha nincs Gróf hihetetlen ereje. Ámbár azóta a testőr nem sok hasznát vette medvetermetének.

Haldoklott.

Krag nem éppen béketűréséről és megbocsátó természetéről volt híres. Marron Shedet ezek a fejlemények a kétségbeesés legmélyebb örvényébe taszították. Még könyörögni is megpróbált Hollónak, hogy hagyja el a fogadóját, de az csak köpött egyet.

– Figyelj, nem szeretném, ha itt ölnének meg – magyarázta Shed.

– Nem tesz jót az üzletnek?

– És az egészségemnek sem. Most már egyszerűen *muszáj* megölnie. Ha nem tenné, többé senki sem félne tőle.

– Szóval az istennek se tanul, mi? Életemben nem láttam annyi félkegyelműt egy rakáson, mint itt.

Asa robogott be a fogadóba.

– Shed, beszélünk kell! – Reszketett, mint a nyárfalevél. – Krag azt hiszi, én köptem Hollónak. A nyomomban van. El kell bújtatnod!

– Kell ám a fenét! – Shed érezte, ahogy szorul a torkán a hurok.

Ha Krag mind a két jómadarat itt találja, hétszentség, hogy ő lesz a harmadik, akit gondolkodás nélkül felszecsckáz, és arra is tesz gondja, hogy az anyja a csatornában végezze.

– Egész télen hordtam a tüzelőt. Én tartottam távol Kragot.

– Na persze. És akkor most veled együtt én is ölessem meg magam?!

– Tartozol nekem, Shed. Soha senkinek nem beszéltem róla, hogy merre jártok Hollóval éjszakánként. Pedig lehet, hogy Kragot érdekelné, nem gondolod?

A fogadós elkapta Asa karját, és akkorát rántott rajta, hogy a patkányképű kis fickó a sanknak vágódott. Mintha csak megbeszéltek volna, Holló odalépett mögé. A kezében hosszú kés villant. Megbökte vele Asa hátát, és a fülébe súgta:

– Most szépen felmegyünk a szobámba.

Asa fehérebb lett a friss hónál. Shed kényszeredetten elvigyorodott, és elengedte a bajkeverőt. Elővett egy cserépkupát a sank alól.

– Úgy bizony. Kicsit elbeszélgetnénk veled, Asa. – A harmadik poharat is kitette a pultra.

Ő ment fel utoljára, mindvégig magán érezve anyja vak tekintetét. Próbálta kitalálni, vajon mennyit hallott az öreglány. Mostanában a szokásosnál is mogorvább volt. Shed szégyene lassan falat emelt közéjük. Már nem érezte úgy, hogy rászolgálna az anyja tiszteletére.

Gyorsan elhallgattatta lelkiismerete hangját. Mindent, amit tettem, érte tettem, hajtogatta.

Az egyetlen ajtó az emeleten, ami még úgy-ahogy működött, Holló szállására nyílt. Most nyikorogva tárult fel a szoba lakója, valamint Asa és Shed előtt.

– Ül le! – mordult Holló Asára, és a fekhelyére mutatott. A patkányképű leroskadtt a nyöszörögve tiltakozó dikóra. Úgy tűnt, mindjárt bevizel félelmében.

Holló szobája ugyanolyan puritán volt; mint az öltözéke. Semmi sem árulkodott a vagyonáról.

– Beszállok az üzletbe, Shed – kezdte, gunyoros mosollyal a szája szegletében. – Én gondoskodom a szállításról.

Önts bort! – Nekilátott a körmét tisztogatni azzal az

idegesítő késével.

Mire Shed mindenkinek töltött, Asa már felhajtotta a maga adagját.

– Adj neki még egyet – javasolta Holló, majd ő is belekortyolt az italába. – Áru!d el nekem, mi a fenének itattad velem eddig azt a savanyú lóhúgyot bor helyett, miközben ezt ott dugdostad a sank alatt?

– Ilyet senkinek nem adok, csak ha külön kéri. Sokba kerül.

– Mostantól mindig ebből tölts. – Holló a beszélgetés alatt végig Asa szemébe nézett, s közben szórakozottan veregette az állát a kése fokával.

Neki valóban nem kellett kuporgatnia. A hullabiznisz igazán jól hozott a konyhára. De mit értett azon, hogy beszáll az üzletbe? Hogy gondoskodik a szállításról? Különös. Ráadásul hogy mire kell neki a pénz, az talán még érdekesebb történet, mint hogy honnan szerzi.

– Megfenyegetted a haveromat – szólalt meg fél perc hallgatás után. – Ó, ne haragudj, Shed! Csak nyelvbotlás volt. Mit haveromat: *társamat*. Az üzlettársaknak nem muszáj kedvelniük egymást. Nos, most aztán nyakig benne vagy a szarban, te kis seggdugasz. Kíváncsi vagyok, hogy mászol ki belőle.

Shed megborzongott. A rohadék! Ez az egész szöveg csak arra ment ki, hogy Asa mindenfelé szétkürtölje. Ez a személtáda lassan, de biztosan átveszi az irányítást az élete felett. Úgy játszik vele, mint macska az egérrel. A patkányképű közben úgy fészkelődött, mintha parázson ülne.

– Nem úgy gondoltam, Holló. De tényleg. Értsd meg,

nagyon félek. Krag azt hiszi, én adtam neked a tippet. El kell bújniom valahol, de Shed nem akart segíteni. Csak próbáltam rávenni, hogy...

– Elég. Shed, azt hittem, hogy ez a kis vakarcs a barátod.

– Csak pár szívességet tettem neki. Megsajnáltam.

– A hideg elől adsz neki menedéket, de az ellenségei elől nem? Ritka egy puhapöcs vagy te, Shed. Lehet, hogy tévedtem veled kapcsolatban? És még be akartalak venni az üzletbe egyenrangú társnak. Azt hittem, hogy majd ha visszavonulok, rád bízhatom a boltot. Azt hittem, ezzel szívességet teszek neked. Pedig te csak egy nagy rakás lószar vagy, akinek nincs elég vér a pucájában, hogy egyszer az életben a sarkára álljon. – Újra Asához fordult. – Folytasd csak, vakarék. Mesélj nekem Kragról. Mesélj a Tiltott Negyedről.

A patkányképű elsápadt. Egy szót sem lehetett belőle kihúzni, míg Holló elő nem állt az ötlettel, hogy hívja az Őrzőket.

* * *

A fogadós lábai meg-megroggyantak. Böllérékének nyele iszamos volt az izzadtságtól. Ha a szükség rászorítja, biztosan nem tudta volna használni, de Asa túlságosan félt, hogy ezt észrevegye; csak odanyöszörgött neki pár szót a bakon, mielőtt elindultak volna a szekerekkel. Holló a saját kocsiján követte őket. Shed egy pillantást vetett a völgy túloldalára. A fekete kastély sötéten tornyosult az északi horizonton, dögletes árnyéka Fenyvesre borult.

Hogy került oda? Miért van ott? A fogadós elhessegette a kérdéseket. Jobb, ha minél kevesebbet tud.

Inkább azon tűnődött, hogyan keveredett ebbe az ügybe, és még inkább azon, hogyan mászhatna ki belőle. A legrosszabbtól tartott. Pontosan tudta, hogy Holló nem csinál lelkiismereti kérdést senki halálából.

A szekereket a ligetben hagyták, és belopóztak a Tiltott Negyedbe. Holló észrevette a farakásokat.

– Vigyétek a kötegeket a kocsikhoz. Egyelőre csak dobjátok fel őket a raktérbe.

– Ezt én gyűjtöttem össze – tiltakozott Asa. – Nem veheted el csak így...

– Kuss! – csattant rá Holló, majd fogott egy köteg fát, és a hasadék felé indult vele. – Te is kapj föl egyet, Shed. Te pedig, vakarék, ha megpróbálsz lelépni, megtalállak, és megetetem veled a májad.

Vagy egy tucat nyalábbal áthordtak már, amikor Asa suttogva megszólalt.

– Itt van Krag egyik nehézfiúja. Minket figyel. – Lerítt róla, hogy közel jár a pánikhoz.

Hollón egyáltalán nem látszott, hogy megilletődött volna.

– Menjetek, és hozzatok még fát, az erdőből – vetette oda. Asának lett volna néhány ellenvetése, de amikor Holló szemébe nézett, inkább lenyelte a mondanivalóját, és elindult felfelé a domboldalon.

– Honnan tudta? – faggatta Shedet szinte sírva. – Sohasem követett. Ez egészen biztos.

A fogadós vállat vont.

– Talán varázsló. Mindig tudja, min jár az eszem.

Mire visszaértek, Holló már végzett. Shed idegesen pillantott körül.

– Hozzunk még egy adagot! – javasolta.

Míg fordultak egyet, Holló őrködött. Amikor meglátta őket, a liget felé mutatott.

– Ezeket pakoljátok Asa szekereére.

Átvágtak a fák között, és nekiláttak a rakodásnak.

– Bassza meg! – fakadt ki Shed, az egyik farakás alól csordogáló vérpatakra bökve. – Ha eddig voltak még kétségeid, hogy mire képes ez az örült, most megnézheted.

Mikor újra átmásztak a hasadékon, Holló rájuk parancsolt.

– Most pedig fel a dombra! Mutasd az utat, Asa! Először szedjük fel a szerszámaidat, meg a fáklyákat.

Amikor Shed látta, hogy Holló hordágyat eszkábál, hátborzongató gyanú kezdett körvonalazódni benne. Na ne! Ennyire még ez a szemétláda sem sülyedhet mélyre. Vagy mégis?

Nemsokára már az üreg szájánál álltak, tekintetükkel sötét mélységet firtatták. Holló szólalt meg elsőnek.

– Te mész előre, Asa. – A patkányképű vonakodva lemászott. – Nyomás utána, Shed!

– Legyen már egy kis szíved!

– Indulás!

Shed engedelmeskedett, Holló pedig követte. A Katakombák dögszagtól búzlóttek, de Shed rosszabbra számított. Asa fáklyáját megrebbentette egy kósza fuvallat.

– Várjatok! – vakkantotta Holló, és kikapta a kezéből. Gondosan megvizsgálta a lejárát környékét, bólintott, visszanyomta Asa markába a fáklyát. – Te vezetsz!

Az üreg, amelybe leereszkedtek, néhány lépés után

kiszélesedett, és egy nagyobb barlangba torkolt. Nagyjából középen Asa megállt. A fogadós követte példáját. Akármerre néztek, mindenfelől csontok vették körül őket. Megsárgult emberi maradványok borították a padlót és a falba vágott fülkéket. Csontvázak lógtak a mennyezetbe vert kampókról, és bújtak meg mindenütt, a kusza összevisszaságban heverő vagy kupacokba dobált gazdátlan bordák, gerincek és más lecsupasztott testrészek alatt. A fáklyafény pokoli árnyékokat festett a karókra tűzött, kárörvendően vigyorgó koponyák üres szemgödrébe. Némelyik hullát szemfedője foszladozó maradéka próbálta betakarni vagy legalább egyben tartani, hasztalan. A legtöbb csontváz mellett ott feküdt a búcsúzó urnája.

Voltak mumifikált testek is, bár igen kevés. Csak a gazdagok engedhették meg maguknak, hogy tartósítsák földi porhüvelyüket. Idelenn ez volt a vagyon egyetlen kiváltsága, hullájukat ugyanúgy odavetették a többi közé.

Asa törte meg a csendet.

– Ez egy nagyon régi járat. Az Őrzők már nem járnak ide, hacsak nem azért, hogy idehordják a sok szemetet. Már az egész barlang zsúfolásig telt, csak pár ösvény van, ahonnan félrerugdosták a csontokat.

– Nézzünk szét – javasolta Holló.

A patkányképű igazat beszélt. Távolabb a terem összeszűkülött, és a mennyezet is alacsonyabb lett. A folyosó gyakorlatilag teljesen tömve volt gazdátlan testrészekkel. Shednek feltűnt, hogy errefelé nem lát koponyákat és urnákat.

Holló halkan kuncogva fordult a fogadóshoz.

– Ezek a ti Őrzőitek nem is olyan elhivatottak, mint hitted.

– Hát igen. Azok a termek, amiket az őszi meg a tavaszi ünnepeken megmutatnak, nem így néznek ki – ismerte el Shed.

– Azt hiszem, manapság már senkit sem érdekelnek a régiek – motyogta Asa.

– Menjünk vissza – zökkenette ki tűnődéséből Holló. Ahogy a málladozó tetemek között baktattak, még ő sem állta meg, hogy meg ne jegyezze. – Mindannyian itt végezzük, Asa. Mindenki. Gazdag és szegény, bátor és gyáva. – Belerúgott egy múmiába. – Csak a gazdag egy kicsit jobban fest még itt is. Arrafelé mi van?

– Soha nem mentem beljebb száz lépésnél. Addig minden ugyanilyen. – Asa kinyitott egy urnát.

Holló elfintorodott, de ő is fogott egyet, és lefeszítette a fedelét. Néhány pénzdarab hullott a markába. Közelebb vitte őket fáklya fényéhez.

– Jó réginek látszanak. Soha senki nem kérdezett rá?

– A pénznek nem kell pedig – idézte Shed a régi mondást.

Asa bólintott, és hozzátette:

– Különben is, mindenkivel elhittem, hogy elásott kincset találtam.

– Értem. Mutasd tovább az utat!

Nem sokkal később Asa újra megszólalt.

– Ennél messzebb sohase mentem.

– Tovább!

Egész addig hatoltak egyre mélyebbre a

barlangrendszerben, míg már Hollót is kezdte nyomasztani a hely hangulata.

– Ebből elég. Vissza a felszínre – adta ki a parancsot. Egy mukkot sem szólt, míg újra szabad ég nem volt a fejük felett, akkor is csak morgolódásra futotta tőle. – Jobbra számítottam, hogy a fene enné meg. Hozzuk a szerszámokat!

Hamarosan ásóval és kötelekkel felszerelve tértek vissza.

– Shed, áss egy gödröt ott – mutatta Holló. – Asa, te fogd meg ennek a kötélnek a végét, és tartsd erősen. Amikor kiáltok, húzd fel. – Azzal alászállt a Katakombákba.

Asa megvetette a lábát, ahogy utasították, Shed pedig ásott, mintha az élete múlt volna rajta. Egy idő után Asa megkérdezte:

– Mit gondolsz, mit csinál odalenn?

– Nem tudod? Azt hittem, tisztában vagy vele, miben utazik.

– Azt csak úgy mondtam. Kragnak muszáj volt valamit jelenteni, de nem bírtam lépést tartani vele egész éjszaka.

Shed kiköpött, és kifordított egy újabb adag földet. El tudta képzelni, hogy dolgozik a patkányképű. Az éjszaka nagyját nyilván átaludta valahol, a maradék időben meg túlságosan lefoglalta a falopás meg a sírablás, hogy még kémkedjen is.

Megkönnyebbült szusszanással döbbsent rá, hogy Asának fogalma sincs, miket műveltek ők ketten Hollóval. Ám rögtön le is lombozódott, hisz sejtette, hogy hamarosan úgyis mindent megtud majd.

Magába nézett, és a gyomra forgott attól, amit látott.

Bármilyen undorító, már szinte hozzászokott az efféle bűnökhöz. Holló kezdte a saját képére formálni.

Odalentről kiáltás harsant. Asa nekifeszült a kötélnek, aztán odaszólt a társának.

– Gyere már! Nem bírom egyedül.

Shed hatalmasat sóhajtott, odalépett és nekiveselkedett. Pontosan az volt a kötél végén, amire számított. A sötétségből egy múmia emelkedett ki; mint valami pokolbéli herceg bújt elő a föld alól, hogy istentelen utazásra induljon az élők világában. A fogadós igyekezett elkerülni, hogy a halott szemébe kelljen néznie.

– Fogd meg a lábát – parancsolt Asára, aki továbbra is dermedten állt, és öklendezett.

– Irgalmas isten, Shed! Édes jó istenem, segíts! Mi a szart művelsz, Shed?

– Pofa be, és tedd, amit mondok! Hidd el, így lesz a legjobb. Most pedig fogd már meg végre a lábát!

Odébb vonszolták a tetemet, és behúzták a bozótba, nem messze a frissen ásott gödörtől. Útközben valami kigurult a hulla nyakába akasztott batyuból. Egy búcsúzó urna volt az. A batyuban még egy tucatnyi zörgött belőle. A fogadós hirtelen rájött, mire kell Hollónak a gödör. A kiürült urnákat fogják elásni bele. De miért nem odalenn tömte meg a zsebeit?

– Tűnjünk innen, Shed! – vinnyogta Asa.

– Vissza a kötélhez!

Eltartott egy ideig, míg kiürítették az urnákat. Gyorsan járt a kezük, hisz volt mi ösztönözze őket. Két tucat urna tartalma egész szép kis halmot tett ki. De túl sok idejük maradt

gondolkodni, míg Holló odalenn vadászott egy újabb szállítmányra.

– Shed...

– Felejtsd el, Asa! Mégis, hová menekülnél előre? – Bár az ég ma meglepően derült volt, az idő pedig szokatlanul enyhe, azért továbbra is a tél közepén jártak. Aki ilyenkor indul el Fenyvesből, nem jut messzire. – Megtalál. Inkább eredj vissza, és ragadd meg a kötelet! Akár tetszik, akár nem, ebben már nyakig benne vagy. – A fogadós lemondóan legyintett, és folytatta az ásást.

Holló összesen hat múmiát húzatott fel velük; mindegyik nyakában ott himbálózott egy bugyor, tele urnákkal. Végül ő maga is feljött, egy darabig Asa sápadt arcát tanulmányozta, majd az immár teljesen magába roskadt fogadóshoz fordult.

– Te következel!

Shed nyelt egyet, szólásra nyitotta a száját, tétován becsukta, majd lassan elindult az üreg felé. Ott megtorpant, s egy rövid időre úgy tűnt, összeszedi a bátorságát és ellenszegül.

– Indulj már! – csattant rá Holló. – Nem érünk rá egész nap itt tőkölni.

Marron Shed pedig alászállt a holtak világába.

Úgy érezte, egy örökkévalóságot töltött odalent, múmiák után kutatva a csontok alatt, urnákat gyűjtögetve, gyomorforgató zsákmányát a kötélhez vonszolva. A lelke mindvégig valahol egészen máshol járt, a tudata nem volt hajlandó befogadni mindezt; álom volt csupán, dermesztő lidércnyomás. Először nem is hallotta, amikor Holló

lekiabált neki, hogy ideje felmennie.

Mire újra a felszínre ért, már alkonyodott.

– Elég már? Hazamehetünk? – kérdezte üresen kongó hangon.

– Nem – felelte Holló. – Eddig tizenháromat szedtünk össze.

Úgy számolom, a szekereken harminc fér el.

– Aha.

– Most te tartod a kötelet, én meg lemegyek Asával.

A fogadós egymás után húzta fel az újabb és újabb rakományokat. A halott arcok vádlón meredtek rá a fogyó hold ezüstös fényében. Shed lerázta a rátörő érzéseket, megragadta a tetemeiket, gondosan sorba fektette őket, majd kiürítette az urnákat.

Nagy volt a kísértés, hogy fölkapja a pénzt, és elinaljon, de ott maradt, és ebben a mohóság legalább akkora szerepet játszott, mint a Hollótól való félelme. Ma este üzlettársként jött. Harminc hulla koponyájként harminc tallérjával számítva azt jelentette, hogy kilencszáz ezüst üti a markukat. Mégha a kisebb részt kapja, akkor is gazdagabb lesz, mint valaha álmodta volna.

Hirtelen egy hang ütötte meg a fülét. Nem tudta elképzelni, honnan jöhetett. Nem Holló jelzett, hogy felhúzhatja a következő rakományt, ebben biztos volt. Inkább úgy hangzott, mint valami távoli, elhaló sikoly... Kis híján elszaladt. A félelem néhány percre teljesen elvette az eszét. Eddig is csak Holló rendíthetetlen nyugalma tartotta benne a lelket, és most, hogy félelmetes vendége nem állt mellette, nem tudta, mitévő legyen.

Ekkor érezte, hogy a kötél megfeszül, és teljes erejével

nekifeküdt. Ez most tényleg nehéz volt. Lihegve, nyögve erőlködött. Az üregből Holló feje bukkant elő, sietősen igyekezett kifelé. A ruhája elszakadt, az arca egyik oldalán hosszú vágás éktelenkedett, kése vértől csöpögött. Kiugrott, és megragadta a kötelet.

– Húzd! – kiáltott rá Shedre. – A franc essen beléd, húzzad már!

A kötél végére kötve Asa ernyedte teste bukkant fel.

– Mi történt? Ó bassza meg! Mi a picسا történt odalenn?

A patkányképű lélegzett, de ez volt minden.

– Valami ránk támadt. Elkapta Asát, mielőtt kinyírhattam volna.

– Biztos egy ördémon! Én figyelmeztettelek. Hozz egy fáklyát, hadd lássam, mi baja! – Holló nem mozdult, csak a mellkasa járt fel-le, ahogy kimerülten nyeldekelte a levegőt. Shed maga indult fáklyáért, meggyújtotta és visszatért vele.

Asa sebei nem voltak olyan súlyosak, mint első pillantásra látszottak. Rengeteg vért vesztett, elájult, de nem haldoklott.

– Tűnjünk innen! – könyörgött a fogadós. – Még mielőtt beállítanak az Őrzők is.

Holló arcába lassan visszatért a szín.

– Nem. Egyedül volt, és én megöltem. Most már nem hagyhatjuk abba, nem fogunk félmunkát csinálni.

– De mi lesz Asával?

– Szarok rá. Menjünk vissza dolgozni!

– Kurva fáradt vagyok...

– Leszel te még sokkal fáradtabb is, mire a végére érünk. Gyerünk! Takarítsuk el a mocskot.

Lehúzták a tetemeket a dombról, és a szekerekre rakták

őket. A következő körben a szerszámokat szállították el, végül Asát helyezték biztonságba odalenn. Míg az ernyedett testet átcibálták a hasadékon, Shed kibökte, ami egy ideje már ott motoszkált benne.

– *Ve*le mi a terved?

Holló úgy nézett rá, mint egy idiótára.

– Mégis, mit gondolsz?

– De...

– Neki már úgyis mindegy, nem?

– Hát, úgy valahogy... – De nem, cseppet sem volt mindegy. Asa nem sokat számított, de valahol mégiscsak hozzátartozott Shed életéhez. Nem voltak barátok, de jópárszor kisegítették már egymást.

– Nem! Ezt nem csinálom. Még megúszhatja. Ha biztosan tudnám, hogy elpatkol, azt mondanám, oké, rendben, ha nincs hulla, nincs kérdezősködés se. De így... Nem venném a lelkemre a halálát.

– Nocsak, mégis szorult beléd egy kis spiritusz? És hogy fogod be a száját? Te is tudod, hogy az a fajta nyavalyás, aki könnyen a kés hegyére juttatja az embert a lepcsés szájával.

– Majd ügyelek rá.

– Ahogy akarod, öregem. A te felelősséged.

Mélyen benne jártak már az éjszakában, mire a fekete kastélyhoz értek. Holló hajtott be elsőnek, Shed szorosán a nyomában. Ugyanabba a kapuboltívbe álltak be, mint a múltkor, és a szerezposztás is hasonló volt. Miután kiterítették a hullákat, egy ösztövéralak lépett oda, és komótosan elsétált előttük.

– Tíz, tíz, harminc, tíz, tíz... – és így tovább.

Holló hevesen tiltakozott. Csupán két ajánlat haladta meg a tíz ezüstöt, az egyiket az a fickó kapta, aki követte őket a Tiltott Negyedbe, a másikat Asa, aki még mindig a szekéren feküdt.

A hórihorgas lény Hollóhoz fordult.

– Ezek már túl régóta halottak, nem sokat érnek. Ha nem tetszik az ár, vidd vissza őket oda, ahonnan hoztad.

– Rendben. Megegyeztünk. Inkább fizesd ki a pénzt.

A pokoli teremtmény rendre leszámolta az érméket a holttestek mellé. Holló minden tízes kupacból elrakott hatot, a maradékot a fogadós kezébe nyomta. Közben néhány szót intézett az ösztövé alakhoz.

– Ez az ember itt a társam. Lehet, hogy legközelebb egyedül jön.

A lény bólintott, előhúzott valamit leplének redői közül, és átnyújtotta Shednek. Egy összefonódó kígyókat mintázó ezüstmedál volt.

– Vedd fel, ha nélkülem jössz ide – magyarázta Holló. – Ez az életbiztosításod.

Shed a zsebébe süllyesztette a medált, az ezüstpénzek mellé, miközben végig magán érezte Holló jéghideg tekintetét.

A fejében gyorsan pörögtek a számok. Százhusz tallér volt a része. Ha fél évtizedig robotol kőkeményen, akkor sem biztos, hogy sikerült volna ekkora vagyonra szert tennie. Gazdag volt, mocskosul gazdag. Bármit megtehetett, amit csak akart. Nincs többé adóssága, vége a rettegésnek, Krag elmehet a kurva anyjába. Soha többé nem kell a

vacsorán spórolnia. Kipofozhatja a Liliomot, és talán talál egy helyet, ahol tisztességgel gondját viselik az édesanyjának. És nők! Annyi nő, amennyit csak bír szusszal!

Ahogy megfordult a szekérral, a pillantása egy magas falszakaszra esett, amit az előző látogatása óta húzhattak föl, mert a múltkoráról nem emlékezett rá. A borostyánkőszerű anyagból egy arc nézett kifelé. Annak az embernek az arca, akit ők hoztak be Hollóval a legutóbbi alkalommal, azé az öregé, aki még élt, amikor eladták a testét. A szemei lassan Shed felé fordultak.

14

FENYVES: ZORDON

Sóhajtó egy lerobbant, vén erődítménybe, a Zordonba repített minket. Közvetlenül a Tiltott Negyed fölé építették, de egész Fenyvest be lehetett látni az ablakaiból. Egy teljes hétig semmi kapcsolatot nem tudtunk teremteni a helyekkel, mivel nem volt olyan közös nyelv, amit mindkét fél értett volna. Később részünk lett abban a kétes megtiszteltetésben, hogy mellénk rendeltek egy Bikacsök nevű melákot, aki törte a Drágakővárosok beszédét.

Újdonsült tolmácsunk magas tisztséget töltött be a városban, mint a helyi vallás egyik inkvizítorféléje. A fenyvesiek hite egyszerűen nem ment a fejembe. Első pillantásra valami halálkultusznak tűnik, de ha közelebről szemügyre veszi az ember, rájön, hogy nem imádják sem a halált, sem a halottakat, inkább csak nagy felhajtást

csapnak körülöttük. Nagy erőbedobással igyekeznek megóvni a holttesteket egy eljövendő feltámadás számára, melyről a jóisten se tudja, mikor következik majd be. Egész Fenyves arcát ez a vallás formálja, kivéve talán Katafalkét, a nyomornegyedét, ahol az emberek túlságosan el vannak foglalva az élet mindennapos nyomorúságaival, semhogy a holtak jólétével törődjenek.

Bikacsököt gyakorlatilag első pillantásra sikerült megutálnom. Nevéhez híven süttött róla az erőszakosság és a szadizmus; az a fajta csendbiztos volt, aki ólmosbottal nyomoz. Kitűnő esélyei lesznek a túlélésre, amikor majd az Úrnő leigazza a várost. Ezt a típust mindig is jól tudta hasznosítani a katonaságunk.

Úgy tippeltem, néhány nappal azután, hogy a Kapitány bevonul a városba, Fenyves már az Úrnő igáját fogja nyögni. Mi csak előkészítettük számára a terepet. Ha a Fekete Sereg megérkezik, elég lesz egyetlen parancs a Bűbájtornyból. Esélyét sem láttam annak, hogy a herceg emberei bármiféle ellenállást tudjanak kifejteni.

Mihelyt a Bóbitás és a Sóhajtó mindenkit leszállítottak, beleértve a tolmácsokat is, Bikacsök, Zimerlan herceg, meg egy Hargadon nevű pofa, aki egyébként a Holtak Őrzőinek parancsnokaként szolgált (azaz ő üzemeltette a Katakombákat, ahol a fenyvesiek a hullákat raktározzák) kivezetett minket a Zordon északi falára, a metsző szélbe. A herceg kinyújtotta a kezét.

– Amott az a kastély, ami miatt a segítségeteket kértem. Vettem rá egy pillantást, és végigfutott a hátamon a hideg. Volt valami elemien gonosz abban az építményben.

– Mi csak úgy hívjuk: a fekete kastély – folytatta Zimerlan. – Évszázadok óta áll már. – És ekkor jött a fordulat, amitől a frász vert ki mindannyiunkat. – Először csak egy apró fekete kődarab volt, egy halott mellett hevert. Aki rátalált a holttestre, megpróbálta felvenni. Azonnal kilehelte a lelkét. És akkor a kő növekedni kezdett. Attól a naptól fogva egyre csak nő. Az őseink mindenfélét próbáltak vele, még meg is ostromolták, de semmivel sem tudtak kárt tenni benne. Mindenki meghalt, aki megérintette. Végül úgy döntöttek, inkább nem vesznek róla tudomást, nem hagyják, hogy az örületbe kergesse őket.

Beárnyékoltam a tenyeremmel a szememet, úgy mustráltam a furcsa építményt. Nem sokban különbözött a Zordontól, csak éppen fekete volt, és borsódzott tőle a hátam.

A herceg folytatta.

– Évszázadokig szinte semmit sem változott. Még néhány emberöltővel ezelőtt sem látszott többnek, mint egy hatalmas szikla. – A tekintete egyre űzöttebbé vált. – Azt mesélik, valami lakik benne.

Elvigyorodtam. Mégis mit várt? Egy kastély, akár építik, akár magától nő, azért van, hogy legyen benne valami.

Hargadon vette át a szót. Régóta töltötte be a hivatalát, talán túlságosan is régóta. Beszédmodorát teljesen áthatotta a pozíciójával járó fellengzősség és kenetesség.

– Az utóbbi néhány esztendőben a növekedés üteme látványosan felgyorsult. Az Őrzők Tanácsát mélyszégyenrel töltötték el némely szóbeszéddek – melyek forrása egyébiránt Katafalk, s így bizonyos fenntartással

fogadandók –, miszerint a kastélyban tanyázó szörnyek holttesteket vásárolnak. A Tanácsban mindmáig éles hangú viták folynak róla, hogy milyen mértékben adhatunk hitelt ezeknek a híreszteléseknek. Mindazonáltal senki sem vonhatja kétségbe, hogy Katafalkból mostanában nem jut elegendő halott a Katakombákba. Őrjáratunk sokkal kevesebbet talál, mint tíz esztendeje, pedig manapság szűkösebb idők járnak, és sok szegény ember él az utcákon. Az időjárás viszontagságainak lényegesen több áldozatot kellene szedni.

Komolyan mondom, igazi cukipofa ez a Hargadon gyerek. Tisztára mintha egy kereskedőt hallgattam volna, aki azért siránkozik, mert csökken a haszonkulcsa.

De folytatta a mondókáját.

– Létezik egy feltevés, melynek értelmében a kastély hamarosan eléri azt a pontot, ami után nem lesz szüksége több holttestre (már ha eddig volt, hiszen minden kétséget kizáró bizonyíték erre sincs). – Hihetetlen, hogy még ebből a mondatból is ki tudott úgy jönni, hogy még véletlenül se foglaljon állást. Zseniális a vén szarkeverő. – Ha ez bekövetkezne, az lényegében azt jelentené, hogy a kastély lakói már elegendő számban gyűltek össze ahhoz, hogy maguk jöjjenek el a városba, és elvegyék, amire szükségük van.

– Ha úgy vélitek, hogy egyesek hullákkal üzletelnek, miért nem kapjátok el a grabancukat, és veritek ki belőlük, amit tudnak? – vetette fel Elmo.

Itt volt az ideje, hogy a rend szorgos őre is beszálljon a társalgásba.

– Nem tudjuk elkapni őket – válaszolta Bikacsök, de érződött a hangján, hogy legszívesebben hozzátenné: „bezzeg ha hagynák, hogy az én módszeremmel intézzem a dolgot, már rég megoldódott volna a kibaszott nagy rejtély”. – Ez tipikus katafalki buli. Az egy más világ. Odalenn a kívülálló nem sokra megy, bármit akar megtudni. A két Fogadott kissé távolabb állt, és gondterhelt képpel mustrálta a különös kastélyt.

A herceg akart tőlünk valamit, de semmit sem kínált cserébe. Lényegében szerette volna valaki másnak a nyakába sózni az egész ügyet. Mindenre felhatalmazott minket, feltéve ha az ő szabályai szerint játszunk. Úgy képzelte, hogy mi a Zordonban ücsörgünk majd, míg a saját emberei Hargadonnal a városban futkorásznak. Magyarán szólva ők lesznek a szemünk, a fülünk és a karunk. Rettenetesen félt tőle, hogy milyen következményei lennének, ha kitudódna a jelenlétünk Fenyvesben.

A Toronynál vívott csata után néhány életben maradt lázadó a városba keveredett. Errefelé ismerték ugyan az Úrnő nevét, de nem sokat foglalkoztak vele. A herceg attól tartott, hogy ha a menekültek kiszagolják a főboszorkánnyal kötött szövetségét, komoly bajok támadhatnak.

Bizonyos szempontból ideális uralkodó volt. Semmi mást nem akart, csak hogy békén hagyják, cserébe pedig kész volt megtenni ugyanezt a szívességet az alattvalóinak.

Így aztán egy darabig a várban kuksoltunk. Egészen addig, amíg a Sóhajtó ki nem bukott a rendelkezésünkre bocsátott információkon. A beérkező híreket gondosan addig rostálták, amíg már semmi értékelhetőt nem tudtunk

kihámozni belőle. Kiborult a bili, a Fogadott elkapta a herceget, és közölte vele, hogy ezentúl mi is elkísérjük az embereit a városba.

Alig hittem el, de a fickó hosszú percekig kemény ellenfélnek bizonyult a vitában. Az eszmecsere nem volt éppen baráti. A Sóhajtó megfenyegette, hogy itt hagyjuk csupasz seggel, és rábizzuk, másszon ki egyedül a slamasztikából. Ez persze üres blöff volt. Ő meg a Bóbitás igencsak érdeklődött a fekete kastély iránt. Egy hadsereg sem tudta volna kiűzni őket innen.

Miután a herceg beadta a derekát, a Sóhajtó az Őrzőket vette elő. Bikacsök foggal-körömmel ragaszkodott az előjogaihoz. El sem tudom képzelni, végül mivel sikerült rábírnai az együttműködésre, az viszont tuti, hogy soha nem bocsátott meg érte.

Engem jelöltek ki, hogy elkísérjem a szokásos körútjaira. A választás leginkább azért esett rám, mert viszonylag gyorsan elsajátítottam a helyi nyelvet, ámbár az is döntő szempont volt, hogy nem vagyok túlságosan feltűnő jelenség.

Nem úgy, mint Bikacsök. Ő maga volt a sétáló terror. Az emberek inkább átmentek az utca túloldalára, csak hogy elkerüljék. Nem semmi híre lehetett.

Rövidesen olyan híreket kaptunk, amik egy csapásra elsöpörtek minden akadályt, melyeket eddig a herceg és az Őrzők szorgosan igyekeztek az utunkba állítani.

– Hallottad már? – állított meg egy nap Elmo. – Valaki betört a féltve őrzött Katakombáikba. Bikacsök őjzong, a főnöke meg olyan képet vág, mint akinek székrekedése

van.

Megpróbáltam megemészteni a hallottakat, de nem sok sikerrel.

– Ha lehetne egy kicsit bővebben...

Elmónak megvan az az idegesítő szokása, hogy úgy beszél, mintha minden egyes szóért fizetnie kéne.

– Telente az Őrzők szemet hunynak, ha a szegények beszökdösnek a Tiltott Negyedbe. A nyavalyások összeszedik a kidőlt fákat tüzelőnek. Most viszont olyasvalakik lógtak be, akik nagyobbakat akartak szakítani. Találtak egy bejáratot a Katakombákba. Hárman vagy négyen lehettek.

– Még mindig nem mondanám, hogy képben vagyok... – Fel nem foghatom, miért imád ennyire ködösíteni.

– Jól van, nyugi! Máris mondom. Bejutottak, és annyi búcsúzó urnát nyúltak le, amennyit csak elbírtak. Kivitték őket, kipakolták belőlük a pénzt, aztán a kiürült urnákat elásták. Úgy tűnik, elemeltek jópár múmiát is. Öregem, életemben nem láttam még olyan sopánkodást meg hisztizést, mint amit ezek csaptak! Jobb ha elfelejted a terved, hogy bejuss a Katakombákba.

Korábban megemlítettem, hogy szeretnék odabent szétnézni, csak hogy lássam, mi folyik ott. Ez az egész hókuszpókusz a hullák körül olyan különös volt, hogy úgy gondoltam, nem árt, ha közelebbről is megvizsgálom. Lehetőleg gardedám nélkül.

– Azt mondd, morcosak?

– A morcos enyhe kifejezés. Bikacsök picit kiöntötte a lelkét. Még én is majdnem elhánytam magam, amikor azt

ecsetelte, mit fog csinálni a sírgyalázókkal, ha elkapja őket.

– Nem semmi! Ezt nekem is hallanom kell.

De az inkvizítor akkor már a Zordonban volt, éppen az elvégzendő feladatokat egyeztette a herceg titkosrendőrségével. Na, azok aztán megérték a pénzüket! Annyira voltak titkosak, mint egy vándorcirkusz, gyakorlatilag név szerint ismerték őket. De mégse kellett attól félniük, hogy lebuknak, mivel annyi vér sem volt a pucájukban, hogy egyáltalán betegyék a lábukat a nyomornegyedbe.

Minden városban van egy Katafalk, csak másként hívják. Az a fajta környék ez, ahová a rendőrség csak állig felfegyverkezve és csoportosan mer bemenni. Itt a törvény, ha létezik egyáltalán, percről percre változik, úgy, ahogy az önjelölt fejesek diktálják, és tagbaszakadt bérencek szereznek érvényt neki. Az ilyen helyen az igazságszolgáltatás gyors, kegyetlen, és nem ismeri a megbocsátást, legfeljebb a kenőpénzt.

Amikor rátaláltam Bikacsökre, egyből nekiestem.

– Amíg ez a legutóbbi ügy nem tisztázódik, rád ragadok, mint méz a macira. – Köpni-nyelni nem tudott. Láttam, hogy vészesen lilul a feje, így hát visszavettem. – Parancsot kaptam – hazudtam, miközben igyekeztem a hangomat bocsánatkérően rezegtetni.

– Igen? Hát, jó. Na gyere!

– Hová mész?

– Katafalkba. A dolog annyira bűzlik, hogy csak onnan jöhetett. Kiderítem, ki volt az, nem érdekel, hány tököst kell lecsavarnom érte. – Sok mindennel lehetett vádolni, de

azzal nem, hogy beszari lenne. Képtelenség volt megfélemlíteni.

Kíváncsi voltam a nyomornegyedre, és Bikacsöknél jobb idegenvezetőt keresve sem találhattam volna. Azt beszéltek, sűrűn járta az utcákat, és ahol megjelent, soha nem volt semmi zűr. Olyan rossz híre volt, hogy minden bajkeverő kitért az útjából. Mivel én sem akartam balhét, épp a legjobb kísérőnek ígérkezett.

– Máris indulsz? – kérdeztem.

– Igen.

Kiléptünk az erődből a hideg, téli félhomályba, és a völgy felé vettük az irányt. Gyalog mentünk, ez Bikacsök egyik idegesítő manírja volt. Soha nem ült lóra. Tempósan lépdelt, olyan ember módjára, aki hozzászokott, hogy gyalogszerrel intézi az életét.

– Milyen nyomon indulunk el? – kíváncsiskodtam.

– Régi érmék. Azt a termet, amit feltörtek, több évszázada használják. Ha az elmúlt pár napban valaki többször is régi pénzzel fizetett, már meg is találtuk az emberünket.

Összevontam a szemöldököm.

– Persze nem ismerem az itteniek költekezési szokásait, de ahonnan én jövök, ott nem ritka, hogy egy-egy család generációkon át kuporgatja a vagyonkáját, aztán jön egy fekete bárány, és egyik napról a másikra elherdálja az egészet. Szerintem néhány régi garas nem sokat bizonyít.

– Néhány tényleg nem, de most egy valagra valóról van szó. Olyasvalakit keresünk, aki két marékkal szórja a régi pénzt. Minden jel arra mutat, hogy hárman vagy négyen voltak. Jó eséllyel legalább az egyikük elég hülye ahhoz,

hogy nekiálljon költekezni. – Kétségtelen, hogy Bikacsök jól átlátta az emberi butaság feneketlen kútjának mélységeit. Talán mert ő maga is igen sokat időzött odalenn. Jaj, de gonosz vagyok!

– Nagyon finoman kell puhatolóznunk, hogy nyomra bukkanjunk – figyelmeztetett komoly arccal. Mintha legalábbis arra számított volna, hogy bezúgom a fejüket egy széklábbal. Valószínűleg már megint magából indult ki. – Ha a tettes megtudja, hogy utána kérdezősködtünk, megpróbál majd eltűnni.

– Üldözni fogjuk?

– Épp csak annyira, hogy mozgásban tartsuk. Talán elvezet minket valakihez. Jópár górért ismerek ideleln, akiknek benne lehetett a kezük egy ilyen ügyben. Ha kiderül, hogy tényleg az egyikük tette, kitépem a beleit, és azzal fojtom meg.

Olyan hévvel beszélt, mint valami örült hittérítő. Egyre erősebbé vált bennem a gyanú, hogy valamilyen személyes gyűlölet űzi Katafalk keresztapái után. A dolog addig furdalta az oldalamat, míg végül rákérdeztem.

– Jól látod – felelte. – Valaha én is innen jöttem. Ugyanolyan kemény kis sutyerák voltam, mint a többi, csak nekem mázlim volt, és az Őrzők a hónom alá nyúltak. Apám nem volt ilyen szerencsés. Megpróbált ellenszegülni az egyik bandának, akik védelmi pénzt szedtek. Eleinte fizetett, de azok nem védték meg egy másik társaságtól, akik ugyanazon a környéken garázdálkodtak. Apám erre megmakacsolta magát, és kijelentette, hogy többé nem fizet olyasvalamiért, amit nem kap meg. Elvágta a torkát.

Őrzőként nekem kellett elhoznom a testét. Amikor odaértem, a tettesek a közelben ácsorogtak, röhögtek és poénkodtak. Kurva viccesnek hitték magukat.

– Sikerült végül elkapnod őket? – kérdeztem, bár nem voltak kétségeim a választ illetően.

– Még a Katakombákba is személyesen vittem le őket. – Összehúzott szemmel pillantott fel a fekete kastélyra, amely szinte teljesen beburkolózott a szirtek között hömpölygő sűrű ködbe. – Érdekes egybeesés, nem? Először a pletykák, hogy hullákat vásárolnak, aztán ellopnak pár holttestet... Talán meg kéne nézni... Na nem, azt azért mégsem!

Sejtettem, hogy hamar lebeszéli magát az ötletéről. Az Őrző törőlmetszett vallási fanatikus volt. Sohasem szegné meg annak a hivatásnak szabályait, amely kiemelte Katafalk mocskából, hacsak nem akkor, ha ezzel is a Tiltott Negyed ügyét szolgálná.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha először a parton nézünk szét – mondta hosszú hallgatás után. – Ha ott végeztünk, elindulunk völgynek fel, végigjárunk minden helyet, kocsmáról kocsmára, bordélyról bordélyra. Lehet, hogy az sem ártana, ha némi jutalomról is rebesgetnénk valamit. – Egyik öklével a markába csapott, hasztalan próbálva csillapítani indulatát. Az elfojtott düh hihetetlen erővel fortyogott benne. Látszott, hogy ha egy szép napon mind kitör belőle, kő kövön nem marad.

Rögtön a mélyvízbe ugrottunk. Hamarosan több csehót, kupit és más gennyes bűnbarlangot látogattunk végig, mint amennyiben az utóbbi tíz évben jártam. Bikacsök

megjelenése mindenhol ugyanazt a reakciót váltotta ki: a kuncsaftok rémülten elhallgattak, a személyzet térde remegni kezdett, minden ember bámulatos hirtelenséggel változott át ájtatos és törvénytisztelő polgárrá, és biztosított minket a legkészségesebb együttműködéséről.

De ez volt a legtöbb, amit kaphattunk. Régi pénznek sehol sem volt nyoma, csupán itt-ott bukkant fel egy-két ősi érme, de már túlságosan régen ahhoz, hogy a keresett zsákmányból származhattak volna.

Mindez nem tántorította el Bikacsököt.

– Előbb-utóbb elő fog kerülni – ismételte. – Kemény idők járnak mostanában. Nem kell más, csak egy kis türelem. – Látszott rajta, hogy valami jár a fejében. – Arra gondoltam, hogy leküldhetnénk ide néhányat a ti embereitek közül. Senki sem ismeri őket, és elég keményeknek tűnek ahhoz, hogy kibírják Katafalkban néhány napig.

– Azok is – feleltem vigyorogva. Lelki szemeim előtt megjelent egy különítmény, benne Elmo, Manó, Szurkapiszka, Nagyágyú meg még néhányan. Az lenne a legszebb, ha Holló még mindig a Seregben volna, és velük tarthatna. Hat hónap alatt az egész negyed úgy táncolna, ahogy ők fütyülnek. Ez a gondolat szöveget ütött a fejembe, hamarosan úgy éreztem, beszélnem kell a Sóhajtóval.

Ha tudni akarjuk mi folyik odalenn, a legjobb módszer az, ha egyszerűen átvesszük az irányítást Katafalkban. Bevethetnénk Félszeműt is, ő aztán tényleg egy született gazember. Bár valószínűleg kicsit szemet szúrna, hiszen egyetlen suvikszos képű fickóval sem találkoztunk, mióta

átkeltünk a Kínok Tengerén.

– Eszedbe jutott valami? – érdeklődött Bikacsök. Éppen valami Vasliliomhoz címzett fogadóba léptünk be. – Úgy jár az agyad, hogy mindjárt leégeti a hajad.

– Lehetséges. Egy másik, átfogóbb terv. Arra az esetre, ha az ügy nehezebbnek bizonyul, mint elsőre tűnik.

A Vasliliom olyan volt, mint a többi fogadó, ahol eddig jártunk, sőt, még olyanabb. A tulaj alázatosan hajbókolt, de az égvilágon semmit sem tudott. Megígérte, hogy ha valaki akár csak egyetlen olyan garassal fizet, amit a jelenlegi herceg trónra kerülése előtt vertek, máris rohan az Őrzőkhöz jelenteni. Szóval hazudott, mint a vízfolyás. Alig vártam, hogy kijussak, félttem, hogy ránk szakad az egyébként sem túl bizalomgerjesztő mennyezet, mielőtt befejezi a seggnyalást.

– Van egy ötletem – jelentette be hirtelen Bikacsök. – Uzsorások! Eltartott egy ideig, amíg rájöttem, hogy miről beszél, meg hogy honnan jutott eszébe a dolog. Az előző kocsmáros adta fel a labdát azzal, hogy végig az adósságairól siránkozott.

– Tetszik. Határozottan tetszik – feleltem elgondolkodva. Ha valaki egy uzsorás karmai közt vergődik, bármit megtenne a szabadulásért.

– Ez Krag területe. A legszemetebbek egyike. Ugorjunk be hozzá!

Ez tényleg nem ismerte a félelmet! Olyan erős volt a hite a hivatása nyújtotta hatalomban, hogy képes volt halál nyugisan besétálni egy rakás vérszomjas gyilkos közé, és a szeme sem rebbent. Bár jól lepleztem, engem bizony a

frász törögetett. Az ürgének egy kisebb hadseregre való embere volt, és igencsak idegesnek tűntek.

Hamarosan az is kiderült, miért. Mostanában valószínűleg némi nézeteltérése támadhatott valakivel, és ő húzta a rövidebbet. Ágyban feküdt, és úgy elborították a kötések, mint egy múmiát.

Bikacsök elnyomott egy röhögést.

– Mi a baj, Krag? – érdeklődött együttérzően. – Csintalankodnak az ügyfelek? Vagy valamelyik csicskásod akarta előléptetni magát?

Az uzsorás sziklamerev arccal állta a pillantását.

– Segíthetek valamiben, inkvizítor?

– Nem hiszem. Akkor sem tudnál igazat mondani, ha a lelked múlna rajta, te vérszívó.

– Hízlegéssel nálam semmire sem méész. Mi a fenét akarsz, patkány?

Ennek a Krag gyereknek sem kellett a szomszédba mennie kurázsíért. Ugyanabból a sorból került ki mint Bikacsök, csak ő kevésbé megbecsült pályát választott. Pap vagy uzsorás, nem sok a különbség közötté, ahogy én láttam. És ugyanezt a véleményt éreztem ki Krag szavaiból.

– Látom, ugyanaz a kis gecí vagy, aki mindig is voltál – futotta tovább a tiszteletköröket Bikacsök. – Keresek valakit.

– Nem mondd komolyan?!

– Az illetőnek rengeteg régi pénze van. Caji korabeli érmék.

– Ismernem kéne a fickót?

Bikacsök megvonta a vállát.

– Lehet, hogy tartozik valakinek...

– Tudod: a pénznek nincs pedigréje.

Ezt a szólásmondásfélét már hallottam Katafalkban.

– Ennek van. Ezt jobb, ha te is komolyan veszed. Most nem tyúktolvajokat keresünk, és nem is azért jöttünk, hogy a mellünket verjük. Ezt a nyomozást végigcsináljuk, akármibe kerüljön. Ha valaki falaz ennek a pasasnak, rövid úton a Katakombákban találhatja magát vele együtt. Emlékezz erre, Krag.

Egy pillanatig látszott, hogy Bikacsök elérte, amit akart. Az üzenetét nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Aztán Krag arca újra kifejezéstelenné vált.

– Rossz fát szaglászol, kutya.

– Csak gondoltam, elmondom, amit tudnod kell.

– Mit csinált az ürge?

– Olyannal baszakodott, akivel nem lehet baszakodni.

Krag szemöldöke felemelkedett. Zavartnak tűnt, nem jutott eszébe senki, akire ráillett volna ez a leírás.

– Kivel?

– C-c-c! Azt neked nem kell tudni. Csak figyelj oda, hogy az embereid ne fogadjanak el régi pénzt senkitől, míg le nem ellenőrzik, honnan származik. Utána pedig azonnal értesíts, megértetted?

– Elmondtad, amit akartál?

– Igen.

– Akkor talán ideje indulnod, nem?

Hátat fordítottunk, és kimentünk. Nem ismertem a játékszabályokat, így fogalmam sem lehetett, a jelenlévők hogyan pontoszták ezt a csörtét. Én mindenestre

túláságosan szorosnak ítéltém a mezőnyt, hogy fogadni merjek.

Amikor kiléptünk az ajtón, Bikacsökhöz fordultam.

– Megmondta volna, ha látta már azt a pénzt?

– Nem. Addig biztos nem, míg ki nem deríti, mi folyik itt. De tényleg nem találkozott azokkal az érmékkel.

Kíváncsi lettem volna, ezt honnan tudja, de nem kérdeztem rá. Ismerte ezeket az embereket, közöttük nőtt fel.

– Valamit viszont tud – folytatta tünődve. – Néha úgy láttam, mintha megvillanna a szeme. Talán. Talán nem. Hagyjuk inkább, hadd főjön egy kicsit a saját levében.

– Lehet, hogy ha megmondanád neki, miről van szó...

– Nem! Azt senki sem tudhatja meg. A legapróbb pletyka sem szivároghat ki. Ha az ittenieknek eszébe jutna, hogy mi ott fenn nem vagyunk képesek megvédeni a halottaikat, vagy az ő testüket, miután beadták a kulcsot, elszabadulna a pokol. – Tenyerével olyan mozdulatot tett, mintha pár morzsát söpörne le egy láthatatlan asztallapról. – Ennyi sem maradna Fenyvesből. – Tovább ballagtunk, miközben halkán ismételte. – Úgy bizony. Elszabadulna a pokol...
– Jó másfél háztömbnyit tettünk meg, amikor újra megszólalt. – Ez az, ami miatt feltétlenül el kell kapnunk, akik ezt művelték. Nem is annyira a büntetés miatt, mint hogy elhallgattassuk őket.

– Értem.

Megfordultunk, és visszafelé indultunk azon az úton, amin jöttünk. Úgy terveztük, szétnézünk még néhány kocsmában, és meglátogatunk egy másik uzsorást, név szerint Gilbertet, amint a területére érünk. És akkor megláttam valamit.

– Hé! – kiáltottam fel meglepetésemben.

Bikacsök megtorpant.

– Mi van?

Hitetlenkedve ráztam a fejem.

– Semmi, csak... Mintha kísértetet láttam volna. Egy fickót a mellékutcában. Éppen olyan volt a járása, mint egy régi ismerősömnek.

– Lehet, hogy ő volt az.

– Á! Nagyon régen találkoztunk, és nagyon messze innen. Valószínűleg már évek óta halott. Biztosan azért gondoltam, hogy ő az, mert nemrég eszembe jutott.

– Úgy számolom, még kábé féltucat helyen tehetjük tiszteletünket, aztán vissza kell mennünk az erődbe. Semmi kedvem itt lófrálni sötétedés után.

Felhúzott szemöldökkel néztem rá.

– Ne nézz már így, öregem. Hidd el, ez a környék tényleg kurva rázós, miután lemegy a nap – kuncogott, és rám villantott egy futó mosolyt. Ritka alkalom volt ez, valóságos csoda.

Egy pillanatig úgy éreztem, meg tudnám kedvelni.

15

FENYVES: EGY GAZEMBER HALÁLA

Shed és az anyja között egyre gyakrabban törtek ki hosszú és viharos veszekedések. June soha nem mondta ki nyíltan, de nem hagyott kétséget afelől, hogy titkon szörnyű bűnökkel vádolja a fiát.

A fogadás és Holló eközben felváltva ápolta Asát.

Aztán elérkezett a nap, amikor Shed már nem halogathatta tovább a találkozást Kraggal. Pedig minden porcikája tiltakozott a gondolat ellen. Rettenetesen félt, hogy az uzorás egy kalap alá veszi Hollóval és Asával. De nem volt mit tenni, tudta, ha ő nem megy el Kraghoz, előbb-utóbb Krag fog eljönni hozzá. És abban nem lett volna köszönet... Shed reszketve ballagott a fagyos utcán. A hó lustán, hatalmas pelyhekben hullott a vállára.

Az uzorás egyik embere lépett elé, és gyorsan visszarángatta a valóságba. Grófit sehol sem lehetett látni, bár azt rebesgették, az óriás valahogy mégis kezd felépülni. *Valószínűleg ahhoz is hülye, hogy egy halálos sebtől elpatkoljon*, gondolta a fogadós.

– Ó, hát te vagy az, Shed – köszöntötte az uzorás egy hatalmas fotel mélyéről. – Hogy vagy?

– Fázom. És te hogy érzed magad? – érdeklődött a fogadós. A frász jött rá, valahányszor Krag udvarias volt vele.

– Rendbe jövök – biztosította az uzorás, miközben megigazított magán egy kötést. – Húzósz volt, de megúsztam. Fizetni jöttél?

– Mennyivel tartozom, ha mindent beleszámolunk? Úgy hallottam, felvásároltad az adósságaimat, de nem tudom pontosan, mennyit.

– Miért, le akarod rakni az egészet? – Krag szemei összeszűkültek.

– Nem tudom, lehet. Van tíz ezüstöm.

Az uzorás színpadiasan felsóhajtott.

– Az elég lesz. Nem hittem volna, hogy képes leszel rá,

őregem. Hát, ilyen az élet. Néha nyerünk, máskor veszítünk. Nyolc tallérral jössz nekem, meg még valamennyi apróval. Shed leszámolt kilenc ezüstöt, Krag pedig a markába nyomta a visszajárót.

– Nyerő szériát fogtál ki idén, Shed.

– Úgy valahogy.

– Láttad mostanában Asát? – Krag hangja egyszerre fagyosabb lett.

– Három napja a színét sem. Miért?

– Semmi különös. Akkor most letudtad a tartozásod anyagi részét. Ideje viszont, hogy rátérjünk a szívességre, amivel még lógsz nekem. Tudod, mit akarok. Hollót.

– Figyelj, Krag! Nem akarok beleszólni a dolgaidba, de jobb, ha azt az embert békén hagyod. Teljesen örült. Kemény fickó, és nem esik kétségbe, ha gyilkolnia kell. Gyorsabban öl, mint beszél. Tényleg nem szeretnék tiszteletlennek tűnni, de annyiba se vesz téged, mint egy veszett kutyát.

– Lehet, de ez a kutya már nem egy embernek kitépte a torkát. – Krag sziszegve kikászálódott a fotelből. Kezét a sebére szorította. – És még mindig képes rá.

– De az is lehet, hogy legközelebb ő lesz az, aki nem fogja vissza magát.

Az uzsorás arcán mintha félelem suhant volna át.

– Értsd meg, Shed, vagy ő, vagy én. Ha nem ölöm meg, az üzletnek befellegzett.

– És akkor mi lesz az üzlettel, ha beadod a kulcsot?

Újra az a furcsa arckifejezés. Igen, félelem.

– Nincs más választásom. Állj készen, hamarosan

szükségem lesz rád.

Shed megadóan bólintott, és visszavonult. Azon gondolkodott, hogy el kellene tűnnie Katafalkból. Most már megtehetné, a pénze megvan hozzá. De hová is mehetne? Bárhová bújna Fenyvesben, Krag biztosan megtalálná. A menekülésnek egyébként sincs értelme. A Liliom volt az otthona. Mérlegelnie kell. Az egyik meg fog halni, és nem zaklatja tovább.

Most két tűz között volt. Gyűlölte Kragot amiért éveken keresztül megszégyenítette, adósságban tartotta, elvette a szájától a falatot a pofátlan kamataival. Másrészt amíg Holló él, kitudódhat, hogy köze van a fekete kastélyhoz és a Tiltott Negyedben történetekhez.

Az Őrzők teljes erőbedobással nyomoztak, már keresték azokat, akik régi pénzzel fizetnek. Katafalkban nem sok szó esett az ügyről, de a pusztá tény, hogy Bikacsök személyesen vezette a vadászatot, elárulta, mennyire komolyan veszik a dolgot odafenn. Kis híján megállt a szíve, amikor az inkvizítor belépett a fogadójába.

Vajon mi történhetett a bűcsúzó urnákból szerzett pénzzel? Shed egy garast sem látott belőle, úgy sejtette, Holló magánál tartotta az egészet. Pedig ő és titokzatos vendége állítólag üzlettársak voltak.

– Mit mondott Krag? – kérdezte Holló, amikor Shed visszaért a Liliomba.

– Azt akarja, segítsek kinyírni téged.

– A fejemet tettem volna rá. Lassan véget ér a szezon, Shed. Szerintem nemsokára ráfanyalodunk, hogy Kragot szállítsuk fel a hegyre. Mit szólsz hozzá? Vagy inkább vele

tartasz?

– Hát... szóval...

– Hosszú távon így is, úgy is meg kell szabadulnod tőle. Előbb-utóbb megtalálja a módját, hogyan szerezzé meg a Liliomot.

Shed tudta, hogy ez a helyzet.

– Rendszerben van. Mit tegyünk?

– Holnap menj el hozzá, és meséld el, hogy szerinted holttestekkel üzletelek. Tedd hozzá, hogy azt gyanítod, Asa is benne volt a buliban. Mondd, hogy azt hiszed, eladtam Asát. A patkányképmű a haverod volt, úgyhogy most a halálomat akarod. Ez így elég közel lesz az igazsághoz, hogy bevegye... Mi bajod?

Csöbörből vödörbe. Hollónak persze igaza volt, Krag tényleg elhinné a mesét, de Shed ezzel nyakig mászna a szarba. Ha Holló elbaltázza, nem telik bele egy nap, és az ő hulláját a pöcegödörből húzzák ki. Ha marad egyáltalán valaki, aki kihúzza.

– Semmi.

– Akkor minden rendszerben. Holnapután éjjel elmegyek. Te azonnal rohansz Kraghoz, és jelented neki. Hagyom, hogy az emberei megtaláljanak. Krag ott akar lenni, amikor megölnék. Akkor fogok lecsapni rá.

– Ezt már egyszer végigjátszottad velem, nem?

– Akkor is eljön. Annyi esze van, mint egy marék lepkének. Shed megpróbálta lenyelni a gombócot a torkából.

– Ezt a tervet nem az én hidegvéremhez mérted.

– A te hidegvéred nem az én gondom, csakis a tiéd. Te szoktad elveszíteni, neked is kell megtalálnod.

Krag gond nélkül elhitte a mesét. Amikor megtudta, hogy Holló micsoda gátlástalan bűnöző, majd kibújt a bőréből.

– Ha nem akarnám ennyire elkapni, legszívesebben felnyomnám az Őrzőknek. Szép munka volt, Shed! Gondolhattam volna, hogy egy követ fújnak Asával. A kis görény soha életében nem tett elém egy használható jelentést.

A fogadós nem győzött sápítózni.

– Csak tudnám, ki sülyedhet odáig, hogy holttesteket adjon-vegyen?!

Az uzsorás elvigyorodott.

– Ezen ne törd azt a kemény kobakodat, öregem! Csak arra figyelj, hogy értesíts, amikor legközelebb megint portyázni indul. Szerzünk neki egy kis meglepetést.

Eddig minden a terv szerint haladt, másnap éjjel Shed rohant értesíteni Kragot. És akkor jött a hideg zuhany. Krag ragaszkodott hozzá, hogy ő is elkísérje a rajtaütésre.

– Mit tudnék én ott csinálni? – tiltakozott a megszeppent fogadós. – Még fegyverem sincs. Hollóba nálam keményebb fickóknak is beletört már a foga. Márpedig harc nélkül nem ússzátok meg a ma estét.

– Nem is számítok rá. Te csak a biztonság kedvéért fogsz jönni.

– A biztonság kedvéért?

– Jobban szeretném ha kéznél lennél, mert ha esetleg rájönnek, hogy ez az egész csapda, azonnal ki akarom tekerni a nyakad.

Shed megborzongott, és siránkozni kezdett.

– De hát én veled vagyok. Hát nem mindig azt teszem, amit te akarsz?

– Te mindig azt teszed, amit egy magadfajta puhapöcsű tenne. Éppen ez az, ami miatt nem bízom benned: bárki képes megfélemlíteni. Meg itt van a pénz kérdése. Fogalmam sincs, honnan szerezted. Bizony megfordult a fejemben, hogy esetleg te is benne vagy Holló bizniszében. Shed hátán végigfutott a hideg. Krag egyáltalán nem olyan hülye, mint amilyennek látszik.

– Menjünk, öregem. És maradj a közelemben! Ha meglátom, hogy elcsámborogsz, felhasítalak.

A fogadós láthatóan remegett. Kész, neki most vége! Mindazok után, amin keresztülment, hogy megszabaduljon az uzsorástól! Milyen igazságtalan! Milyen kibaszottul kurva igazságtalan! Neki soha semmi nem sikerül. Kitántorgott az utcára, agya lázasan keresett valamiféle kiutat, amiről tudta, hogy nem létezik. Könnycseppek fagytak az arcára.

Nincs menekvés. Ha most elfutna, az uzsorás azonnal rájönne mindenre. Ha marad, Krag abban a szempillantásban megöli, hogy Holló rájuk támad. Mit csinál majd az anyja egyedül?

Tennie kellett valamit. Muszáj összeszednie a bátorságát, és döntenie, lépnie kell! Nem adhatja meg magát a sorsának, nem várhat a szerencsére. Tudta, ha megint hagyja eluralkodni magán a rettegést, a hajnal már a Katakombákban vagy a fekete kastélyban köszöntene rá.

Nem mondott igazat Kragnak. Indulás előtt elrejtett egy böllérkést a bal ruhaujjában. Céltalan virtuskodásnak

szánta a dolgot. Tudta, hogy az uzsorás nem fogja megmotoztatni. Még hogy a jó öreg Shed fegyvert rejtegetne!? Ugyan már! Túlságosan be lenne szarva, hogy megvágja vele magát!

Pedig a jó öreg Shed nem először vette magához a kést. Ugyan senkinek sem kötötte az orrára a dolgot, de a karcos fanyél érintése néha csodákat tett az önbizalmával. Most is elhatározhatná, hogy használni fogja, még akár el is hinné, ha eleget hajtogatná, de az első veszélyes helyzetben a sorsára bízna magát.

A sorsa pedig megpecsételődött... Hacsak nem szegül szembe vele, és nem tesz olyat, amiről senki sem hiszi, hogy képes rá.

De mit?

Krag emberei rendkívül jól szórakoztak az arcára kiülő rettegésen. Hatan voltak... Aztán meg heten... sőt, nyolcan, ahogy a Holló követésére előreküldött bérencek egymás után csatlakoztak. Vajon reménykedhet bármiben is ilyen túlerővel szemben? Itt még Hollónak sincs esélye.

Halott ember vagy, Shed, ismételtette egy vékonyka hang az elméje hátsó részében. *Hulla. Dög. Egy járkáló holttest.* – Éppen a Kalmár közön spurizik végig – jelentette egy árny. – Benéz minden sikátorba.

Krag a fogadóshoz fordult.

– Gondolod, hogy talál még valakit ilyenkor, a tél vége felé? A satnyábbak már rég földobták a pacskert.

Shed megvonta a vállát.

– Honnan tudhatnám? – Bal kezét szorosan az oldalához préselte. A kés érintése segített ugyan, de nem sokat.

A réműlete elérte a csúcspontját, és most már kezdett alábbhagyni. Az agya egyfajta érzelemmentes zsidbadásba merült. Ahogy igyekezett végigvenni a lehetőségeit, remélve, hogy észrevesz valamiféle egérutat, ami eddig elkerülte a figyelmét, a félelem lassan elfalazódott a koponyája egyik szegletébe.

Újabb árnyalak szakadt ki az utca sötétjéből, és azt mondta, már csak legfeljebb harminc lépésnyire vannak Holló szekerétől. A célpont tíz perce ment be az egyik sikátorba. Azóta nem jött elő.

– Észrevett? – hördült fel Krag.

– Nem hiszem. Persze ezt nála nem lehet tudni.

Az uzsorás egy darabig összeszűkülte szemmel figyelte Shedet.

– Mi az esélye, hogy hátrahagyta a fogatát?

– Honnan kéne tudnom? – nyöszörögte a fogadós. – Lehet, hogy talált valamit, nem?

– Nézzük meg. – Besurrantak a sikátorba, a Kalmár közből nyíló számtalan szűk zsákutca egyikébe. Krag fejét kissé félrehajtva a vaksötétbe fúrta szúrós tekintetét. – Olyan halálos csend van, mint a Katakombákban. Nézz szét egy kicsit odabent, Lukas!

– Főnök?!...

– Nyugi. A jó öreg Shed is elkísér. Nem igaz, Shed?

– Krag!...

– Tűnés!

A fogadós előrebotorkált. Lukas óvatos léptekkel követte, a kezében gyilkosnak tűnő penge villant. Shed megpróbált beszélni hozzá.

– Kuss! – förmedt rá a fogdmeg. – Van fegyvered?
– Nincs – hazudta a fogadós. Vetett egy pillantást a háta mögé. Senki sem jött utánuk, magukra maradtak. Az utca végét lezáró falhoz értek. Hollónak nyomát sem látták.

– A keserves mindenségit! – nyögte Lukas. – Hova fenébe tűnt?

– Fingom sincs. Kutassuk át a környéket. – Lázasan kereste a lehetőséget, hogy lelépjen. Talán most...

– Aha, meg is van – súgta egy pillanattal később Lukas. – Ezen az ereszen mászott föl.

Shed gyomra gombócba gyűrődött, a szíve a torkában dobogott.

– Próbáljuk meg. Hátha utolérjük.

– Oké! – Lukas elindult felfelé.

A fogadós már nem gondolkodott. Maga sem tudta, mikor kapta elő a böllérkést. A keze előrelelendült. Lukas háta egy pillanatra megfeszült, aztán elernyedett. A test a földre hanyatlott. Shed azonnal rajta termett, tenyerét a szájára szorította. Majdnem egy percig ült ott, egészen addig, amíg a szerencsétlen utolsót nem rándult. Akkor felkelt, és hátrált néhány lépést. Nem hitte el, hogy tényleg megtette.

– Mi folyik ott? – kiáltott be Krag a sikátorba.

– Nem találtuk meg – felelte Shed. A fal mellé vonszolta Lukas tetemét, és sietősen elfedte hóval meg szeméttel. Az ereszhez ugrott.

Hallotta Krag közeledő lépteit, és ez elegendő ösztönzésnek bizonyult. A homlokán veríték gyöngyözött, a válla sajgott az erőfeszítéstől, azt hitte, kiköpi a tüdejét, de

felért a tetőre. Karnyújtásnyi szélességben, ahol a hófogó volt, alig emelkedett, de azután tizenkét láb negyvenöt fokos lejtő következett. Legvégül lapostető várta. Shed a meredek résznek vetette a hátát, lihegett, és igyekezett lecsillapítani az agyában dúló vihart. Az elméje egyszerűen képtelen volt feldolgozni a tudatot, hogy megölt egy embert. Odalentről egy hang hallatszott.

– Eltűntek, Krag. Se Holló, se Lukas. Még Shed is kámforrá vált. – Az a fattyú! Éreztem, hogy át akar verni.

– De Lukas miért ment vele?

– Honnan a picsából tudjam? Ne állj már ott, mint egy rakás szar! Nézz szét. Valahogy ki kellett hogy jussanak!

– Hé! Ezt nézd! Itt valaki felmászott. Lehet, hogy Holló után mentek.

– Akkor mássz utánuk, te ló! Derítsd ki a dolgot! Lukas! Shed!

– Itt vagyunk! – felelt egy hang. Shed megdermedt. Mi a jószagú...!? Holló? Csak Holló lehetett!

Elindult, percenként jó, ha két hüvelyknyit haladva. Nagyon igyekezett nem gondolni rá, hogy harmincöt láb mélység tátong a lábai alatt. Végre elért egy lépcsőzetes falat, amin fel tudott mászni a lapostetőre.

– Erre gyertek! Azt hiszem, sikerült bekerítenünk – folytatta a titokzatos hang.

– Másszatok már föl, hogy a franc esne belétek! – tombolt odalenn az uzsorás.

Ahogy ott feküdt mozdulatlanul a jeges, kátrányfekete ég alatt, Shed hirtelen észrevett két árnyat, amint feltornázzák maqukat a tető szélére, és lassan a hang után indulnak.

Fémes csikorgás, majd hangos káromkodás árulkodott a harmadik martalóc sorsáról.

– Kificamodott a bokám, Krag – nyöszörögte az illető.

– Gyere velem – förmedt rá a főnöke. – Találunk más utat fölfelé.

Menekülj, míg van esélyed, tanácsolta magának a fogadós. Menj haza, bújj el az ágy alatt, és imádkozz, hogy egyszer vége legyen ennek az éjszakának. De tudta, hogy nem teheti. Lecsúszott a hófogóra, és Krag emberei nyomába eredt.

Valaki felüvöltött, aztán csörömpölés hallatszott, ahogy az illető megpróbált megkapaszkodni, majd a tompa puffanás, amikor a teste becsapódott két épület közé. Krag felkiabált, de senki sem válaszolt.

A fogadós átmászott a szomszédos tetőre. Teljesen sík volt, csak a kémények erdeje törte meg a kietlenségét.

– Holló! – szólította halkán. – Én vagyok az, Shed! – Megérintette a ruhájába rejtett pengét, egy pillanatig nem értette, mi az a ragacs rajta.

Egy alak bontakozott ki az árnyak közül. A fogadós a földre kuporodott, karjaival átölelte a térdét.

– Most mi lesz? – kérdezte.

– Mi a fenét keresel itt?

– Krag rángatott magával. Nekem kellett volna először meghalni, amikor kiderül a csapda. – Mindent elmondott Hollónak.

– Azanyád! Lehet, hogy mégis van valamennyi vér a pucádban!

– Sarokba szorított. Most mi lesz? – ismételte.

– Kezdenek javulni az esélyeink. Hadd gondolkozzam!
Krag kiáltása harsant a Kalmár közből. Holló visszakiabált.

– Erre! Menekül, de a nyomában vagyunk! – Shedhez fordult. – Fogalmam sincs, meddig tudom még hülyíteni. Azt hittem, szépen egymás után leszedem őket. A fene sem gondolta volna, hogy egy egész hadsereget hoz.

– Én teljesen kikészültem – mondta a fogadós. Egyebek mellett tériszonya is volt.

– Tarts ki! Ez a menet még messze nincs lejátszva – nyugtatta Holló, aztán lekiáltott: – Kerüljetek már elébe, mire vártok! – Elindult. – Gyere, Shed!

A fogadós hamar lemaradt. Mint annyi más dologban, fürgeségben is alulmaradt Hollóval szemben.

Hirtelen egy alak jelent meg előtte, a rémülettől csak halk nyüszítés tört fel a torkán.

– Te vagy az, Shed? – Krag egyik embere volt az. A fogadós szíve majd kiugrott a helyéből.

– Aha. Láttad valahol Hollót?

– Nem. Lukas hol van?

– A fenébe! Egyenesen felétek ment. Nem értem, hogy kerülhettétek el egymást. Nézd! – A hóban sorakozó lábnyomokra mutatott.

– Márpedig én nem találkoztam vele. Ide figyelj, te kis féreg! Engem nem versz át olyan simán, mint Kragot. Ha bármivel próbálkozol, szétrúgom a seggedet.

– Jól van, nyugi! Be vagyok szarva, semmi mást nem akarok, csak hazamenni. Lukas leesett. Ott valahol. Megcsúszhatott a jégen. Ha odamész, csak óvatosan!

– Leesett? Tényleg hallottam valamit. De nekem úgy tűnt, mintha Milt lett volna. Meg mertem volna esküdni, hogy Milt az. Ez egy rémálom. Idefent egyenként fog levadászni mindannyiunkat. Vissza kéne menni, és később újra megpróbálni.

– Francokat! Most kell elkapnunk. Semmi kedvem holnap azt várni, mikor csap le rám. – Shed hitetlenkedve hallgatta magát. Ha így folytatja, lassan lediplomázhat hazudozásból. Magában átkozta az ürgét, amiért az istennek se akart hátat fordítani. – Nincs még egy késed, vagy valamid?

– Minek az neked, Shed? Ne röhögtesz már! Inkább maradj a közelemben. Én majd vigyázok rád.

– Rendben! Nézd, a nyomok arra vezetnek. Menjünk.

A fickó megfordult, hogy közelebből szemügyre vegye Holló nyomait. A fogadós előhúzta a kést és lecsapott. A férfi felüvöltött, megfordult. A kés beletört a hátába. Shed hajszál híján leszédült a tetőről. Ellenfelének pont ez a hajszál hiányzott.

Körös-körül ideges kiabálás hallatszott. Úgy látszott, mostanra Krag és az összes embere a felmászott. Miután alábbhagyott a remegése, a fogadós újra összeszedte magát, és elindult. Lázasan igyekezett felidézni magában a környéket. Elhatározta, hogy az első adandó alkalommal lemászik, és hazamegy. Innentől kezdve intézze csak el a dolgot Holló, ahogy tudja.

A szomszédos tetőn nem más lépett elé, mint maga az uzsorás.

– Krag! – nyüszítette. – Könyörgök, hadd menjek végre haza! Mindannyiunkat meg fog ölni!

– Én foglak megölni, te patkány! Ez csapda volt!
– Dehogyis, Krag! – Mit tehetett volna? Már a kése sem volt meg. Semmi más lehetősége nem maradt, csak hazudni. Hazudni és könyörögni. – Kérlek, tűnjünk el innen! Már kinyírta Lukast, Miltet meg még valakit. Amikor Lukással végzett, kis híján engem is elkapott, de elcsúszott, nekem pedig sikerült meglógnom. De később megtalált, és éppen akkor csapott le ránk, amikor az egyik embereddel beszéltem ott, a tető szélén. Egy darabig verekedtek, aztán hallottam, hogy az egyikük leesik. Le merném fogadni, hogy nem Holló volt az. Értsd meg, muszáj lemennünk, de addig is nyitva kell tartani a szemünket, mert a franc se tudja, kibe rohanunk bele ebben az istentelen sötétben. Az előbb talán le tudtam volna szedni, de nem volt semmi fegyverem, ráadásul abban sem lehettem biztos, hogy nem a mieink közül jön valaki. Hollónak senki miatt nem kell aggódnia. Bárkivel találkozik, biztos lehet benne, hogy ellenség, és gondolkodás nélkül kibelezheti...

– Fogd be, Shed!

Sikerült! Krag bekajálta! A fogadós kicsit hangosabban folytatta, hátha Holló meghallja, és odajön végre kicsinálni az uzsorást. Újabb sikoly hasított az éjszakába.

– Ez Teskus volt – morogta Krag. – Ez már a negyedik, ha jól számolom.

Shed bólintott.

– Legalábbis ennyiről tudunk biztosat. De az is lehet, hogy már csak ketten vagyunk. Krag, meneküljünk innen, mielőtt minket is kinyír!

– Lehet valami abban, amit mondasz. Kezdem komolyan

azt hinni, hogy tényleg nem kellett volna feljönnünk. Na gyerünk!

A fogadós követte, közben folyamatosan beszélt.

– Lukás ötlete volt. Azt hitte, ezzel szerez nálad pár jó pontot. Láttuk, ahogy felmászik arra az ereszre. Nem vett észre minket, úgyhogy Lukás azt mondta, gyere, öregem, másszunk utána, kapjuk el, a jó öreg Krag biztosan örülne...

– Kuss legyen, Shed! Az isten szerelmére, dugulj már el! Fölfordul a gyomrom a szövegelésedtől.

– Igenis, Krag. Máris, Krag. Csak az a baj, hogy nem tudom abbahagyni. Annyira be vagyok szarva...

– Ha nem hallgatsz el rögtön, én hallgattatlak el, de végleg. Akkor soha többé nem kell Hollótól tartanod.

A fogadós befogta a száját. Olyan messzire ment, ameddig csak mert.

Krag rövidesen megtorpant.

– A szekerenél állítunk neki csapdát. Gondolom, visszamegy érte, nem?

– Én is azt hiszem. De rám miért van szükség? Úgy értem, nincs fegyverem, de ha lenne, se sok hasznát venném.

– Kuss! Egyébként igazad van, tényleg nem sok hasznodat veszem, de azt hiszem, figyelemelterelésnek tökéletesen megfelelsz. Kösd le valamivel! Beszéljess vele! Én meg mögé surranok és végzek vele.

– Krag...

– Pofa be! – Az uzsorás a tető széléhez lépett, és lemászott. Az ereszbe kapaszkodva igyekezett találni egy párkányt, amin megvetheti a lábát. Shed kihajolt az utca fölé. Három emeletnyi mélység nézett vissza rá.

Rátaposott Krag kezére, hallotta, ahogy az ujjában szétroppannak a csontok. Az uzsorás káromkodott, megpróbált újra megkapaszkodni, de nem sikerült. Üvöltve zuhant lefelé, aztán egy hangos csattanás, ahogy a kövezetnek csapódott, végül csend lett. Shed látta, ahogy kifacsarodott tagjai még egyet rándulnak, aztán elernyednek.

– Még egy – suttogta maga elé. Újra rátört a remegés. – Itt nem maradhatok. Az emberei megtalálnak. – Átlendült a tető peremén, ahogy az előbb Kragtól látta, aztán a lábával óvatosan keresgélve lemászott a ház oldalán. Jobban félt attól, hogy valaki meglátja, mint attól, hogy leesik.

Krag még lélegzett, amikor odalépett mellé. Közelebb hajolva Shed rájött, hogy az uzsorás eszméletén van, de megbénult.

– Igazad volt, Krag. Tényleg csapda volt. Nem kellett volna igeráogatnod. Egy idő után már jobban gyűlöltelek, mint amennyire félted tőled. – Körülnézett. Rájött, hogy még nem jár olyan későre, mint először gondolta. A hajtóvadászat a tetőn viszonylag rövid ideig tartott. Hol a fenében lehet Holló?

Valakinek fel kell takarítania a mocskot. Megragadta az uzsorás tehetetlen testét és a szekérhez húzta. Krag halkan nyöszörgött. Shed összerezzen, egy pillanatig attól félt, valaki meghallja. Aztán rájött, hogy itt senki sem hall semmit. Ez Katafalk.

Az uzsorás felüvöltött, amikor Shed a szekérre dobta. A fogadós nem állta meg, hogy meg ne kérdezze:

– Kényelmesen fekszel, te szemét?

A következő fordulóban Lukás testével tért vissza, majd elindult begyűjteni a többit. Három hullát talált. Holló persze nem volt köztük. Magában motyogott.

– Ha fél órán belül nem eszi ide a fene, elmegyek egyedül, gebedjen meg ott, ahol van! – Majd: – Mi ütött beléd, te barom?! Máris a fejedbe szállt a dicsőség? Talán összeszedtél egy kis bátorságot, de attól még a nyomába sem érsz Hollónak.

Valaki közeledett. Shed megmarkolta a törst, amit az egyik holttesttől zsákmányolt, és besurrant a legközelebbi sikátorba.

Holló lépett a szekérhez, és egy újabb tetemet dobott rá. Észrevette a kupacot.

– Mi az isten...

– Én gyűjtöttem be őket – lépett elő a fogadós.

– Kik azok?

– Krag és pár embere.

– Azt hittem, sikerült meglépniük. Már kezdtem aggódni, hogy kénytelen leszek újra végigcsinálni az egészet. Mi történt?

Shed elmondta töviről hegyire. Holló hitetlenkedve rázta a fejét.

– Te?!

– Azt hiszem, van egy pont, amin túl az ember már nem félhet jobban.

– Ez így van, csak azt nem gondoltam volna, hogy egyszer te is rájössz erre. Egészen elképesztés, Shed. Bizonyos szempontból csalódást okoztál. Magam szerettem volna végezni Kraggal.

- Ő az, aki meg mindig nyöszörög. Kitört a háta, vagy mi. Ha gondolod, nyírd ki.
- Nem. Élve többet ér.
- A fogadós bólintott. Egy pillanatig szinte sajnálta az uzsorást.
- A többi hol van?
- Egy a tetőn maradt. A másik eltűnt.
- Rosseb! Szóval még mindig nincs vége.
- Később is elkaphatjuk.
- Addig viszont fellármázza a többit, és már megint egy hadsereg lesz a nyomunkban.
- Gondolod, kockáztatják az életüket, hogy megbosszulják a főnöküket? Nem hinném. Túlságosan el lesznek foglalva azzal, hogy egymással harcoljanak. Mindenki Krag helyébe akar majd lépni. Itt várj, amíg elmegyek az utolsóért.
- Siess, kérlek! – mondta a fogadós. Kezdte érezni magán az utóhatásokat. Túlélte a támadást, a kemény máz alól kezdett előtűnni a régi Shed, a régi beszari fogadós.

* * *

Lefelé jöttek a hegyről, hátuk mögött hagyva a fekete kastélyt. A felkelő nap sugarai rózsaszín és narancs sávokat festettek az égre, ahogy áttörtek a Wolander-hegység szirtjei között. Shed szólalt meg.

– Vajon miért sikoltozik?

Amikor a magas árnylány meglátta Kragot, síri hangon felkacagott. Százhusz tallért fizetett érte. Az uzsorás szűnni nem akaró sikolyai még mindig visszhangoztak a völgyben.

– Nem tudom, Shed. Ne nézz vissza. Ne is gondoldj rá, csak menj tovább. – Majd néhány perc múlva: – Örülök, hogy

vége ennek.

– Vége? Hogy érted?

– Ez volt az utolsó fuvar. – Megtapogatta a zsebét. – Eleget szedtem össze.

– Én is. Kifizettem a tartozásaimat. Végre felújíthatom a Liliomot, befizethetem anyámat valahová, ahol gondját viselik, és még mindig marad elég, amiből kihúzom jövő télig, még ha senki se teszi be a lábát a fogadóba. Azt is elfelejtem, hogy valaha is láttam a kastélyt.

– Kötve hiszem, Shed. Ha tényleg meg akarsz szabadulni tőle, inkább gyere velem. Ha itt maradsz, valahányszor megszorulsz, ez a hely lesz az első, ami eszedbe jut.

– Nem mehetek el. Gondoskodnom kell anyámról.

– Ahogy akarod. Ne feledd: én figyelmeztettelek. – Másra terelte a szót. – Mi a helyzet Asával? Ő is gondot fog jelenteni. Az Őrzők soha nem fogják feladni, hogy megtalálják azokat, akik kirabolták a Katakombákat. Asa a leggyengébb láncszem.

– Féken tudom tartani.

– Úgy legyen, Shed. Úgy legyen.

* * *

Krag eltűnése nagy port vert fel Katafalkban. Shed hihetetlenül jól játszott a döbönt polgárt. Minden ellenkező híresztelés ellenére kitartott amellett, hogy semmit sem tud a dologról. A meséje bejött. Hiszen ő volt Shed, a beszari fogadós. Az egyetlen ember pedig, aki tisztában volt az igazsággal, hallgatott.

A legnehezebb dolga az anyjával volt. A vén June egy szót sem szólt, de vak tekintetével szüntelenül vádolta a fiát. A

közeliében mindig vejeim romlottak, istentelennek érezte magát, tudta: anyja magában már réges-rég kitagadta. Nem volt többé olyan hosszú híd, mely képes lett volna átívelni a közöttük tátongó szakadékot.

16

FENYVES: KÍSÉRT A MÚLT

Amikor Bikacsök legközelebb lemenni készült a völgybe, már keresett. Lehet, hogy csak társaságra vágyott. Barátai nem voltak.

– Mi a hézag? – kérdeztem, mikor becsörtetett rögtönzött lazarettként is működő, apró irodámba.

– Kapd a kabátod! Újabb séta Katafalkba.

Hogy képes volt rám ragasztani az idétlen lelkesedését, annak csak az volt az oka, hogy mostanra betegre untam magam a Zordonban. Sajnáltam a bajtársaimat, akiknek még alkalmuk sem adódott elhagyni ezt a helyet. A vár idegőrlően sivár volt.

Felkerekedtünk, és lefelé ballagtunk a völgybe. Már a Tiltott Negyednél jártunk, amikor rákérdeztem:

– Szóval, mi ez a nagy izgalom?

– Hát, izgalomra végül is nincs sok ok – válaszolta. – Ami meg lenne, az sem biztos, hogy a mi ügyünkkel kapcsolatos... Emlékszel még kedves barátunkra, az uzsorásra?

– Arra a bepólyált alakra?

– Aha. Kragra. Köddé vált. És nem csak ő, hanem az emberei nagy része is. Úgy tűnik, össze akarta akasztani a

bajuszt a fickóval, aki megszurkálta. Azóta nem látták. Elbiggyesztettem a számat. Nagy újság! A maffiózók el szoktak tűnni. Aztán újak jönnek helyettük.

– Nézd csak! – Egy bokrokkal benőtt helyre mutatott a Tiltott Negyed falán. – Ott jutottak be, akiket keresünk. – Majd egy liget felé intett a fák között. – Amott állt a szekerek. Van egy szemtanúnk, aki látta. Szerinte fával volt megrakva. Gyere, megmutatom. – Benyomakodott a dzsumbujba, és négykézlábra ereszkedett. Morogva követtem, a ruhám teljesen átázott, és a metsző északi szél cseppet sem tette kellemesebbé a dolgot.

A Tiltott Negyed belülről még elkésőbb látványt nyújtott, mint kívülről. Bikacsök a hasadék közeiében burjánzó bokrok alján felhalmozott farakásokra mutatott.

– Úgy tűnik, keményen dolgoztak – jegyeztem meg.

– Sok fára volt szükségük, hogy elrejtse a holttesteket. Odafent hasogatták fel. – Pillantása a dombtetőn álló erdőre siklott. A Zordon éppen abban az irányban állt. Siralmas látvány volt, ahogy a hatalmas szürke kőkupac, amelynek látványosan elég lett volna egy kisebb földrengés, hogy a földdel váljék egyenlővé, csenevész felhőfoszlányokba burkolózott, mintha csak tulajdon rozogását igyekezett volna rejtegetni.

Megvizsgáltam a farakásokat. Bikacsök kollégái elvonszolták őket eredeti helyükről, és egymásra hajigálták őket. Újabb bizonyítéka a profi nyomozómunkának. A fahasábok állagából arra következtettem, hogy több hét alatt aprították fel és hordták össze őket. Némelyiket már jobban megviselte az időjárás, mint a többit.

Megemlítettem a dolgot az inkvizítornak.

– Nekem is feltűnt. Ahogy én látom a dolgot, valaki rendszeresen járt ide fáért. A Katakombák bejáratára valószínűleg véletlenül bukkant rá, és akkor kapott vérszemet.

– Aha. – Elgondolkodva nézegettem az egyik rakást. – Gondolod, hogy eladásra gyűjtötték?

– Nem hiszem. Tudomásunk szerint, senki sem árul a Tiltott Negyedből származó fát. Szerintem inkább egy családról lehet szó, vagy összeállhatott pár szomszéd, hogy saját használatra tüzelőt szerezzenek.

– Ellenőrizted már, kik béreltek szekeret?

– Mégis, szerinted mennyire hülyék ezek az emberek? Bérelt szekérral rabolni ki a Katakombákat?!...

Megvontam a vállam.

– Nem arra építettük a tervet, hogy idióták?

Vonakodva bólintott.

– Igazad van. Intézkedem, hogy nézzenek utána. Nem könnyű így, hogy én vagyok az egyetlen, akinek van mersze betenni a lábát Katakombákba. De egyelőre inkább máshol próbálkozunk. Ha nem lesz szerencsénk, utánanézőnk ennek a szálnak is.

– Megnézhetem a helyet, ahol bejutottak?

Láttam rajta, hogy nemet akar mondani. Végül megszólalt.

– Még sok mindent el kell intéznünk. Csak az odajutás több mint egy óra. Márpedig addig akarok utánajárni ennek a Krag-ügynek, amíg forró a nyom.

Újabb vállrándítás.

– Akkor majd legközelebb.

A következő állomás a megboldogult Krag területe volt. Azonnal nekiláttunk szaglászni. Bikacsök még tartotta a kapcsolatot néhány gyerekkori ismerősével, először őket vette elő. Miután néhány garassal kellően megolajozta a memóriájukat, megeredt a nyelvük. Én persze nem lehettem ott. Az időt egy tavernában ütöttem el, iszogattam, miközben a helyiek hol el voltak ájulva a pénzemtől, hol meg úgy riadoztak tőlem, mint a pestisestől. Amikor rákérdeztek, egy percig sem tagadtam, hogy inkvizítor vagyok.

Később Bikacsök is csatlakozott hozzám. – Lehet, hogy semmi kézzelfoghatót nem találunk. Túl sok a pletyka. Az egyik szerint a saját emberei végeztek vele. Mások szerint a konkurencia keze van a dologban. Nem mondhatni, hogy kesztyűs kézzel bánt volna a szomszédaival. – Elfogadott a csapostól egy ingyen kupa bort. Soha ezelőtt nem láttam tőle ilyesmit. Talán most is csak túlságosan belemerült a gondolataiba.

– Van még egy szál, amin elindulhatunk. Állítólag nagyon sok időt szentelt valami külföldinek, aki nyilvánosan megszégyenítette. Azt is rebesgetik, hogy ugyanez az illető szabdalta össze. – Előhalászott egy listát és figyelmesen tanulmányozta. – De nem hiszem, hogy köze lenne a dologhoz. Azon az éjszakán nagy ricsajozás verte fel a környéket. Szemtanú persze egy szál se – tette hozzá vigyorogva. – Akik viszont hallották, esküsznek, hogy valamiféle csata folyt az utcán. Egyre jobban kezdek hajlani a palotaforradalom elmélete felé.

– Mi az a papír nálad?

– Egy lista azokról, akik talán a Tiltott Negyedből szereztek fát. Lehetséges, hogy látták egymást. Arra gondoltam, esetleg kisüthetek valamit, ha összehasonlítom a meséiket.

– Intett a csaposnak, és hozatott még egy kupa bort. Ezúttal nemcsak hogy fizetett, de törlesztette az előző kört is, pedig senki nem szólt volna érte. Egyre inkább az a benyomásom támadt, hogy a katafalkiak bármit szó nélkül odaadnának, ha egy őrző kérné. Bikacsök megpróbált méltányosan bánni velük. Igyekezett nem nehezíteni tovább egyébként is kemény életüket.

Nem tehettem róla, de kezdtem megkedvelni néhány tulajdonságát.

– Akkor leszállsz az uzsorás ügyéről?

– Hát, nem is tudom... Azt hiszem. A test eltűnt ugyan, de ez errefelé nem ritkaság. Ha meghalt, talán néhány napon belül felbukkan a hullája a folyóból. Ha meg él, úgyszólván ő ad elsőnek hírt magáról azzal, hogy bosszúért fröcsögve visszatér. – Rábökött a listán szereplő első névre. – Ez a fickó ugyanott lakik, ahol az a bizonyos külföldi. Ha már ott vagyunk, lehet hogy ezzel a Hollóval is elbeszélgetek.

Éreztem, hogy a szívem hevesebben kezd verni.

– Kivel?

Összehúzott szemmel nézett rám. Keményen koncentráltam, hogy leküzdjem az izgalmamat. Nyugodt arckifejezést erőltettem magamra, mire abbahagyta a fürkészésemet.

– Egy Holló nevű pasással. Ő az a jövevény, aki összerúgta a port Kraggal. Ugyanabban a fogadóban szállt meg, ahol az a fickó szokott lógni, aki a fagyűjtős listám elején

szerepel. Gondoltam, neki is felteszek pár kérdést.

– Szóval Holló. Szokatlan név. Mit tudsz róla?

– Nem sokat, csak azt, hogy nem idevalósi, és valami rosszban sántikál. Itt dekkol már néhány éve. Tipikus vándormadár. Összejár a kráterbeliekkel.

A kráterbeliek azok a felkelők voltak, akik miután elmenekültek a Toronytól, Fenyvesben telepedtek le.

– Tegyéél meg nekem egy szívességet! Ez egy hosszú történet, de a lényeg az, hogy talán ő az a kísértet, akiről a múltkor beszéltem. Kerüld el őt! Tégy úgy, mintha soha nem hallottad volna a nevét, de szerezz róla egy személyleírást. És tudd meg, van-e vele valaki.

Az inkvizítor arca elborult. Látványosan nem tetszett neki az ötlet.

– Igazán fontos ez?

– Nem vagyok biztos benne, de elképzelhető.

– Rendben.

– Ha csak lehetséges, próbáld meg fű alatt intézni a dolgot.

– Ez a fickó fontos neked, nem igaz?

– Ha valóban ő az, akit rég halottnak hittem, akkor igen.

Van egy befejezetlen ügyünk.

Elmosolyodott.

– Személyes?

Bólintottam. A lehetséges végkifejletek kezdtek kibontakozni előttem. Borotvaélen táncoltam. Ha tényleg arról a Hollóról van szó, óvatosnak kellett lennem. Minden áron el akartam kerülni, hogy belekeveredjen a mi akciónkba. Túl sokat tudott. Ha a Fogadottak felfigyelnek rá, hamarosan a legtöbb tisztünk és rangidősünk

vallatásnak néz elébe. Aztán kivégzésnek.

Úgy sejtettem, Bikacsöknél úgy érhetek leginkább célt, ha csak homályos utalásokat teszek Hollóval kapcsolatban, és elhitetem vele, hogy a háttérben valamiféle régi ellenségeskedés áll, amibe közvetve ez a külföldi is belekeveredett. Meg kellett győzőm, hogy a fickó olyasvalaki, akinek szívesen elmetszeném a torkát, de más szempontból teljesen érdektelen.

– Indulnom kell – jelentette be egy kicsit később. Olyan pillantást vetett rám, mint aki örül, hogy rájött, végül is semmiben sem különbözök tőle.

Hát nem is, hogy a franc esne bele. Mégis, a legtöbbször szeretnék úgy tenni, mintha nem így lenne.

– Visszamegyek a Zordonba – mondtam. – Beszélnem kell pár haverral.

– Boldogulsz egyedül?

– Persze. Szólj, ha megtudsz valamit.

– Úgy lesz.

Azzal elváltunk. Olyan gyorsan rohantam vissza a hegyre, ahogy csak negyvenéves lábaim bírták.

Ahogy megérkeztem, fülön fogtam Elmót meg Manót, és elrángigáltam őket egy félreeső sarokba, ahol biztos lehettem benne, hogy nem hallgatnak ki.

– Szarban vagyunk, gyerekek – kezdtem.

– Mifélében? – akarta tudni Manó. Azóta ette a fene, mióta rátaláltam. Valószínűleg messziről bűzlött, hogy jócskán be vagyok sózva.

– Odalenn Katafalkban, egy Holló nevű fickó kavar. Néhány napja messziről láttam valakit, aki úgy nézett ki, mint a mi

Hollónk, de akkor nem foglalkoztam a dologgal.

Pillanatok alatt legalább olyan idegesek lettek, mit én.

– Biztos vagy benne, hogy ő az? – kérdezte Elmo.

– Nem, egyelőre nem. Amint a nevet meghallottam, olyan gyorsan eltűntem onnan, ahogy csak bírtam. Hadd higgye csak Bikacsök, hogy a fickó egy régi ellenség, akit legszívesebben megkéseelnék. Míg a saját nyomozását intézi, körbekérdez pár embert. Megtudja, hogy néz ki az illető, meg hogy Kedves is vele van-e. Valószínű, hogy csak rémeket látok, de azt akartam, hogy ti is tudjatok róla. A biztonság kedvéért.

– És mi van, ha tényleg ő az? – kérdezte Elmo. – Akkor mi a fenét csinálunk?

– Fogalmam sincs, de nyakig benne vagyunk. Ha a Sóhajtó valahogy tudomást szerezne róla, mondjuk úgy, hogy megnézi, kikkel barátkoznak az idemenekült lázadók... Szóval, azt hiszem, sejtitek, mi lenne.

Manó eltűnődött.

– Mintha Néma azt mondta volna, hogy Holló olyan messzire akart szökni, ahol soha nem találják rá.

– Hát, lehet, hogy azt hitte, itt elég távol lesz. Végül is, ez már majdnem a kibaszott világvége. – Pontosan ez volt az egyik ok, amiért a hideg futkározott a hátamon. Erről a városról jól el tudom képzelni, hogy Holló itt telepedjen le. Olyan messze az Úrnőtől, amilyen messze csak lehet, hacsak valaki nem tud a vízen járni.

– Én azt mondom – kezdte Elmo, – tudjunk biztosat, mielőtt telerottyantjuk a nadrágot. Aztán ráérünk terveken törni a fejünket. Itt az ideje, hogy a mieink is lemenjenek

Katafalkba.

– Én is erre gondoltam. Nemrég adtam le egy tervet a Sóhajtónak a fekete kastéllyal kapcsolatban. Majd azt mondjuk neki, hogy abban az ügyben kell szétnéznünk odalenn. A fiúknak pedig szólunk, hogy tartsák nyitva a szemüket, hátha felbukkan Holló.

– De kiket küldjünk? – tudakolta Elmo. – A fickó felismer bárkit, aki azonosítani tudná.

– Nem feltétlenül. Azokat nem, akik a Toronymál álltak be hozzánk. Nem valószínű, hogy emlékezne az új arcokra, hiszen annyian voltak, mint a pelyva. És vedd be Szurkapiszkrét is, csak hogy biztosra menjünk. Ha azt akarod, hogy legyen velük valaki, aki fedezni tudja őket, használd Manót. Rejtsd el valahová, ahol nincs szem előtt, de ahonnan kézben tarthatja a gyeplőt.

– Te mit gondolsz? – kérdezte a varázslót.

Manó idegesen elvigyorodott.

– Már épp kérni akartam, hogy adj valami elfoglaltságot. Idefenn hamarosan begolyóztam volna. Borsószik a hátam a helyiektől.

Elmo felkuncogott.

– Hiányzik Félszemű, mi?

– Majdhogynem.

– Ezt megbeszéltük – jelentettem ki. – Szükségetek lesz egy kísérőre. Ez én leszek. A katafalkiak meg vannak győződve róla, hogy én is az inkvizitorokkal vagyok, úgyhogy ha nem akarjuk, hogy Bikacsök még jobban belekeveredjen a dologba, tartsátok a távolságot. Ja igen, és próbáljatok nem annak kinézni, akik vagytok, így is van

elég bajunk.

Elmo megmozgatta egy kicsit a vállizületeit.

– Megyek, hozom Nagyágyút és Szurkapiszkát. Vidd le őket, és keress nekik egy helyet, ahol megszállhatnak. Aztán az egyik jöjjön vissza a többiekért. Akkor ennyi. Vedd magad mellé Manót, és beszéljetek mindenkivel, akivel kell. – Azzal lelépett.

Mi pedig úgy tettünk, ahogy mondta. Manó meg hat emberünk elszállásolták magukat nem messze az uzsorás Krag főhadiszállásától. Közben odafenn a várban azon igyekeztem, hogy mindenkivel elhitesse, az akció a fekete kastély ügyének felderítésére szolgál.

És vártam.

17

FENYVES: UTAZNI JÓ

Shed azon kapta Asát, hogy megpróbál kiosonni.

– Mi a fenét jelentsen ez? – ripakodott rá.

– Ki kell jutnom innen, Shed. Betegre unom magam idefönt.

– Valóban? Hát hadd mondjak neked valami érdekeset, Asa! Az inkvizítorok utánad koslatnak. Néhány napja személyesen Bikacsök volt itt, és név szerint érdeklődött felőled. – Csak egy kicsit torzított a tényeken. Az inkvizítor kérdezősködése nem volt túlságosan erőszakos. Ám a nyomozás minden bizonnyal a Katakombákban törtétekkel állt kapcsolatban. Bikacsök meg az utánfutója majd' minden nap lejöttek Katafalkba körülnézni, és fáradhatatlanul nyaggattak mindenkit. Asának pedig anyyi

sem kellett volna, hogy személyesen Bikacsök vegye kezelésbe. Ha bármelyik inkvizítor csak egy kérdést tenne fel neki, pánikba esne vagy teljesen összeomlana. Akárhogy is, Marron Shed hamarosan nyakig ülne a szószban. – Te is tudod, hogy ha elkapnak, mindannyiunknak kapáltak.

– Hogy kapnának el?

– Elköltöttél néhányat azokból a régi pénzekből, te nagyokos! Ők meg pont olyasvalakire vadásznak, aki régi érméssel fizet.

– Az a rohadt Holló!...

– Most mi bajod vele?

– Ő adta ide a pénzt, amit a búcsúzó urnákból szedtünk ki. Azt mondta, ez az én részem. Egy csapásra gazdag lettem. Most meg azzal jössz nekem, hogy nem költhetem el, különben elkapják a tököm?

– Biztos azt hitte, van annyi eszed, hogy kivárod, amíg kicsit leülepszik a por. Ő már addigra árkon-bokron túl járna.

– Hol?

– Mit tudom én! Lelép innen, amint megnyitják a kikötőt.

– De hová megy?

– Valamerre délre. Nem részletezte.

– És nekem mit kéne tennem? Továbbra is gürizzek, csak hogy éhen ne haljak? Ez nem igazság!

– Nézd a dolog jó oldalát, Asa. Megölni legalább már senki sem akar.

– Na és! Most meg Bikacsöknek szúrom a szemét. Kraggal talán tudtam volna alkudozni, de Bikacsök senkivel

sem tesz kivételt. Ez nem igazság! Egész életemben...

A fogadós oda sem figyelt. Túlságosan sokszor hallgatta már végig Asa tirádáit.

– Most mit csináljak, Shed?

– Fogalmam sincs. Talán az lenne a legjobb, ha egyelőre nem bújnál elő az egérlyukból. – Hirtelen egy szikra gyúlt az agyában. – Vagy mi lenne, ha egy időre eltűnnél Fenyvesből?

– Aha... Ebben lehet valami. Annak a pénznek bárhol másutt jó hasznát vehetnem, nem igaz?

– Gondolom... Én még sohasem utaztam el innen.

– Ha látod Hollót, szólj neki, hogy szeretnék beszélni vele.

– Asa...

– Ugyan már! Abból csak nem lehet baj, ha megkérdezem? Legfeljebb nemet mond.

– Ahogy akarod. Csak tudod, sajnálnám ha elmennél.

– Na persze, Shed. Na persze. – A fogadós visszafordult a lépcső felé. A patkányképű utána szólt. – Várj csak!

– Mi van?

– Hát, szóval... Hogy is mondjam... Szóval, még meg sem köszöntem.

– Mit?

– Hát, hogy megmentetted az életemet. Hogy visszahoztál, vagy mi...

Shed megvonta a vállát, majd biccentett.

– Nem nagy ügy, Asa.

– Dehogynem. A legnagyobb. Ezt nem fogom neked elfelejteni. Egy életre az adósod lettem.

Shed gyorsan lement az ivóba, mielőtt még jobban zavarba

jött volna. Ott vette csak észre, hogy Holló már visszaért, és mint rendszerint, mélyen belemerült egy heves kézmozdulatokkal kísért beszélgetésbe Kedvessel. Megint veszekedtek. Most már biztos, hogy szeretők, hogy a fene egye meg. A fogadós várt, míg Holló észre nem vette.

– Asa beszélni szeretne veled – mondta akkor. – Azt hiszem, melléd akar szegődni, amikor elmész.

Holló elvigyorodott.

– Az megoldaná a gondjaidat, mi?

Shed meg sem próbálta tagadni, hogy határozottan nyugodtabb lenne, ha Fenyvesen kívül tudhatná patkányképű cimboráját.

– Mit mondasz rá?

– Ha belegondolok, annyira nem is rossz ötlet. Elég nyamvadt a fickó, de most minden segítségre szükségem lesz. Különben is, ha velem jön, eggyel kevesebb nyom vezet majd hozzám.

– Hát akkor, áldásom rátok!

Holló már felfelé ment a lépcsőn, amikor a fogadós újra megszólalt.

– Várj egy kicsit! – Nem tudta, hogyan fogjon a mondandójához, mivel fogalma sem volt, mennyire fontos a dolog. De úgy érezte, jobb ha Holló is tud róla. – Bikacsök mostanában sokat jár Katafalkba. Egy csicskása is vele szokott lenni.

– És?

– És lehet, hogy szagot kapott. Egyrészt idejött és Asa felől érdeklődött, másrészt rólad is kérdezősködött.

Holló arca megkeményedett.

- Rólam? Hogyan?
 - Csak fű alatt. Ismered Val kuzinom feleségét, Salt? Az ő bátyja Bikacsök unokahúgát vette el. Szóval, az a lényeg, hogy annak a kopónak vannak idelent emberei. Gondosan ápolgatja az ismeretségeit azokból az időkből, amikor még nem csatlakozott az Őrzőkhöz. Néha istápolja őket, cserébe pedig megtud ezt-azt, amire éppen szüksége van...
 - Felfogtam. Térj a tárgyra!
 - Bikacsök rólad faggatta őket. Kiféle vagy, honnan jöttél, kik a barátaid, szóval ilyesmi.
 - Miért?
- Shed tanácstalanul tárta szét a kezét.
- Rendben. Kösz. Majd utánanézek.

18

FENYVES: BLÖFF

Manó az utca végében ácsorgott, hátát egy falnak vetve meresztgette felém a szemét. Összeszaladt a szemöldököm. Mi a rossebnek parádézik ez idekint? Bikacsök bármelyik pillanatban kiszúrhatja, és akkor rájön, hogy a majmot csinálunk mindenkiből.

Azt mindenesetre világossá tette, hogy sürgős mondandója van.

Az inkvizítor már-már belépett a következőbe Katafalk kricsmijeinek végeláthatatlanul hosszú sorában, amikor megkocogtattam a vállát.

- El kell ugranom egy közeli utcába. Alkudni szeretnék egy

lóra.

– Rendben – felelte, és bement egyedül.

Besurrantam a sikátorba, és fütörészve nekiláttam vizelni a fal mellett. Manó hamarosan megállt mellettem.

– Mi van? – tudakoltam.

– Hogy mi van? Hát az van, hogy ő az! Holló. A mi Hollónk. És nem csak ő, de Kedves is itt van. Egy Vaslilium nevű fogadóban dolgozik, mint felszolgálólány.

– A kurva életbe! – motyogtam.

– Holló is ott szállt meg. Úgy tesznek, mintha nem sok közül lenne egymáshoz, de Holló nagyon is rajta tartja a szemét.

– Ó, hogy a fene esne ebbe az egészbe! Miért van az, hogy mindig mindent megszívunk? Most mi a francot csináljunk?

– Talán az lenne a legjobb, ha hátraarcot vágunk, méltóságteljesen meghajolunk, és várjuk a seggberúgást. Ahogy ismerem, az az agyalágyult a hullabizniszben is nyakig benne van. Minden nyom, amin eddig végigmentünk, erre utal.

– Hogy lehet, hogy ennyi mindenre rájöttél, mialatt Bikacsök egy helyben topog?

– Tudod. Vannak olyan módszereim, amiről Bikacsök nem is álmodhatna.

Bólintottam. Igaza volt. Néha igazán kellemes, ha kéznél van egy varázsló. Máskor meg kifejezetten kellemetlen, elég csak azokra a ribancokra gondolni odafent a Zordonban.

– Folytasd, de tempósabban, ha kérhetem – nógattam tovább. – Inkvizítor barátunknak még szöveget üt a fejébe, hol

lófrálok ennyi ideig.

– Hollónak van egy szekere, meg hozzá egy fogata. A város túlsó végében istállózta el őket. Általában csak késő éjszaka hozza el. – Reznignáltan bólintottam. Annyit már tudtunk, hogy a hullakereskedők éjjeli műszakban dolgoznak. – De... – folytatta sokatmondóan megnyomva a szót –, és ezt imádni fogod, Vészmadár; egyszer, egyetlenegyszer nappal is használta. Mit tesz isten, épp aznap, amikor kifosztották a Katakombákat.

– Na ne!

– Átkutattam azt a szekeret, öregem. Vértoltokat találtam, viszonylag frisseket. Úgy számoltam, valamikor azidőtájt kerülhettek oda, amikor az uzsorás meg a haverjai eltűntek.

– Hogy az a jószagú!... Ezt imádom! Két pofára zabálhatjuk a szaros palacsintát!... Jobb, ha megyek. Még ki kell találnom, mit adjak be Bikacsöknek.

– Akkor viszlát.

– Remélem.

A tűrőképességem legvégső határán jártam, kész lettem volna feladni az egészet. Teljesen legyűrt a kétségbeesés. Az a rohadt Holló – pontosan tudtam, mi járt a fejében. Úgy gondolta, a hullakereskedéssel meg a sírrablással eléggé megszédheti magát, hogy folytassa a menekülést. Lelkiismeretfurdalástól nem kellett tartania. Itt a világ végén semmi sem túl rázós. Ráadásul mindenre megvolt a jó oka: Kedves.

Bikacsököt egyszerűen nem lehetett lerázni. Legszívesebben azonnal rohantam volna Elmóhoz, de ehelyett kénytelen voltam fel-alá korzózni Katafalkban, és

felesleges dolgokról kérdezősködni.

Pillantásom föl-fölvándorolt az északi sziklafalon tornyosuló fekete kastélyhoz, de már úgy tekintettem rá, mint az erődre, amit *Holló* épített.

Azzal nyugtatgattam magam, hogy rögtön a legrosszabbra gondolok. A bizonyítékok még nem voltak perdöntőek... De voltak, és ahonnan én jövök, ez elegendő. A mi megbízóinkat nem érdekelte a jogi csűrés-csavarás, nem akartak esküdteket meggyőzni. Csak büntetni.

Elmo még nálam is jobban felhúzta magát.

– Tudod, egyszerűen ki kéne csinálnunk. Akkor legalább ránk nem jelentene többé veszélyt.

– Ugyan már, Elmo!

– Nem gondoltam komolyan. De esküszöm, megteszem, ha nincs más választásom.

– Persze. – Mindannyian megtennénk. Legalábbis megpróbálnánk. Mert az is biztos, hogy ehhez Hollónak is lenne egy-két szava. Márpedig ő volt a legkeményebb fickó, akivel valaha is találkoztam. – Ha engem kérdezel, szerintem mielőbb meg kéne találnunk, és megkérni szépen, hogy kurva gyorsan húzza el a belét Fenyvesből.

Elmo úgy nézett rám, mint egy elmeroggyantra.

– Hol jár az agyad, Vészmadár? Pillanatnyilag az egyetlen út, ami kivezet a városból, az, amin bejöttünk. A kikötő befagyott. A hegyi ösvényeket betemette a hó. Gondolod, hogy megkérhetnénk a Sóhajtót, ugyan szállítson már ki a városból egy civilt a repülő szőnyegén?

– Két civilt. Manó szerint Kedves is vele van.

Elmo homloka ráncba szaladt a töprengéstől. Elkezdtem

másról beszélni, de fél kézzel intett, hogy hallgassak, így hát csöndben vártam. Végül megszólalt.

– Tegyük fel, hogy tényleg tartja a kapcsolatot a kráterbeliekkel. Mit tenne, ha mondjuk véletlenül meglátna? Elismerően csettintettem.

– Aha! Erre nem gondoltam. Megyek, és utána nézek valaminek...

Előkerítettem Bikacsököt.

– Vannak embereitek a kráteresek között, ugye?

Kíváncsian méregetett.

– Lehet. Miért?

– Szervezz meg velük egy találkozót! Van egy ötletem. Előfordulhat, hogy ha egy kicsit megrázzuk a bokrokat, kiugrik közülük a vad.

Egy hosszú pillanatig elgondolkodva méregetett. Lehet, hogy nem is olyan hülye, mint amilyennek tettei magát?

– Rendben. De készülj fel, hogy nem sokat tanultak a vereségükből, Csak azért nem esnek nekünk, mert mi sem maceráljuk őket. Néha összeülnek, és a régi szép időkről beszélgetnek, de a küzdőszellemük mostanra már jócskán megkopott.

– Azért csak próbáljuk meg. Lehet, hogy nem annyira ártatlanok, mint amilyennek látszanak.

– Jó. Fél órán belül összehozom.

Úgy is tett. A kitűzött időpont már egy asztal mellett találta Bikacsököt, engem, meg két beépített ügynököt. Az inkvizítorral felváltva tettük fel a kérdéseinket, mindketten próbáltuk kideríteni, ami fúrta az oldalunkat.

Egyikük sem ismerte Hollót, legalábbis ezen a néven nem.

Ez kissé megnyugtató. De valami kezdett körvonalazódni, Bikacsök pedig azonnal lecsapott rá. Addig faggatózott, míg össze nem rakott annyit, amin egy darabig elrágódhatott.

– Megkeresem a főnököm – jelentetem be végül. – Biztosan tudni szeretne erről. – Muszáj volt valami kifogást találnom, és úgy látszott, az inkvizítor nem fogott gyanút.

– Én megjelentek Hargadonnak – felelte. – Eszembe sem jutott, hogy külföldiek keze lehet a dologban. Politika! Ez megmagyarázná, hová tűnt a pénz. Lehet, hogy a hullakereskedésben is benne van a kezük.

– Hát igen – bólintottam. – A forradalomhoz pénz kell.

Hiába volt a herceg minden ellenvetése, a Sóhajtó nyomására már másnap este lecsaptunk, az akciót az Őrzők főnöke is támogatta. Faramuci helyzet volt. A herceg továbbra is félt attól, hogy felismernek minket, de az Őrzők szartak az egésze. Őket csak az érdekelte, hogy kiköszörüljek a jó hírükön esett csorbát.

* * *

Elmo árnyékból árnyékba surranva közeledett.

– Készen álltok? – súgta.

Végigpillantottam a mellettem álló négy emberen.

– Igen.

A rajtaütésben részt vett a Sereg összes Fenyvesben állomásozó katonája, de velünk tartottak a herceg titkosrendőrei is, és tucatnyian Bikacsök emberei közül. Mindig is nevetségesen gyengének tartottam a hivatalát, de még így is megdöbbentem, milyen kis létszámmal dolgozott. Egy kivételével – aki betegsége miatt nem tudott

eljönni – az összes inkvizítor itt volt.

Elmo tehénbögést utánozva jelzett, és még háromszor megismételte.

Az egykori lázadók mindannyian összegyűltek a szokásos tereferéjükre. Nem tudtam visszafojtani egy kuncogást, amikor arra gondoltam, micsoda meglepetés vár rájuk. A szerencsétlenek azt hitték, hét évre és másfélezer mérföldre az Úrnőtől biztonságban vannak.

Egy percig sem tartott az egész, és senki sem sérült meg. Csak álltak ott bután, megmoccanni sem volt idejük. Aztán az egyikük felismert minket, és felnyögött.

– A Fekete Sereg? Itt, Fenyvesben?

Egy másik hozzátette:

– Vége. Nincs tovább. Végül mégis ő győzött.

Úgy látszott, már nem is nagyon érdekli őket. Voltak, akik szinte megkönnyebbültek.

Olyan simán intéztünk mindent, hogy a szomszédok fel sem ébredtek. Ez volt minden idők legrövidebb rajtaütése. Az egész bandát összetereztük, és felhajtottuk a Zordonba. A Sóhajtó és a Bóbitás azonnal hozzáfogott a kihallgatásuknak. Csak reménykedhettem, hogy senki sem tud túl sokat.

Veszélyes játékot űztem, amikor feltételeztem, hogy Holló senkinek sem árulta el, kicsoda valójában Kedves. Ha mégis megtette, ahelyett hogy eltereltem volna a figyelmet, magunkra szabadítom a legsötétebb végzetet.

Az idő telt, a Sóhajtó pedig hallgatott. Úgy tűnt, ezt a játszmát én nyertem.

FENYVES: FÉLELEM

Holló rontott be a Liliom ajtaján. Shed meglepetten pillantott fel. Félelmetes vendége az ajtókeretnek dőlve lihegett. Úgy festett, mint aki az előbb találkozott a Kaszással, és épp hogy csak el tudott menekülni előle. Shed a pultra hajította a törlerongyát, és odaszaladt, kezében egy palack borral.

– Mi történt?

Holló a fogadós válla fölött Kedvesre meredt, aki távolabb ácsorgott, és arcáról lerítt a kíváncsiság. Megrázta a fejét, jónéhány mély lélegzetet vett, és megborzongott.

Rettegett! Mindenre, ami szent, ez az ember láthatóan halálra rémült! Shed arcából kifutott a vér. Vajon mi lehetett az, ami képes volt ilyen állapotba juttatni Hollót? Azt a Hollót, akinek egy arcizma sem rándult, ha a fekete kastélyba kellett mennie!

– Gyere és ülj le ide! – tanácsolta a fogadós, miközben vendégét karon fogva egy asztalhoz vezette. Holló úgy követte, mint egy tehetetlen gyerek. Shed Kedvesre nézett, és jelzett neki, hogy hozzon két kupát, és még egy palack bort.

A lánynak elég volt egy egy pillantást vetnie Hollóra, hogy otthagyja a többi vendéget. A fogadósnak szinte pislogni sem volt ideje, Kedves máris ott termett, lerakta a kupákat, meg a bort, és ujjai szédítő táncba kezdtek.

Holló észre sem vette.

– Figyelj, öregem! – szólt rá Shed élesen suttogva. –

Szedd már össze magad! Mi a rosseb történt?

A férfi elrédődő pillantása lassan visszatért a jelenhez. Végigsiklott a fogadóson, a lányon, majd megállapodott a kupán. Egyetlen hajtásra kiitta, aztán lecsapta az asztal lapjára. Kedves azonnal telitöltötte.

Az egyik vendég elkezdett hóbörögni, mivel senki sem foglalkozott a rendelésével.

– Hozd ki magadnak! – reccsent rá a fogadós.

A fickónak láthatóan nem tetszett az ötlet.

– Akkor menj a fenébe! – zárta rövidre a vitát Shed, majd visszafordult Hollóhoz. – Szólalj már meg! Bajban vagyunk?

– Nem... Mi nem. Csak én. – Megrázta magát, mint egy kutya, amit nyakon öntöttek egy vödör vízzel. Kedvesre nézett, és jelbeszédbe fogott.

Shednek ezúttal majdnem mindent sikerült megértenie. Holló azt akarta, hogy a lány azonnal nekiálljon csomagolni. Menekülniük kellett.

Kedves tudni akarta, miért.

Mert megtaláltak minket, jött a válasz.

Kik, kérdezett vissza a lány.

A Sereg. Itt vannak. Fenyvesben.

Kedvest látszólag nem zaklatta fel a hír. Egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni.

Miféle Sereg?, törte a fejét a fogadós. És egyáltalán. Mi az úristen folyik itt?

Itt vannak, bizonygatta Holló. Elmentem a gyűlésre, de szerencsére elkéstem. Mire odaértem, már elkezdődött. Ott voltak a herceg emberei. És az Őrzők. Meg a Sereg. Láttam Vészmadárt, Elmót és Manót. Arra sem vették a

fáradtságot, hogy ne mondják ki hangosan egymás nevét. Hallottam, hogy a Sóhajtóról és a Bóbitásról beszélnek. A Sereg Fenyvesben van, és eljöttek a Fogadottak is. Mennünk kell.

Shednek halvány fogalma sem volt, hogy mi ez az egész. Kik ezek, akikről beszélnek? És legfőképpen mi az, ami képes Hollót így megijeszteni?

– Hogy tudnál bárhová is menekülni? A városból sem juthatsz ki. A kikötőt még mindig jég borítja.

Holló úgy nézett rá, mintha egy szavát sem értené.

– Nyugodj meg – folytatta a fogadós. – Használd a fejed! Gőzöm sincs, mi a fene történik itt, de egy dolgot biztosan tudok. Most úgy viselkedsz, mintha Marron Shed lennél, nem pedig Holló. Én vagyok az, aki pánikba esik, nem emlékszel?

Holló megeresztett egy erőtlen mosolyt.

– Igazad van. Igen. Holló az eszét használja. – Keserűen elvigyorodott. – Kösz, Shed.

– Mi ez az egész?

– Fogalmazzunk úgy, hogy kísért a múltam. És ez olyan múlt, amit soha többé nem akartam látni. Mesélgj arról a fickóról, akit Bikacsök körül láttál forgolódni! Én úgy hallottam, mindig egyedül dolgozik.

A fogadós, bár nem emlékezett túl jól, megpróbált pontos személyleírást adni. Amikor utoljára látta az ürgét, sokkal inkább Bikacsökre figyelt, mint rá. Kedves szembe ült vele, hogy tudjon a szájáról olvasni. Ajkai hangtalanul ismételték a fogadós szavait.

Holló bólintott.

– Igen. Ez Vészmadár. – Megborzongott. A név valahogy hátborzongatóan csengett, ahogyan Holló kiejtette.

– Valami bérgyilkos?

Halk kacaj volt a válasz.

– Nem. Ami azt illeti, valójában orvos. És nem is rossz. De más dolgokban is tehetséges. Például abban, hogy feltűnés nélkül idejőjön, mint Bikacsök csicskása, és utánam szaglásszon. Ki is figyelne rá? Mindenki túlságosan be van szarva attól a rohadt inkvizítortól, hogy vele foglalkozzon.

Kedves ujjai táncra perdültek. A jelek túlságosan gyorsan követték egymást, hogy Shed bármit is megértsen, de annyit kihámozott, hogy a lány arról próbálja meggyőzni Hollót, Vészmadár a barátjuk, és biztosan nem rá vadászik. Csak véletlen lehetett, hogy az útjaik keresztezték egymást.

– Véletlen egy fenét! – vágott vissza Holló, mind jelbeszéddel, mind szóban. – Ha nem én kellek nekik, akkor mi a frászt keresnek Fenyvesben? És hogy kerülnének ide a Fogadottak?

Kedves megint olyan hevesen mutogatott, hogy Shed alig értett meg valamit. Úgy tűnt, arról próbálja meggyőzni a barátját, hogy ha az, akit Úrnőnek nevezett, kiszedett volna bizonyos információkat Vészmadárból és egy másik illetőből, Némából, az orvos sohasem jutott volna ide élve. Holló hosszú pillanatokon át csak bámult rá sziklamerev arccal. Legurított még egy kupa bort. Végül megszólalt.

– Igazad van. Teljesen igazad. Ha értem jöttek volna, már rég a Toronyban vallatnának. És téged is. A Fogadottak porig rombolták volna a várost. Rendben. Lehet, hogy

tényleg csak véletlen egybeesés az egész. De akár az, akár nem, tény, hogy az Úrnő legkeményebb alakulata itt van. És valamiért idejöttek. De vajon miért?

Igen, ez volt Hollónak az az arca, amit mindenki jól ismert. Hideg, eszes, megingathatatlan.

Kedves újra mutogatni kezdett. Csupán két szót: fekete kastély.

Shed nagy nehezen összekapart nyugalma azonnal semmivé foszlott. Holló néhány másodpercig szótlanul nézte a lányt, majd tekintetét abba az irányba fordította, amerre a sötét erődítmény állt. Azután újra Kedvesre pillantott.

– Miért?

A lány megvonta a vállát.

Semmi más nincs Fenyvesben, ami Őt érdekelné, jelezte.

Holló újabb percekre a gondolataiba merült, majd a fogadóshoz fordult.

– Mit mondasz, Shed, elég gazdaggá tettelek? Megcsináltam mindent, hogy kihúzzalak a szarból?

– Hát persze.

– Akkor itt az ideje, hogy visszafizess valamit abból a sok szívességből, amit neked tettem. Idejött Fenyvesbe néhány nagy hatalmú ellenségem. Az Őrzők és a herceg is együttműködik velük. Valószínűleg a fekete kastély érdekli őket. Ha megtalálnak, nekem végem.

A fogadós körül fordult egyet a világ. Életében először tele volt a hasa, biztos fedél volt-a feje fölött, nem kellett aggódnia az anyjáért. Kifizette az adósságait, és senki sem akarta átvágni a torkát. Mindezért ennek az embernek

tartozott köszönettel. Persze ő tehetett a kízó lelkiismeret-furdalásáról is, de ezt könnyen meg tudta bocsátani.

– Mondd! Megteszem amit tudok.

– Ha megnehezíted nekik, hogy közelebbről szemügyre vegyék a kastélyt, azzal magadnak is szívességet teszel. Nem beszélve Asáról. Nagy hiba volt kifosztani a Katakombákat. De ez most már mindegy. Azt akarom, tudj meg mindent arról, hogy mi folyik a Zordonban. Ha le kell fizetned valakit, és pénz kell, csak szólj! Minden költséget állok.

– Jó. Többet nem mondhatsz? – kíváncsiskodott a fogadós.

– Addig nem, amíg többet nem tudok. Kedves, csomagold be a dolgaidat. El kell tűnnünk egy időre.

A fogadós most először ellenkezett.

– Hé! Mire készülsz? Hogy a fenébe tartsam fenn a fogadót nélküle?

– Hívd el azt a Liza nevű lányt, vagy hívd ide a kuzinodat, engem nem érdekel. Nem maradhatunk tovább.

Shed fintorgott, Holló észrevette.

– Őt legalább annyira keresik, mint engem.

– De hát csak egy gyerek...

– Shed!

– Jól van, ahogy gondolod. Hogy tudlak majd elérni?

– Sehogy. Ha beszélünk kell, majd én kereslek. Indulj már, Kedves! Fogd már föl, hogy Fogadottakkal packázunk.

– Kik azok a Fogadottak? – kérdezte a fogadós.

– Ha van isten, akihez imádkozol, kérd, hogy sohase tudd meg. Tiszta szívedből könyörögj neki! – és amikor Kedves

visszatért azzal a néhány kis csomaggal, ami minden vagyonukat rejtette, még hozzátette: – Szerintem meg kellene fontolnod, hogy mégis elhagyod velem a várost. Hamarosan olyan dolgok fognak itt történni, amik nagyon nem tetszenek majd neked.

– Gondoskodnom kell az anyámról.

– Akkor is fontold meg az ajánlatomat, Shed. Tudom, mit beszélek. Valaha én is ezeknek dolgoztam.

20

FENYVES: MAGAS TÉTEK

Holló felszívódott. Még Manó sem tudott a nyomára bukkanni. A Bóbitás és a Sóhajtó addig facsarta a foglyainkat, amíg volt bennük szusz, mégsem találtak semmit, ami a régi bajtársunkra irányította volna a figyelmet. Arra jutottam, hogy Holló álnéven mutatkozott be nekik.

De vajon Katafalkban miért a valódit használta? Egyszerű könnyelműség lett volna? Vagy büszkeségből? Amennyire ismertem, az utóbbi mindig is túltengett benne.

A Holló éppúgy nem volt a valódi neve, mint ahogy engem sem Vészmadárnak kereszteltek annak idején. Mégis ez volt az a név, amin akkoriban szólíttatta magát, mikor a Seregben szolgált. Az igazit senki sem tudta közölnök, kivéve talán a Kapitányt. Valaha, amikor még Opálban élt, tehetős embernek mondhatta magát. Ennyit én is tudtam róla. Ő és a Sánta akkor váltak halálos ellenségekké, amikor a Fogadott felhasználta a feleségét és annak

szeretőjét, hogy kiforgassa a vagyonából és megfossa a hatalmától. Ez sem volt túl nagy titok. Ám hogy ki volt valójában, mielőtt beállt volna a Seregbe?...

Előre féltem, hogy fogom beadni a Kapitánynak mindazt, amire itt rájöttünk. Az öreg mindig is kedvelte Hollót. Olyanok voltak, mint a testvérek. A Kapitányt nagyon megviselte a dezertálása. Ha megtudja, mit tett egykori barátja itt Fenyvesben, az még több fájdalmat fog okozni neki.

A Sóhajtó összehívta a csapatot, hogy bejelentse a vallatások eredményét. A hangja keményen csattant.

– Nem mondanám, hogy győzelmet arattunk, uraim. Az elfogottak közül csupán néhányan ártották bele magukat abba, ami miatt idejöttünk. A legtöbbjükből a Bűbájtorony mellett elszenvedett vereség kiirtott minden lázadást. Azt viszont már biztosan tudjuk, hogy a fekete kastélyban tényleg vásárolnak holttesteket, sőt, az ott lakók nem vetik meg az élő árut sem. A foglyok közül kettő üzletelt velük. A felkelés számára akartak pénzt szerezni.

Holttestekkel kereskedni elég visszataszítónak tűnt, de nem látszott kifejezetten gonosz dolognak. Kíváncsi lettem volna, mi hasznát vehetik a tetemeknek a kastély lakói.

A Sóhajtó folytatta.

– A Katakombák kifosztásában azonban egyikük sem vett részt. Az igazat megvallva, az égvilágon semmi hasznukat nem vesszük, úgyhogy átadjuk őket az Őrzőknek, hogy ők döntsenek a további sorsuk felől. Most pedig menjetek vissza a városba, és folytassátok a nyomozást.

– Elnézést, hölgyem! – szolt közbe Elmo. – Jól értettem?...

– Van Fenyvesben valaki, aki ellátja holttestekkel a kastélyt. Találjátok meg! Ez az Úrnő közvetlen parancsa.

Holló, gondoltam. Biztosan ő volt az, senki más nem lehetett. Meg kell találnunk azt a fattyút, és el kell érünk, hogy eltűnjön a városból. Élve vagy halva.

Senkinek se legyen kétsége afelől, mit jelent a Sereg számunkra! Nem más, mint apánk, anyánk, testvéreink. Nekünk senki más nem maradt. Ha elkapják Hollót, az nem jelent kevesebbet, minthogy a családjukat mészárolják le, a szó átvitt és legszorosabb értelmében egyaránt. Az Úrnő feloszlata azt, ami megmarad az alakulatunkból, miután megtizedelte a sorainkat, amiért nem adtuk fel Hollót már régen.

A Sóhajtóhoz fordultam.

– Sokat segítené, ha tudnánk, miről van szó. Nehéz bármit is komolyan csinálni, ha semmit sem árulnak el arról, miért csináljuk. Mi a fenéről szól ez az egész? Nem vitatom, hogy ez a kastély igencsak bizarr, de ez még nem ok arra, hogy ennyit foglalkozunk vele.

Úgy látszott, a Sóhajtó fontolóra veszi a szavaimat. Tekintete hosszú percekre kiüresedett, magasabb fórum elé tárta a kérdést. Egy időre egyesült az Úrnővel, majd amikor visszatért közénk, megszólalt.

– A fekete kastély gyökerei a Sírmezőbe nyúlnak.

Erre mind felkaptuk a fejünket.

– Micsoda?

– A fekete kastély a Dominátor egyik menekülési útvonala. Amikor eléri a megfelelő méretet, és minden körülmény kedvezővé válik, az ott élő szörnyek, akik az ő

teremtményei, szívben és lélekben egyek vele, előszólják Őt a sírjából. A Dominátor pedig újra testet ölt. És mindez itt, Fenyvesben fog megtörténni.

Többen hitetlenkedve hümmögtek. Akármennyi földöntúli és természetfeletti dolgot láttunk az utóbbi időben, ez azért mégis kissé túlzásnak tűnt.

A Sóhajtó folytatta.

– Előre látta a vereséget, amit el fog szenvedni a Fehér Rózsától, bár az Úrnő árulását nem tudta megjósolni. Mégis már azelőtt megtette az előkészületeket a feltámadására, hogy a Domínium összeomlott volna. Ezért küldte ide egy hűséges követőjét a fekete kastély magjával. Ám valami hiba csúszott a számításába; ha minden jól megy, már régen vissza kellett volna térnie. Talán nem tudott a Fenyvesiek hitéről, meg hogy mennyire törődnek a holttestekkel. Egyébként mit várnak annyira? Jön majd egy hajó, ami elviszi őket a mennyországba?

– Nagyjából – bólintottam. – Tanulmányoztam ugyan a dolgot, de a hitük legnagyobb része még mindig értelmetlen halandzsának tűnik. Folytasd! Szóval a Dominátor valahol itt fog előbújni a földből?

– Ha rajtunk múlik, nem. De megeshet, hogy túl későn értünk ide. Kell az az ember. Ha rövid időn belül nem tudjuk elkapni, biztos, hogy késő lesz. Az átjáró már majdnem kész. Nem szabad hagynunk, hogy megnyíljon.

Elmóra néztem, ő pedig rám. A fenébe! Ha Holló tudta, mire megy ki ez az egész... Mégsem tudtam haragudni rá. Mindent Kedvesért tett. Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy sejtette volna, ki áll a háttérben. Soha nem mozdította volna

előre a Dominátor ügyét, a lelkiismerete nem engedte volna. Talált volna más módot... De mégis, mire kellett neki az a pénz?

Meg kellett találnunk. Akármerre indulunk, mindig ez a következtetés. Bármit is teszünk ezek után, a Fekete Sereg érdekében az lesz a legfontosabb célunk, hogy Hollót minél előbb eltávolítsuk innen.

A szemem sarkából Elmóra sandítottam. Bólintott. Ettől a pillanattól fogva kizárólag a csapat túlélését tartjuk szem előtt.

Holló valahogy kiszagolta a rá leselkedő veszélyt. Manó Katafalk összes kavicsa alá benézett, átkutatott minden sikátort, gyakorlatilag beköltözött a Vasliliomba, mégsem talált az égvilágon semmit. A napok gyorsan teltek, az enyhébb idő már az ajtón kopogtatott, mi pedig egyre idegesebbek lettünk.

21

FENYVES

Amint megnyílt a tengeri kikötő, Holló azonnal útnak indult. Shed lement elbúcsúzni, és akkor döbbsent rá, mibe fektette a vendége a holttestekért kapott pénzt. Építetett egy hajót, akkorát, amekkorát még Fenyves kikötője is ritkán látott.

– Nem csoda, hogy egy vagyontra volt szüksége – tűnődött a fogadós. Vajon hány hullát kellett eladnia ezért?

Még mindig alig talált szavakat, amikor visszaért a Liliomba. Töltött magának egy kupa bort, leült mellé, és a

semmibe meredt.

– Nem semmi fickó volt – motyogta. – Azért jobb, hogy elment. Ráadásul Asát is magával vitte. Talán végre minden visszatér a megszokott kerékvágásba.

* * *

Shed vett egy házacskát, közel a Tiltott Negyedhez. Odaköltöztette az anyját, és három fős személyzetet fogadott mellé. Fellelegzett, amikor megszabadult az öregasszony vádló, vak tekintetétől.

Munkásokat szegődtetett a Liliom tatarozására, akik minden nap ott lábatlankodtak, az üzlet mégis jól ment. A kikötő virágzott, jutott elég munka, hogy biztosítsa a megélhetést mindenkinek, aki nem félt bepiszkítani a kezét. Shed mégsem tudott mit kezdem a gazdagságával. Rávetette magát mindenre, amit nélkülöznie kellett, amíg szegénységben élt. Finom ruhákat vásárolt, amiket soha nem mert felvenni. Olyan helyekre járt, ahová csak a jómódúak tették be a lábukat. És persze nők után futott.

Egy nő sokba kerül, ha azt akarod elhitetni magadról, hogy a felsőbb osztályba tartozol.

És eljött az a nap, amikor Shed előhúzta titkos pénzesládáját, és megdöbbenve látta, hogy kiürült. Hová tűnt az a rengeteg pénz? A Vasliliom felújítása még el sem készült. Tartozott a munkásoknak. Tartozott az anyja mellé felvett személyzetnek. A francba! Megint ott volt, ahol a part szakad.

Vagy mégsem? Hiszen a fogadó jól jövedelmezett.

Lecsörtetett az ivóba, és a sank alól előkapta a kasszát. Megkönnyebbült sóhajjal nyitotta ki, mivel tudta, az utóbbi

időben csakis a fenti pénzből költekezett, a fogadó bevételehez hozzá sem nyúlt.

De valami mégsem stimmel. A dobozban épp hogy csörgött egy kis aprópénz...

– Hé, Val!

A kuzinja ránézett, nyelt egy nagyot, és kirohant az ajtón. Shed döbbsen futott utána, és még látta, amint Val befordul egy sikátorba. Ekkor értette meg.

– Rohadj meg! – üvöltötte utána. – Száradjon le a kezed, mocskos tolvaj! – Elkeseredetten kullogott vissza a fogadóba, kiszámolni, hogyan is áll.

Egy óra múlva szólt a munkásoknak, hogy álljanak le. Lizára bízta a Liliomot, és elindult végigjárni a szállítóit.

Val kis híján tönkretette. Hitelre vásárolt, miközben minden bevételt zsebre vágott. Shed egymás után fizette ki a tartozásokat, és egyre idegesebb lett, ahogy a tartalékai viharos sebességgel apadtak. Mire visszaért a fogadóba, alig volt több nála pár rézgarasnál. Azonnal nekilátott leltárt csinálni.

Val legalább azt nem lopta el, amit hitelre megvett. A Liliom bőséges készletekkel rendelkezett.

De mi legyen az anyjával?

A házat hál' istennek kifizette, amiatt nem kellett aggódnia. De az öreglány halálra volt ítélve a személyzet nélkül, a fizetésükre viszont nem tellett. Azt azonban mindenáron el akarta kerülni, hogy az anyja visszaköltözzön a fogadóba. Azon gondolkodott, hogy eladhatná az új ruháit, úgysem volt soha elég mersze hordani őket, pedig egy vagyont költött rájuk. Egy darabig osztott-szorzott. Igen, ez lesz a

megoldás. Megszabadul azoktól a rongyoktól, és abból a pénzből, amit kap, kifizeti az anyja ellátását a jövő nyár végéig.

A szép ruháknak viszont fuccs, csakúgy, mint a nőknek. A Liliom felújításáról is le kellett mondania... Csak remélhette, hogy Val nem csinált még több kárt.

A tékozló rokon felkutatása nem volt túlságosan nehéz. Két nap rejtőzködés után visszatért a családjához. Azt hitte, ennyi idő alatt Shed túlteszi magát a törtéteken. Azzal viszont nem számolt, hogy Shedet mostanában mintha kicserélték volna.

* * *

A fogadós feldúltan rontott be unokatestvére apró, egyszobás lakásába. Berúgta az ajtót, és felordított.

– Val, te szemétláda!

A meglepett kuzinnak csak halk szűkölésre futotta. A gyerekei, a felesége és az anyja megpróbálták lecsillapítani Shedet, kérdezték, de az rájuk sem hederített.

– Vissza fogod adni, Val! – hörögte. – Az utolsó garasig.

A felesége állt középük.

– Nyugodj meg, Marron! Mégis, mi történt?

– Val! – Shed megpróbált odajutni a sarokban kuporgó fickóhoz.

– Tűnj az utamból, Sal. Ez a rohadék vagy száz tallérral meglopott. – A fogadós megragadta a kuzinját, és kirángatta az ajtón. – Vissza akarom kapni!

– Shed!...

A fogadós teljes erejéből megtaszította, amitől

hátratántorodott, megbotlott, és egy teljes lépcsőfordulót gurult lefelé. Shed utána rohant, és lerugdalta a következő fordulón.

– Könyörgök, Shed!...

– Hol a pénz, te mocsok? Azonnal add vissza!

– Nincs meg, Shed! Elköltöttem. Komolyan. Muszáj volt ruhát vennem a gyerekeknek. Éhen haltunk volna... Nem tehettem mást... Neked olyan sok volt... És mégiscsak rokon vagy... Úgy illene, hogy segíts.

A fogadós kilökte az utcára, vesén rúgta, aztán felrágatta, és nekilátott módszeresen pofozni.

– Köpd már ki végre, hogy hol van? Ennyit nem költhetél el. Nehogy azt hidd már, hogy ezt beveszem, ember! Hiszen a gyerekeid ugyanazokban a szakadt rongyokban járnak, mint régen. Különben is, elég fizetést kaptál, hogy erre ne legyen gondod. Merthogy „mégiscsak rokon vagy”. Most azonnal visszaadsz mindent, amit elloptál!

Ahogy őrjöngő dühvel rángatta az utcán lassan egyre közelebb kerültek a Liliomhoz.

Val tovább siránkozott és vinnyogott, de azt nem volt hajlandó elárulni, mit csinált a pénzzel. Shed úgy számított, hogy jóval több mint ötven tallérnak kelt lába. Ennyiből befejezhette volna a fogadó felújítását. Ez sokkal több volt annál, amit csak úgy meg lehetett volna bocsátani. A dühtől szinte vakon szórta az ütéseit a kuzinja fejére és testére.

Amikor odaértek a Liliomhoz, beterelte a fogadó mögé, távol minden kíváncsiskodó szempártól.

– Most aztán vége a türelmemnek, Val!

– Shed! Könyörgök, ne!...

– Loptál tőlem, és még hazudsz is. Azt még talán meg tudnám bocsátani, ha a családnak kellett volna a pénz, de nem így van. Mondd meg, hol van, vagy azonnal add ide! – Azzal teljes erőből állon vágta.

Az ütéstől éles fájdalom hasított a kezébe, ami tovább tüzelte a mérgét. Ám ekkorra Val már megtört.

– Elkártyáztam. Tudom, hogy hülye vagyok, de olyan biztosnak látszott, hogy nyerek. Bepaliztak. Elhitették velem, hogy kezdők. Sima ügynek tűnt. De rövidesen már nyakig úsztam az adósságban. A kezükben voltam, nem tehettem mást. Lopnom kellett, különben megöltek volna. Gilbertől vettem fel kölcsönt, miután elmondtam neki, hogy milyen jól megy mostanában a Liliom.

– Elvesztetted? Kártyán? És kölcsönkértél Gilbertől? – Shed hitetlenkedve mormogott. Krag halála után Gilbert vette át az üzletet a városnak ezen a részén. Semmivel sem bizonyult jobbnak, mint az elődje. – Hogy lehettél ekkora marha? – Megint úrrá lett rajta a düh. Felkapott egy fahasábot a tüzelőkupac tetejéről. Lecsapott. Újra és újra. Val lehanyatlott, már nem is védekezett.

Shed megtorpant, az agyára boruló köd egy szempillantás alatt eloszlott. A férfi meg se moccant.

– Val! Hé, Val! Ne hülyéskedj már! Szólj már valamit, az isten szerelmére...

Semmi válasz.

A fogadós gyomra görcsbe rándult. A husángot visszadobta a kupacra. – Ezt is be kéne vinni, mielőtt széthordják az egészet. – motyogta. – Megragadta kuzinja vállát. – Gyere már, Val. Megígérem, hogy nem ütök meg,

rendben?

A test ernyedten végignyúlt a földön.

– A rohadt életbe! – tört ki a fogadós. – Ez meghalt. – Erre igazán nem számított. Most mi legyen? Katafalk igazságszolgáltatása nem sokat mérlegel. Ritkán lép, de akkor nem ismer kegyelmet. Kétségkívül kötélen fogja végezni.

Megpördült, és szemügyre vette a környéket, lehetséges szemtanúk után kutatva. Senkit sem látott. Az agya gyorsan járt. Egyetlen kiút kínálkozott. Ha nincs hulla, nincs gyilkosság. De még sohasem járt a hegyen egyedül.

Kapkodva odarángatta Val tetemét a tüzelőhalomhoz, és elrejtette alá. Az amulett nélkül nem juthat be a fekete kastélyba. Vajon hová tette? Beviharzott a fogadóba, felrohant a lépcsőn, előkerítette a medált, és megvizsgálta. Igen, ez az, az összefonódó kígyók. Az alakok kidolgozása hihetetlenül aprólékos volt. A csúszómászók szemeit apró ékkövek jelezték, melyek a délutáni verőfényben hideg kegyetlenséggel csillantak.

A zsebébe csúsztatta az amulettet.

– Szedd, össze magad, Shed! – figyelmeztette magát. – Ha most elveszíted a fejed, véged.

Vajon mennyi idő kell, hogy Sal értesítse a hatóságokat? Pár napba biztosan beletelik. Az bőven elég lesz.

Holló rábízta a szekerét és a fogatát, de Shed az istállóban jócskán elmaradt a fizetéssel. Lehet, hogy már el is adták őket? Akkor igazán bajban lenne.

Kipucolta a pénzes ládikóit, és Lizára bízta a boltot.

Az istállómester ugyan nem tette pénzzé az állatokat meg a

kocsit, de az öszvérek száználmas állapotban voltak. A fogadós dühöngött.

– Miért? – vágott vissza a férfi. – Talán a saját pénzemen kellett volna etetnem őket, uram?

Shed tovább káromkodott, de kifizette a hátralékát. Végül így szólt:

– Adj nekik zabot, és fogd be őket. A szekér álljon készen napszállta után.

A fogadós végigrettegte a délutánt. Mi van, ha valaki megtalálja a holttestet? De az inkvizítorok végül nem törtek rá. Nem sokkal napszállta után futva indult az istálló felé.

Egész úton két érzés között hánykolódott. Az egyik a félelem volt, a másik az izgatott várakozás, hogy vajon mennyit kap majd Valért. Utána eladhatná a szekeret is. Ez eszébe sem jutott, amikor a leltárt készítette.

Segítenie kell majd Val családjának. Ez nem is kérdés. Mégiscsak így tisztességes... De ha így folytatja, túl sok embert kell majd eltartania.

Aztán egyszer csak azon vette észre magát, hogy a sötét kapu tornyosul fölé. A kastély pokoli díszítményeivel még mindig a frászt hozta rá, de legalább a legutóbbi látogatása óta nem növekedett látványosan. Kopogott, ahogy annak idején Hollótól látta. A szíve a torkában dobogott. Izzadó bal tenyerében szorongatta az amulettet.

Mi tart ilyen sokáig? Újra megdöngötte a kaput, ami hirtelen kitérült. Döbbsen ugrott hátra, majd a kocsihoz sietett, és megindult vele.

Amikor behajtott, korábbi kísérőjének tanácsát követte: nem nézett se jobbra se balra, csak az öszvérek

irányítására figyelt Pontosan oda állt be, ahová mindig, lemászott a bakról, és leemelte Val testét.

Percekig állt ott anélkül, hogy bárki figyelemre méltatta volna. Az idegessége nőttön nőtt, átkozta magát, hogy nem volt elég esze fegyvert hozni. Mi a biztosíték rá, hogy nem támadják meg? Az a röhejes medál?

Valami megmoccant. Shednek elakadt a lélegzete.

Az árnyékból kilépő teremtmény alacsony volt, köpcös és sugárzott belőle a megvetés. Rá sem nézett a fogadásra. Alaposan átvizsgálta a holttestet. Ugyanolyan kukacoskodónak tűnt, mint valami közhivatalnok akinek a vaksors kiszolgáltatót egy védtelen polgárt. Ám Shednek épp elég gyakorlata volt abban, hogyan kezelje az ilyen helyzeteket. Makacs türelemmel, és azzal, hogy semmiképpen sem hagyja magát kihozni a sodrából. Mocccanatlanul várakozott tehát.

A lény végül huszonöt ezüsttallért számolt le Val lábához.

Shed elfintorodott, de bezsebelte az érméket. Visszaevickélt a bakra, hátramenetre ösztökélte az öszvéreket, majd a kapu felé fordította a kocsit. Csak ekkor adott hangot a véleményének.

– Ez elsőrangú hulla volt. Legközelebb tegyetek ki jobban magatokért, különben nem jövök többet. Gyí! – Azzal kihajtott a kapun, szóhoz sem jutva a saját pofátlanságától. Hangosan dúdolgatott a dombról lefelé jövet. Istenien érezte magát. Csak néha rontotta el a kedvét az egyre halványuló bűntudat, amit Val miatt érzett. De csak magát okolhatja az a kis féreg. Nem hagyta, hogy bármi megzavarja, most, hogy ilyen jól alakulnak a dolgai. Szabad

volt, biztonságban érezhette magát, letudta az adósságait, és újra volt elköltenivaló pénze. Visszatért az istállóhoz, felébresztette az öreget, és négy hónapra előre fizetett neki.

– Rendesen viseld gondját az állatoknak! – szólt oda búcsúzóul.

* * *

Másnap a kerületi magisztrátus egyik képviselője lépett a fogadóba. Val eltűnésével kapcsolatban nyomozott. Sal jelentette a veszekedést a hatóságoknak.

Shed egy percig sem tagadta az esetet.

– Jól szétrúgtam a seggét annak a szemétládának. De arról fogalmam sincs, utána hová tűnt. Egyszer csak megpattant. Mondjuk, én is köddé válnék, ha valaki ennyire zabos lenne rám.

– Min vesztek össze?

A fogadós eljátszotta, hogy nem akar senkit se bajba keverni, de végül is elárulta.

– Nekem dolgozott. Megcsapolta a kasszát, hogy abból egyenlítsse ki a kártyaadósságait Kérdezzék csak meg a szállítóimat! Ők majd elmondják, hogy mindent hitelre vett. Nekem meg azt hazudta, készpénzzel fizetett.

– Mekkora összegről van szó?

– Ezt nem tudnám pontosan megmondani – felelte Shed. – Legalább ötven tallerról. Az biztos, hogy többről, mint az egész nyári bevétel.

A hivatalnok füttyentett.

– Hát, nem tudom hibáztatni, ha felment a pumpa...

– No igen. De nem is húztam volna föl ennyire magam, ha

legalább a családjára költi a pénzt. Egy falkára való éhenkórász várja otthon. De hogy kártyán verje el... A fenébe. Az biztos, hogy jól fölkúrtam magam. Kölcsönt vettem fel, hogy egy kicsit kipofozzam ezt a helyet. A részletek kiszorítják belőlem a szuszt is. Most abban sem lehetek biztos, hogy télig kihúzom valahogy. És mindez azért, mert az a szarházi nem tudott ellenállni a kártyának. Ha előkerül, nem állok jól magamért.

Kitűnő alakítás volt, Shed fantasztikusan játszott a szerepét.

– Akar hivatalos panasszal élni?

A fogadós lemondóan legyintett.

– Mégiscsak családtag. Hiszen az unokatestvérem.

– Én a saját apámnak is kitekerném a nyakát, ha ilyet tenne velem.

– Hát, igen. Jó, rendben van. Majd bejelentem. De azért föl ne akasszák nekem! Talán ledolgozhatná a tartozását, vagy mit tudom én. Még az is lehet, hogy nem hágott a nyakára az egésznek, és valamennyit vissza tud fizetni. Talán csak szövegelt, amikor azt mondta, mindet elvesztette. Nem ez lenne az első hazugsága. – Shed megcsóválta a fejét. – Már akkor is besegített itt néhanapján, amikor még apám vitte a boltot. Soha nem tételeztem volna fel róla, hogy képes ilyesmire.

– Tudja, hogy van ez. Amikor valaki túl mélyen süllyed az adósságokra, és a keselyűk már gyülekeznek a feje fölött, bármit megtenne, hogy kimásszon a slamasztikából. Ilyenkor már semmi sem számít. Mindennap látok ilyeneket. Shed bólintott. Ha valaki, hát ő pontosan tudta, milyen az.

Miután a magisztrátus embere lelépett, a fogadós odaszólt Lizának.

– Elmegyek! – Még egy utolsó görbe estét akart csapni, mielőtt visszatérne a fogadó irányításának mindennapos taposómalmához.

Addig keresgélt, amíg megtalálta a legképzettebb, leggyönyörűbb szajhát, akit csak ki tudott fizetni. Megkérte az árat a szolgálataiért, de megért minden tallért. Visszafelé a fogadóba Shed egyre csak arról ábrándozott, bárcsak így élhetné le a hátralévő életét. Egész éjszaka arról a nőről álmodott.

Liza korán ébresztette.

– Van itt egy pasi, aki beszélni akar veled.

– Kicsoda?

– Nem mutatkozott be.

Shed átkozódva kászálódott ki az ágyából. Nem vette a fáradságot, hogy eltakarja a pucérságát. Jópárszor célozgatott már rá, hogy Liza igazán kiegészíthetné néhány szolgáltatással a felszolgálólánykodást. A lány nem adta be a derekát, a fogadóst mégsem hagyta nyugodni a gondolat... Eszébe jutott, hogy jobb lesz vigyázni. Lassan kezd az agyára menni a szex.

Lesétált az ivóba. Liza egy férfire mutatott, akit Shed még sohasem látott.

– Te akartál találkozni velem?

– Van itt valami hely, ahol magunk közt lehetünk?

Rosszul kezdődik. Mi ez már megint? A tartozását visszafizette. Ellenségei nem voltak. – Mit akar?

– Az unokatestvéredről szeretnék beszélgetni veled. Arról,

aki nem úgy tűnt el, mint a legtöbben gondolják.

Shed gyomra görcsbe rándult, de ügyesen leplezte a rátörő félelmet.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Mi lenne, ha azt mondanám, valaki látta az egészet?

– Gyere be a konyhába.

Amikor beléptek, a férfi a háta mögött kilesett az ajtón. Elvigyorodott.

– Csak eszembe jutott, hátha a kisasszony esetleg ki akarna hallgatni minket. – Aztán beszélni kezdett. Hajszálpontosan előadta Val halálának körülményeit.

– Hol hallottad ezt a mesét?

– Végignéztem.

– Persze. A pálinkásüveg fenekén, mi?

– Tökösebb vagy, mint hallottam. Elmondom, mi a dörgés, öregem. Tudod, nekem nagyon furá a memóriám. Néha elfelejtek dolgokat. Attól függ, mennyire tartanak jól.

– Aha! Kezdem már sejteni, mire megy ki ez az egész. Azt akarod, hogy megfizessem a hallgatásodat?

– Látom, dereng már.

Shed gondolatai ijedt kiségek gyanánt futkároztak körbe-körbe. Neki egyszerűen nem telik erre. Valamit ki kell találnia. De nem ez a megfelelő alkalom. Időre van szüksége, hogy összeszedhesse magát.

– Mennyi?

– Heti egy tallérért első osztályú amnéziát tudok produkálni. Shednek elakadt a szava. Levegő után kapkodott. De sikerült lenyelnie a mondanivalóját.

A zsaroló szabadkozva tárta szét a karját.

– Nekem is megvannak a magam gondjai. Tudod, kiadások, meg minden. Hetente egy tallér. Vagy esetleg megered a nyelvem.

A fogadás előtt egy pillanatra a fekete kastély képe villant fel. A rosszabbik énje belekapaszkodott az ötletbe, és nem hagyta továbbsuhanni. Shed végigzongorázta a lehetőségeket. A gyilkosság gondolata már cseppet sem zaklatta fel.

De nem most, nem itt.

– Mit akarsz, hogy fizessek?

A fickó elmosolyodott.

– Egyszerűen add ide a pénzt.

A fogadás behozta a kasszát a konyhába.

– Csak rezet tudok adni. Nincs ezüstöm.

A zsaroló vigyora még szélesebbre nyílt. Határozottan elégedettnek látszott. De vajon miért?

Amikor a férfi elment, Shed előkerítette Lizát.

– Van egy munkám számodra. Egy kis külön pénzért. Kövesd azt az ürgét. Derítsd ki, hová megy innen. – Öt garast nyomott a lány kezébe. – Még ötöt kapsz, ha tudsz mesélni valami érdekeset, amikor visszajössz.

Egy pillanat múlva már csak a libbenő szoknyája látszott.

* * *

– Elég sokat bóklászott – jelentette később Liza. – Mintha csak az időt akarná agyonütni. Aztán lement a Vitorlaverőbe. Azzal az uzsorással találkozott.

– Gilberttel?

– Igen, azzal.

– Köszönöm – mondta Shed elgondolkodva –, igazán jó

munkát végeztél. Ez kissé más megvilágításba helyezi a dolgokat.

– Megér öt garast?

– Persze. Úgyes lány vagy te – tette hozzá sokatmondóan, miközben leszámolta a pénzt.

– Annyira nem vagyok megszorulva, főnök.

Shed visszatért a konyhába, és nekilátott vacsorát főzni. Tehát Gilbert állt a zsarolás háttérében. Tönkre akarja tenni? De miért?

A Liliom! Mi más lenne a célja. A felújított fogadó, még ha nincs is kész teljesen, zaftos zsákmánynak tűnhet neki.

Szóval ez a helyzet. Úgy fest, Gilbert hadjáratot indított a Vasliliom megszerzésére. Nem fogja hagyni magát. De ezúttal senkire sem számíthatott. Egyedül volt.

* * *

Három nappal később Shed felkereste egy régi ismerősét, aki Katafalk leglepusztultabb részén dolgozott. Megfelelő ellenszolgáltatás fejében kapott egy nevet. Meglátogatta a név gazdáját, és otthagytott nála két tallért.

Visszatérve a Liliomba megkérte Lizát, hogy beszéljen a legjobb kuncsaftjaival. Mondja el neki, hogy Gilbert el akarja űzni őket, ezért hazugságokat terjeszt róluk, és fenyegetőzik. Azt akarta elérni, hogy később a magisztrátust megtévesszék az ellene felhozott vádak.

A következő fizetésre kijelölt nap reggelén Shed eligazította Lizát.

– Egész nap odaleszek. Bárki keresne, mondd neki azt, hogy jöjjön vissza vacsora után.

– Arra gondolsz, akit követtem?

– Rá különösen.

Eleinte a fogadós csak céltalanul lófrált, próbálta elütni az időt. Ahogy teltek-múltak az órák, egyre idegesebb lett. Attól félt, valami hiba csúszik a számításába. Gilbert bosszúja kegyetlen lenne... Vagy mégsem? Nem biztos, hogy merne lépni bármit is, hiszen azzal leleplezné magát. A Shed által terjesztett pletykák miatt már így is védekezésre kényszerült. Ha erőltetné a dolgot, az emberek mástól kémének kölcsön.

Összejött egy nővel. Nagyon sokba került, de sikerült feledtetnie a gondjait. Legalábbis egy időre. Napnyugtára ért vissza a fogadóba.

– Járt itt? – kérdezte Lizát.

– Sőt, egyszer már vissza is jött. Nagyon dühösnek látszott. Ha engem kérdez, főnök, mostanra már majd' fölrobban.

– Hát, ilyen az élet. Odakint leszek, felvágom a tűzifát. – A szeme sarkából észrevett egy vendéget, aki soha nem járt itt korábban. A férfi biccentett, és kisétált a bejárati ajtón. Shed egy lámpás fényénél aprította a fát. Tekintetét időnként az árnyékokba fúrta, de senkit sem látott. Imádkozott, hogy minden terv szerint menjen.

Hirtelen kicsapódott a konyhaajtó, és a zsaroló csörtetett ki rajta.

– Meg akartál lógni előlem, Shed? Tudod, mi lesz, ha velem húzol ujjat.

– Meglógni előled? Mi a fenéről beszélsz? Itt vagyok, nem?

– De délután nem voltál. Most meg az a hülye kis kurva odabent nem akart átengedni. Már éppen azon voltam, hogy kiverem belőle a szart, ha nem mondja meg, hová

bújtál.

Igazi úriember. Shed azon tűnődött, vajon mennyit tudhat Liza.

– Spórold meg a drámát, ha kérhetném. Te pénzt akarsz, én meg azt, hogy minél előbb húzd el innen a beled. Intézzük el minél előbb, rendben?

A férfi arcára meglepetés ült ki.

– Mi ez a vagányság, he? Nekem azt mondták, te vagy Katafalk legbeszaribb fickója.

– És ki mondta ezt? Csak nem dolgozol valakinek? Hát nem csak mi ketten vagyunk ebben az buliban?

A zsaroló szeme összeszűkülte, amikor rájött, hogy hibázott. Shed előhúzott egy marék rézgarast. Kiszámolta az összeget, aztán ellenőrizte, nem vétette-e el, majd az egészet még egyszer megismételte, és elrakott néhány érmét.

– Add a kezed!

A fickó összeillesztette a két tenyerét, és előre nyújtotta őket.

Ez már szinte túl könnyű volt. Shed elejtette a pénzt, és megragadta a férfi mindkét csuklóját.

– Hé! Mi az isten...?

Egy tenyér szorosan rátapadt a szájára, a válla fölött megjelent egy erőlködéstől eltorzult arc. A zsaroló feje egyre magasabbra emelkedett, a háta ívben hátrafeszült, már csak a lábujja érte a földet. Szemei elkerekedtek a fájdalomtól és a félelemtől, aztán kurta reccsenés törte meg az éjszaka csendjét. Az ernyedte test előre zuhant.

– Rendben. Tökéletes. Tűnj el innen – súgta a fogadós.

A sietős léptek kopogása egyre távolabbról hallatszott.

Shed bevonszolta a hullát az árnyékba, és gyorsan eligazgatta rajta a frissen hasogatott tűzifát. Aztán négykézlábra ereszkedett, és nekilátott összeszedni a rézgarasokat. Kettő kivételével mindet megtalálta.

– Mit művel, főnök?

A fogadós úgy ugrott fel, mint akit darázs csípett meg.

– Te mit művelsz itt?

– Csak kijöttem megnézni, jól van-e.

– Semmi bajom, csak kissé összekaptunk. Kiverte a kezemből a pénzt, és most nem találom.

– Ne segítsek?

– Inkább menj vissza a sankhoz, kislány, különben a szemünket is kilopják.

– Jól van. – Azzal Liza visszatért az ivóba.

Néhány perc múlva Shed is feladta a keresgélést. Úgy döntött, majd holnap folytatja.

Tükön ült, alig bírta kivárni a zárórát. Liza rettenetesen kíváncsi volt. A fogadós attól félt, megpróbálja megkeresni az elgurult pénzt, és rábukkan a holttestre. Semmi kedve nem volt a lány eltűnését is a lelkiismeretére venni.

Alig kattant a zár a bejárati ajtón, Shed máris kifelé osont hátul. Sietve indult a szekérért.

* * *

Ma újra a magasabb lény volt szolgálatban. Harminc tallért számolt le Shed tenyerébe. A fogadós éppen azon igyekezett, hogy megforduljon a fogattal, amikor a teremény megszólította.

– Miért jössz ilyen ritkán?

– Én nem vagyok olyan ügyes, mint a társam.

– Vele mi történt? Nagyon hiányoljuk.

– Elhagyta a várost.

Ahogy Shed kifelé hajtott a kapun, esküdni mert volna, hogy a lény felkuncog mögötte.

22

FENYVES: ELLENTMONDÓ ÉRDEKEK

Hosszú idő telt el, és sehová sem jutottunk. A Fogadottak nem igazán repestek az örömtől. Elmo még kevésbé. Elkapott, és a szállására ráncigált.

– Hová a rossebbe tűnt Holló?

– Fogalmam sincs – feleltem. Mintha csak őt idegesítené a dolog. Én is be voltam szarva, és a kupac napról napra nőtt.

– Akkor tudd meg! Azonnal!

– Ide figyelj, öregem! Manó már minden lehetséges módszert kipróbált, hogy előkerítse, épp csak kínvallatásnak nem vetette alá az embereket. Holló egyszerűen köddé vált. Valahogy kiszagolt minket.

– De hogy? Árujd már el, mégis hogy a rossebbe? Nekem az az érzésem, mintha a fél életünket itt éltük volna le. Mégsem tűnt fel az égvilágon senkinek a városban. Miért pont Hollóval lenne más a helyzet?

– Talán mert pont azzal foglalkoztunk, hogy őt megtaláljuk. Biztosan kiszúrta valamelyikünket.

– Ha így történt, tudni akarom, ki volt az az ökör. Most pedig húzzál vissza, és addig rugdodsz Manó seggét, amíg

elő nem áll valamivel. Megértetted?

– Igenis! Ahogy parancsolja, uram! – Ez azt hiszi, ő itt a főhajjakend. Ha szigorúan vesszük, én magasabb rangban vagyok, de most semmi kedvem sem volt szabályzatról vitatkozni. Éppen elég feszült volt a helyzet anélkül is.

A Zordonban mostanában mindenütt ilyen volt a hangulat, bár nem igazán értettem az okát. Nekem mindeddig sikerült kívül maradnom a szóráson, csupán kiküldött tudósító voltam a Fogadottak nyomozásában. Jelentéktelen gyalog, egyszerű lótifuti, aki csak akkor jelent meg, amikor némi információt hozott a városból. A leghalványabb fogalmam sem volt, mit sikerült eddig felderíteniük a közvetlen megfigyeléssel. Még azt sem, hogy folyt-e egyáltalán közvetlen megfigyelés. Az is lehet, hogy elő sem bújnak a csigaházukból, mivel félnek, hogy ezzel magukra vonják a Dominátor figyelmét.

Alig léptem ki Elmo szálláshelyéről, beleütköztem az egyik katonánkba.

– A Sóhajtónak beszéde van veled, Vészmadár.

Megroggyantak a térdeim. Néha kifejezetten kellemetlen együtt élni egy olyan lelkiismerettel, mint az enyém.

– Mit akar? – Már hetek óta nem találkoztam a nagyasszonyunkkal.

– Majd megtudod, ha odamész. Nekem nem mondta – felelte vigyorogva a fickó. Tetszett neki, hogy láthatja egy feljebbvalóját nyakig a szószban; mert hogy benne voltam, az tuti.

Hát igen, nekem is így festett a dolog. Addig lődörögtem, amíg csak mertem, de tudtam, hogy előbb-utóbb

jelentkezniem kell. Amikor végül odaértem, a Sójajtó metsző pillantással fogadott.

– Amióta kint vagytok a városban, egyetlen értékelhető információt sem szedtetek össze. Mégis mi a francot műveltek? Napoztok? Vagy a tökötöket vakargatjátok? Szólj már meg!

– Hát...

– Tudtad, hogy a fekete kastély növekedése megállt miután rajtaütöttünk a kráterbelieken? Nem? És miért nem? Pont ezek azok a dolgok, amiket nektek kellene először jelenteni.

– De hát nem találtunk kapcsolatot a foglyok és...

– Ezt én is tudom. Egyikük sem ismerte azt a pasast, aki a legnagyobb tételben szállította a holttesteket. De az bizonyára ismerte őket. Most pedig lelépett. Azóta csak két hullát vittek oda, a legutóbbit tegnap éjjel. Erről miért nem hallottatok? Egyáltalán, mi a fészkes fenét kerestek ott, ha az égvilágon semmit sem vagytok képesek kideríteni?

Mit mondjak, kedélyes hangulatban volt.

– Közeledik valami határidő, vagy mi? – kérdeztem vissza, miután szóhoz jutottam. – Ahogy én tudom, amíg csak pár hulla jut be, nincs semmi baj.

– Ez eddig igaz is volt. De a kastély mostanra elérte azt a pontot, ahonnan már egyetlen holttest is számíthat.

Az ajkamba haraptam, igyekeztem minél megilletődöttebb képet vágni. Vártam a folytatást.

– Az idő szorít, és az Úrnő nagyon ideges. Eredményeket vár, lehetőleg azonnal.

Tehát erről van szó. A szar mindig lefelé folyik. Most az

lenne a szokásos eljárás, hogy amint kilépek, elkapok valakit, aki rangban alattam áll, és az egészszet az ő nyakába zúdítom.

– Az a legnagyobb bajunk – kezdtem, – hogy azt sem tudjuk, mi folyik itt. Azt állítjátok, hogy tudjátok, mi ez a vár, mitől nő, meg minden. Akkor meg miért nem mentek oda, és rúgjátok szét? Esetleg kipucoljátok, nyitok benne egy kastélyszállót, vagy mit tudom én mit.

– Ez nem ilyen egyszerű.

Soha nem az. Mindig figyelmen kívül hagyom a dolgok politikai vonatkozását. Valahogy nem áll rá az agyam.

– Ha a Sereg többi része is ideér, talán szóba jöhet ilyen megoldás is. A várost mindenképpen meg kell szállni. A herceg a tehetetlen bandájával képtelen rendet tartani.

Várakozásteljes pillantást vetettem rá. Ez az egyszerű trükk néha ráveszi az embert, hogy többet áruljon el, mint szeretne.

– Ha az igazság kiszivárog, a várost vasmarokkal kell tartani, különben kő kövön nem marad. Mit gondolsz, miért igyekeznek az Őrzők olyan elkeseredetten fű alatt tartani a Katakombák ügyét? Több ezren laknak itt, akiknek a rokonai mind abban a kriptában végezték. El tudod képzelni, mi lesz itt, ha ennyi ember megindul, hogy számon kérje rajtuk a szeretteik lelki üdvét?

– Értem. – Persze nem értettem. Ez az egész halottkultusz alapvetően felfoghatatlan volt számomra.

– Mindenesetre mostantól új szelek fújnak – zökkent vissza hirtelen eredeti hangulatába. – Ezentúl személyesen felügyelem a nyomozást. Mindennap jelentést kérek. Én

döntöm el, mit csináltok és hogyan. Értve vagyok?

– Igenis, asszonyom! – Hát, ez valóban világos beszéd volt. Azt jelentette, bele fogunk gebedni, hogy távol tartsuk Hollótól.

– Mindenekelőtt állítsatok fel őrséget a kastély körül. Ha ebből sem sül ki semmi, leküldöm a Bóbitást. Világos?

– Igenis, asszonyom! – Hogy szakadna rád az ég!

Azon morfondíroztam, vajon sejtí-e, hogy külön hajóban evezünk?

– Most leléphetsz, de holnap ugyanekkor várlak. És azt ajánlom, hozzá valami értékelhető.

– Igenis, asszonyom!

Egyenesen visszamentem Elmóhoz, miközben forrt az agyam. Ezt neki kellett volna végigcsinálnia a Sóhajtóval, nem nekem. Csak mert mostanában beleszóltam egy kicsit a dolgok irányításába...

Épp csak annyi időm volt, hogy elmondjam a Fogadott szállásán történeteket, máris befutott egy újabb küldönc, ezúttal Bikacsöktől. Az inkvizítor azonnal látni akart.

Ő sem volt egyszerű eset. Meg voltam győződve róla, hogy okosabb, mint amilyennek látszik, és mérget vettem volna rá, hogy sejt valamit.

Szinte lábujjhegyen léptem be a titkosrendőrség főhadiszállásán fenntartott szálláshelyére.

– Mi van?

– Végre fel tudok mutatni valamit a Katakombák kifosztásával kapcsolatban. Nem kellett hozzá más, csak makacs kitartás és rengeteg utánajárás.

– Igen? – Még mindig kissé kurtán-furcsán beszéltem.

Bikacsök szemöldöke felszaladt a homlokára. – Most jövök a főnökömtől. Jó kis fejmosást kaptam – vetettem oda. Pillanatnyilag semmi mást nem bírtam kisajtolni magamból, ami jobban emlékeztetett volna a bocsánatkérésre. – Szóval, mit találtál?

– Egy nevet:

Vártam. Elmóhoz hasonlóan Bikacsök is imádott ködösíteni. Semmi kedvem nem volt belemenni a kis játékába.

– Megfontoltam az ötletedet a bérelt szekérről, és nyomozni kezdtem. Felbukkant egy név: Asa. Az egyik fagyűjtő valószínűleg azon a résen járt be a Tiltott Negyedbe, amit mutattam neked. Úgy hívják: Asa. Egy Asa nevű fickó elköltött néhány régi pénzt, de még a fosztogatás előtt. Volt egy Asa Krag bandájában is, nem sokkal azelőtt csapódott hozzájuk, hogy az uzsorás meg az emberei eltűntek. Bárhová nyúlok, mindig ebbe az Asába akadok.

– Van bármilyen nyom, ami összefüggésbe hozná a fekete kastéllyal?

– Nincs. Nem hinném, hogy ő lenne a főkolompos, de ennek utána kell járnom.

Hirtelen beugrott: ezt a nevet említette Bikacsök korábban, azt mondta, ugyanott lógott, ahol Holló. Talán volt köztük valamiféle kapcsolat Talán jobb lesz, ha én találom meg, mielőtt bárki kikérdezhethé.

– Lemegyek Katafalkba – jelentettem be. – Közvetlen parancs az elöljárómtól. Majd szólok Manónak, hogy kerítse elő a pasast.

Bikacsök elkomorodott. Kicsit megromlott közöttünk a

viszony, amikor rájött, hogy leküldtük az embereinket, előzetes egyeztetés nélkül.

– Tőlem... De többet ne szívózzatok velem, ha kérhetném. Ti nem ugyanazért nyomoztok, mint én, de ez még nem ok arra, hogy keresztbe tegyünk egymásnak.

– Igazad van. Csak tudod, megszoktuk, hogy másként intézzük a dolgainkat. Ha visszajöttem, beugrok hozzád.

– Hálás lennék. – Úgy nézett rám, mint aki már nem bízik bennem. Ha bízott egyáltalán valaha is. Amikor elindultam lefelé a völgybe, a gondolataim csak azon jártak, hogy sikerült ekkora bajba kerülnünk. A Seregre és rám minden irányból veszély leselkedett. Olyanok voltunk, mint a zsonglőr, aki túl sok labdát akar egyszerre a levegőben tartani. A különbség csak annyi, hogy mi mérgezett hegyű töröket dobáltunk.

Viszonylag hamar leértem, előkerítettem Manót, és elmeséltem neki mindent. Nem tűnt boldogabbnak nálam vagy Elmónál.

23

FENYVES: KIHALLGATÁS

Shednek többé nem kellett aggódnia a zsaroló miatt. Valaki megmondta ugyan a mágisztrátusnak, hogy ő ölte meg a fickót, de ők vagy nem hittek neki, vagy a fülük botját sem mozgatták.

Aztán fölbukkant Bikacsök csicskása. Amikor belépett, a fogadós kis híján elejtett egy értékes porcelánedényt. Abban a hitben ringatta magát, hogy ettől a problémától

már sikerült megszabadulnia. Mindenki, aki tudott valamit, már messze járt. Nagy nehezen lecsillapította idegeit és lelkiismeretét, és odalépett az asztalhoz.

– Hogyan lehetünk a szolgálatára, tisztelendő uram?

– Hozz enni, meg egy palackkal a legjobb borodból, fogadós.

Shed felvonta a szemöldökét.

– Uram?

– Ne félj, kifizetem. Katafalkban senki sem engedheti meg magának, hogy bármit ingyen osztogasson.

– Milyen igaz, uram. Milyen igaz.

Amikor Shed visszatért a borral, az inkvizítor megjegyezte.

– Úgy tűnik, jól megy a bolt, fogadós.

Shed homloka elfelhősödött.

– Kísértem a szerencsémet, tisztelendő uram. Voltaképpen pengeélen táncolok. Egyetlen rosszabb hét a tönk szélére juttatna. A teleket alig tudom kihúzni. Egyik uzorástól kérek kölcsön, hogy kifizessem a másikat. Idén nyáron azért egy kicsit jobban ment. Találtam valakit, aki beszállt az üzletbe, így ki tudtam javíttatni pár dolgot. Ettől talán több vendéget vonz a hely. Ha ez sem jön be, végleg le kell mondanom róla. – Elővette a legszerencsétlenebb arckifejezését.

Az inkvizítor bólintott.

– Hagyd itt a palackot. Hadd járuljunk hozzá egy kicsit a sikeredhez.

– Önnek nem számolok fel hasznot, tisztelendő uram.

– És miért tennél ilyen örültséget? Annyit számolj, amennyit bárki másnak.

Shed fejben már meg is emelte az árat húsz százalékkal. Örült, hogy megszabadult a bortól. Miután Holló elment, jónéhány üveg maradt a nyakán.

Amikor a fogadós az ételt is kivitte, az inkvizitor a szemben lévő szék felé intett.

– Hozz magadnak is egy kupát, és ülj le ide.

Shed idegei megfeszültek, akár az íjhúr. Valami nem stimmelt. Rátaláltak.

– Ahogy kívánja, tisztelendő uram. – Visszavánszorgott a pulthoz, és magához vette a kupáját. A cseréppoharat vastagon lepte a por. Mostanában nem mert inni, félt, hogy a pia esetleg megoldja a nyelvét.

– Ülj le – javasolta az inkvizitor. – És töröld már le a képedről azt a siralmas kifejezést! Nem tettél semmi rosszat, vagy igen? Hiszen még a neved sem tudom.

– Shed, tisztelendő uram. Marron Shed. A Vaslilium már a harmadik nemzedék óta a mi családuké.

– Dicséretes. Egy fogadó, aminek vannak hagyományai. A hagyományt mostanában egyre kevesebben tisztelik errefelé.

– Ha ön mondja...

– Úgy látszik, a hírem megelőzött. Nem nyugodnál meg egy kicsit?

– Hogyan lehetnék a szolgálatára, tisztelendő uram?

– Egy törzsvendéged keresem. Úgy hívják: Asa. Azt mondják, sűrűn megfordult itt.

– Hát, úgy volt, tisztelendő uram – ismerte el Shed. – Elég jól ismertem. Lusta disznó volt. Gyűlölte a tisztességes munkát. De nem is volt soha egy vasa sem. Mégis, a maga

módján, tudott barátként viselkedni, sőt néha határozottan nagyvonalú volt. Megengedtem neki, hogy télen idelejn aludjon az ivóban, mert amikor a legnehezebb időket éltem, mindig gondja volt rá, hogy hozzon egy kis tüzelőt.

Az inkvizítor bólintott. Shed úgy döntött, ha csak teheti, igazat mond. Asának nem árthat, ő már messze jár, az őrzők keze nem érhet el hozzá.

– Tudod, honnan szerezte a fát?

A fogadós lesütötte a szemét tettetett szégyenében.

– A Tiltott Negyedben gyűjtötte, tisztelendő uram. Sokat vitakoztam magammal arról, hogy felhasználjam-e. Nem arról van szó, hogy törvénytelen lenne, de mégis, valahogy elítélendőnek tartottam.

Az inkvizítor elmosolyodott, és bólintott.

– Nem követtél el hibát, Marron. Testvériségünk nem ellenzi ezt a tevékenységet. Így megóvhatjuk a Tiltott Negyedet az elvadulástól.

– De akkor miért keresik Asát?

– Állítólag egy Krag nevű embernek dolgozott.

– Úgy valahogy. Legalábbis egy ideig. Amikor Krag maga mellé vette, úgy járkált, mintha ő lenne Katafalk királya. Nagyképűsködött, játszott az eszét. De nem tartott sokáig.

– Én is így hallottam. Ám valami szöveget ütött a fejembe. Igazán furcsa időpontot választottak az eltűnésre.

– Ezt nem értem, uram.

– Krag és pár cimborája eltűnt. Csakúgy, mint Asa, nagyjából ugyanakkor. És mind röviddel azután váltak köddé, hogy valaki bejutott a Katakombákba, és kifosztott több ezer búcsúzó urnát.

Shed igyekezett megfelelően döbrentnek tűnni.

– Krag és Asa ilyet tett volna?

– Elképzelhető. Ez az Asa, miután megkezdte a fagyújtást a Tiltott Negyedben, többször is régi érmével fizetett. A nyomozásaink szerint viszont egy kispályás senki volt. Úgy véljük, valahányszor odament tüzelőért, elemelt néhány urnát. Talán Krag rájött, és úgy döntött, megpróbálja nagyban is. Lehet, hogy éppen ez támasztott köztük vizsályt. Már ha valóban igaz, hogy Asának volt némi lelkiismerete.

– Ez tényleg lehetséges, uram. Én meg azt hittem, hogy az egész perpatvar háttérében egy vendégem állt. Az illetőt Hollónak hívták, és Krag mindent megtett volna, hogy holtan lássa. Asát is azért bérelte fel, hogy szemmel tartsa. Ezt személyesen Asa mondta nekem. Krag meg úgy gondolta, hogy nem végzi rendesen a munkáját, amiben lehetett is valami, mert Asa még soha életében nem csinált semmit rendesen. De ettől még lehet, hogy a maga elképzelése közelebb áll a valósághoz. Nem lennék meglepve, ha Asa hazudott volna, sőt. Nem ez lett volna az első alkatom.

– Milyen kapcsolatban állt Asa Hollóval?

– Nem tudok róla, hogy lett volna köztük bármiféle kapcsolat.

– És hol van most ez a Holló?

– Ahogy a jég visszavonult a kikötőből, kihajózott.

Az inkvizítor egyszerre tűnt meglepettnek és elégedettnek.

– Kraggal mi lett?

– Azt senki sem tudja, tisztelendő uram. Ez Katafalk egyik nagy rejtélye. Egyik nap még itt volt, másnapra pedig eltűnt.

Mindenfélét beszéltek az emberek.

– Elképzelhető, hogy ő is elhagyta Fenyvest?

– Talán. Vannak, akik így gondolják. De ha így is történt, senkinek nem szólt róla. Még azok sem hallottak semmit, akik neki dolgoztak.

– Legalábbis ezt mondják. Vajon sikerült annyi pénzre szert tennie a Katakombákban, amiért már érdemes volt elmennie Fenyvesből?

Shed elbizonytalanodott a kérdés hallatán. Érezte, hogy csőbe akarják húzni.

– Nem tudom... ööö... nem tudom, hogy mit szeretne hallani, tisztelendő uram.

– Hmm... Több ezer holttestet gyaláztak meg. A legtöbbször akkoriban helyezték nyugalomra, amikor a gazdagok még igen nagyvonalúak voltak. Azt gyanítjuk, nagy mennyiségű arany is volt a zsákmányban.

Shed szeme elkerekedett. Nem volt ott semmiféle arany. Ez az ember hazudik, de vajon miért? Talán csapdába akarja csalni?

– Ez egy nagyszabású akció volt. Nagyon szeretnék feltenni Asának néhány kérdést.

– Megértem. – Shed az ajkába harapott. Keményen járatta az agyát. – Uram, fogalmam sincs, hogy Kraggal mi történhetett, de szerintem Asa délre hajózott. – Nekifogott egy hosszú történetbe arról, hogyan jött hozzá könyörögni Asa, amikor kiesett az uzsorás kegyeiből. Kérlete, hogy rejtse el. Egy nap elment valahová, és amikor visszatért, látszott, hogy súlyos sebet kapott. Ezután az emeleten bujkált egy darabig, végül eltűnt. A fogadós állította, hogy

messziről ugyan, de látta őt a kikötőben, amikor az első délre tartó hajók kifutottak. – Olyan közel nem jutottam hozzá, hogy szót váltsak vele, de határozottan úgy festett, mint aki utazni készül. Hatalmas csomagok voltak nála.

– Emlékszel a hajóra?

– Uram?

– Milyen hajóra szállt fel?

– Azt nem láttam, hogy felszállt volna bármelyikre is, uram. Csak feltételezem, hogy ez volt a szándéka. Ettől még az is meglehet, hogy itt van a környéken. Bár ha így lenne, már benézett volna hozzám. Mindig ide rohan, ha bajban van, és most jócskán benne van, ha nem tévedek.

– Elképzelhető. A bizonyítékok egyelőre nem perdöntőek. Én viszont a magam részéről meg vagyok győződve róla, hogy benne volt a keze a fosztogatásban. Kragot nem láttad a kikötőben, ugye?

– Nem, uram. De nagy volt ott a tolongás. Amikor kifutnak az első hajók, mindenki lemegy, hogy megnézze. Ez amolyan ünnepségféle nálunk. – Nem tudta, elhiszi-e az inkvizítor ezt a mesét, de nagyon remélte, hogy igen. Az ő fajtájától nem lehet olyan egyszerűen megszabadulni, hogy eladja az ember a fekete kastélynak. A férfi szomorkásan csóválta a fejét.

– Tartottam tőle, hogy valami hasonlót fogok hallani. A fene egye meg. Ezek után nem sok választásom maradt. Shed szíve a torkába ugrott. Örültnél örültebb ötletek viharzottak át az agyán. Leütni az inkvizítort, felkapni a kasszát, és menekülni.

– Utálok utazni, Marron. De nagyon úgy néz ki, hogy

Bikacsöknek vagy nekem követni kell ezeket a fickókat. És vajon ki lesz a szerencsés?...

Megkönnyebbülés áradt szét a fogadásban.

– Utánuk menni, tisztelendő uram? De hát arrafelé a törvények nem ismerik el a testvériség hatósági jogkörét...

– Hát bizony, nem lesz könnyű menet. Azok a barbárok egyszerűen nem értnek meg bennünket. – Töltött magának egy kupa bort, és hosszú percekig csak bámulta. Végül megszólalt. – Köszönöm, Marron. Sokat segítettél. Shed remélte, hogy ez volt az elbocsátás. Felállt a székéből.

– Szüksége van még bármire, tisztelendő uram?

– Csak a szerencsekívánataidra.

– Természetesen, uram. Még ma este imádkozni fogok a küldetése sikeréért.

Az inkvizítor biccentett.

– Köszönöm. – Azzal tekintete visszatért a kupára, és még sokáig nem hagyta el.

Bőséges borralalót hagyott, de Shed kellemetlenül érzete magát, amikor besöpörte. Az inkvizítorok hírhedtek arról, hogy sohasem adják fel. Mi lesz, ha elkapják Asát?

24

FENYVES: ÁRNYÉK BOKSZOLÁS

Szerintem marha jól csináltam – dicsekedtem Manónak.

– Látnod kellett volna azt a figurát. – kuncogott Szurkapiszka. – Képzeld el egy ijedt nyuszit, amint izzad

mint egy ló, és hazudik, mint egy kutya. Egy egyszemélyes háztáji.

– Vajon tényleg süketelt? – tűnődtem. – A szövegében semmi nem mondott ellent annak, amit eddig kiderítettünk.

– Mit tudtál meg? – kérdezte Manó.

– Szerintem hazudott – erősködött Szurkapiszka. – Talán csak nem mondott el mindent, amit tudott, de valami nem stimmel nála. Tutira elhallgat valamit.

– Akkor nézz be még párszor a Liliomba. Tartsd szemmel a barátunkat!

– Mi a fenét tudtál meg? – Manó kezdte elveszíteni a türelmét.

Elmo lépett be.

– Hogy ment?

– Jól! – feleltem. – Rájöttem, mi lett Hollóval.

– És mi? – ő is és Manó is égtek a kíváncsiságtól.

– Elhagyta a várost. Kihajózott. Aznap, mikor megnyitották a kikötőt.

– Kedves is vele ment? – tudakolta Manó.

– Miért, láttad mostanában? Szerinted?

Szurkapiszka elgondolkodott.

– Fogadjunk, hogy az az Asa is vele tartott. A jó öreg Shed szerint mindketten ugyanaznap léptek le.

– Lehet. Kimondottan elégedett vagyok magammal, hogy ezt is sikerült kihúznom belőle. Most már nagyon úgy látszik, hogy Shed maradt az utolsó elvarratlan szál a városban. Ő az egyetlen, aki tudja, mi történt velük. Ha nincs Shed, Bikacsöknek és a Fogadottaknak nincs kitől megtudniuk semmit.

Elmo fintorgott. A javasolt megoldás sokkal inkább volt az ő módszere, mint az enyém. Azt hitte, komolyan előterjesztem az ötletet.

– Nem tudom. Túl egyszerűnek hangzik. Mellesleg kezdünk idelent feltűnést kelteni, nem?

Manó bólintott.

– Állítólag tengerészek vagyunk, akik lekéstek a hajójukat, de a helyiek már kezdik összehasonlítani a sztorikat, és egyre jobban érdekli őket, kik lehetünk valójában. Ha Shed meghal, az eléggé felkavarja a dolgokat, hogy Bikacsök gyanakodni kezdjen. És ha ő gyanakszik, az előbb-utóbb a Fogadottak fülébe is eljut. Azt javaslom, az ilyen kétségbeesett lépéseket tartogassuk a kétségbeejtőbb helyzetekre.

Szurkapiszka is egyetértett.

– Shednek van valami takargatnivalója. A nyakamat merném rá tenni. Amikor Vészmadár beszélt neki a Katakombákban történekről, nem látszott elég meglepettnak. Bárki más sápítózni kezdett volna, és gyorsabban elterjeszti a hírt a városban, mint a pestist.

– Nagyágyú még mindig figyel? – kérdeztem.

– Uzsorással és Kuktával váltják egymást. – Kukta valaha városi fejes volt, onnan kapta a nevét, hogy megpróbált mindenkit jó zsírosan megkenni. – A fogadós fingani se tud anélkül, hogy valaki ne értesülne róla.

– Helyes. Csak így tovább! De vigyázzatok, ne kerüljétek az útjába. Csak tartsátok minél távolabb Bikacsöktől meg a Fogadottaktól. – Hirtelen elhallgattam, ahogy valami az eszembe jutott.

– Mi van? – kérdezte végül Manó.

– Támadt egy ötletem, amikor Sheddal beszélgettem. Abban ugye egyetértünk, hogy pillanatnyilag a legnagyobb veszélyforrás Bikacsök. Azt is tudjuk, hogy ha nyomot fog, olyan, mint egy véreb. Most pedig ennek az Asának szegődött a nyomába. Szóval miért nem vesszük rá, hogy menjen utána délre?

– Hát, nem is tudom – morogta Elmo. – És mi van, ha megtalálja?

– Mit tehet vele? Legfeljebb kikérdezheti a Katakombák kifosztásáról. Miféle segítséget kaphat más vidéken? Nem sokat. Ahogy én hallottam, a déli kikötővárosokban le se szarják Fenyvest. Semmi mást nem akarunk, csak egy kis időt szerezni, ez meg éppen kapóra jönne. Különben is, ha jól okoskodtunk, és utoléri Asát, akkor utoléri Hollót is. És nincs az az isten, hogy őt vissza tudja hozni ide. Ne feledd, meg van győződve róla, hogy a Fogadottak és mi Kedves nyomában járunk. Ha esetleg összebalhéznak, esélye sem lesz Holló ellen. Ezzel a tervvel megszabadulhatnánk a legnagyobb szarkeverőtől. Talán véglegesen, de átmenetileg mindenképpen. Ha meg valami csoda folytán kinyírja Hollót, akkor ő se pofázhat többet.

– És hogy fogod erre rávenni Bikacsököt? – érdeklődött Elmo. – Az a fickó nem hülye, Vészmadár. Nem áll le fogócskázni egy ilyen szánalmas gyanúsított-palántával.

– Dehogynem. Emlékszel, hogy amikor idejöttünk, ő fordított? Te tudod, mikor tanulta meg a drágakővárosok nyelvét? Hát én megkérdeztem. Egyszer három évet töltött odalenn, amikor egy Asánál is jelentéktelenebb pasast

üldözött.

– Ez az úgy napról napra eszementebb lesz – vetette közbe Manó. – Már annyit színészkedünk és hazudozunk, hogy lassan én se tudom követni. Szerintem semmi mással nem kéne foglalkoznunk, csak hogy ne kerüljünk még nagyobb szarba, amíg a Kapitány ide nem ér.

Nekem is sokszor volt az az érzésem, hogy csak rontunk a helyzeten, de egyszerűen nem láttam más kiutat, mint hogy folytatjuk a nagyszabású átverést, és imádkozunk.

– A legbiztosabb módszer az lenne – jelentette ki Elmo rezignáltan –, ha lemészárolnánk mindenkit, aki bármit is tud, aztán mind a kardunkba dőlhénk.

– Ez egy picit drasztikusan hangzik – jegyezte meg Manó –, de ha akarsz első lenni, én veled vagyok.

– Mennem kell jelentést tenni a Sóhajtnak – szólaltam meg. – Kinek van valami zseniális ötlete, hogy mit mondjak neki?

Senkinek sem volt. Elindultam, már előre rettegve a találkozástól. Biztos voltam benne, hogy minden alkalommal, amikor szemtől szemben állok a Fogadottal, kiül az arcomra a büntudat. Szinte irigyeltem Elmót, amiért nem neki kell nap mint nap kiállnia a dühkitöréseit.

Bikacsököt nem volt nehéz meggyőzni. Még szinte be sem fejeztem a mondókámat, már nekiállt csomagolni. Nagyon el akarta kapni annak az Asának a tőkét.

Kíváncsi lettem volna, vajon tud-e olyasmit, amit mi nem. Vagy egyszerűen csak az agyára ment a Kifosztott Katakombák Rejtélye?

A Sóhajtó már keményebb dió volt.

– Azt akarom, hogy valaki közületek menjen vele – parancsolta.

Mondanom kellett neki valamit, szóval elmeséltem a történet nagy részét. Akármerről néztem a dolgot, arra jutottam, hogy bárki eredjen Asa és Holló nyomába, az nem jön vissza élve. De... Mintha a Sóhajtó túl nagy érdeklődést mutatott volna. Lehetséges, hogy többet tud, mint amennyit elárul? Elvégre mégiscsak az egyik Fogadotról beszélünk. Elmo kiválasztott három embert kíséretnek, és felhatalmazta őket, hogy ha úgy látják szükségesnek, vágják át Bikacsök torkát.

Értesüléseim szerint a Kapitány és a Sereg száz mérföldre járt Fenyvestől, a Wolander-hegységben. Kemény út volt előttük, embert próbáló átkelésekkel a magas hágókon, de lassan kezdtem számolni a megérkezésükkel. Ha az öreg ideér, végre lekerül a felelősség súlya Elmo és az én vállamról.

– Siessetek! – suttogtam a hegyek felé, majd visszatértem tovább csomóztatni hazugságból font hálónkat.

25

FENYVES: SZERELEM

Marron Shed fülig szerelmes volt. Ennél rosszabb nem is történhetett volna vele. A lány sokkal fiatalabb volt nála, az elvárásai messze meghaladták a fogadós lehetőségeit. Shed mégis úgy vágott bele ebbe a kapcsolatba, mint egy őrjöngő bika, a következményekre nem gondolt, szórta a pénzt, mintha csak egy feneketlen dobozból szedte volna

elő. A pénzes ládikója hamarosan kiürült. Két héttel azután, hogy megismerkedett Zsúval, kölcsönkért Gilberttől, az uzorástól. Az első kölcsönt követte a második, azután a harmadik. Egyetlen hónap alatt jobban eladósodott, mint télen.

És már nem is érdekelte a dolog. A nő boldoggá tette, és csak ez számított. Számtalan rossz tulajdonsága mellett hajlamos volt hülyeségeket csinálni akkor is, ha tudta, mit tesz, ráadásul egyre erősebb volt benne a megmagyarázhatatlan bizonyosság, hogy soha többé nem kerülhet pénzzavarba.

Egy reggel Val felesége, Sal állított be a fogadóba, arcán szégyenkező és kissé ingerült kifejezéssel.

– Marron – kezdte –, beszélhetnénk?

– Mi a baj?

– Azt mondtad, segíteni fogsz nekünk kifizetni a lakbért, meg miegymást.

– Persze. Hol a gond?

– Hát, nem akarok hálátlannak tűnni, meg nincs is jogom elvárni tőled, hogy eltarts minket, de a tulaj azzal fenyegetőzik, hogy az utcára tesz minket, mert két hete nem látott pénzt. Mi pedig nem kapunk munkát, mostanában senkinek nincs szüksége varrónőre.

– Hogyhogy nincs kifizetve a lakbér? Hiszen valamelyik nap voltam nála... – Vagy mégsem? Jó régen nem fizetett neki.

És az anyja személyzetének se, pedig az is a napokban lenne esedékes. Lizáról nem is beszélve. – Ó, a fenébe – motyogta. – Sajnálom, de kiment a fejemből. Ne félj, elintézem.

- Shed, te rendes voltál velünk, pedig senki sem szólt volna meg érte, ha nem így teszel. Egyszerűen nem bírom nézni, hogy ilyen bajba keverd magad.
- Miféle bajba?
- Hát azzal a nővel. Ki akar forgatni a vagyonodból.
- A fogadós annyira megdöbbsent, hogy eszébe sem jutott feldühödni.
- Zsú? De hogyan? És miért tenné?
- Szakíts vele! Kevésbé fog fájni, ha te vetsz véget a dolognak. Mindenki tudja, mit akar.
- Miért, mit akar? – nézett vissza Shed értetlenkedve.
- Mindegy, felejtsd el! Már így is többet mondtam, mint kellett volna. Ha bármit tehetek érted, csak szólj!
- Hát persze, jól van – motyogta a fogadós, és már indult is az emeletre a titkos ládikójához. De az üresen ásítózott. Egyetlen garasa sem volt, sem idefent, sem a kasszában.
- Mi folyik itt?
- Liza! Hová tűnt a pénz?
- Eldugtam.
- Hogy mit csináltál?
- Mondom, eldugtam. Ha így folytatod tovább, elveszíted a fogadót. Ha van valami kiadásod, szólj, én kifizetem.
- Shed levegő után kapkodott, alig bírt megszólalni.
- Ki a fenének képzeled te magad?
- Olyasvalakinek, aki minden igyekezed ellenére megmenti a fogadódat. Aki nem hagyja, hogy hülyét csináljon belőled Gilbert luvnyája.
- Gilberté?
- Hát persze. Mégis mit gondoltál, mi folyik itt?

– Takarodj! – csattant fel Shed. – Ki vagy rúgva!

Liza megvonta a vállát.

– Ha ezt akarod...

– Hol a pénzem?

– Sajnálom, de nem kapod meg. Próbálkozz újra, ha visszajött a józan eszed.

A fogadós őrjöngve rohanguált fel-alá az ivóban. A vendégek tapsoltak, és gúnyos megjegyzéseket tettek. Fenyegetőzött. Hízeltgett. Egyik sem jött be. Lizát nem lehetett kizökkenteni.

– El kell tartanom a családomat – könyörgött.

– Bizonyítsd be nekem, hogy az a nő nem Gilbert kurvája, és visszaadom a pénzed. Sőt, azt is megígérem, hogy sohasem látsz többet.

– Be is bizonyítom.

– És mi van, ha kiderül, hogy nekem van igazam?

– Nem fog kiderülni. Én ismerem őt!

– Egy fenét ismered! Teljesen az ujja köré csavart. Szóval, mi van, ha igazam van?

A fogadós egyszerűen fel sem tudta tételezni.

– Amit akarsz.

– Rendben. Én akarom vezetni ezt a kócerájt. Hagyd, hogy kivakarjam a fogadót az adósságból.

Shed bólintott, és kiviharzott az ivóból. Tudta, hogy semmit sem kockáztat. Lizának nem lehetett igaza.

De vajon mit akart elérni? Tisztára úgy viselkedett, mintha az üzlettársának képzelné magát. Akárcsak az anyja, miután az apja meghalt és mielőtt elvesztette volna a látását. Úgy kezelte, mintha nem lenne legalább kétszer

akkora tapasztalata az üzletről és a világról.

Jó félórát lődörgött céltalanul. Amikor feleszmélt a gondolataiból, rájött, hogy a Vitorlaverő közelében jár. Rosseb. Ha már itt van, be kéne mennie Gilberthez. Pénzre volt szüksége, este találkozni akart Zsúval. Liza, az a hülye kis cafka eldughatja a pénzét, de azt nem akadályozhatja meg, hogy Gilberttől kérjen kölcsön.

Alig tett meg egy háztömbnyi utat, megszólalt a lelkiismerete. Túl sokan vannak ráutalva. Nem teheti meg velük, hogy tovább rontja amúgy is katasztrofális anyagi helyzetét.

– Az az átkozott nőszemély – morogta. – Nem lett volna szabad így beszélnie velem. Most már senkiben sem bízhatok. – Nekidőlt a falnak, és magában vívódott a lelkiismeretével. Hol a vágyai kaparintották meg az irányítást, hol a felelősségtudata. Minden idegszála kívánta Zsút... De ha a lány valóban szeretné, nem kellene miatta adósságokba vernie magát.

– Micsoda? – csúszott ki száján a meglepetéstől. Megdörgölte a szemét, de a másodjára is ugyanazt látta. Az a nő, aki az imént ment be Gilberthez, Zsú volt.

A gyomra összeszorult, nehéz kőként húzta a föld felé.

– Nem... Ez nem lehet. Kell lennie valamilyen magyarázatnak.

De az agya, az az áruló, már kaján örömmel sorolt néhány furcsaságot a kapcsolatukról, leginkább azokat az ijesztően gyakori alkalmakat, amikor a lány költekezésbe sodorta. A kínzó fájdalom helyét fokozatosan átvette az égető düh. Átsurrant az utca túloldalára, és beosont egy

sikátorba, amiről tudta, hogy a Vitorlaverő mögé vezet. Oda, ahová Gilbert irodájának ablaka nyílt. Abban nem is reménykedett, hogy nyitva lenne az ablak, de hátha be tud kukucskálni.

Az ablaktáblákat szorosan összehúzták, de mindent jól lehetett hallani. Kegyetlen szerencse volt ez, hiszen a bentről kiszűrődő hangok kétséget sem hagytak afelől, hogy odabent vad szeretkezés folyik.

A fogadós első gondolata az volt, hogy ott helyben megöli magát. A második az, hogy Zsú küszöbén vet véget az életének. További ötleteivel is a színpadias tiltakozás hasonló lehetőségeit vette sorra, ám hamar rá kellett jönnie, hogy egyikkel sem érne cél.

Odabentről beszélgetés hallatszott. A szeretkezés utáni csevegés Shed maradék reményét is semmivé oszlatta. A saját nevét hallotta.

– A pasas teljesen kész van – mondta éppen a nő. – Addig játszottam vele, amíg csak lehetett. Most már legfeljebb egy kölcsönt vesz fel, azután mindenképpen eszébe jut a családja.

– Akkor csináld. Gúzsba kötve akarom látni. Először minél meredekebbre kell építeni a lejtőt, aztán olajat öntünk rá. Ne feledd, hogy Kragtól is sikerült megszabadulnia.

Shed reszketett dühében.

– Eddig mennyivel tartozik?

– Tizenyolc tallér, és még egy tízes a kamatra.

– Talán még ötöt ki tudok csikarni belőle.

– Tedd meg. Van egy vevőm, aki bármikor hajlandó lenne fizetni.

Shed eleget hallott. Órákon át rózta Katafalk utcáit. Az arckifejezése olyan vészjósló volt, hogy többen átmentek a túloldalra, amikor meglátták. Nincs kegyetlenebb bosszú annál, ami egy gyáva ember lelkének legsötétebb bugyraiban fogan meg.

Még aznap este visszatért Gilbert irodájába. Félszegen oldalgott be; mindazok az érzések, melyek aznap éjjel ébredtek benne, amikor Krag embereire vadászott, most ugrásra készen várakoztak lényének egy árnyhomályos szegletében.

– Szükségem van tizenöt tallérra, Gilbert. Sürgős.

Az uzsorás fél szemöldöke magasba szaladt. Meglepettnek látszott.

– Tizenöt tallér? Mi a francra kell neked ennyi pénzt?

– Kaptam egy nagyon jó ajánlatot, de még ma este válaszolnom kell. Ha akarod, magasabb kamatot is hajlandó vagyok fizetni.

– Ide figyelj, Shed! Így is sokkal lógsz nekem. Már azért is aggódok, hogy vissza tudod-e fizetni.

– Ha ez az üzlet bejön, az egészet visszakapod.

Gilbert összehúzott szemekkel figyelte.

– Na mesélj, mi a dörgés?

– Dörgés?

– Nagyon biztosnak látszol magadban.

A következő szavakkal Shed mintha a saját szívét tépte volna ki.

– Megházasodom, Gilbert. Ma este fogom megkérni a kezét. Azért akarok minél előbb belevágni ebbe az üzletbe, mert szeretném kicsinosítani a Liliomot, hogy be tudjon

költözni.

– Nocsak. – Az uzsorás mélyet sóhajtott. – Nocsak, nocsak. Marron Shed megnősül. Ki hitte volna? Hát jó. Komoly rizikót vállalok ezzel, de belemegyek. Tizenötöt mondtál?

– Köszönöm, Gilbert. Annyira hálás vagyok...

– Biztos vagy benne, hogy tudod majd fizetni a részleteket?

– Még a hét vége előtt adok tíz tallért. Erre mérget vehetsz. És ha Zsú is kisegít a fogadóban, könnyedén keresünk majd annyit, hogy fedezze a többit.

Gilbert elnyomott egy vékonyka mosolyt.

– Akkor nem bánod, ugye, ha nemcsak becsületszóra adom a kölcsönt?

– Tessék?

– A Liliomot akarom fedezetnek.

A fogadós úgy tett, mintha gondolkodóba esne. Végül így szólt:

– Rendben van. Ez a lány megéri a kockázatot.

Az uzsorás arcára egy éhes puma vigyora ült ki, de mindemellett sikerült aggodalmas arckifejezést erőltetnie magára.

– Itt várj! Íratok egy papírt a megállapodásunkról, és hozom a pénzt. Ahogy kilépett az ajtón, Shed arcán kegyetlen vigyor terült szét.

sikátorba. Előrerohant, és bezörgetett. A ház Katafalk egyik gazdagabb környékén állt. A kaput egy férfi őrizte, aki folyton odabenn ácsorgott. Nyolc nő élt az épületben, mind külön lakásban, mind ugyanabból a szakmából. És mindannyian busásan megkérték a szolgálataik árát.

– Üdvözlöm, Shed úr! – köszöntötte az őr udvariasan. – Menjen csak fel. Már várja magát.

A fogadós szokásával ellentétben borraivalót adott neki, mire hajbókolni kezdett. Shed nem foglalkozott vele, a lépcsők felé vette az irányt.

Most jött a legnehezebb rész. Eljátszani a hályogos szemű szerelmest, most, hogy ilyen világosan látott. De tudta, hogy képes lesz átejteni Zsút, ahogyan az is át tudta ejteni őt.

Sugárzóan gyönyörű volt, amikor ajtót nyitott. Shed szíve a torkában dobogott. A lány kezébe nyomott valamit.

– Ezt neked hoztam.

– Ó, Marron, nem kellett volna! – A fogadós tudta, hogy ha valóban nem hozott volna semmit, az ajtón sem jut be. – Milyen különös nyaklánc! Ezek kígyók?

– Valódi ezüst – magyarázta Shed. – És rubinok. Egyszerűen megtetszett. Nem éppen szép, de a kidolgozása tökéletes.

– Szerintem gyönyörű. Mennyibe került?

– Túl sokba – felelte a fogadós arcán keserű mosollyal. – Nem mondhatom meg, de annyit elárulhatok, többet fizettem érte, mint amennyit megér.

Zsú nem firtatta tovább a dolgot.

– Gyere ide, Marron! – Biztosan szóltak neki, hogy óvatosabban bánjon vele. Általában kemény győzködésre

volt szükség, hogy beadja a derekát. Most azonnal vetkőzni kezdett.

Shed odalépett. Durván tette magáévá. Még sohasem csinált ilyet. Röviddel később újra szeretkeztek. Amikor befejezték, a lány meglepve nézett rá.

– Mi ütött beléd?

– Van egy nagy meglepetésem a számodra. Egy igazán nagy meglepetésem. Imádni fogod. Ki tudsz úgy surranni, hogy senki se vegye észre?

– Persze. De miért?

– Ha elmondanám, akkor oda lenne a meglepetés, nem? Tedd meg a kedvemért! Megígérem, hogy nem fogsz csalódní.

– De hát semmit sem értek.

– Csak tedd meg! Miután elmentem, várj pár percet, aztán osonj ki utánam! A sikátorban találkozunk. Elviszlek valahová, és mutatok valami érdekeset. Csak ne felejtsd itt a nyakláncot.

– Mégis, mit forgatsz a fejedben? – Kíváncsinak látszott, nem gyanakvónak.

Helyes, gondolta Shed. Befejezte az öltözködést.

– Most nem válaszolhatok, kedvesem. Ez lesz életed legnagyobb meglepetése. Nem akarom elrontani. – Az ajtó felé indult.

– Öt perc elég lesz? – kérdezte a lány.

– Igen, de ne váráss meg. Nagyon morcos vagyok, ha megváratnak. És hozd magaddal a nyakláncot.

– Úgy lesz, édesem.

Kis híján tizenöt perce várakozott odakint. Egyre

türelmetlenebb lett, de biztos volt benne, hogy a kapzsiság előbb-utóbb kihozza a lányt. A horgot már bekapta, most csak játszik vele.

– Marron! – Zsú dallamos hangja lágyan suttogott. Shed szíve összefacsarodott tőle. Hogyan is tervezhet bármi rosszat egy ilyen hang tulajdonosa ellen?

– Itt vagyok, szerelmem! – A lány odalépett hozzá, és elveszett ölelő karjaiban.

– Hé! Elég legyen már! A meglepetésemet akarom. Olyan izgatott vagyok.

Shed mélyet lélegzett. Tedd meg! – üvöltötte egy hang odabent.

– Felsegítelek. – A lány megfordult. *Most!* De a karjai mintha ólomból lettek volna.

– Gyere, Marron!

Shed lecsapott. Zsú hátrazuhan a szekéren, csak egy halk nyögés tört fel a torkán. A fogadós újra ütött, és a lány teste elernyed. Elővett egy rongyot, és kipeckelte vele Zsú száját, nehogy sikolthasson, aztán gyorsan összekötözte. Amikor a bokáján akarta megcsomózni a kötelet, a nő vad rugdosódásba kezdett. Shed visszarúgott, dühében kis híján elragadtatta magát.

Zsú már nem védekezett. Shed, miután szorosan gúzsba kötötte, a bakra ültette, és kitámasztotta. A sötétben épp úgy festettek, mint egy későre nyúlt kirándulásról visszatérő házaspár.

A fogadós meg sem szólalt, amíg a kikötő túloldalára nem értek.

– Most biztosan az jár abban a csinos fejcskédben, hogy

mi történik itt.

Zsú felnyögött. Sápadt volt, és halálra rémült. Shed leakasztotta a nyakáról az amulettet. Aztán – ha már úgylis benne volt – megfosztotta az összes ékszerétől és minden értékétől.

– Zsú, én szerelmes voltam beléd. Szívem mélyéből szerettelek. Bármit megtettem volna érted. Ha egy ilyen érzést megalázol, a leggonoszabb gyűlölet lesz belőle. – Legalább húsz tallér értékű csecsebecsét szedett el tőle. Vajon hány férfit tett már tönkre? – Hogy voltál képes Gilbertnek dolgozni? Hogy voltál képes megpróbálni elvenni tőlem a Liliomot? Bármi mást meg tudtam volna bocsátani. Bármit.

Folyamatosan beszélt, míg fölfelé haladtak a hegyoldalban. Ez mindaddig elterelte a lány figyelmét, amíg a fekete kastély már olyannyira fölējük tornyosult, hogy muszáj volt észrevennie. Akkor elkerekedett a szeme, reszketés fogta el; mindig kellemes illata most savanykássá vált, ahogy összevizezte magát.

– Igen, kedvesem – szólt Shed kellemesen szenttelen, társalgó hangnemben. – Jól látod. A fekete kastély. Azt tervezted, hogy a te barátaid kezére adsz. Próbálkoztál, de nem jött össze. Most én adlak az én barátaim kezére. – Megállította a szekeret, lemászott, és a kapuhoz lépett, ami szinte azonnal kitárult.

A magas lény jött elébe pókszerű ujjait tördelve.

– Nagyon jó! A társad sohasem hozott egészséges árut.

Shed bensője összefacsarodott. Egy pillanatra szeretete volna visszacsinálni az egészséget. Hiszen ő csak bántani

akarta Zsút, meg akarta alázni... De már túl késő volt ezen rágódni. Innen már nincs visszaút.

– Sajnálom, Zsú. Nem kellett volna így bánnod velem. Se neked, se Gilbertnek. Az ő ideje is hamarosan eljön. Marron Shed nem az, akinek hiszik.

Zsú szájszecke mögül vinnyogó hang tört elő. A fogadós hátat fordított. Ki kell jutnia innen. Az ösztövére lényhez fordult, aki pénzt kezdett leszámolni, egyenesen a markába.

Shed, szokásához híven, most sem állt le alkudozni. Valójában úgy pakolta zsebre, hogy oda sem nézett. Pillantását a lény mögött gomolygó sötétségbe fúrta.

Az árnyék hasonló szörnyeket rejtett, mint aki előtte állt. Ott tülekedtek, sziszegtek pokolbéli kavardásba gabalyodva. Shed egy pillanatra felismerte azt a köpcöst, amelyikkel egyszer már találkozott.

Az ösztövére alak abbahagyta a számolást. A fogadós oda sem figyelve a zsebébe dugta a fizetségét, és visszament a szekerehez. Az árnyékban rejtőző teremtmények előrenyomakodtak Zsúhoz, megragadták, nekiálltak lépni róla a ruhát. Egyikük kitepte a rongyot a szájából. Shed ekkor már a bakon ült.

– Az isten szerelmére, Marron! Könyörgök, ne hagyj itt!

– Elvégeztetett, asszony. Elvégeztetett. – Megrántotta a gyeplőt. – Hó, öszvérkéim!

Zsú sikolya élesen vágta ketté az éjszakát. Shed rendületlenül ösztökélte az állatokat a kapu felé. Nem fordult hátra, nem akarta látni. Nem akarta tudni.

– Gyere vissza mielőbb, Marron Shed – szólta utána a

FENYVES: KÉTSÉGEK KÖZT

A Sóhajtó parancsa, hogy jelentkezzem nála, készületlenül ért. Túl korán volt még a szokásos raporthoz, épp csak befejeztem a reggelit. Éreztem, hogy baj van.

Nem is csalódtam.

A Fogadott úgy járkált fel-alá, mint egy ketrecbe zárt vadállat, sugárzott róla a harag és a feszültség. A szabályzatnak megfelelően léptem be, és tökéletes vigyázban álltam meg előtte. Nem akartam ürügyet nyújtani neki, hogy beleköthessen valami alaki apróságba. Bármilyen baj van, nem én tehetek róla.

Percekig nem volt hajlandó észrevenni, csak a felgyülemlett energiáit próbálta levezetni. Azután leült, és gondolataiba merülve bámulta a kezét.

Végül lassan felnézett. Hitetlenkedve láttam, hogy teljesen összeszedte magát. Még egy mosolyt is az arcára erőltetett. Ha olyan gyönyörű lett volna, mint az Úrnő, azzal a mosollyal egy kősziklát is megolvasztott volna. De mivel pontosan annak nézett ki, aki volt – egy forradásos, vén katonának –, a gesztus csak még hátborzongatóbbá tette arca keménységét.

– Mi volt a tegnapi esti leosztás? – kérdezte.

Elképedve kérdeztem vissza.

– Tessék? Márminthogy... a kártya?

– Hol voltatok szolgálatban?

– Ja! – Ez alapvetően Elmo reszortja volt, de jobban ismertem már annál a Sóhajtót, semhogy ezt válaszoljam. Nem túrt semmiféle kifogást, még a jogosakat se. – Hárman dél felé hajóznak Bikacsökkel, azt az Asa nevű fickót keresik. – Aggasztott, miért küldte el oda az embereinket. Valahányszor nem értem egy Fogadott indítékait, elfog a balsejtelem. – Öten lenn vannak Katafalkban, külföldi matrózoknak álcázzák magukat. Még hárman gyanús fickókat figyelnek ugyanott. Ezt Elmótól kéne megkérdezni, de azt hiszem, legalább négyen járják az utcákat, igyekeznek valami használható nyomra bukkanni. Mi többiek itt voltunk az erődben, szolgálaton kívül. Nem! Várjunk csak! Egy ember odalenn volt a herceg titkosrendőrségének főhadiszállásán, ketten pedig a Tiltott Negyedben jártak, az Őrzőket kísérték. Én az éjszaka nagy részét az inkvizitorokkal töltöttem, hátha kiszedek belőlük valami használhatót. Eléggé szét vagyunk szóródva mostanság. Alig várom, hogy a Kapitány ideérjen. Túl sok mindent kellene kézben tartanunk, és nincs rá elegendő ember. A szolgálati beosztás egyszerűen nevetséges. Hatalmasat sóhajtott, felkelt, és újra járkálni kezdett.

– Azt hiszem, ez legalább annyira az én hibám, mint bárki másé. – Hosszasan bámult kifelé az ablakon, majd intett, hogy menjek oda. Mellé léptem.

A fekete kastélyra mutatott.

– Egy paraszthajszálon múlik az egész. Már megpróbálták kaput nyitni a Dominátornak. Szerencsére még nem jött el az ideje, de nagyon sietnek. Talán megsejtették, hogy meg akarjuk állítani őket.

Ez a fenyvesi ügy egyre inkább kezdett hasonlítani egy óriási, csápos tengeri szörnyre, ami valami részeg tengerész meséjéből mászott elő. Akármihez nyúltunk, akármit csináltunk, egyre mélyebbre gabalyodtunk bele. Mivel nem működtünk maradéktalanul együtt a Fogadottakkal, és megpróbáltuk elterelni a figyelmet egy mind szembeötlőbbé váló szálról, mi is tovább nehezítettük a dolgukat, a fekete kastély rejtélyének felgöngyölítését. Ha elég hatékonyan csináljuk, amit elterveztünk, talán éppen azt segítjük elő vele, hogy a Dominátor, sírjából feltámadva, újra a mit sem sejtő világra törjön.

Nem bírtam volna elviselni, hogy ez a szörnyűség az én lelkemet nyomja.

Bár attól tartok, nem sikerült híven visszaadnom a feljegyzéseimben, de most valóban alapvető erkölcsi kérdésekkel kerültünk szembe. Nem szoktunk hozzá az ilyesmihez. A legtöbb zsoldos jól megvan moralizálás nélkül, és úgy éli le az egész életét, hogy sohasem kell ilyen döntéseket hoznia. A zsoldos egyszerűen félredobja az erkölcsöt, vagy magában úgy rendezi át az őt körülvevő világ szerkezetét, hogy azt beilleszthesse a saját értékrendjébe. Így aztán csak az igazán fontos neki, hogy milyen hatékonyan végzi a dolgát, mennyire híven követi a parancsokat, megtalálja-e a helyét abban a kölcsönös függőségi rendszerben, ami a bajtársakhoz való hűségen alapszik. A Seregen kívüli világ megszűnik számára emberinek lenni. Bármit tesz vagy tapasztal, mindaddig nem bír semmi jelentőséggel, amíg a következményei nincsenek közvetlen hatással magára a Seregre.

Most olyan csapdába sodortuk magunkat, mely talán a legkeményebb döntés elé fog állítani minket, amivel a Sereg történelme során valaha is szembesült. Lehetséges, hogy el kell árulnunk a Sereg négyszáz éves hagyományait, valami magasztosabb cél érdekében.

Tudtam, hogy semmiképpen sem engedhetjük meg, hogy a Dominátor újra életre keljen, még ha ez is lenne az egyetlen módja annak, hogy távol tartsuk az Úrnőt Kedvestől és Hollótól.

Ámde... Az Úrnő sem volt sokkal jobb. Mi mégis szolgáltuk őt, és legalábbis a legutóbbi időig hatékonyan és hűségesen irtottuk a lázadókat, akárhol ütötték fel a fejüket. Pedig azt hiszem, mindannyian pontosan tudatában voltunk annak, kicsoda ő. Csak azért volt kevésbé gonosz a Dominátornál, mert nem volt annyira elszánt, türelmesebben és taktikusabban tört a végső célja felé, ami nem volt más, mint a totális világuralom.

Mindez szembesített a másik talánnyal is. Vajon képes volnék-e rá, hogy feláldozzam Kedvest, ha ezzel megakadályozhatom a Dominátor feltámasztását? Mi lenne, ha ezt az árat kellene fizetni érte?

– Úgy látom, nagyon elgondolkodtál – szólalt meg a Sóhajtó.

– Aha. Túl sok szála van ennek a történetnek. Ott vannak egyrészt az Őrzők. Aztán meg a herceg. Mi. Bikacsök, akinek szintén megvannak a maga céljai. – Meséltem neki Bikacsök katafalki származásáról. Látványosan érdektelen információkat osztottam meg vele, hogy tovább bonyolítsam az ügyet, és összezavarjam a gondolatait.

Újra a pokoli kastély felé intett.

– Nem adtam parancsba, hogy tartsátok rajta a szemeteket?

– De igen, asszonyom. Egy ideig meg is tettük. De soha semmi érdemleges nem történt, aztán más feladatok elvégzésére kaptunk utasítást... – Elhallgattam, és megremegtem a hirtelen rám törő, szörnyű gyanútól.

Leolvasta az érzéseimet az arcomról..

– Igen. Múlt éjszaka. És akit most szállítottak oda, még élt.

– Istenem! – mormogtam. – Ki tette? Tudja valaki?

– Mi csak a kastélyban rejlő erők mozdulását éreztük. Megpróbálták megnyitni a kaput. Nem sikerült nekik, de nagyon közel voltak hozzá.

Újrakezdte a járkálást. Magamban végigfutottam a tegnap estére Katafalkba beosztottak névsorát. Hamarosan válaszolniuk kell majd néhány kérdésre.

– Beszéltem az Úrnővel. Nagyon aggódik. Azt parancsolta, hogy minden kiegészítő tevékenységet be kell szüntetni. Meg kell akadályoznunk, hogy akár egyetlen tetem is bejusson a kastélyba. Igen, a Sereg maradéka is hamarosan befut, legkésőbb tíz nap múlva. Sok mindent el kellene intéznünk, hogy előkészítsük a terepet az érkezésükhöz. De ahogy már az előbb rámutattál, sok a tennivaló, és kevesen vagyunk rá. A Kapitányotok majd boldogul, ahogy tud. Most az a legfontosabb, hogy elszigeteljük a kastélyt.

– Miért nem repítetek ide néhány embert?

– Az Úrnő megtiltotta.

Próbáltam döbbszentnek látszani.

– De hát miért? – Volt egy sanda gyanúm, hogy pontosan tudom az okát.

– Mert nem akarja, hogy üdvözlésekre és eligazításokra pocsékoljátok az időt. Most menj, és nézz utána, hogy lehetne tökéletesen elzárni a kastélyt a külvilágtól.

– Igenis, asszonyom!

Leléptem, azon morfondírozva, hogy ez az eligazítás egyszerre sikerült jobban és rosszabbul, mint amire számítottam. Jobban, mert nem kezdett üvöltözni, és rosszabbul, mert értésemre adta, hogy mi, akik már egy ideje itt szolgálunk, magunk is gyanússá váltunk, és hogy attól tartanak, olyan gondolatok ütötték fel a fejüket köztünk, amivel nem lenne célszerű megfertőzni a Sereg többi részét.

Mindez határozottan ijesztő volt.

– Az bizony – helyeselt Elmo, amikor beszámoltam neki a parancsról. Nem kellett neki hosszan magyarázni. – Ez azt jelenti, hogy valahogy kapcsolatba kell lépnünk az öreggel.

– Futár?

– Mi más? Ki tudna feltűnés nélkül lelépni?

– Valaki a Katafalkban járőrözők közül.

Elmo bólintott.

– Majd én elintézem. Te menj előre a kastélyhoz, és nézz szét, hogy tudnánk ennyi emberrel elzárni a várostól.

– Miért nem te mész a kastélyhoz? Szeretném hallani, mi jelentenivalójuk van a fiúknak a tegnapi éjszakáról.

– Ez már nem erről szól, Vészmadár. Átveszem a parancsnokságot. Nem azt mondom, hogy nem végeztél jó munkát, csak nem végezted el a feladatot. Végül is, ez is

az én hibám. Én vagyok a katona.

– Hogy katona vagy-e, vagy sem, az itt nem sokat számít, Elmo. Ez nem harci feladat. Ez kémkedés. És egy kémnek időre van szüksége, hogy beépüljön a helyi társadalom szerkezetébe. Időnk pedig nem volt.

– Az idő most járt le. Nem erről beszéltél az előbb?

– De, azt hiszem, igen – ismertem el. – Rendben van. Szétnézek a kastély körül. De derítsd ki, mi a franc történt odalenn az éjjel. Különösen a Vaslilium fogadó környéke érdekel. Folyton felbukkan a neve, akárcsak annak az Asának.

Miközben beszélgettünk, Elmo átöltözött. Most úgy festett, mint egy lecsúszott matróz, aki már túl öreg a tengerre, de még elég fiatal ahhoz, hogy elvégezzon némi piszkos munkát. Katafalkban senkinek sem fog feltűnni ebben a maskarában, és ezt meg is mondtam neki.

* * *

Közelebbről a fekete kastély egyszerre volt lenyűgöző és hátborzongató. Felültem a lovamra, és többször körbejártam az építményt. Egyszer még egy vidám integetést is megeresztettem, amikor valami mozgásra lettem figyelmes az üvegesen csillogó pártázat felett.

A kastély mögött barátságtalan terep volt, meredek, sziklás, benőtte a göcsörtös, tövises növényzet, ami valami furcsa, gyomorforgató szagot árasztott. Senki sem közelíthette meg az erődöt ebből az irányból, ha egy holttestet cipel. A keleti és nyugati perem simább volt ugyan, de nem látszott valószínűnek, hogy bárki innen próbáljon meg bejutni a várba. Az olyasfajta emberek, akik

hullák eladásával akartak pénzhez jutni, általában mindig a könnyebb utakat keresték. Ez pedig azt jelentette, hogy azt az ösvényt használták, ami felfelé tartott a folyótól, elhaladt néhány elszórt kereskedőház között, és egyenesen ide, a kastély kapujához vezetett. Viszonylag sűrűn használhatták ezt az utat, mivel a keréknyomok mélyen felszabdalták a folyóparttól egészen a kapuig.

Az jelentette a legnagyobb gondot, hogy sehol nem lehetett elhelyezni egy osztagot anélkül, hogy azonnal ki ne szúrnák a kastély magas falairól. Már alkonyodott, mire sikerült kidolgoznom egy épkezési tervet.

Találtam egy elhagyatott házat a völgy lábánál, kicsit feljebb a folyó mentén. Itt el lehetett rejteni az egész csapatot, míg néhány őrsem lejjebb, a sűrűbben lakott városrészben járőrözik. Így bármi gyanúsat észlelnek odalent, azonnal értesíteni tudják az osztagunkat. Leshelyünkről gyorsan szétszóródhatunk az úton és a környékén, majd feltartóztathatjuk a feltételezett hullacsempészeket. Ha valóban szekérral járnak, az elég lassú ahhoz, hogy gond nélkül körülvegyük őket.

Hát igen, a jó öreg Vészmadár még mindig zseniális stratégia. Éjfélre az összes emberünk a helyén volt, a csapdát felállítottuk. Reggelre pedig túl voltunk két hatalmas lebölgésen. A lehető legrésztelenebb módon kellett rájönnöm, hogy a gondosan elhelyezett őrsemek mellett bizony ártatlan polgárok is elhaladhatnak.

Az éjszakát nagyrészt a rekvirált házban töltöttük, hol idegesen üldögéltünk, hol hülyét csináltunk magunkból, hol pedig szundítottunk pár percet. De leginkább azon

gondolkodtunk, vajon mi történik Katafalkban és a völgy túloldalán, a Zordonban.

Imádkoztam, hogy Elmo képes legyen kézben tartani az összes szálát.

28

FENYVES: LIZA

Shed egész nap ki sem mozdult a szobájából, a plafont bámulta, és gyűlölte magát. Olyan mélyre süllyedt, ahová ember csak süllyedhetett. Nem volt már olyan undorító gaztett, amit ne követett volna el, nem maradt már egyetlen tiszta folt sem a becsületén, amit befeketíthetett volna. Ha eljő a Távozás Napja, egymillió tallér sem volna elég, hogy kifizesse a Révészt. A neve véres betűkkel íródott be a Kárhozott Lelkek Könyvébe, a történelem legszörnyűbb gonosztevői mellé.

– Shed! – szólt be a csukott ajtón keresztül Liza másnap, épp amikor már kezdett belenyugodni, hogy ezt a napot is a mennyezet tanulmányozásának és az önsajnálatnak fogja szentelni. – Hé, Shed!

– Mi van?

– Bo és Lana van itt.

A házaspár és a gyerekek szolgáltak az anyja mellett.

– Mit akarnak?

– Gondolom, hogy fizess ki a járandóságukat.

– Ja! – Nagy nehezen feltápászkodott. Liza a lépcső tetején állította meg.

– Igazam volt Zsúval kapcsolatban, ugye?

– Igen.

– Sajnálom. Egy szót sem szoltam volna, ha megengedhattük volna magunknak ezt a költekezést.

– Mi? Hogy érted azt, hogy „megengedhattuk”? Ó, ott egye meg a fene. Nem érdekel. Többet hallani sem akarok az egésztől.

– Ahogy gondolod. Csak az ígéretedről ne feledkezz meg!

– Miféle ígéretről?

– Hogy én vezethetem a Liliomot.

– Ja! Tőlem... – Most egyszerűen nem tudott ezzel foglalkozni. Elszámolt a személyzettel, átnézte a havi könyvelésüket. Jól választott amikor alkalmazta őket. Meg sem próbálták átverni. Megfordult a fejében, hogy adhatna nekik valami kis jutalmat.

Visszatért az emeletre a pénzért. Liza meghökkenve figyelte, amint felmegy. Shed rájött, hogy hibázott, de már későn. A lány most nyilván azon töri a fejét, hogy honnan van pénze ma, amikor tegnap még egy vasa sem volt. Megkereste piszkos, gyűrött ruháit, és az ágyra ürítette a zsebeit. Aztán egy percig meg sem tudott szólalni.

– Rosseb! Hogy az a reszketős rosseb!... – motyogta maga elé. – Mi a faszt kezdjek én három aranydénárral?

Volt ott ezüst is, meg egy marék rézgaras, de... Ezt a kibaszást! Előtte feküdt egy vagyon, aminek az égvilágon semmi hasznát nem láthatta. Fenyvesben törvény tiltotta, hogy közrendűek tulajdonában vert arany legyen. Még a városba érkező idegeneket is kötelezték, hogy váltsák be a náluk lévő aranyat helyi ezüstveretekre (a külföldi ezüstpénzt persze szívesen látták). Az viszont szerencse

volt a szerencsétlenségben, hogy a kastélyban kapott arany régi verésűnek tűnt, és a súlya is jóféle érmére vallott.

De hogy szabadulhatna meg tőle? Talán adja el valamelyik délre tartó hajó kapitányának? Végül is ez volt a bevett szokás. Egyelőre elrejtette a szobája legtitkosabb zugába, és mellé tette az amulettet is. A tegnapi fizetséggel ő lett a város leggazdagabb koldusa. Magához vette a többi pénzt, huszonnyolc ezüstöt meg némi rezet, jópár tallér értékben. Ez elég lesz, hogy gondoskodjon az anyjáról és Salról. Viszont jóval kevesebb annál, mint amennyivel megszabadulhatna Gilbert szorításából.

– Már megint nyakig ülök a szarban – sóhajtott.

Hirtelen eszébe jutottak Zsú ékszerei, és gonosz vigyor ült ki az arcára. Az orra alatt motyogott.

– Megteszem. Isten a tanúm, megteszem. – Besöpörte az összes pénzt, és visszament az ivóba. Átadta a szolgálok járandóságát, majd Lizához fordult:

– Egy időre el kell mennem.

Először is ellenőrizte, hogy Val családjánál minden rendben van-e, azután az uzsorás irodája felé indult. Senkit sem látott a környéken. Gilbert ebben a tekintetben egyáltalán nem hasonlított Kragra, hiányzott belőle a beteges üldözési mánia, nem vágyott rá, hogy állandóan fegyveres brigantik vegyék körül. Persze neki is megvoltak a saját fogdmegjei, de most egyik se lődörgött a közelben. Pedig valaki volt az uzsorásnál, a függönyön átszüremlő fény legalábbis erről árulkodott. Shed törte egy ideig a fejét, majd elmosolyodott, és lóhalálában vágatott vissza a Liliomba.

Egyenesen a leghátsó asztalhoz ment, ahhoz, amelyiknél

Holló szeretett üldögelni az árnyékba húzódva. Most két külvilági matróz ült a helyén. Abból az igazi kemény fajtából. Már egy ideje majdnem mindennap itt lógtak, azt mondták, hogy lekéstek a hajójukat néhány társukkal együtt, akik szintén sűrűn jártak ide. Várták, hátha akad egy másik, amelyik felveszi őket. A fogadós nem emlékezett, hogy említették volna, honnan jöttek.

– Hé, fiúk, mit szólnátok egy kis könnyű pénzhez? – szegezte nekik a kérdést.

– Az mindig jól jön – vágta rá egyikük.

– Mit kéne csinálni érte? – akarta tudni a másik.

– Akadt egy kis gondom. Elintézendő ügyem van valakivel, akinek hajlamos eljárni a keze.

– Azt akarod, hogy fedezzünk?

Shed bólintott.

Az első matróz összeszűkülte szemmel méregette.

– Ki lenne az?

– Gilbertnek hívják. Uzsorás. Hallottatok róla?

– Ja.

– Épp most mentem el az irodája előtt. Úgy tűnt, éppen egyedül van.

A matrózok váltottak pár néma pillantást egymás között. Végül a magasabbik szólalt meg.

– Tudod mit? Várj egy kicsit, idehozom egy haveromat.

– Nem tudok megfizetni egy egész hadsereget.

– Hé! Nem gond, öregem. Annyit perkálsz, amennyit kettőnknek szántál. A cimborám ingyen jön. Csak tudod, jobban érzem magam, ha ő is ott van.

– Annyira kemény a srác?

Mindketten elvigorodtak. Az egyik rákacsintott a másikra.

– Ja. El se hinnéd, mennyire.

– Akkor hozzátok.

A magasabb matróz elment előkeríteni a harmadikat. Míg odavolt, Shed a piszkos anyagiakról tárgyalt a másikkal. Liza mindvégig árgus szemekkel figyelte őket a terem túloldaláról. Kezdi aggasztóan mélyen beleásni magát az ügyeimbe, gondolta Shed.

A harmadik fickónak idétlen békapofája volt, a magassága alig ütötte meg az öt lábat. A fogadós elbiggyesztette az ajkát, amikor meglátta, de a magasabbik matróz figyelmeztetően mordult rá.

– Vigyázz vele. Mondtam, hogy kemény az ürge.

– Tényleg? Na jól van. Induljunk! – A három tengerész társaságában az egekig szökött az önbizalma, bár nem volt róla meggyőződve, hogy bármit is tudnának tenni, ha Gilbert valami aljassággal próbálkozik.

* * *

Amikor Shed megérkezett, három nagydarab nehézfiú álldogált az előszobában.

– Gilberttel akarok beszélni! – vetette oda nekik.

– És mi van, ha ő nem akar beszélni veled? – düllesztette ki a mellét az egyik. Ez csak a szokásos keménykedéshez tartozott, ám Shednek fogalma sem volt, hogyan kellene reagálnia rá. Egyik kísérője húzta ki a csávából.

– Szerintem nincs sok választása. Hacsak az a rengeteg háj rajtad nem mind jól álcázott izom. – Azzal valahonnan előkapott egy kést, és nekilátott a körmét piszkálgatni vele. A gesztus annyira emlékeztetett Hollóra, hogy Shed

meghökken.

– Odabent van az irodájában – vett vissza a hangnemből a kövér fickó, miután tekintete összeillant a társáéval. Nem kellett különösebb ész ahhoz, hogy a fogadós kitalálja, egyikük az első adandó alkalommal segítségért fog rohanni.

Shed az ajtó felé indult.

– Én kint maradok – jelentette be a békaképző magabiztosan.

A fogadós benyomult az irodába. Gilbert asztalán egy kibontott pénzeszacskó feküdt, tele ezüsttallérokkal. Az uzsorás éppen azzal foglalatoskodott egy patikamérleg segítségével, hogy kiválogassa közülük a megreszelt vagy körülnyírt darabokat. Dühösen nézett a jövevényekre.

– Mit jelentsen ez?

– Néhány barátom úgy döntött, beugrik velem megnézni, hogy megy a bolt mostanában.

– Nagyon nem tetszik ez az eljárás. Még a végén az is megfordul a fejemben, hogy esetleg nem bízol bennem. Ez rossz hatással lenne az üzleti kapcsolatunkra.

Shed vállat vont.

– Csúnya dolgokat mesélnek az emberek, Gilbert. Azt mondják, Zsú neked dolgozik. Állítólag ki akar forgatni a vagyonomból, hogy rátehesd a kezed a Liliomra.

– Szóval Zsú? Ha már itt tartunk, hol van?

– Ezek szerint tényleg ismeritek egymást. – Shed tökéletesen játszott a mélységesen csalódott férfi szerepét. – Hogy rohadnál meg! Szóval ezért szakított velem... Miattad, te személtáda! Azt mondta, látni sem akar

többé. Az a gorilla a kapuban folyton azzal jön, hogy nincs ott. Ezt is te intézted el, ugye? Tudod, azt hiszem, kezdelek nagyon utálni.

Gilbert összevont szemöldöke alól gonoszul villanó pillantásokat lövellt hivatlan vendégeire. Egy ideig úgy tűnt, az esélyeit latolgatja. Aztán belépett a békapofájú is, nekidőlt az ajtókeretnek, arca pimasz vigyorba gyűrődött.

– Csak csevegni jöttél, vagy van valami mondanivalód is? – kérdezte végül az uzsorás. – Ha üzletről akarsz tárgyalni, térj rá. De ezeket a nyomoroncokat tüntesd el az irodámból. Rossz fényt vetnek a környékre.

Shed hanyagul előhúzott egy bőrszényt.

– Te vagy a környék szégyene, Gilbert. Mindenkitől azt hallom, hogy soha többé nem kötnek veled üzletet. Azt mondják, nem tisztességes dolog, hogy megpróbálsz elvenni, ami nem a tiéd.

– Fogd be a szád, és pengesd ki a pénzt, Shed! Ha meg csak siránkozni tudsz, takarodj innen!

– Kicsit nagy a pofád, ahhoz képest, hogy négyszeres túlerőben vagyunk, nem? – vetette közbe az egyik matróz. A haverja néhány szót szőtt valami ismeretlen nyelven. Az uzsorás úgy méregette őket, mintha az emlékezetébe akarná vésni az arcukat. Az alacsony figura szélesen elvigyorodott, és felemelt mutatóujjával megfenyegette. Gilbert úgy döntött, ez nem az ő pillanata.

Shed nekilátott leszámolni a pénzt. Az uzsorás szeme egyre jobban kidülledt, ahogy a halom nőtt.

– Mondtam, hogy jó ajánlatot kaptam – magyarázta a fogadós, majd a kupac tetejére dobta Zsú ékszereit.

Az egyik matróz felvett egy karperecet, hogy közelebből is megvizsgálja.

– Mégis, mennyivel lógsz ennek a féregnek?

Gilbert mondott egy összeget, jóval nagyobb, mint amennyivel Shed valójában tartozott.

– Ez sokkal többet ér – figyelmeztette a férfi.

– Nem érdekel. Azt akarom, hogy egyszer és mindenkorra szálljon le a fogadómról ez a vérszívó.

Gilbert sápadtan meredt az ékszerekre, megnyalta kiszáradt ajkait, és felemelt egy gyűrűt. A keze láthatóan remegett.

A fogadós minden félelme ellenére elégtételt érzett. Ezentúl az uzsorás kétszer is meggondolja, hogy kekeckedjen-e Marron Sheddel. Vagy úgy dönt, hogy átvágja a torkát. Gilbert bizonyos dolgokban félelmetesen emlékeztetett Kragra.

– Ezzel kiegyenlítettem a tartozásomat, Gilbert, még ha magasabb kamatokat is számítász fel. Most pedig kérem vissza a jelzalogpapírokat.

Az uzsorás zsibbadó aggyal tápászkodott fel, és leemelt egy dobozt egy közeli polcról. A szemét egy pillanatra sem vette la a gyűrűről.

A fogadós apró fecnikre tépte a papírt, majd újra Gilberthez fordult.

– Nem is tudom... Úgy érzem, mégis tartozom neked még valamivel. De ne aggódj, biztos lehetsz benne, hogy kamatostul visszafizetek mindent, amit tőled kaptam.

Gilbert szeme dühösen megvillant, de így sem tudta elrejtetni a felcsillanó félelmet. Shed büszke volt magára.

Még soha senki nem félt tőle, kivéve talán Asát, de ő nem számított.

Hogy még emlékezetesebbé tegye a kivonulását, úgy döntött, utoljára még megfigtoztatja a bátorságát.

– Köszönök mindent, Gilbert. Hamarosan újra találkozunk. Ahogy végigvonultak az előszobán, döbbenet láta, hogy az uzsorás pribékjei hangosan horkolnak. A békaképű elvgyorodott. Odakint Shed leperkálta a kialkudott összeget a kísézőinek.

– Szerencsére nem csinált akkora felhajtást, mint amire számítottam.

– Mert veled voltunk – jelentette be az apró figura. – Menjünk vissza a fogadódba, és igyunk egy sört.

– Nekem úgy tűnt, mintha valami teljesen kiütötte volna – jegyezte meg az egyik matróz.

– Hogy a rossebbe sikerült így eladósodnod? – tudakolta a békaképű.

– Egy szoknya miatt. Azt hittem, ő életem párja. Már az esküvőt fontolgattam. Őt csak a pénzem érdekelte. Végül felnyitották a szemem.

A matrózok rosszállóan csóválták a fejüket.

– Nők! – köpött ki az egyikük. – Mindig rajtuk kell tartanod a szemed, öregem. Különben elszedik mindenedet.

– Már megtanultam a leckét. Hé! Az italt én állom. Van néhány butélia borom raktáron. Egy különleges vendégemnek tartottam fönn. Ő elment, a pia meg itt maradt a nyakamon.

– Annyira rossz?

– Nem. Annyira jó. Senkinek sincs rá pénze.

Shed az egész estét a bor pusztításával töltötte, még azután is, hogy a matrózok elszéledtek. Azt mondták, máshol is van dolguk. Széles mosoly ömlött szét az arcán, valahányszor eszébe jutott Gilbert arckifejezése, amikor meglátta a gyűrűt. De azért volt benne némi aggodalom is.

– Vigyáznom kell vele – figyelmeztette magát. – Legalább olyan aljas, mint Krag.

Miután megkönnyebbülése a kölcsönvett magabiztossággal együtt elpárolgott, egyre inkább hatalmába kerítette a rettegés. Tudtam hogy egyedül kell majd szembenéznie Gilbert bosszújával, és ahogy lepergett róla a bátorság vékony kérgé, amivel Holló és a testőrök jelenléte vértette fel, mind több bukkant elő a régi Marron Shedből.

– Fel kellett volna vinnem a hegyre azt a stricit – morogta a kupájába. – A fenébe! Kezdek olyan lenni, mint Holló. Sőt, rosszabb! Holló sohasem vitt oda senkit élve. Kíváncsi lennék, mit csinál most az az örült a puccos hajójával meg a csini kis kurvájával.

Addig folytatta, amíg teljesen hatalmába nem kerítette az ital meg az önsajnálát.

Az utolsó vendége felment a priccséhez, az utolsó részeg pedig hazafelé indult. Shed csak ült ott, kezében egy kupa bort dédelgetett, Lizát bámulta, és azon gondolkodott, miért keríti hatalmába a düh, ha ránéz. Az alakja gusztusos, gondolta. De biztosan nem menne el vele. Túl jónak tartotta magát ahhoz, hogy lefeküdjön a fogadóssal. Ráadásul ez az erőszakosság, ami mostanában kibukott belőle...

Liza őt figyelte takarítás közben. Jól csinálja a kis ribanc. Még Kedvesnél is jobban, aki keményen dolgozott ugyan, de hiányzott belőle Liza hatékonysága. Talán tényleg megérdemli, hogy rábízsa a boltot. Ő maga úgysem volt túl eredményes mostanában.

Amikor legközelebb felnézett, a lány ott ült vele szemben. Farkasszemet néztek. Liza állta a tekintetét. Kemény csaj! Nem köntörfalazik, nem ijed meg. Volt alkalma megedződni Katafalk utcáin. Egy nap még a fejére nő!

– Mi a baj, Shed?

– Semmi.

– Azt hallottam, kifizetted a tartozásodat Gilbertnek. A jelzalogot, amit a Liliomra vettél fel. Hogy tehetted kockára a fogadót? Már nemzedékek óta a családodé.

– Ugyan, hagyd már ezt az érzelgős maszlagot! Te sem hiszed el!

– Honnan szedted a pénzt?

– Szerintem nem kéne mindenbe beleütni az orrod. Még betörik! – Játszotta a mogorva keményfiút, de ő maga sem gondolta komolyan, amit mondott.

– Furán viselkedsz az utóbbi időben.

– Szerelmes voltam.

– Az nem volt szerelem. Különben meg mi történt Zsúval? Állítólag eltűnt. Gilbert azt terjeszti, te intézted el.

– Mit csináltam vele? Épp ma voltam a házánál.

– Találkoztatok?

– Nem. Az őr a kapuban azt mondta, nincs otthon. Vagyis nem akart találkozni velem. Biztosan valaki más volt nála.

– Vagy tényleg nem volt otthon.

Shed ingerülten megvonta a vállát.

– Megmondtam, hogy többé nem akarok hallani róla. Világos?

– Persze. Mondd meg, honnan szerezted a pénz!

Shed elképedve nézett rá.

– Miért akarod tudni? – kérdezte végül.

– Mert ha több is van ott, akkor én is akarok belőle. Nem óhajtom Katafalkban leélni az életemet. Bármit megtennék, hogy megszabaduljak innen.

A fogadós sokatmondó pillantást eresztett meg az emelet felé. Liza félreértette.

– Ez a munka csak arra kell, hogy megéljek, amíg nem találok valami mást.

– Milliók mondták már ugyanezt. Aztán halálra fagytak valamelyik sikátorban.

– Nem mindenki. És én végig akarom csinálni. Honnan van a pénz, Shed? – A lány felkelt, és hozott egy palackkal a jobbik borból. Valószínűleg az utolsót, szaladt át Shed agyán a gondolat.

A fogadós mesélt a csendestársról.

– Ez baromság. Elég régóta vagyok már itt, hogy tudjam.

– Pedig jobb lesz, ha elhiszed, kislány – kuncogott Shed. – És ha tovább erőszakoskods, az is lehet, hogy bemutatlak neki. Nem kedvelnéd, arra mérget vehetsz. – Felrémlt előtte az ösztövé teremtény, amint arra kéri, hogy minél hamarabb látogassa meg újra.

– Mi történt Zsúval?

Shed megpróbált feltápászkodni, de a lábai cserben hagyták. Visszahanyatlott a székbe.

– Részeg vagyok – szögezte le. – Részesebb, mint hittem. Kezdek kijönni a formámból. – Liza némán bólintott. – Szerettem őt. Tényleg szerettem. Nem kellett volna ezt csinálnia. Úgy bántam volna vele, mint egy királynővel. A pokolba is elmentem volna érte. Majdnem sikerült is. – Felvihogott. – Bementem vele a... hoppá!

– Értem is megtennéd, Shed?

– Mit?

– Régóta akarsz már megkapni. Én mennyit érnék neked? A fogadós elvigyorodott.

– Nem tudom. Amíg nem próbáltalak ki, nehéz is lenne megmondani.

– Nincs semmid, ami nekem kellene, öregember.

– De tudom, honnan lehet szerezni.

– És honnan?

Shed csak vigyorgott kéjesen, a szája sarkán nyál csordult ki.

– Rendben van, feladom – jelentette be Liza. – Te nyertél. Gyere, fölsegítelek a lépcsőn, mielőtt hazamegyek.

Ez nehezebb feladatnak bizonyult, mint bármelyikük hitte volna. A fogadós egy pohárnyira volt az ájulástól. Amikor a szobájába értek, úgy, ahogy volt végignyúlt az ágyon.

– Kösz – motyogta. – Most mit csinálsz?

– Nem alhatsz ruhában. Le kell vetköznöd.

– Asszem igazad van – helyeselt Shed, de a kisujját sem mozdította, hogy segítsen. – És most mit csinálsz? Tudod mi történik, ha ott fogdosol?

– Tudom. Ezt akartad, vagy nem? – A következő pillanatban már ott volt mellette az ágyban, meztelen teste

Shedhez simult, ám a fogadás túl részeg volt, hogy bármilyen módon kihasználja az alkalmat. Csak magához ölelte, és elérzékenyülve kiöntötte neki a szívét. A lány pedig figyelmesen hallgatta.

29

FENYVES: EGYENLÍTÉS

Shed olyan hirtelen ült fel, hogy a feje azonnal hasogatni kezdett. Úgy érezte, egy egész katonazenekar masírozik a fejében. Az ágy szélére hemperedett, és kidobta a taccsot. Nem hitte volna, hogy egy pillanattal később még ennél is rosszabbul fogja érezni magát. A félelem jeges ujjakkal markolt a gyomrába.

– Elmondtam neki. Elmondtam neki az egész kurva históriát. – Megpróbált felpattanni. Le kell lépnie Fenyvesből, mielőtt az inkvizítorok érte jönnek. Hiszen volt aranya. Egy külvilági kapitány biztosan hajlandó felvenni a hajójára, és eljuttatni délre. Talán még Hollót és Asát is utolérheti. Visszarogyott a fekhelyére. Ahhoz sem volt ereje, hogy megmozduljon. – Meg fogok halni – motyogta. – Ha létezik pokol, az ilyesmi lehet.

De tényleg beszélt a lánynak? Úgy emlékezett, hogy igen. És ráadásul a nagy semmiért. Semmit sem kapott cserébe.

– Shed, te született vesztés vagy – dünnyögte. – Hát sohasem tanulsz?

Újra megpróbált felkelni, ezúttal óvatosabban. Átkutatta a rejtekhelyét. Az arany megvolt. Talán mégsem mondott el

neki mindent. Eszébe jutott az amulett. Akár Liza is végigmehetne azon az úton, amin Zsú. Már ha nem beszélt senkinek az ügyről. De a lány biztos számít erre, nem lenne könnyű váratlanul meglepni. Föltéve, ha egyáltalán megtalálja.

– A fejem! Istenem, gondolkodni sem tudok! – Csörömpölés verte fel az ivót. – Az az átkozott kurva! – fakadt ki. – Nyitva hagyta az ajtót. Ki fognak fosztani. – Könnyek gördültek le az arcán. Micsoda vég! Az is lehet, hogy Bikacsök forgatja fel a fogadót a csicskásaival.

Nem tehet mást, szembe kell néznie a végzettel. Káromkodva, szédelegve kapkodta magára a ruháit, és elindult a földszintre vezető hosszú úton.

– Jó reggelt, Shed! – köszöntötte Liza vidáman. – Mit ennél reggelire?

Kimeredt szemmel bámult egy darabig, azután nyelt egy nagyot, odabotorkált egy asztalhoz, és lerogyott az egyik székre. Két kézzel támasztotta a fejét, és igyekezett nem venni tudomást róla, milyen pillantást vet rá tegnap esti kísérlőinek egyike.

– Csak nem egy kis macskakaj? – érdeklődött Liza.

– De. – A saját hangja is dübörgő visszhangot vert a fejében.

– Keverek valamit, amire még apám tanított. Lumpolási ügyekben nincs nála jobb szakértő. De hiszen ismered.

Shed óvatosan bólintott, de hamar rájött, hogy még ez is kinszenvedéssel jár. Liza apja volt az egyik ok, amiért felvette a lányt. Az öreg mellett minden segítségre szüksége volt. Egy újabb jótékonykodása, ami visszafelé

sült el.

A lány kihozott valamit, ami olyan penetráns bűzt árasztott, hogy a legedzettebb varázsló is viszolyogva fordult volna el tőle.

– Gyorsan gurítsd le! Úgy könnyebben lemegy.

– El tudom képzelni. – Lenyelte a gyomorforgató kotyvalékot, szíve mélyén abban reménykedve, hogy talán mérég. Miután levegőhöz jutott, halkán megszólalt. – Mikor jönnek értem? Mennyi időm van még?

– Kik?

– Az inkvizítorok. A rendbiztosok. Akiknek szóltál.

– Miért jönnének ide?

A fogadós lassan, fájdalmasan emelte fel a fejét, hogy a lányra nézzen.

– Megmondtam – súgta a fülébe Liza. – Megmondtam, hogy bármire hajlandó vagyok, csak kerüljek ki Katafalkból. Ez az a lehetőség, amire vártam. Mostantól társak vagyunk, Shed. Fifti-fifti.

Shed a tenyerébe temette az arcát, és felnyögött. Ennek már soha nem lesz vége. Addig biztosan nem, míg teljesen el nem emészti. Magában elátkozta Hollót és az egész családját.

* * *

Az ivó kiürült, az ajtót bezárták.

– Először is el kell intéznünk Gilbertet – jelentette ki Liza.

Shed lehajtotta a fejét, és nem volt hajlandó felemelni.

– Őrütség volt olyan ékszereket adni neki, amiket felismer. Ki fog csinálni, ha mi nem csináljuk ki hamarabb.

Shed még mélyebbre horgasztotta a fejét. Miért én? –

vinnyogott magában. Mivel érdemeltem ezt ki?

– Mellesleg eszedbe ne jusson, hogy úgy próbálj megszabadulni tőlem, mint Zsútól meg a zsarolótól. Apámnál van egy levél, amit azonnal elvisz Bikacsöknek, ha velem valami történik.

– Jól forog az eszed, de nem is árt, ha életben akarsz maradni. Hamarosan itt a tél.

– Igen. De mi nem Holló módszerét követjük majd. Túl kockázatos, és túl macerás. Még többet fogunk jótékonykodni, mint eddig. Ezentúl az összes csavargót beengedjük éjszakára. Egy-kettő eltűnik, hát annyi baj legyen.

– De hát ez gyilkosság!

– Ki foglalkozik vele? Senki. Talán még nekik is jobb lesz így. Fogd fel könyörületeségnek!

– Hogy lehet valaki ennyire szívtelen?

– Akinek jó szíve van, az semmire sem megy Katafalkban, Shed. Építünk egy helyiséget odakint az udvarban, ahol jól ellesznek a hidegben, amíg össze nem jön egy szekérre való. Aztán, mondjuk hetente egyszer, felvisszük a szállítmányt.

– De...

– Semmi de. Jövő tavasszal már nem akarok itt lenni.

– Én ezt nem csinálom.

– Dehogynem. Vagy hamarosan szembe találod magad Bikacsökkel. Nincs választásod. Társak vagyunk, és kész.

– Édes istenem, szabadíts meg a gonosztól!

– Te talán kevésbé vagy gonosz, mint én? Megöltél öt embert.

– Négyet – tiltakozott Shed erőltlenül.

– Miért? Azt hiszed, hogy Zsú még életben van? Különben meg fölösleges a hajszállhasogatás. Akárhonnan nézzük is, gyilkos vagy. Ráadásul a legrosszabb fajtából: egy hülye gyilkos. Annyira hülye, hogy egy vasad sem maradt, annyira hülye, hogy belemész mindenféle Zsúk és Gilbertek kisdéd játékaiba. Fogd már föl, Shed, csak egyszer végezhetnek ki.

Hogy vitatkozzon az ember egy szociopatával? Liza filozófiájának középpontjában Liza állt. Az összes többi ember csak azért létezett, hogy ő kihasználhassa őket.

– Van még pár név, akit számításba kell majd vennünk, miután Gilberttel végeztünk. Krag embere, akinek sikerült lelépnie. Már biztos szöveget ütött a fejébe, hová tűntek a holttestek aznap este. A jelek szerint eddig hallgatott, különben már egész Katafalk erről beszélne. De mi a biztosíték, hogy ezután sem fog beszélni? És ott az a fickó, akit az uzsorás megölésére béreltél fel.

Úgy beszélt, mint egy hadjáratot tervezgető tábornok. Csakhogy ez már kezdett inkább mészárlásra hasonlítani. Hogy lehet valaki ennyire...?

– Nem akarom, hogy még több vér tapadjon a kezemhez, Liza.

– Azt hiszed, van más választásod?

Azt el kellett ismernie, hogy Gilbert halála nélkül nehezen képzelhető el az ő túlélése. És azt is tudta, hogy ha ezzel végzett, újra ölnie kell. Még mielőtt a lány végleg tönkretesz. Még Liza sem lehet örökké résen...

De mi lesz a levéllel? A francba! Talán először az apját

kellene eltennie láb alól... A csapda bezárult, nem látszott semmilyen kiút.

– Ez az egyetlen lehetőségem, hogy kitörjek innen – folytatta a lány. – Nem fogom elszalasztani, és jobb, ha ezt tudomásul veszed.

Shed fásultan megvonta a vállát, előrehajolt, és a kandallóban lobogó tűzbe meredt. A legfontosabb most az volt, hogy megpróbálja túlélni ezt az egészet. Gilbertnek mennie kell. Ez elkerülhetetlennek látszott.

És mi lesz a fekete kastéllyal? Vajon mesélt Lizának az amuletről? Nem tudott visszaemlékezni. Akárhogy is, a lány fejébe kell vernie, hogy szükség van valamilyen titkos kulcsra, különben még képes lesz őt eladni a kastélyban. Hiszen ha végrehajtják a tervüket, Shed veszélyforrássá válik a számára. Igen! Ez biztos! Liza meg akar majd szabadulni tőle, amint kapcsolatba lépett a kastély szörnyeivel. Nem maradhat életben!

A fenébe! Holló jól döntött, a lehető legjobban. Megtalálta az egyetlen kiutat ebből a helyzetből. És ez a út kifelé vezetett Fenyvesből.

– Követnem kell – mormogta Shed. – Nincs más választásom.

– Mit mondasz?

– Semmit. Csak magamban beszéltem. Győztél, Liza. Találjuk ki, hogyan szabadulhatunk meg Gilberttől.

– Nagyon jó. Maradj józan, és holnap reggel kelj korábban. Ki kell nyitnod a Liliomot, míg én utánanézek valaminek.

– Rendben.

– Egyébként is itt az ideje, hogy te is elkezdj dolgozni a

változatosság kedvéért.

– Talán igazad van.

Liza gyanakodva méregette.

– Jó éjszakát, Shed.

* * *

– Minden készen áll – jelentette be a lány, amikor másnap délelőtt visszatért. – Ma este találkozom vele a lakásomon. Kettesben. Te hozd a szekeret, én meg elintézem, hogy apám eltűnjön otthonról.

– Úgy hallottam, mostanában Gilbert sehová sem megy testőrök nélkül.

– Hát ma este fog. Tíz tallért fizet, hogy segítsék a kezére játszani a Liliomot. Elhittem vele, hogy mást is kap majd tőlem a pénzéért.

Shed gyomra összefacsarodott.

– Mi lesz, ha nem bírunk vele?

– Ő egyedül lesz, mi meg ketten. Úristen, Shed! Hogy a fenébe tudott egy ilyen szar alak eddig eljutni?!

Úgy, hogy mindig azt tette, amitől kevésbé félt. De ezt nem kötötte a lány orrára. Semmi értelme nem lett volna még több gyenge pontját feltárnia Liza előtt.

– Te semmitől sem félsz?

– Dehogynem. A szegénységtől. Az öregségtől és a szegénységtől. A frász jön rám, valahányszor látom, hogy az Őrzők kicipelnek egy szerencsétlen vén csontot a sikátorból.

– Hát igen. Meg tudom érteni. – Shed halványan elmosolyodott. Kezdetnek megteszi.

* * *

A fogadós megállította a szekeret, és belesett a leghátsó földszinti lakás ablakán. Nem égett odabent gyertya. Liza tehát még nem ért haza. Megnógatta az öszvéreket, és továbbhajtott. Gilbert emberei biztos a közelben ólálkodnak. Az uzsorás sem hülye.

Shed egy darabig a sikátorban parádézott, részegnek tette magát. Egy kis idő múlva fény gyúlt az ablakban. A szíve meglódult, miközben halkán a hátsó ajtóhoz osont.

Nem volt bezárva, ahogy megbeszélték. Lehet, hogy Gilbert mégis hülye? Shed óvatosan belopakodott, a gyomrát görcsbe szorította a rettegés, a keze remegett, torkát feltörni kívánczó sikoly fojtogatta.

Ez nem az a Marron Shed volt, aki Kraggal meg az embereivel harcolt a tetőn. Az a Shed az életéért küzdött, mint egy csapdába esett kis állat. Akkor nem volt ideje pánikba esni. Most igen. Kétsége sem volt afelől, hogy valamit istentelenül el fog szúrni.

A lakást két apró szobára osztották. Az első, közvetlenül a bejárat mögött üresen és sötéten állt. Shed lopva óvakodott keresztül rajta, lépésről lépésre, míg el nem érte a szakadozott függönyt. Az ajtónyíláson át egy férfi dörmögő hangja hallatszott. A fogadós belesett.

Gilbert már levette a ruháit, és most egyik térdével a roskadozó priccsre nehezedett. Liza már feküdt, a takarót a nyakáig húzta, és úgy tett, mintha vonakodna. Az uzsorás göcsörtös, ráncos, öreg teste bizarr kontrasztban állt a lány fiatalságával.

Gilbert dühös volt.

A fogadós némán szitkozódott. Nagyra értékelte volna, ha

Liza nem fecsérli kisdéd játékokra az időt. Soha nem tért egyszerűen a tárgyra, mindig bele kellett tennie a dologba valami csavart. Az utolsó pillanatban is képes volt kitalálni valamit, csak hogy ördögi praktikáit egy kicsit tovább csúrje-csavarja.

Shed minél előbb túl akart lenni az egészen.

Liza végül eljátszotta, hogy beadja a derekát, és engedte, hogy az uzsorás bemásson mellé.

A terv az volt, hogy amint a lány ölelő karjai ráfonódnak Gilbert testére, Shed lecsap rá hátulról. A fogadós úgy döntött, itt az ideje, hogy ő is játszadozzék egy kicsit. Mozdulatlanul várt. Ott állt vigyorogva, és élvezte, hogy Liza arcára kiül a félelem, miközben az uzsorás nehézkesen szuszogva ráfeküdt.

Shed ezt a pillanatot választotta, hogy belépjen.

Három hosszú lépéssel az ágynál termett, hurkot dobott Gilbert inas nyakára, és megfeszítette. Liza szorítása is megerősödött. Milyen törekenynek és aprónak tűnt most az uzsorás! Egyáltalán nem látszott olyan embernek, akinek a nevét fél Katafalk rettegi.

Gilbert minden erejével küzdött, de nem volt esélye.

Shed azt hitte, soha nem ér véget a rángatózás. Nem gondolta volna, hogy ilyen sokáig tart, míg megfullad valaki. Percek teltek el, mire a test elernyed, és ő hátralépett. Érezte, hogy rátör a remegés, és igyekezett visszanyerni a lélekjelenlétét.

– Szedd le rólam! – nyöszörögte Liza.

A fogadós legördítette róla a hullát.

– Öltözz fel! Gyerünk már! Tűnjünk innen! Lehet, hogy pár

embere a közelben van. Idehozom a szekeret. – Az ajtóhoz surrant, és kilesett az utcára. Senkit sem látott. Amilyen gyorsan csak tudott, elrohant a szekérért, és beállt vele a sikátorba.

– Mozdulj már! – csattant fel, amikor visszatért, és látta, hogy a lány még mindig nem öltözött fel. – Ki kell vinnünk innen.

Liza dermedten állt.

Shed felmarkolta a lány ruháit, és a kezébe nyomta.

– Szedd össze magad! – kiabált rá, és rácsapott a pucér fenekére. Liza lassan öltözködni kezdett. Shed az ajtóhoz osont, és kilesett a sikátorba. Még mindig tiszta volt a levegő. Visszament a hullához, felnyalábolta, kicipelte a szekérhez, és mindenféle kacatot dobált rá. Azon morfondírozott, miért tűnik mindig úgy, hogy az emberek holtukban könnyebbek lesznek.

– Nem csipkednéd magad egy kicsit? – förmedt Lizára, amikor visszaért. – Ha másként nem megy, így ráncigállak ki, ahogy vagy.

Ez sem hatott. Shed megragadta a lány karját, és kihúzta az utcára.

– Ülj fel! – parancsolt rá, aztán segített neki felmászni a bakra. Amikor a lány végre elhelyezkedett, Shed is fölugrott mellé.

Megnógatta az öszvéreket, és a szekér elindult az éjszakában. Miután elérték a hidat, elengedhette a gyeplőt, az állatok innen maguktól is tudták az irányt. Miközben felfelé poroszkáltak, Shed azon gondolkodott, vajon hányadjára teszik meg ezt az utat.

Már félúton jártak, amikor végre eszébe jutott Liza. Összevont szemmel tanulmányozta a lányt. Úgy tűnt, teljesen kikészült. A gyilkosság többé nem csupán üres szó volt a számára, egy csapásra kézzelfogható részévé vált az életének. Segített megölni egy embert. Akasztófa várt rá.

– Nem is olyan egyszerű, mi? – szólította meg.

– Fogalmam sem volt, hogy ilyen lesz. A karjaimban tartottam. Éreztem, ahogy elszáll belőle az élet. Erre... erre nem számítottam.

– És ezentúl ebből akarsz megélni... Mondok én neked valamit. Nem fogom megölni a vendégeimet. Ha akarsz, majd te elintézed.

A lány megpróbálkozott egy erőtlen fenyegetéssel, de Shedet nem lehetett kiközösíteni.

– Már nincs hatalmad felettem. Nyugodtan rohanj az inkvizítorokhoz. Majd meglátjuk, mit mondasz a vallatóbiztosnak. Mélyen tisztelt üzlettársam!

Liza megborzongott. A fogadós egy szót sem szólt többet, amíg el nem értek a kastélyhoz.

– Elegem van a játszadozásból. – Átfutott az agyán, hogy Gilbert holttestével együtt a lánytól is megszabadul odabent, de hamar rá kellett jönnie, hogy ehhez nincs benne elég düh, gyűlölet és aljasság.

Megállította az ösvéereket.

– Te idekint maradsz. Akármilyen történjék is, ne szállj le a bakról! Megértetted?

– Igen. – Liza hangja gyenge és üres volt. Shed tudta, hogy a lány retteg.

A fogadós megdöngötte a kaput, ami szinte azonnal

feltárult. Visszamászott a szekérrre, és behajtott a boltív alá. Leugrott, lehúzta a szekérről a hullát, és végigfektette a kőlapon. A magas lény kilépett az árnyak közül, megvizsgálta a tetemet, majd Lizára emelte a tekintetét.

– Ő nem áru – jelentette ki Shed. – Az új társam.

A teremtmény bólintott.

– Harminc. – szólalt meg.

– Megegyeztünk.

– Több testre van szükségünk, Marron Shed. Sokra. A munkánk itt a végéhez közeledik. Fontos, hogy mielőbb befejezzük.

Shed hátán végigfutott hideg a lény hangsúlyától.

– Hamarosan többet is hozok.

– Helyes, Nagyon helyes. Gazdagon meg fogunk jutalmazni.

A fogadós újra megremegett, és körülpillantott. A szörny megszólalt.

– Azt a nőt keresed? Még nem fogadta be a portál. – Hosszú, sárgás ujjával csettintett egyet.

Csoszsanó lábak nesze hallatszott a sötétből. Az árnyak közelebb nyomultak. Szorosan tartották Zsú meztelen testét. Shed megpróbálta lenyelni a torkában felgyülemlt gombócot. A nőt iszonyúan megkínózhatták. Csontig lefogyott, bőre szürkés árnyalatban játszott, ahol nem véraláfutások és sebek borították. Az egyik lény felemelte az állát, kényszerítette, hogy egyenesen Shed szemébe nézzen. A tekintete üres volt, semmi élet nem maradt benne.

– Élőhalott – suttogta a szörny.

– Elég édes a bosszú? – kérdezte az ösztövéralak.

– Vigyétek innen! Nem akarom látni! – kiáltotta a fogadós.

A magas figura újra csettintett, mire társai belevesztek a sötétségbe, és magukkal vitték Zsút, legalábbis ami maradt belőle.

– A pénzemet! – szólalt meg Shed rekedtes hangon.

A lény kuncogva számolta le az érméket Gilbert lábához. Shed összeszedte a pénzt, és zsebre vágta. Az ösztövéralak szörnyeteg újra megszólalt.

– Hozz még élőket, Marron Shed! Sok hasznát vesszük az élőknek. Sikoly hasított a sötétségbe. Shednek úgy tűnt, mintha a nevét kiáltották volna.

– Felismert téged, barátom.

Elkínzott nyöszörgés tört fel Shed torkából. Felugrott a bakra, és marokra ragadta a gyepőt.

A magas rémalak félreérthetetlen pillantással méregette Lizát. A lány olvasott a tekintetéből.

– Vigyél el innen, Shed! Kérlek!

– Gyí! – nógatta az öszvéreket a fogadós. A szekér lassan, nyikorogva elindult. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire eljutottak a kapuig. Valahonnan a kastély mélyéről szünni nem akaró, elkínzott sikolyok törtek fel, hosszan visszhangozva az erődítmény üvegesen csillogó falai közt.

Miután kiértek, Liza leírhatatlan pillantást vetett Shedre. A tekintete egyszerre tükrözött megkönnyebbülést, félelmet és valamit, ami leginkább undorra emlékeztetett. Talán a megkönnyebbülés volt a legerősebb. Rájött, milyen kevésen múltott a sorsa. Shed titokzatosan elmosolyodott, bólintott és tovább hallgatott. Ugyanúgy, mint annak idején

Holló, jutott az eszébe hirtelen.

Elvigyorodott. Igen. Mint Holló.

Hadd gondolkodjon. Hadd eméssze magát.

Az öszvérek megtorpantak.

– Mi ez?

A sötétségből emberek léptek elő, kezük meztelen pengéket markolt. Nem késeket, mint a katafalkiak. Ezek kardok voltak. Mint a katonáké.

Valaki megszólalt.

– Agyamat eldobom! A fogadós!

30

FENYVES: NAGY FOGÁS

Milán esett be a főhadiszállásunknak kinevezett házba.

– Hé! Vészmadár! Ügyfelünk akadt.

Felnéztem, de nem raktam le a kártyát.

– Biztos vagy benne? – Marhára elegendem volt a vaklármákból.

Milán zavarba jött.

– Aha. Biztos.

Valami nem stimmelt.

– Hol van? Na elő a farbával!

– Nem tudtuk megállítani őket. Mindjárt odaérnek.

– Odaérnek?

– Igen. Merthogy ketten vannak. Egy fickó meg egy nő. Nem gondoltuk volna, hogy bármi veszélyt jelentenének, míg túl nem mentek az utolsó házon. Tovább felfelé. Elkéstünk.

A tenyeremmel az asztalra csaptam. Hogy a jó kurva...! Mit kapok én ezért reggel?! A Sóhajtó már így is torkig volt velem. Lehet, hogy most mégis elintéztem magamnak egy látogatást a Katakombákba. Csak retúrjegyet nem kapok. A Fogadottak nem éppen türelmes népség.

– Menjünk! – mondtam olyan nyugodt hangon, amelyet csak ki tudtam préselni magamból, miközben a szememmel kis híján felnyársaltam Milánt. A rohadék nagyon igyekezett, nehogy karnyújtásnyi távolságba kerüljön. Tudta, hogy nem repesek az örömtől, és azt is, milyen a viszony mostanában köztem és a Fogadott között. Nem szeretett volna újabb ürügyet adni, hogy kitekerjem a nyakát. – Ha ezt is elbaltázzátok, kitaposom a belét az egész bandának! – Felkaptuk a fegyvereinket, és kirohantunk az éjszakába.

A kastély kapujától alig kétszáz lépésre jelöltük ki a búvóhelyünket. Alig helyezkedtünk el, amikor odabentről szörnyű sikoly hallatszott.

– Elég szarul hangzik – jegyezte meg egyikünk.

– Kuss legyen! – csattantam fel. A hideg futkározott a hátamon. Tényleg szarul hangzott.

A sikoltozás nem akart abbamaradni. Hirtelen lószerszám fojtott csörömpölése ütötte meg a fülemet, majd rosszul olajozott kerék nyikorgása hallatszott, végül halk beszélgetés foszlányai.

Kiugrottunk a bokrok közül. Egyikünk elhúzta egy lámpás fedőlemezét.

– Agyamat eldobom! – törtem ki meglepetten. – A fogadós!

A férfi látványosan magába roskadt. A nő egy darabig

kikerekedett szemmel bámult ránk, majd leugrott a bakról, és szaladni kezdett.

– Kapd el, Milán. Ha futni hagyod, azt is megbánod, hogy megszülettél Bölömbika, szedd le a bakról a jómadarat! Bandzsa, te vidd le a szekeret a házhoz! A többiek egyenesen átvágnak velem.

Shed nem próbált ellenkezni, úgyhogy elküldtem még két embert Milán után. Neki jócskán meggyűlt a baja nővel, aki áttört a bozóton, és most éppen egy meredély széle felé tartott. Ott sarokba tudják majd szorítani.

A fogadóst lekísértük az öreg, düledező épülethez. Miután beértünk a fényre, Shed ha lehet, még jobban leeresztett, szemlátomást belenyugodva a sorsába. Némán tűrte, hogy vezessük. A legtöbb ember tiltakozik, ha őrizetbe akarják venni, ha máshogy nem, hát annak a bizonygatásával, hogy semmi ok a letartóztatására. Shed ellenben úgy nézett ki, mint aki tudja, hogy rászolgált a büntetésre, bármilyen szörnyű legyen is.

– Ülj le! – vakkantottam rá, és az egyik székre böktem annál az asztalnál, ahol eddig kártyázással ütöttük agyon az időt. Kerítettem magamnak is egy széket, megfordítottam, és leültem rá, karomat a háttámlára, államot a karomra fektetve. – Kurvára elkaptunk, öregem.

Az asztallapra meredt, tekintetéből reményvesztettség sugárzott.

– Nincs semmi mondanivalód?

– Mit lehet ilyenkor mondani?

– Ó, hát szerintem elég sokat. Az tény, hogy nyakig ülsz a szarban, de még nem haltál meg. Esetleg

megpróbálhatnád kidumálni magad belőle.

A szemében egy pillanatra megcsillant az élet, aztán rögtön ki is hunyt. Egy szavamat sem hitte.

– Én nem vagyok inkvizítor, Shed.

Újra fény a szemében, aztán üresség.

– Így igaz. Csak azért lógtam Bikacsök nyakán, mert ő eligazodott Katafalkban. Egyébként nem sok közöm van a dolgaihoz. Magasról szarok a Katakombák kifosztására. A fekete kastély már jobban érdekel, de nem annyira, mint te. Te meg az a fickó, akit Hollónak hívnak.

– Az egyik embered Vészmadárnak szólított, ugye? Holló halálra rémült egy Vészmadár nevű fickótól, akit akkor látott, amikor a herceg legényei elkapták pár barátját.

Aha. Szóval végignézte a rajtaütésünket. Hogy a fene enné meg! Ezek szerint közelebb jártam hozzá, mint valaha is gondoltam volna.

– Én vagyok az a Vészmadár. És most hallani akarok mindent, amit Hollóról és Kedvesről tudsz. Meg mindenki másról, akinek köze van ehhez a históriához.

Az arca elárulta, hogy az ellenállást fontolgatja.

– Sokan vannak a nyomodban, Shed. Bikacsök nem az egyetlen. A főnököm is szívesen elbeszélgetne veled, és őhöz képest az inkvizítorok jámbor kedvesnővérek. Higgy nekem: nagyon nem kedvelnéd. És ha most bedugulsz, hagyni fogom, hogy lecsavarja a tőködet. Még végig is nézem.

Igazság szerint Bikacsöknek szívesebben adtam volna át. Őt nem érdekelnék azok a kérdések, amiket egy Fogadott biztosan feltenne. Csakhogy Bikacsök nem volt a

városban.

– Itt van ez az Asa is – folytattam. – Mindent tudni akarok róla, amit eddig még nem köptél el. – Odakintről a nő szitkozódása és kiabálása szűrődött be; úgy visított, mintha Milán meg a fiúk meg akarnák erőszakolni. Persze tudtam, hogy ilyesmi nem fordulhat elő. Azok után, ahogy ma este elbaszták a dolgokat, tutira meghúzzák magukat. – A csaj kicsoda?

– A felszolgálólány a fogadóból. Ő... – Azzal elkezdődött a szavak áradata. Miután egyszer megindult, már semmi sem állíthatta meg.

Támadt egy ötletem, hogy mászhatnánk ki ebből az egyre kellemetlenebbé váló helyzetből.

– Hallgattassátok el! – vakkantottam oda, mire az egyik srác a tenyerével befogta a fogadós száját. – Elmondom, mit fogunk csinálni, Shed. Már ha úgy gondolod, szeretnéd élve megúszni ezt az éjszakát.

Figyelmesen hallgatott.

– Azok, akiknek dolgozom, tudni fogják, hogy ma éjjel bevitték egy hullát a kastélyba. Elvárják tőlem, hogy ezüsttálcán nyújtsam át a tettest. Muszáj lesz átadnom nekik valakit. Ez lehetsz te, a lány, vagy mindketten. Te tudod, hogy van néhány dolog, amiről jobb szeretném, ha a Fogadottak nem hallanának. Egyetlen módja van, hogy ne kelljen téged is a kezükre adnom: ha meghalsz. Ezt simán el tudom intézni, ha kell. Vagy eljátszod a dolgot. Elintézhetnénk, hogy a kiscsaj lásson vérbe fagyva. Tudsz követni?

– Azt hiszem – válaszolta remegve.

– Először is, mindent tudni akarok.

– A lány...

Felemelt kézzel jeleztem, hogy hallgasson, és túléltem. Odakint a zshivaj egyre közeledett. Folytattam.

– A lány nem fog visszajönni, ha a Fogadottak elbeszélgetnek velem. Semmi akadály nincs, hogy szabadon eresszünk, miután itt elvégeztük, amit el kell végeznünk.

Nem hitt nekem. Olyan bűnöket követett el, amikért a legkegyetlenebb büntetés járt, ő pedig már felkészült rá.

– Ez itt a Fekete Sereg, Shed. Hamarosan egész Fenyves ismerni fog minket. Azt is tudni fogják majd rólunk, hogy mindig betartjuk a szavunkat. De ez most téged ne érdekeljen. Most csak az járjon a fejedben, hogy életben maradj. Ami azt jelenti, hogy halottnak fogod tettetni magad, és ha egy csöpp eszed van, hitelesebb hulla leszel, mint bármelyik dög, amit valaha is felcipeltél erre az istenverte hegyre.

– Jó.

– Vigyétek a tűzhöz, és addig dolgozzatok rajta, míg úgy nem néz ki, mint akin átment egy megvadult csorda!

A fiúk tudták, mit kell tenniük. Paskolgatták egy kicsit anélkül, hogy komolyabb sérülést okoztak volna neki. Széthajigáltam pár dolgot, hogy úgy tűnjön, mintha verekedés lett volna. Épp időben készültem el.

A lány berepült az ajtón, a kezdősebességet Milán ökle adta meg. Iszonyatosan meg volt tépázva, de Milán se úgy nézett ki, mint akit skatulyából húztak elő. A többiek, akiket még a csaj után küldtem, ha lehet, még rosszabbul

festettek.

– Csak nem vadóckodott?

Milán megpróbálkozott egy vigyorral. Vér csurrant ki a szája szegletéből.

– Az nem kifejezés. – A lány megpróbált feltápászkodni, de Milán belerúgott a térdhajlatába. – A fickóval mi történt?

– Ő is keménykedni próbált. Hasba szúrtam.

– Aha.

A csajra néztünk, az meg vissza ránk. A tekintetében már nyoma sem volt tűznek. Minél tovább meredt Shedre, annál kezesebbé vált.

– Hát igen – szólaltam meg. – Te is sok gondot okoztál nekünk, aranyom.

Előadta a rimánkodásos jelenetet, amit tulajdonképpen az előbb Shedtől vártam volna. Le se szartuk. Milán összerámolta a terepet, aztán megkötözte a lány kezét-lábát, és leültette egy székre. Ügyeltem, hogy a fogadónak háttal helyezkedjen el. Hadd kapjon egy kis levegőt a szerencsétlen balfék!

Leültem az immár megszelídült vadmacskával szemben, és nekifogtam a kikérdezésének. Shed azt állította, hogy mindent elmondott neki. Azt akartam kiszedni belőle, tud-e valamit, amivel elárulhatná Hollót vagy minket.

Soha nem derült ki.

Harsogó szél támadt a ház körül, úgy süvöltött, mintha tornádó söpörne végig a városon. Azután mennydörgésszerű robaj dördült.

Milánnak esett le először.

– A kurva életbe! Fogadottak!

Az ajtó szinte berobbant. Felemelkedtem a székről, a gyomrom egy remegő görcscsomó, a szívem majd' kiugrott. A Bóbitás lépett be, parázsló ruhájáról füstpázmák szállingóztak. Úgy festett, mintha épp most sétált volna keresztül egy égő városon.

– Mi a jószagú...?

– A kastély. Túl közel repültem hozzá. Hajszál híján leszedtek. Mi folyik itt?

Gyorsan felvázoltam a helyzetet, meg sem próbáltam letagadni, hogy hagyunk bevinni egy holttestet az erődbe. Shedre mutattam.

– Az egyik ellenállt, amikor ki akartuk kérdezni. Halott. A másik sértetlen, – A lány felé intettem.

A Bóbitás közelebb lépett hozzá. Az a támadás odakint nem lehetett semmi. Nem éreztem körülötte a felsőbbrendű hatalomnak azt a szinte kézzelfogható kisugárzását, ami általában körülveszi a Fogadottakat. És, ami még fontosabb, ő sem érezte meg a Shedben lüktető életet.

– Milyen fiatal... – Megemelte a lány állát. – És micsoda tekintet! Tűz és acél! Az Úrnő örülni fog.

– Tartsuk fenn az őrséget? – kérdeztem, feltételezve, hogy a rabot maga veszi a gondjaiba.

– Természetesen. Lehet, hogy többen is vannak. – Felém fordult. – Senki sem juthat át többé. Túl közel vagyunk a határhoz. A Sóhajtó ezért még meg fog bocsátani. De még egy hiba, és az életeddel fizetsz!

– Igenis, asszonyom. Csak nehéz úgy megoldani az örködést, hogy ne keltsük fel a helyiek figyelmét. Mégsem zárhatjuk le az utat.

– Miért ne?

Elmagyaráztam. Ő nem derítette fel olyan alaposan a kastély környékét, mint én, és semmit sem tudott a terepről.

– Igazad van – bólintott. – Egyelőre. De a Sereg hamarosan itt lesz. Akkor nem lesz többé szükség a titkolózásra.

– Igenis, asszonyom!

A Bóbitás kézen fogta a lányt.

– Gyere – mondta, szinte gyengéden.

Elképedve néztem, milyen engedelmesen követi a kis vadmacska a Fogadottat. Én is kiléptem az épületből, így láthattam, amint a Bóbitás viharvert szőnyege a levegőbe emelkedik, és elröppen a Zordon felé. Ahogy távolodott, kétségbeesett sikoly szállt fel róla.

Amikor megfordultam, hogy visszamenjek, Sheddal találtam szemközt magam, aki szintén ott állt az ajtónyílásban. Először az jutott eszembe, hogy beverem a képét, de erőt vettem magamon.

– Ki volt ez? – kérdezte elképedve. – Vagy inkább mi volt ez?

– A Bóbitás. A Fogadottak egyike. Ő az egyik főnököm.

– Boszorkány?

– Az egyik leghatalmasabb. Menj be, és keríts magadnak egy széket. Beszédem van veled. Meséld el, pontosan mennyit tud a lány Hollóról és Kedvesről!

Hosszan tartó faggatás után végre meggyőződtem róla, Liza nem tud eleget ahhoz, hogy felkeltse a Sóhajtó gyanúját. Hacsak nem kapcsolja össze a Holló nevet azzal az emberrel, aki évekkal ezelőtt segédkezett a foglyul

ejtésében.

Addig folytattam Shed vallatását, míg odakint felkelt a nap. Gyakorlatilag szinte rimánkodott, hogy feltárhassa a történet minden mocskos kis részletét. Rettenetesen szerette volna meggyónni mindazt, amit tett. Amikor az elkövetkező napokban néha sikerült leosonom Katafalkba és beszélnem vele, folytatta a szörnyű vallomást. Azt hiszem, soha nem találkoztam még nála undorítóbb figurával. Szemetebbekkel igen, számolatlanul. A Seregben is szolgáltak nála nagyobb gazemberek. Shedet azonban sokkal alávalóbb szintre süllyesztette a személyiségében burjánzó önsajnálát és gyávaság.

Nem volt más, mint egy szerencsétlen balfasz. Arra született, hogy mások kihasználják.

És mégis... Volt a lelkében egy halványan csillogó fénysugár, ami az anyjához, Hollóhoz, Asához, Lizához, Salhez és Kedveshez fűződő viszonyában mutatkozott meg, és amit ő maga is észrevett, bár nem tudott azonosítani. Ott rejtőztek benne a gondoskodás és a tisztesség csírái. Ugyanennek a fénynek visszatükröződése és felerősödése az, ami még a Fekete Seregbe is hatással volt. Ezért éreztem úgy, hogy kötelességem minden apró részletet feljegyezni ennek a rémült kisembernek a történetéről.

Az elfogását követő reggelen lementem a városba Shed szekérével, és meghagytam neki, hogy nyissa ki a Liliomot, mint máskor. A délelőtt folyamán odahívtam Elmót és Manót egy megbeszélésre. Shedet kiverte a víz, amikor rájött, hogy ismerjük egymást. Csak a szerencséjén múltott,

hogy nem bukott le hamarabb.

A beszélgetés senkinek sem volt ínyére. Shed úgy érezte, a vallatásnak már soha nem lesz vége, mi pedig rájöttünk, hogy nem tudhatunk meg tőle annyit, amennyit szeretnénk.

– Mit csináljunk a csaj apjával? – tette fel a kérdést Elmo.

– Ha létezik a levél, meg kell szereznünk – feleltem. – Nem hagyhatjuk, hogy valami vén fasz még több bajt zúdítson a nyakunkba. Manó, nézz utána apucinak! Ha úgy látod, gyanút fogott, gondoskodj róla, hogy megüsse a guta.

A békaképű kelletlenül bólintott. Kikérdezte a fogadóst, hol található meg az öreget, aztán lelépett. Fél óra múlva ért vissza.

– Szar ügy. Nincs semmiféle levél. A lány csak blöffölt. De az apja túl sokat tudott, és ha valaki komolyan előveszi, tutira mindent kitergegetett volna. Egy kicsit kezd elegendem lenni ebből az egészből. Lázadókra vadászni sokkal tisztább munka volt. Legalább azt tudta az ember, hogy ki kicsoda és melyik oldalon áll.

– Jobb lesz, ha most visszamegyek a kastélyhoz. A Fogadottak nem lennének túl elnézőek, ha rájönnének, hogy itt lófrálok. Elmo, ügyelj rá, hogy valaki tartsa szemmel Shedet!

– Rendben. Uzsorás még ma beköltözik. Ha a báránycsajnak eszébe jutna elkóborolni a nyájtól, majd ő visszaterelgeti.

Manó tekintete a távolba révedt, látszott rajta, hogy valami foglalkoztatja.

– Szóval Holló hajót vett. Ezt kapjátok ki! Van valami tippetek, mire készül?

– Szerintem egyenesen kihajózott a tengerre – mondtam. – Azt hallottam, vannak arra szigetek, messze kint a nyílt óceánon. Talán egy másik földrész is. Arrafelé jól el lehet rejtőzni.

Visszaballagtam a hegyre, és két napig tétlenül poshadtam odafent, csak néha sikerült leosonom, hogy meghallgassam Shed sztorijának újabb folytatásait. Az égvilágon semmi nem történt. Senki sem próbálkozott újabb szállítmánnyal. Egyre biztosabbnak látszott, hogy csak a fogadós volt elég hülye hozzá, hogy beleártsa magát a hullabizniszbe.

Néha csak néztem azokat vészjósló, fekete bástyákat, és tűnődtem. Ezeknek sikerült a Bóbitás orrára koppintaniuk. Valaki odabent tudta, hogy a Fogadottak veszélyt jelentenek rájuk. Vajon meddig tart, míg arra is rájönnek, hogy elszigetelték őket, és csinálnak valamit, hogy újra beindulhassanak a hússzállítmányok?

31

FENYVES: VISSZATÉRÉS

Shed még két nappal később is reszketett. Valahányszor odapillantott az ivó túlsó sarkába, és meglátta azokat a gennyládákat a Fekete Seregből, újra kezdte elveszíteni a talajt a lába alól. Tudta, hogy a napjai meg vannak számlálva. Fogalma sem volt, hogy mi hasznát veszik még, de biztosra vette, hogy ha megkapták tőle, amit akartak, rövid úton a szemétre kerül. Az egyértelmű volt, hogy kirendelt szárazdajkái közül páran már most sem

tekintik többnek hulladéknál. És nem is igazán tudott vitatkozni a véleményükkel.

A pult mögött állt éppen, a kupákat törölgette, amikor besétált Asa. A fogadós kezéből kicsúszott a cserépedény. A patkányképű tekintete csak egy pillanatra találkozott az övével, aztán végigmasírozott a sank előtt, és megindult fölfelé a lépcsőn. Shed vett egy mély lélegzetet, és követte. Mire felért, az Uzsorás nevű pofa már közvetlenül a nyomában járt, halálos csendben. Kezében kivont tőrt tartott, készen arra, hogy bármelyik pillanatban használja is. Shed belépett a szobába, amit korábban Holló bérelt. Uzsorás odakint maradt.

– Mi a fenét keresel itt, Asa? Az inkvizítorok mindent tűvé tesznek érted a Katakombák miatt. Bikacsök személyesen eredt a nyomodba, dél felé.

– Nyugi, Shed! Tudom. Utolért minket. Elég zűrös volt. Amikor otthagytam, igencsak vérzett, de nem fog belehalni. És ha összeszedi magát, visszajön érted. Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek. El kell tűnnöd Fenyvesből.

– Na ne! – nyögte a fogadós halkan. A sors újra belemélyesztette a karmait, hogy vágta kezdjen vele. – Különbben már megfordult a fejemben. – Ezzel nem mondott semmi olyat, amit az odakint hallgatkozó Uzsorás ne sejtethetett volna. – Errefelé elég szarul állnak a dolgok. Már szétnéztem, hátha találok vevőt a Liliomra. – Ez ugyan nem volt igaz, de ezt fogja tenni, mielőtt leszáll az est.

Valami különös oknál fogva Asa megjelenésétől visszatért belé az élet. Talán csak jó volt látni egy szövetségest, valakit, akivel osztozik a bajában.

Shed töviről hegyire elmesélte a történeteket, csak pár apró részlet maradt ki. Uzsorásnak úgy tűnt, nincs kifogása, mivel továbbra sem mutatkozott.

Asa nagyon megváltozott. Nem látszott rajta, hogy megrázták volna a hallottak. Shed tudni akarta, miért.

– Túl sok időt töltöttem Hollóval. Olyan sztorikat mesélt nekem, amitől a hajad is kihullana. A Fenyvesbe költözése előtti időkről.

– Ő hogy van?

– Meghalt.

– Micsoda? – Uzsorás robajlott be az ajtón. – Azt mondtad, Holló meghalt?

Asa Uzsorásra nézett, aztán Shedre, aztán vissza Uzsorásra, majd megint Shedre.

– Shed, te rohadék...

– Hallgass, Asa – fojtotta belé a szót a fogadás. – Neked fogalmad sincs, mi minden történt itt azóta, hogy leléptetek. Uzsorás velünk van. Nagyjából.

– Szóval Uzsorás? Csak nem a Fekete Seregből?

A zsoldos szemöldöke megemelkedett.

– Holló beszélt rólam?

– Volt pár sztorija a régi szép időkről.

– Aha. Jól van, öregem. Igen, én vagyok az. Most menjünk vissza arra a részre, hogy Holló állítólag meghalt.

Asa a fogadásra nézett, ő pedig bólintott.

– Mondd el!

– Hát jó. Nem tudom pontosan, mi történt. Éppen olajra léptünk, miután összeakaszkodtunk Bikacsökkel. Rohantunk. Nem is gondoltuk volna, hogy másokat is

felbérelt. Megleptek minket, amikor elbújtunk a város mellett egy erdőben. Holló egyszer csak felugrott mellőlem, és elkezdett éktelenül ordibálni, meg fel-le rohángálni. Semmit sem értettem. – Megrázta a fejét, sápadt arcát veríték borította.

– Folytasd! – biztatta óvatosan Shed.

– Nem tudom, öregem.

– Mit? – csattant fel Uzsorás.

– Nem tudom. Nem maradtam ott.

A fogadós lebiggyesztette a száját. Hát igen. Ez a jó öreg Asa.

– Hogy te micsoda barát vagy, faszikám! – csikorogta Uzsorás.

– Nézd...

Shed felemelte a kezét, mire Asa elhallgatott. Egy időre.

– El kell tűnnöd Fenyvesből. Gyorsan. Bármelyik nap jöhet egy levél Bikacsöktől.

– De...

– Odalenn sokkal jobb az élet, mint gondoltuk, Shed. Ha van elég pénzed, senki sem foglalkozik veled. A Katakombák kirablása sem érdekelte őket. Csak röhögtek egy jót az Őrzőkön. Bikacsök is így talált ránk. Mindenki ezen szórakozott. Néhányan már el is határozták, hogy idejönnek, és elviszik, amit mi itt hagytunk.

– És hogy szereztek tudomást a dologról, Asa? Csak én meg Holló tudtunk róla.

A patkányképű megsemmisülten elhallgatott.

– Aha. Gondoltam. Mert neked mindig jártatni kell a pofádat, mi? – Shed félt, össze volt zavarodva, és nekiállt

kitölteni a mérgét Asán. Fogalma sem volt, most mit tegyen. Egy dologban igaza volt a patkányképűnek: nem maradhat Fenyvesben. De hogy rázhatná le magáról a kopóit? Főleg úgy, hogy tudják, mire készül.

– Áll egy hajó a Tulwar dokkban, ami hajnalban indul Perjés felé. Szóltam a kapitánynak, hogy tartson fenn két helyet. Megmondhatom neki, hogy ott leszel?

Uzsorás belépett az ajtóba, hogy elzárja az utat.

– Egyikőtök sem megy sehová. Néhány barátom szeretne egy kicsit eldiskurálni veled.

– Ez miről beszél, Shed? – Asa hangja megremegett a közelgő pániktól.

A fogadós Uzsorásra nézett, aki bólintott. Shed elmesélte mindazt, amit az előbb kihagyott. Asa semmit sem értett az egészből. A fogadós nem tudott csodálkozni rajta, ő sem látott tisztán az ügyben. Kéretlen gardedámjai nem kötöttek mindent az orrára, így a benne kialakult kép is teli volt fehér foltokkal.

Uzsorás egyedül volt a fogadóban.

– Mi lenne, ha elmennék Manóért? – vetette fel Shed.

A zsoldos elvigyorodott.

– Mi lenne, ha inkább megvárnánk?

– De...

– Előbb-utóbb valaki idejön. Várunk. Menjünk le. Te pedig

– törével Asára mutatott – ne próbálkozz semmivel!

– Csak csináld, amit mond, Asa – tette hozzá Shed. – Ne feledd: ezek azok a fickók, akiktől még Holló is félt.

– Naná. Épp eleget hallottam tőle.

– Azért kár érte – szólalt meg Uzsorás. – Vészmadár és

Elmo nem fog örülni. Lefelé, uraim! Shed, te csinálj úgy mindent, mint máskor.

– Valószínű, hogy valaki fel fogja ismerni Asát – figyelmeztette a fogadós.

– Ezt a kockázatot vállalnunk kell. Indulás! – Uzsorás félreállt az ajtóból, hogy kiengedje őket. Amikor leértek az ivóba, leültette Asát a legfélreesebb sarokba, majd mellé telepedett, és nekiállt a körmeit tisztogatni a törével. A patkányképű lenyűgözve figyelte. Mintha kísértetett látott volna, gondolta Shed.

Ha hajlandó lenne feláldozni Asát, most leléphetne. A patkányképűre nagyobb szükségük volt, mint rá. Egyszerűen kísértelhatna a konyhán keresztül, Uzsorás biztosan nem követné.

A konyhából a sógornője lépett ki, mindkét kezén egy-egy megrakott tálcát egyensúlyozva. Intett neki.

– Ha van egy szabad perced, Sal... – És amikor végre lett egy szabad perce: – Gondolod, hogy te és a gyerekek tudnátok vinni a fogadót néhány hétig?

– Persze. Miért? – A nő meghökkenve nézett rá egy darabig, aztán a sarokba tévedt a tekintete.

– Lehet, hogy egy időre el kell mennem. Jobban érezném magam, ha olyasvalaki kezében tudnám a fogadót, aki a családhoz tartozik. Nem igazán bízom meg Lizában.

– Azóta sem hallottál róla?

– Nem. Az ember azt hitte volna, mindenképp felbukkan, amikor meghalt az apja.

– Talán valahol messze hetyeg valakivel, és még nem hallotta – vetette fel Sal különösebb meggyőződés nélkül.

Shed gyanította, hogy a sógornője sejt valamit, hogy köze van Liza eltűnéséhez. Túlságosan sokan szívódtak fel mostanában azok közül, akik kapcsolatban álltak vele. Attól félt, hogy Sal addig hányja-veti magában a dolgokat, amíg ki nem süti, hogy Val eltűnésében is benne van a keze.

– Azt is hallottam, hogy állítólag letartóztatták valamiért. Figyelj oda anyámra! Rendes emberek vannak vele, de azért jobb néha rájuk nézni.

– De hát hová mész, Marron?

– Még nem tudom. – Tartott tőle, hogy egyszerűen fel a dombra, egyenesen a Tiltott Negyedbe. Ha nem, akkor minél messzebb mindentől, ami itt folyik. Minél messzebb ezektől az irgalmat nem ismerő zsoldosoktól és még kegyetlenebb megbízóiktól. Jó lenne beszélnie Asával ezekről a Fogadottakról. Talán Holló mesélt neki valamit róluk.

Azt kívánta, bárcsak lenne alkalma összedugnia a fejét Asával. Kitervelhetnék, hogy szökhetnének meg. A tulwari hajóval persze nem. Asa azt már elkotyogta, hogy az ördög tépné ki a nyelvét. De találhatnának másik hajót, ami délre tart.

Vajon mi történhetett Holló hatalmas, vadonatúj hajójával? És Kedvessel?

Odalépett az asztalukhoz.

– Asa, mi történt Kedvessel?

A patkányképű elvörösödött. Összekulcsolt kezét bámulta.

– Nem tudom, Shed. Tényleg. Pánikba estem. Addig rohantam, míg találtam egy hajót, ami errefelé jött.

A fogadós odébb ment, miközben undorodva megrázta a

fejét. Hogy hagyhatta ott a lányt csak úgy? A patkányképű mégsem változott túl sokat.

A Manó nevű alak lépett be a fogadóba. Mielőtt Uzsorás bármit mondott volna, figyelmesen vizsgálgatni kezdte Asát.

– Nocsak-nocsak-nocsak – mormolta. – Csak nem az tisztelt meg minket, akire gondolok?

– Debizony – válaszolta Uzsorás – A híres-neves Asa, személyesen. Visszatért a háborúból. És rengeteg érdekes története van.

Manó leült a patkányképűvel szemben. Arcán szétterült jellegzetes, békaszerű vigyora.

– Mint például?

– Többek között azt állítja, hogy Holló halott.

Manó arcáról lefagyott a mosoly. Egyetlen szempillantás alatt halálosan komor lett. Míg Asa újra elmondta a történetét, végig a kupájába bámult. Amikor végül felemelte a tekintetét, látszott rajta, hogy lesújtották a hírek.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha ezt Elmo és Vészmadár is hallja. Szép munka volt, Uzsorás. Átveszem az ürgét. Tartsd szemmel Shed barátunkat!

A fogadós összerezsent. Agya egy eldugott kis szegletében abban reménykedett, hogy mindketten elmennek Asával.

Elhatározta magát. Az első adandó alkalommal kereket old. Elmegy délre, az aranyával beszáll egy fogadóba, és olyan jól fog viselkedni, hogy soha többé senki sem fogja észrevenni.

Asa úgy döntött, megpróbál ellenszegülni.

– Mégis mit képzeltetek, kik vagytok ti? És mi van, ha én nem akarok menni?

Manó megeresztett egy gonosz kis vigyort, és halkan elmotyogott néhány szót. A kupájából sötétbarna füstfelleg tört fel, belseje pokoli vörös fényvel izzott. Manó Asát figyelte, Asa pedig a kupát. Minden bátorsága elszállt.

A füst összetömörödött, és egy apró fejformává állt össze. A szemek helyén tűhegynyi, vörös pontok világítottak.

– A kis barátom nagyon szeretné, ha ellenkeznél – szólalt meg Manó. – Tudod, ő az emberek félelméből táplálkozik, és már régóta koplal. Mióta ideértünk Fenyvesbe, folyton vissza kellett fognom magam.

Asa szeme elkerekedett, csakúgy, mint Shedé. Boszorkányság! Ugyanezt érezte abban a lényben, akit Vészmadárék Fogadottnak hívtak, de az nem zaklatta fel ennyire. Az távoli volt, nem ilyen közletről tapasztalta meg. Bármilyen történt is Lizával, nem a szeme előtt zajlott. De ez... Biztos volt benne, hogy valamiféle kisebbfajta varázslat lehetett, egy apró trükk. De mégiscsak varázslat volt, egy olyan városban, ami a fekete kastély lassú növekedésén kívül még soha nem látott semmiféle mágiát. A sötét művészet Fenyvesben sohasem talált követőkre.

– Rendben – nyögte Asa. – Rendben! – A hangja vékonyan sipított, igyekezett minél hátrébb lökni a székét, de Uzsorás nem hagyta elmozdulni egy hüvelyknyire sem.

A békaképpű elvigyorodott.

– Látom, Holló mesélt neked Manóról. Örülök neki. Akkor viselkedj rendesen! Gyere!

Uzsorás elengedte a székét, Asa pedig megtörten felállt,

és engedelmesen követte Manót.

Shed közelebb óvakodott, beleesett a kupába. Üres volt. A fogadós megborzongott. Uzsorás elégedetten vigyorgott.

– Jó kis trükk, mi?

– Aha. – Shed a mosogatóhoz vitte a kupát, aztán amikor a zsoldos nem figyelt, gyorsan a szemébe hajította. Jobban félt, mint eddig bármikor. Hogy is szökhetne meg egy varázsló elől?

Gondolatait megtöltötték azok a hátborzongató történetek, amiket a délről érkező hajósok meséltek. A varázslók mindenütt rettegett szörnyetegek.

Shed közel volt hozzá, hogy elsírja magát.

33

FENYVES: ÖSSZECSAPÁS

A dolgok drámaian megváltoztak a Kapitány látogatása után. A várakozás sokkal feszültebbé vált, Elmo befolyása nőtt, míg az enyém lassan elenyészett. A hangnem kevésbé tapintatos lett, és jóval szigorúbb. Minden ember készen állt, hogy az első parancsra ugorjon.

A fő hadtesttel jelentősen javult az összeköttetés, miközben fájdalmasan kevés idő maradt pihenésre. Egyikünk sem tűnhetett el két óránál hosszabb időre feltűnés nélkül. Elmónak ráadásul sikerült ürügyeket találnia arra, hogy rajta kívül mindenki elhagyja a Zordont, és a város különböző pontjain helyezkedjen el, ahol a Fogadottaknak komoly nehézségekbe ütközött szemmel tartania őket. Asát a fekete kastélyhoz vezető ösvény mellett kiépített

főhadiszállásunkon vettem gyámság alá.

A feszültség lassan kézzelfoghatóvá vált. Úgy éreztem magam, mint egy csirke a baromfiudvarban, aki folyton azt lesi, mikor kell kámfort játszania, ha jön a róka. Azzal próbáltam lecsillapítani a kezem remegését, hogy nekiálltam felfrissíteni az Évkönyveket. Csúfosan elhanyagoltam őket az utóbbi időben, épp csak néhány rövid bejegyzést tettem.

Amikor már ez sem segített, felsétáltam a hegyre, és csak álltam ott, bámultam a kastélyt.

Tudatosan vállaltam ezt a kockázatot, mint a gyermek, aki kimászik a meredély fölé nyúló faágra. Minél közelebb értem a sötét erődítményhez, annál jobban rá összpontosult a figyelmem. Kétszáz lépés távolságban már semmi másra nem tudtam gondolni. A csontjaimban éreztem a kastélyból áradó tömény iszonyatot, beleremegett a lelkem is. Meglegyintett a szele kétszáz lépésről, milyen is lehet az, amikor a Dominátor sötét árnyéka borul a világra. Éreztem, amit az Úrnő érezhetett, amikor megtudta, hogy közeleg néhai férje feltámadása. Minden érzést kiszorított a kízó félelem.

A fekete kastély valójában több volt, mint egy kapu, amin a világ egyik legősibb, legerősebb gonosz hatalma készül átlépni. Benne testesültek meg az erkölcsi metaforák, kézzelfogható szimbólumban. Úgy hatott rám, mint azok a hatalmas katedrálisok. És akárcsak a katedrális, ez is sokkal több volt egyszerű épületnél.

Csak álltam ott, bámultam azokat az obszidián falakat, a hátborzongató díszítményeket, eszembe jutottak Shed

történetei, és óhatatlanul beletekintettem a saját lelkem zavaros mélységeibe, kutattam azután az alapvető tisztesség után, melyet szinte egész életemben egy félreeső zugba dugtam magam elől. Ha tetszik, tekintheted a kastélyt egyfajta erkölcsi útjelzőtáblának is. Már ha van szemed, hogy meglásd, van eszed, hogy megértsd, és ha van szíved egyáltalán.

Néha megesett, hogy Félszemű, Manó, Elmo, vagy a szakaszunk valamelyik más tagja is elkísért ezekre a kirándulásokra. Soha egyikük sem ment el onnan anélkül, hogy ilyen vagy hasonló gondolatok ne fogantak volna meg bennük. Látszólag ugyanúgy ögyelegtek mellettem, mintha csak Fenyves utcáit járták volna, felszínes témákról beszélgettünk, mint a szerkezete, a felépítése vagy a jelentősége a Sereg történetében, de mindvégig tudtuk, hogy odabent valami istentelen dolog készülődik.

Soha nem hittem az abszolút gonoszban. Ezt a filozófiámat egyszer már kifejtettem az Évkönyvek lapjain. Ez a gondolkodás határozza meg a nézőpontomat, amikor krónikásként megfigyelem és lejegyzem az eseményeket. Abban hiszek, hogy léteznek különböző oldalak, a miénk és az övék, azt pedig, hogy ezek közül melyik a jó és a rossz, az dönti el, hogy ki éli túl az összecsapást. Az emberek közt is ritkán akadsz olyanra, aki csak jó tulajdonságokkal rendelkezik, vagy akit csak a rosszindulat mozgatna. Abban a háborúban, amit nyolc-kilenc éve a felkelők ellen vívtunk, mi azon az oldalon álltunk, amit gonosznak szokás bélyegezni. Mégis sokkal több olyan szörnyűséget láttunk, amit a Fehér Rózsa hívei követtek el, mint amennyit az

Úrnő emberei. Nem kell ahhoz ismerni valakinek a politikai nézeteit, hogy eldönthessük róla, gazember-e vagy nem.

A világ pontosan tudja, hányadán áll az Úrnővel. A felkelők azok, akiknek az eszméi és az erkölcsi ellentmondanak a tényeknek, gyorsabban változnak, mint az időjárás, és sikamlósabbak a kígyónál.

De elkalandoztam a tárgytól. Hiába, mindenkire ilyen hatással van az az átkozott kastély. Letérít arról az útról, amit választottál, és végigvezet mindazokon a kerülőkön, mellékösvényeken, és zsákutcákon amiket életed során magad mögött hagytál. Arra kényszerít, hogy számot vess az életeddel. Arra kényszerít, hogy pártot akarj választani, még akkor is, ha az a párt a kastélyé és mindazé, amit képvisel. És nem hagyja, hogy kényelmesen élj tovább a régi, képlékeny lelkiismerettedel.

Azt hiszem, éppen ez az, amiért Fenyves népe úgy döntött, nem vesz tudomást a létezéséről. Ez egy abszolútum, mely maga is abszolútumokat követel meg egy olyan világban, ami jobban szereti a viszonylagosságot.

Most Kedves járt a fejemben, miközben ott ácsorogtam azok alatt az üvegesen csillogó, fekete falak alatt, mivel ahányszor csak idefent jártam órá mindig úgy tekintettem, mint a kastély ellentétes pólusára. A fehér pólusra, mely szemben áll mindazzal, amit a fekete kastély jelképez. Sajnos nem tölthettem elég időt a közelében, miután rádöbbsentem, kicsoda is ő, de arra világosan emlékszem, hogy ő is hasonló hatással volt a lelkiismeretemre. Kíváncsi lettem volna, hogy most, érett nőként milyen reakciót váltana ki belőlem.

Azok alapján, amit Shed mesélt, feltételeztem, hogy nem áradt belőle ez az erő annyira, mint a kastélyból. A fogadóst legalábbis kizárólag olyan szempontból mozgatta meg, hogy mindenáron szerette volna ágyba vinni. És Hollót sem sikerült a tisztesség ösvényeire terelgetnie. Sőt, ha lehetséges, még mélyebben vetette magát a sötétségbe, még ha magasabb célok vezérelték is.

Talán van valami tanulság ebben, ha megvizsgáljuk az eszközöket és célokat. Itt van Holló, egy ember, aki egy pillanatra sem riad vissza olyan módszerektől, melyek sokkal inkább illenének a pokol egyik fejedelméhez; és mindezt azért, hogy megmentsen egy gyermeket, aki talán az egyetlen esélyt jelenti számunkra a Dominátor és az Úrnő ellenében.

Ó, milyen szép lenne, ha a világ és az összes erkölcsi probléma olyan lenne, mint egy játéktábla, teljesen fekete meg teljesen fehér bábukkal, mindenki által ismert szabályokkal, és félredobhatnánk a szürke összes árnyalatát.

Még Shed és Asa is megérezte a kastély kisugárzását, ha felmentem velük a hegyre napvilágnál, és rávettem őket, hogy nézzék meg figyelmesen azokat a borzalmas falakat. Shed különösképpen fogékony volt.

A fogadós olyan helyzetbe került, ami különösen alkalmassá tette arra, hogy számot vessen a lelkiismeretével és elfogja a bizonytalanság. Megszabadult azoktól az anyagi gondoktól, amik egész eddigi életét megkeserítették, és mivel mi vigyáztunk rá, nem kellett attól félnie, hogy megint bajba sodorja magát. Így aztán volt elég

lehetősége, hogy gondosan megvizsgálja, milyen szerepet játszott az eseményekben, és lassacskán egyre jobban megundorodott magától. Többször is felvittem a kastélyhoz, és csak néztem, ahogy az a bizonyos rejtett szikra lángra kap benne, és jobban kínozza, mint az inkvizítorok tüze valaha is tehetné.

* * *

Fogalmam sem volt, hogy tudta Elmo megcsinálni. Talán pár hétig nem aludt szemhunyasnyit sem, de amikor a Sereg megérkezett a Wolanderekből, már készen állt a megszállás tervével. Durva volt, az kétségtelen, de sokkal jobb, mint amilyenre bármelyikünk számított.

Katafalkban voltam éppen, a Vasliliomban ücsörögtem, amikor az első híresztelések végigsöpörtek a városon a part felől, akkora zűrzavart hagyva maguk után, amelyet talán még soha nem pipáltam. Shed egyik szomszédja, valami tűzifaárus rontott be a fogadóba, és lélekszakadva bejelentette:

– Egy hadsereg közeledik a hágó felől! Idegenek! Ezrével vannak! Azt mondják...

A következő órában még vagy egy tucat jóakaró állított be a hírrel. A sereg minden alkalommal egyre nagyobb lett, céljai egyre ködösebbek. Senki sem tudta, mit akarhat. A különböző szemtanúk a saját félelmeikhez igazították a támadó horda indítékait. Nagyon kevesek jártak közel az igazsághoz.

Bár a katonákat kimerítette a hosszú menetelés, gyorsan szétszóródtak a városban, a legnagyobb egységeket Elmo emberei vezették. Cukorfalat egy megerősített szakasz

élén bevonult Katafalkba. Azt már régóta tudjuk, hogy a lázadások tűzfészeki mindig a legbalhésabb negyedek. Fegyveres összecsapásra mégis csak ritkán került sor. Fenyves lakosságát meglepetésként érte a támadás, és a többségüknek egyébként sem volt miért harcolniuk. Sokan csak álldogáltak, és nézelődtek.

Gyorsan összekaptam magam, és megkerestem a szakaszomat. Most érkezett el az ideje, hogy a Fogadottak tegyék a dolgukat. Már ha volt bármilyen tervük.

Semmi sem történt. Ahogy azt előre sejtettem is, hiszen az újonnan érkezett csapatokat azok az emberek vezették, akik az előretolt egység tagjaiként velünk voltak az elmúlt hónapokban. A következő két napban senki sem lépett kapcsolatba velem, miközben odafent állomásoztam a dombon. Két nap múlva a város megnyugodott. Minden stratégiai fontosságú pont a mi kezünkben volt, még az Őrzők főhadiszállása is a Tiltott Negyedben. És az élet lassacskán visszatért a régi kerékvágásba. Csak egyszer támadt kisebb gondunk, amikor az idemenekült lázadók felkelést próbáltak szítani. Azzal vádolták a herceget, hogy ő hozta ide az Úrnőt. Talán nem is sejtették, mennyire igazuk van.

Fenyves népe belemerült megszokott érdektelenségébe. Katafalkban azért akadtak problémák. Elmo elhatározta, hogy kitakarítja a nyomornegyedet, és ez jónéhány helyi kiskirálynak nem tetszett. Cukorfalat szakaszát vetette be, hogy ha kell, erőszakkal is számolják fel a bandákat és szabaduljanak meg a főnököktől. Én nem sok értelmét láttam az egésznek, de nálam okosabbak odafent úgy

vélték, ezek a bünszövetkezetek csírái lehetnek a későbbi ellenállásnak. Márpedig mindent, ami ilyen veszélyeket hordozott magában, azonnal el kellett pusztítani. Én a magam részéről arra számítottam, hogy ez a lépés akár még a népszerűségünket is növelheti.

Három nappal a megszállás után Elmo meglátogatott a domboldalban kiépített őrzőpostamon. A Hadnagy is vele jött.

– Hogy megy? – érdeklődtem. A Hadnagy rettenetesen megöregedett, mióta utoljára találkoztunk. Hosszú volt az út idáig.

– A város biztosítva – felelte. – Mocskos kis porfészek, mi? – Ahogy mondod. Egy görény kifordított gyomra sem lehet sokkal undorítóbb. Mi a helyzet?

Elmo szólalt meg.

– Azért jött, hogy megszemlélje a célpontot.

A szemöldököm majd' egy hüvelyknyit emelkedett.

– A Sánta azt mondta, be kell vennünk ezt az erődöt – magyarázta a Hadnagy. – Ne kérdezd, mikor. A Kapitány bízott meg, hogy tartsak egy kis terepszemlét.

– Szép napunk lesz holnap – morogtam. – Mindenesetre azt javaslom, a meglepetésre ne építsd a taktikát. – Vállamra vettem a kabátomat. Csípős lett az idő odafent, a sziklák között. Felkísértem a Hadnagyot, Félszemű és Elmo mellettünk topogott, a kezüket dörzsölgetve. Az öreg hosszasan bámulta a kastélyt a gondolataiba merülve. Végül megszólalt.

– Nem tetszik. Kurvára nem tetszik. – Az épületből sugárzó iszonyat őt is megérintette.

– Van itt valaki, aki már járt odabent – mondtam. – De a Fogadottak nehogy megtudják! Hivatalosan veszteséglistán van.

– Mit tud mondani?

– Nem sokat. Csak éjjel volt bent, és csak a kapu mögött járt, az udvaron.

– Aha. Odaát a Zordonban a Fogadottak fogva tartanak egy lányt. Ő is megfordult bent. Beszéltem vele, de semmit sem tudott. Csak egyszer ment be, és akkor is túlságosan félt, hogy rendesen szétnézzen.

– Még életben van?

– Aha. Ő az, akit elkaptatok? Aha. Hát igen, életben van. Úgy tűnik, a parancs egyenesen az Úrnőtől jött. Gonosz kis kurva. Na menjünk, nézzünk körül.

Megkerültük az erődöt, és szétnéztünk mögötte, a nehezebb terepen, miközben Félszemű megállás nélkül káromkodott az orra alatt. Végül a Hadnagy is belátta a nyilvánvalót.

– Erről semmire sem megyünk. A Fogadottak nélkül biztosan nem.

– Akármerről próbálkozunk is, kurva nagy adag segítségre lesz szükségünk.

Kérdőn pillantott rám.

Elmeséltem neki, hogy járt a Bóbitás aznap éjjel, amikor elkaptuk Shedet és a lányt.

– Azóta valami?

– Semmi. Mondjuk előtte se. A fickó, aki járt odabenn, nem említett semmi különöset. De mégis összeköttetésben van a Sírmezővel, hogy szakadna rá az ég. Az egész mögött a

Dominátor áll. Szóval nem lesz egy sétagalopp. Odabent tudják, mire készülünk.

Félszemű vékony hangon felnyögött.

– Mi van? – kapta fel a fejét a Hadnagy.

Félszemű fölfelé mutatott. Mindannyian arrafelé néztünk, egyenesen a fal tetejére, ami hatvan lábnyira magasodott a fejünk fölé. Semmit sem láttam, de a Hadnagy sem.

– Mi van? – ismételte meg.

– Valami figyelt minket. A frászt hozta rám az ürge.

– Én is láttam – tette hozzá óvatosan Elmo. – Magas, csontos figura, a bőre sárga, a szemei meg mint a kígyónak.

Újra felnéztem a falra.

– Hogy láthattad? Ilyen messziről... Elmo megborzongott, majd vállat vont.

– Láttam, és kész. És nagyon nem tetszett. Úgy nézett ki, mintha meg akarna marni.

Fél szemünket mindvégig a kastélyon tartva átvágtuk magunkat a bokrokon, és átmásztunk a sziklákon. Az épület túloldala felé tartottunk, a déli lejtőre. Elmo még mindig magában mormogott.

– Éhes szemei voltak. Ez az! Éhesek.

Elértük a nyugati sziklaperemet. A Hadnagy megállt.

– Milyen közel lehet menni hozzá?

Vállat vontam.

– Még soha sem volt annyi vér a pucámban, hogy kipróbáljam.

A Hadnagy jobbra-balra sétált a kastély mellett egy darabig, mintha csak meg akarna nézni valamit, végül

megszólt.

– Hozzunk fel pár rabot, és nézzük meg.

Kiköptem a sziklaperem fölött.

– A helyieket ugyan rá nem veszed, hogy akár eddig is feljöjjenek.

– Gondolod? És ha cserébe kegyelmet kapnának? Cukorfatat begyűjtötte a katafalki csirkefogók felét. Kész hadjáratot indított a bűnözés felszámolására. Ha valaki ellen beérkezik három panasz, kimennek és elkapják az illetőt.

– Elég egyszerű módszernek tűnik – feleltem. A kastély kapuja felé indultunk, hogy azt is megvizsgáljunk. – Az egyszerűt úgy értettem, hogy együgyű, nem úgy, hogy könnyű.

A Hadnagy kuncogott. A hosszú hónapokig tartó gyalogmenet sem tudta elvenni hátborzongató humorát.

– Az egyszerű elméknek egyszerű válaszok kellene. Még pár hónap Cukorfatat újításaival, és a herceg valóságos hősnek fog tűnni.

Persze értettem Cukorfatat gondolatmenetét. Fenyves törvénytelen város volt, amit a helyi izompacsirták tartottak kordában. Nyüzsögtek odalent a Shedek, akik az egész életüket rettegésben töltötték, folyamatos zaklatásoknak kitéve. Bárki, aki enyhíti a rájuk nehezedő nyomást, elnyeri a jóindulatukat. Ha ezt a jóindulatot megfelelően táplálják, már bizonyos túlkapásokat is elvisel.

Azért arról nem voltam meggyőződve, hogy a fogadóshoz hasonló nyomoroncok támogatása túl sokat nyomna a latban. De ha mégis, hogy a francba olthatnánk beléjük

elég bátorságot anélkül, hogy később visszaütne ránk? Ha megszabadítjuk őket a mindennapi elnyomástól, esetleg feltűnik nekik, hogy mi is ugyanúgy elnyomjuk őket.

Láttam már ilyet nemegyszer. A kisembereknek mindig szükségük lesz arra, hogy gyűlöljenek valakit vagy valamit, és azt okolják a saját hibáikért.

Ahogy odaértünk, a kastély kapuja kivágódott. Féltucat fekete lepelbe öltözött, vérszomjas valami támadt ránk. A belenyugvás ködként ereszkedett az agyamra, a félelem szikrája kihunytt abban a pillanatban, ahogy fölsziporkázott. Mire félútig értek, már semmi mást nem akartam, csak végignyúltni a földön, és várai az elkerülhetlent.

Fájdalom hasított a tagjaimba. Fájt a fejem. A gyomromat görcs szorította össze. A letargia egy csapásra szertefoszlott.

Félszemű különös dolgokat művelt, táncolt, vonított, mint egy farkaskölyök, és úgy csapkodott a karjaival, akár a sebzett madár. Nagy, fura kalapja lecsúszott a fejéről, belekapott a szél, és a domb feléig repítette, ahol megrekedt a bokrok tüskéi közt. Vonítás közben ránk üvöltött.

– Csináljatok már valamit, idióták! Nem tudom visszatartani őket a végtelenségig.

Elmo kardja abban a pillanatban kiröppent a hüvelyéből. A Hadnagyé hasonlóképpen. Nálam nem volt semmi, csak egy hosszú pengéjű tőr, úgyhogy azt rántottam elő, és belevetettem magam a harcba. A kastélybeli teremtenyek megdermedve álltak, hullószerű szemükben döbbenet tükröződött. A Hadnagy ért oda először, megállt,

megvetette a lábát, és kardját két kézre fogva teljes erejéből lesújtott.

Az öreg akkora pallost forgatott, amit bárki avatatlan összetévesztett volna egy hóhéréval. Egy ekkora csapás egyszerre leszelt volna három ember fejét. Most, bár mély sebet ejtett, messze nem vágta át az ellenfele nyakát. Vér fröcskölt mindhármunkra.

Elmo előretartott pengével rohamozott, én ugyanúgy. A kard nem egészen egy láb mélyen fúródott a lény testébe. Én úgy éreztem, mintha puha fába döftem volna a törömet. Alig háromnegyed arasznyira sikerült belemélyesztenem. Ez talán ahhoz sem volt elég, hogy létfontosságú szervet érjen.

Kirántottam a pengét, és lázasan kutattam orvosi ismereteim közt valami érzékenyebb támadási felület után. Elmo mellbe rúgta az ellenfelét, hogy kiszabadítsa kardját. A Hadnagy fegyvere volt a leghatékonyabb, és ezt jól ki is használta. Míg mi vacakoltunk, ő már a második lény nyakába vágta bele.

Félszemű nem bírta tovább. A teremtmények szemébe visszatért az élet, és vele együtt a gonosz tűz. Attól féltem, hogy az a kettő, akit nem sikerült megsebezniük, egyenesen nekünk ront. Ám ekkor a Hadnagy hatalmasat suhintott, és a lények jobbnak látták visszavonulni. Az, amelyikbe beleszúrtam a törömet, utánuk botorkált. Elesett, mielőtt elérte volna a kastélyt, de tovább mászott. A kapu döndülve csapódott be az orra előtt.

– Nohát – jelentette ki a Hadnagy. – Ennyivel is kevesebben maradtak az ostromra. Minden tisztelem a

tiéd, Félszemű! – Nyugodtan beszélt, de a hangja leginkább nyöszörgésre emlékeztetett. A keze reszketett. Ez húzós volt. Ha nincs velünk Félszemű, tutira nem éltük volna túl. – Azt hiszem, mára eleget láttam. Menjünk vissza. Az agyam nagyobbik része szűkülve könyörgött, hogy rohanjak, ahogy bírok. De a kisebbik megmaradt hűvös profinak.

– Vigyük magunkkal az egyik szemetet – krárogtam, a szám teljesen kiszáradt a félelemtől.

– Mi a rossebnek? – csattant fel Elmo.

– Ha fölhentelem, hátha rájövök, mi a fene ez?

– Jó ötlet. – A Hadnagy leguggolt, és megragadta az egyiket a hónaljánál. A lény erőltlenül ellenkezni próbált. Folyamatosan remegve megfogtam csizmába bújtatott lábát, és megemeltem. A lény közepén összecsuklott.

– A franc esne belé! – tört ki a Hadnagy. Ledobta a másik végét, és mellém lépett. – Te húzd azt a lábát, én húzom ezt.

Húztuk. A test félrecsúszott. Leálltunk megvitatni, kinek mit kéne csinálni.

– Megtennétek, hogy abbaahagyjátok az idéetlenkedést? – vakkantotta Félszemű. Göcsörtös, fekete ujjával a kastély felé mutatott. Hátrapillantottam. Odafent a gyilokjárókon még több lény tűnt fel. Éreztem, hogy az erődből áradó gonoszság egyre erősödik.

– Valami történik – mondtam, és egyenesen megindultam lefelé, egy pillanatra sem eresztve el a hullát. A Hadnagy melletttem szedte a lábát. Zsákmányunk rohamosan amortizálódott, ahogy keresztülrángattuk a sziklákon és a

bozóton.

Bumm! Valami olyan erővel csapódott a domboldalba, hogy beleremegett a föld. Mintha egy óriás dobbantott volna. Úgy éreztem magam, mint egy svábbogár, aki eszelősen igyekszik egérutat nyerni egy ember elől, aki történetesen utálja a svábbogarakat, és épp rajta van a vasalt talpú bakancsa. Újabb döndülés rázta meg a talajt, ha lehet, még az előzőnél is erősebben.

– A kurva életbe! – üvöltötte Elmo. Teljes erővel rohant el mellettem, szélmalomként lapátolt a karjával, hogy megőrizze az egyensúlyát. Közvetlenül utána jött Félszemű, ő nem volt ilyen szerencsés. Elrepült mellettünk, és távolabb fogott talajt. Egyikünk sem állt meg, hogy segítsen neki.

A második dobbanást követte a harmadik és a negyedik, ugyanolyan időközönként, de egyre közelebb. A negyediktől kődarabok és kiszáradt bokrok záporoztak körülöttünk.

Ötven lépés után Félszemű megállt, megpördült, és belefogott valami varázslatba. Felemelt kezei közt sápadtkék tűzgolyó formálódott, és harsogva indult meg felfelé a dombon. Alig egy lábnyira süvített el mellettem. A Hadnagy és én elhagytuk a varázslót. Az ötödik dobbanás kavicsokat és mindenféle növényzetet vágott a hátunkhoz. Félszeműből iszonyatos üvöltés tört fel, és újra futásnak eredt. Hallottuk ahogy kiabál.

– Ez volt a leghatalmasabb mágia, amit ismerek. Dobjátok el azt a kurvapecért, és tűnés! – Elrohant mellettünk, úgy iszkolt, mint egy nyulacska, ha kopók üldözik.

A kikötővölgyben velőtrázó ordítás harsant. Két apró pont emelkedett fel a déli lejtőről, túlságosan gyorsan, hogy szemmel követni lehetett volna. Érces, mély hangú süvöltést hallottunk, ahogy elhúztak a fejünk felett, aztán iszonytató dübörgés kezdődött a hátunk mögött, mintha az istenek doboltak volna. Nem voltam biztos benne, de úgy rémlett, a két pont összeköttetésben áll egymással.

Újabb pár tűnt fel, egy közös középpont körül keringtek. Jobban szemügyre vettem őket. Igazam volt, össze voltak kötve valamivel. Süvöltöttek, aztán dübörögtek. Vettem egy pillantást hátra a vállam fölött. A fekete kastélyt színes fal takarta el, ami folyamatosan csorgott lefelé, mintha egy vödör híg festéket lötytyintettek volna egy hatalmas üvegtáblára.

– A Fogadottak működésbe léptek – lihegte a Hadnagy. A szemei kiguvadtak, de nem engedte el a zsákmányunk feléje eső végét.

A rohadt strici fönnakadt valamiben. Vadul igyekeztünk kirángatni a ruhája szegélyét az egyik túskebokor fogságából, jócskán ügyetlenkedve félelmünkben. Egyre csak fölfelé pislogtam, vártam, hogy mikor csap le valami, ami szétken minket a domboldalon.

Újabb golyópár érkezett, és festéket fröcskölt a kastélyra. Láthatóan nem tett kárt benne, de legalább lefoglalta egy darabig.

Nagy nehezen visszaszereztük a hullát a bokortól, és újra a nyakunkba szedtük a lábunkat.

Az égen két újabb pont tűnt fel, ezúttal másfajták. Szédítő sebességgel ereszkedtek lefelé. Rájuk mutattam.

– A Bóbitás és a Sóhajtó.

A Fogadottak a fekete kastély felé robogtak, a szőnyegek magas hangon sivítottak a levegőben. Az erődítmény falát tűz borította el. Az obszidián mintha megolvadt volna, megfolyósodott, akár a viasz, amitől a kifacsart díszítmények még hátborzongatóbb formákat öltöttek. A Fogadottak megfordultak, magasabbra emelkedtek, majd visszaindultak a következő körre. Eközben egy újabb pár golyó süvített át a völgyön, és elfolyó színekkel festette meg a levegőt. Kimondottan látványos előadás lett volna, ha nem köti le minden figyelmünket a menekülés.

A domboldal megremegett a láthatatlan óriás következő dobbantásától. Közvetlenül mögöttünk egy tizenöt láb átmérőjű kör vágott a földbe öt láb mélyen. Mindenfelé fadarabok és kavicsok repkedtek. Ezúttal alig tizenkét lábbal hibáztak el minket. A becsapódás ereje mindkettőnket a földre vetett. Ugyanilyen bemélyedések sora vonult végig a domboldalon.

De bármilyen erős is volt ez a támadás, elmaradt a korábbiaktól.

A Bóbitás és a Sóhajtó újra meg újra lecsapott a kastélyra, az pedig egyre olvadozott és formátlanodott. Ám ekkor fűlsiketítő mennydörgés rázta meg a levegőt. Mindkét Fogadott eltűnt egy füstgomolyagban. Kikeveredtek belőle, kínlódva igyekeztek visszanyerni az irányítást a szőnyegük felett. Mindketten csúnyán megpörkölődtek, mint a Bóbitás aznap éjjel, hogy elkaptuk Shedet. Rohamosan veszítettek a magasságból.

A kastély most már csak velük foglalkozott. A Hadnagy és

én megmenekültünk.

34

FENYVES: MENEKÜLÉS

A Liliom újra és újra megremegett.

Shed a kupák mosogatásával foglalta el magát, és azon morfondírozott, melyik vendége lehet a Sereg katonája. A remegéstől egyre idegesebb lett. Aztán fülhasogató sivítás hangzott fel a város fölött, előbb erősödve, majd folyamatosan távolodva észak felé. Röviddel később a föld újra megrendült, most már elég erősen ahhoz, hogy a szekrényben összekoccanjanak az edények. A fogadós kirohant az utcára. Énjének ravaszabbik fele mindvégig a vendégeket figyelte, és próbálta kiszúrni, ki az, akit rá állítottak. Amióta bevonult a Sereg, a szökés esélyei százalmasan soványra fonnyadtak. Többé nem tudhatta, ki kicsoda. Ők viszont mindannyian ismerték őt.

Épp akkor ért ki, amikor újabb sivítás tört fel a Tiltott Negyed felől. Tekintetével követte az égre mutogató kezeket. Két golyóbis száguldott el a fejük fölött észak felé, valamilyen huzalfélével összekötve. Néhány pillanattal később egész Fenyves színesen vibráló fényárba borult.

– A fekete kastély – suttogták az emberek. – Megtámadták a fekete kastélyt!

Shed jól látta az egészszet az utcáról. A sötét erődítményt színes függönylepel takarta el. A félelem jeges ujjakkal markolt a szívébe. Semmit sem értett. Idelent biztonságban van. Vagy mégsem?

Vagy mégsem? A Fekete Seregben nagyhatalmú mágusok szolgáltak. Ők biztosan nem engednék, hogy a kastély bármit is tegyen ellenük... Irtózatos erejű pörölycsapás zúdult a völgy északi oldalára, szikla és föld repült mindenfelé. Nem látta, mi történik, de a zsigereiben érezte, hogy a kastély lakói sújtottak le valakire. Talán éppen Vészmadárra, aki épp azon a környéken állomásozott, a felfelé vezető ösvényt őrizte. Talán az erőd szörnyei utat akarnak nyitni maguknak.

A tömeg zsidongása hívta fel a figyelmét az égen megjelenő két pontocskára. A kastély tűzbe borult. Az obszidián alakot változtatott, cseppfolyóssá olvadt, majd ismét felvette eredeti formáját. A repülő támadók lecsaptak, megfordultak. Újabb golyók húztak el a feje felett, láthatóan a Zordon irányából. A szőnyeglovasok lezuhantak.

Shed tudta kik ők, és sejtette, mi folyik odafent. Mindez halálra rémítette. Körülötte a katafalkiak semmit sem értettek, és zavarogni kezdtek.

Lassan visszanyerte a lélekjelenlétét, és elgondolkodott a helyzetén. Itt is, ott is a Fekete Sereg katonái rohantak, hogy elfoglalják az őrhelyeiket. Osztagok álltak össze, majd együtt továbbindultak. Más zsoldosok párokba álltak, és megvetették a lábukat egy-egy sarkon, amiket nyilván arra az esetre jelöltek ki számukra, ha zendülés vagy fosztogatás fenyeget. Akármerre nézett, nem látott senkit, akiről feltételezte volna, hogy őt tartja szemmel.

Besurrant a fogadóba, felsietett az emeletre, egyenesen a szobájába, és felnyitotta a titkos dobozát. Az aranyat és az

ezüstöt a zsebébe tömte, az amulettel egy darabig nem tudott mit kezdeni, aztán mégis a nyakába akasztotta, és elrejtette a ruhája alá. Még egyszer végigpillantott a szobán, meggyőződött róla, hogy nincs már semmi, amit magával vihetne, és leszaladt a lépcsőn. Senki más nem volt az ivóban, csak Sal, aki az ajtóban állt, és az északi lejtőn zajló színjátékot figyelte. A fogadás még sohasem látta őt ilyen nyugodtnak és megállapodottnak.

– Sal!

– Tessék, Marron? Itt az idő?

– Igen. Hagyok húsz tallért a kasszában. Annyiból ki fogsz jönni, amíg a katonák idejárnak.

– Erről szólt, ami mostanában történt? – Az asszony a kastély felé intett.

– Inkább erre vezetett. Lehet, hogy még rosszabb lesz. Azért vannak itt, hogy lerombolják a kastélyt. Már ha képesek lesznek rá.

– Hová mész?

– Nem tudom. – Tényleg fogalma sem volt. – De ha tudnám, se mondanám meg. Kiszednék belőled.

– Mikor jössz vissza?

– Talán soha. Addig biztosan nem, míg az utolsó szálig ki nem vonulnak innen. – Komolyan kételkedett benne, hogy erre valaha is sor kerülne. De ha mégis, jön helyettük más. Az az Úrnő, aki parancsol nekik, nem olyasvalakinek tűnt, aki könnyen feladna bármit is.

Nyomott egy csókot Sal arcára.

– Vigyázz magadra! És ne tagadj meg semmit magadtól meg a gyerekektől. Ha Liza előkerülne, mondd meg neki,

hogy ki van rúgva. Ha Val jönne, mondd meg neki, hogy megbocsátottam.

A hátsó ajtó felé indult. A domboldal felől újra és újra hallatszott a sivítás, a felvillanások is ugyanúgy követték egymást. Egyszer valami elsüvített a Zordon felé, de valahol a Tiltott Negyed fölött elhallgatott. A fogadós leszegte a fejét, arcát a gallérja mögé rejtette, és sikátortól sikátorig osonva iparkodott a kikötő felé.

Csak kétszer futott őrzőpatyba, de egyik katona sem ismerte. Az első alkalommal nem foglalkoztak vele. A második csapat káplárja ráripakodott, hogy húzza el a belét az utcáról, aztán továbbment.

A Dokk utcából az árbocok és vitorlák erdején át még egyszer megpillantotta a fekete kastélyt. Úgy látszott, jobban megviselte az összecsapás, mint a támadóit, akik immár sehol nem látszóttak. Sűrű, fekete füst gomolygott a bástyák közül, az egyik olajosan csillogó torony megdőlt, málladozva ingott, végül sötét felhővé oszlott. A kastély alatt a domboldalon furcsa, jelentéktelennek tűnő nyüzsgölődés folyt, amiről egy hangyaboly jutott az eszébe. Valószínűleg most lendül támadásba a Fekete Sereg.

A kikötő lázban égett. A csatornát ellepték a kifutó hajók. Minden külvilági hajó vitorlabontáshoz készülődött. Még a folyó is furcsán zavarosnak, sűrűnek látszott.

Shedet három hajóról is továbbküldték, mire talált egyet, ahol a pénz elég ékesszólóan beszélt, hogy valaki felfigyeljen rá. Tíz tallért fizetett egy ocsmány csirkefogónak, akiben egy kalóz veszett el, majd azonnal a fedélzetre sietett, és keresett magának egy zugot, ahol remélhetőleg

nem veszik majd észre a partról.

Minden igyekezete ellenére, amikor már éppen felvonták a horgonyt, az Uzorás nevű zsoldos rohant ki a mólóra, nyomában egy csapat katonával, és üvöltve parancsolta a hajó kapitányának, hogy azonnal forduljon vissza.

A kapitány minden nyelven érthető kézmozdulattal jelezte, szerinte mit kéne csinálnia Uzorásnak, aztán elküldte a fenébe, és lassan csorgott lefelé a folyón az áramlattal. Anyian akartak egyszerre kihajózni, hogy nem volt elég vontató.

A következő pillanatban nyílvessző fúrta át a kapitány torkát. A matrózok és a tisztek mozdulni sem tudtak a döbbenettől. Újabb nyílvesszők záporoztak a fedélzetre, tucatnyi embert terítve le, köztük az első tisztet és a fedélzetmestert. Shed apróra húzta össze magát a rejtekhelyén, a rettenet olyan mélyen vájta belé a karmait, ahogy még soha azelőtt.

Tudta, hogy ezek kemény harcosok, hogy nem lacafacáznak. De arról fogalma sem volt, hogy ennyire kemények, hogy ennyire kegyetlenek. A herceg emberei egyszerűen az öklüket rázták volna tehetetlenségükben, aztán átkozódva elvonulnak. Eszükbe sem jutott volna embereket lemészárolni.

A nyílvesszők újabb és újabb hullámokban érkeztek, egészen addig, amíg ki nem értek a lőtávokból.

Shed ekkor mert először kikukucskálni; figyelte, ahogy a város lassan egyre távolodik. Túl lassan, legalábbis szerinte.

Legnagyobb meglepetésére egyik tengerész sem volt

mérgező rá. Persze szörnyen bedühödtek, de eszükbe sem jutott, hogy az utolsó pillanatban befutott utasoknak bármi köze lehet a történetekhez.

Biztonságban vagyok, gondolta ujjongva. Lelkesedése csak addig tartott, amíg bele nem gondolt, hogy hová is megy, és mit csinál majd ott.

Egy matróz lépett oda hozzá.

– Uram, nézze csak, utánunk jönnek. Sebesen közelednek. A fogadós szíve megint hevesebben kezdett verni. Láta, hogy egy kisebb hajó kifut, és igyekszik vitorlát bontani. A legénységnek a Fekete Sereg egyenruháját viselő katonák parancsolgattak, üvöltözve próbálták gyorsabb munkára ösztökélni őket.

Shed visszabújt a rejtekhelyére. Azok után, amin ezek a tengerészek keresztülmentek, kétsége sem volt róla, hogy szó nélkül át fogják adni az üldözőinek. Már ha rájönnek, mit akar Uzsorás.

De hogy bukkanhattak a nyomára?

Varázslattal! Hát persze! Úgy kellett lennie.

Vajon ez azt jelenti, hogy bárhová rejtőzzön előlük, úgysem menekülhet?

35

FENYVES: ROSSZ HÍREK

A cirkuszolás véget ért. El kell ismerni, valóban lenyűgöző bemutató volt, de láttam már csicsásabbat is. A Könnyek Lépcsőjénél például. Vagy a Bűbájtorony alatti csatában. Ez itt csupán erőfitogtatás volt, és Fenyves

lakosságára sokkal nagyobb hatást tett, mint ránk, vagy akár a fekete kastélyban lakó lényekre. A mérleg részünkről nem mutatott semmi veszteséget, de az őket ért legnagyobb csapás is kapu előtt lezajlott csetepatéban történt. A falak mögött rövid ideig tomboló tűz nem sok kárt okozott, legalábbis a Fogadottak így vélekedtek.

A Sóhajtó a főhadiszállásunk mellett landolt a szőnyegével. Amikor berontott, láttuk, hogy bár jócskán megtépázták, komoly baja nem esett.

– Ki kezdte? – szegezte nekünk a kérdést nyomban.

A Hadnagy válaszolta a történeteket.

– Kezdenek kiborulni – tűnődött a Fogadott. – Ez kétségbeesett próbálkozás volt. Szerintetek elzavarni akartak benneteket, vagy foglyul ejteni?

– Tuti, hogy foglyul ejteni – feleltem. – Mielőtt ránk rontottak volna, valamiféle álmokórvárázst bocsátottak ránk. – Félszemű egy bólintással jelezte, hogy minden úgy történt, ahogy mondtam.

– De hatástalan volt. Miért?

– Félszemű megtörte a bűbájt, és ellenük fordította. Hármat megöltünk.

– Nocsak! Nem csoda, hogy bepörögtek. Úgy hallottam, egyet lehozttatok.

– Az jutott eszembe, többet megtudhatnánk róluk, ha felboncolnám az egyiket. Hátha találok rajtuk valami gyenge pontot.

A Sóhajtó szeme visszafordult az üregébe, ahogy mentális kapcsolatba lépett mindannyiunk Úrnőjével.

– Jó ötlet – jelentette ki végül. – De a boncolást én végzem

el a Bóbitással. Hol a hulla? Azonnal viszem a Zordonba. Ráböktem a zsákmányunkra. Ott volt az orra előtt. Odaintett két embert, hogy cipeljék a szőnyegéhez.

– Na persze! – dörmögtem az orrom alatt. – Nehogy már megbízzon bennünk!

A Sójajtó minden szavamat hallotta, de nem volt semmi hozzáfűznivalója.

Miután rögzítették a tetemet, a Fogadott a Hadnagyhoz fordult.

– Azonnal kezdjétek meg az ostrom-előkészületeket! Emeljétek sáncokat! A Sánta segít megfog. Megeshet, hogy a Dominátor teremtményei megpróbálnak kitömi vagy foglyokat ejteni, esetleg mindkettőt. Akadályozzátok meg őket! Ha csak egy tucat embert sikerül elkapniuk, már megnyithatják a kaput; akkor pedig személyesen a Dominátorral kell szembenéznetek. Nem hiszem, hogy kesztyűs kézzel bánná veletek.

– Most hova szarjak? – mordult rá a Hadnagy. Szó se róla, ha rossz passzban van, ő a legkeményebb tökű strici mindünk közül. Ilyenkor még maga az Úrnő sem tudja megfélemlíteni. – Miért nem húzol a picsába innen? Csináld a dolgot, mi is csináljuk a miénket.

A megjegyzése nyomán megfagyott a levegő, de ez sem érdekelte. Torkig volt az összes Fogadottal. Hónapokon keresztül menetelt a Sántával, aki azt képzelte magáról, hogy baromi jó stratégia. Nem telt sok időbe, hogy a Kapitánynak és neki egy életre elege legyen a hülyeségeiből. Talán éppen ez volt az egyre erősödő ellentét egyik fő oka a Fogadottak és a Sereg között. Bár

sokkal diplomatikusabb volt a Hadnagynál, a Kapitánynál is hamar betelt a pohár. De ő, ha nem tetszett neki egy parancs, egyszerűen meg sem hallotta.

Én is kimentem, hogy felügyeljem a kastély körbesáncolását. A munkások hullámokban érkeztek Fenyvesből, a vállukon lapát, a szemükben rettegés. A saját embereink sorra tették le a szerszámokat, és elfoglalták az őrhelyeiket, ahonnan szemmel tarthatták és megvédezhették a civileket. Néha-néha a kastély is bekóstolt minket, lanyha kísérleteket tett az akadályozásunkra. Olyan volt, mint egy tűzhányó közvetlenül kitörés után; miután elhasználta az összes erejét, csak magában dohogott sértődötten. A helybéliek időnként elkóboroltak, vissza kellett terelnünk őket a többiekhez. Verejtékes munkával megszerzett népszerűségünk rohamos sebességgel fogyatkozott. Uzsorás közeledett, zavarban volt és nagyon dühös. Megkeményedett vonásait a lenyugvó nap vöröse még jobban kiemelte. Elhagytam a magaslatot, ahol álltam, és elébe mentem.

– Na mi a hézag? – kérdeztem.

– Shed, hogy gebedne meg! Kihasznlta a zavargásokat, és meglépett.

– Zavargásokat?

– Amikor a Fogadottak nekiestek a kastélynak, a városban elszabadult a pokol. Shednek nyoma veszett. Mire Manó megtalálta, már egy Perjésbe menő hajón ült. Megpróbáltam megakadályozni, hogy kihajózzanak, de nem voltak hajlandók megállni. Közéjük lövettem, aztán lefoglaltam egy bárkát és a nyomukba eredtem, de nem

sikerült utolérni őket.

Miután elmondtam mindennek Uzsorást, és nagy nehezen leküzdöttem a vágyat, hogy a saját kezemmel tekerjem ki a nyakát, leültem gondolkodni.

– Mi a jóisten baja van annak a szerencsétlennek? Mitől van így beszarva? – kérdeztem.

– Mindentől – vágta rá Uzsorás. – A saját árnyékától is. Szerintem addig agyalt, míg kisütötte, hogy meg akarjuk ölni. Manó szerint ennél többről van szó, de tudod, mennyire szereti bonyolítani a dolgokat.

– Hogyan többről?

– Manó azt mondja, meg akart szabadulni a régi önmagától, és tiszta lappal új életet kezdeni. A tőlünk való félelem csak a kezdőlökést adta meg neki.

– A régi önmagától? Ezt nem értem.

– Hát, a büntudattól, ami kínozza, azok után, amiket csinált, szóval érted. Meg az inkvizítorok vádjaitól. Bikacsök tisztában van vele, hogy benne volt a Katakombák kifosztásában, és amint visszajön, az lesz az első dolga, hogy hűvösre tegye.

Lenéztem a sötétbe borult kikötőre. A hajók még mindig egymás után futottak ki. A víztükör szinte meztelennek tűnt nélkülük. Ha a külföldiek mind elmennek, igencsak megcsappan a népszerűségünk. Fenyves jóléte főként a kereskedelemre épült.

– Keresd meg Elmót! Mondd el neki, mi történt! Mondd meg azt is, hogy az a véleményem, Shed után kéne menned. Ha már ott leszel, szedd össze Nagyágyút meg a többieket, és hozd vissza őket. Ja, és nézz utána

Kedvesnek meg Bikacsöknek.

Olyan képet vágott, mint egy halálraítélt, de eszébe sem jutott panaszkodni. Jócskán volt már a rovásán; hogy most egy darabig a bajtársaitól külön kell dolgoznia, azzal még szépecskén megúsza.

– Rendben! – felelte, és elsietett.

Ideje volt visszatérni a sürgősebb feladathoz.

A kezdeti fejetlenséget sikerült felszámolni azzal, hogy a katonák munkabrigádokba osztották a helybélieket. A terep bámulatos gyorsasággal alakult át. Először jó mély árkot ástunk a kastély körül, hogy ha netán eszükbe jutna kitörni, ne legyen egyszerű dolguk, azután cölöpkerítést húztunk az árok mögé.

Az egyik Fogadott folyton a levegőben volt, magasan a kastély fölött körözött, készen arra, hogy bármikor lecsapjon.

A városból sorra érkeztek a szekerek, gerendákat és kőtörmeléket hoztak. Odalent néhány brigád nekiállt lebontani a régi épületeket, hogy legyen elegendő alapanyagunk. Bár az összes bontásra ítélt ház jó ideje lakhatatlan volt és régen megérett a pusztulásra, csavargók költöztek be a családjukkal, akiket most ki kellett lakoltatnunk, újabb haragosokat szerezve ezzel magunknak.

Félszemű meg egy Rozoga nevű strázsamester egy nagyobb csapat munkással a meredekebb emelkedőhöz vonult, és nekiláttak aknát ásni, aminek elméletileg egyenesen a szakadékba kellett volna rogyasztania a kastély egyik falát. Meg sem próbálták titkolni a

szándékukat, de nem is lett volna sok értelme. A bent sunnyogó lények úgy láttak volna át minden álcázáson, mint a tiszta üvegen.

A terv igazán nagyszabású volt, kemény melónak ígérkezett eljutni egészen a falig. Úgy sejtettük, hetekbe telik majd, még Fél szemű hathatós segítségével is. Az utászoknak több lépésnyi tömör sziklarétegen kellett átvágniuk magukat.

Az akna csak egyike volt annak a tucatnyi trükknek, amit a Hadnagy be szándékozott vetni, de ismertük már annyira, hogy tudjuk: ami nála egyik nap hadicselnek indul, az a következőn már talán a támadás élet képezi. Tekintve, hogy Fenyves gyakorlatilag kimeríthetetlen munkaerőforrást biztosított neki, most igazán kiélhette magát.

Ahogy az ostrom előkészületeit figyeltem, elfogott a büszkeség. Régóta szolgáltam már a Fekete Seregben, de még sohasem fogtunk ilyen hatalmas vállalkozásba. Még sohasem volt lehetőségünk és elegendő eszközünk egy ilyen nagyságrendű hadművelethez. Bóklásztam egy ideig, míg össze nem futottam a Hadnaggal.

– Mi a nagy terv? – érdeklődtem. Untam már, hogy engem mindenből kihagynak.

– Beszögezni ajtót, ablakot, hogy ki ne jussanak. Aztán a Fogadottak elkapják a tőküket.

Hümmögtem egyet. Egyszerű és biztos. De sejtettem, hogy ennél azért bonyolultabb lesz a dolog. Azok a lények odabent küzdeni fognak. És azt is gyanítottam, a Dominátor szintén álmatlanul forgolódik a sírjában, hogy kiagyaljon valami ellencsapást.

Borzalmas lehet élve eltemetve feküdni egy koporsóban, és szüntelenül reménykedni, olyanok kezébe tenni le mindent, akikre szinte semmilyen befolyást nem gyakorolhat. Ha én lettem volna ilyen tehetetlenségre kárhóztatva, néhány óra alatt beleőrülök.

Szóltam a Hadnagynak Shed szökéséről. Nem zaklatta fel a dolog. A fogadás nem sokat számított neki. Nem tudta mindazt Hollóról és Kedvesről, amit én. Számára Holló egyszerű dezertőr volt, Kedves pedig egy azok közül a népek közül, akik folyton a tábor körül lebzselnek. Szóra sem érdemes. Csak azért akartam értesíteni Shed eltűnéséről, hogy megemlítsa a dolgot a Kapitánynak. Abban bíztam, az öreg talán hathatósabb lépéseket is tesz, mint amiket én javasoltam Elmónak.

Egy darabig ott maradtam a Hadnaggal. Ő a munkabrigádokat nézte, én meg egy felfelé kígyózó szekérkaravánt. Reméltem, hogy a vacsoránkat hozza.

– Kezd kibaszottul elegem lenni a hideg kajából – morogtam.

– Megmondom én, mi kéne neked, Vészmadár. Meg kéne nősnöd, és letelepedni valahol.

– Naná! – vakkantottam, élesebben, mint szándékoztam. – Csak utánad, öreg.

– De komolyan! Akár itt, ebben a városban. Újra orvos lehetnél, pátyolgathatnád a gazdagokat. Mondjuk azt a herceget meg a pereputtyát. Aztán mikor ideér a drágalátos barátnőd, megkéred a kezét, és minden el van boronálva.

Jéghideg pengék hasítottak a szívembe.

– A barátnőm??

Elvigyorodott.

– Persze. Neked senki se szólt róla? Idejön megnézni az előadást. Személyesen vezeti az ostromot. Ne szalaszd el, ilyen lehetőség ritkán adódik.

Lehetőség. De mire?

Az Úrnőről beszélt, persze. Évekkel ezelőtt történt, de még mindig sokat ugrattak azokkal a romantikus történetekkel, amiket róla írtam, mielőtt személyesen találkoztunk volna. Ilyen a Sereg. Ha tudják valakiről, hogy van valami bogara, folyton azzal piszkálják. Ez is része a játéknak, ami összetartja a testvériséget.

Lefogadom, hogy a rohadék azóta tartogatta a hírt, mióta először a fülébe jutott. Várta a legjobb alkalmat, hogy előhozakodjon vele.

Az Úrnő Fenyvesbe jön!

Komolyan megfordult a fejemben, hogy tényleg dezertálok. És gyorsan, amíg még van hajó a kikötőben.

* * *

36

FENYVES: TŰZJÁTÉK

A kastély mindannyiunkat törbe csalt. Elhitették velünk, hogy csak úgy egyszerűen elvághatjuk a külvilágtól. Két napon át a munkabrigádok háborítatlanul dolgozhattak az északi lejtőn, megásták az árkot, felhúzták a cölöpkörítést, és jól haladtak az aknával is. Ám ekkor csúnyán az orrunkra koppintottak.

Az egész hamar átcsapott felfordulásba, rohadtul megszívattak minket. Így utólag nézve, nem annak indult, mint ami lett belőle.

Újhold éjjele volt, de a munkások folyamatosan dolgoztak tüzek, fáklyák és lámpások fényénél. Azokon a szakaszokon, ahol már elkészült az árok és a kerítés is állt, a Hadnagy harminc lépésenként gerendatornyokat ácsoltatott, mellettük pedig kisebb katapultok várták, hogy az emelvény tetejére emeljék őket. Szerintem persze tiszta időpocsékolás volt megépíteni őket. Mit érhetnek a hagyományos ostromgépek a Dominátor szolgálai ellen? De hát a Hadnagy volt a Sereg ostromszakértője, és ő úgy döntött, mindent úgy fog csinálni, ahogy az a nagykönyvben meg van írva, csak takarosabban. Még ha valószínűleg soha egyetlen követ sem fognak kilőni azok a katapultok, akkor is azt akarta, hogy szükség esetén kéznél legyenek.

Az épülő tornyok tetején a legélesebb szemű katonák strázsáltak, nyakukat nyújtogatva igyekeztek belesni az erőd falai mögé. Egyikük mozgásra lett figyelmes a kapu környékén. Nem csapott lármát, inkább elszalajtott egy futárt a hírrel. A Hadnagy hamarosan ott állt mellette. Észrevették, hogy valaki kiosont a kastélyból, és Fél szeműék felé tart. Megszólaltak a dobok, felharsantak a kürtök, lángoló nyilak röppentek az ég felé.

A riadóra ébredtem. Kirohantam megnézni, mi történt. Egy darabig semmit sem láttam.

A tulsó lejtőn Fél szemű és Rozoga már fegyverben állt. A munkások fejvesztve menekültek, sokan haltak meg vagy nyomorodtak meg egy életre, ahogy a vaksötétben

botladoztak a bozóttal benőtt, sziklás, meredek lejtőn. Csak kevésnek volt annyi esze, hogy veszteg maradjon, és megvesse a lábát.

A kastély lakóinak nyilván az volt a tervük, hogy az éj leple alatt észrevétlenül kisurrannak, elkapnak néhány munkást Félszemű brigádjából, behurcolják őket, és végrehajtják a rituálét, amivel áthozhatják a Dominátort. Miután leleplezték őket, a stratégiájuk megváltozott. A toronyban posztolok kiabálva figyelmeztettek mindenkit, hogy még többen törnek ki a kastélyból. A Hadnagy kiadta a parancsot zavarótüzek gyújtására, és a hajítógépek hamarosan égő bokrokat dobáltak a kapu közelébe. Aztán embereket küldött, hogy kerítsék elő Manót és Némát; számított a varázslók segítségére, ha mást nem is tesznek, legalább a világításról gondoskodjanak.

Tudtam, hogy Manó épp Katafalkban kószál, egy óráig is eltart, mire a parancs utoléri. De hogy Néma merre csámborog, arról fogalmam sem volt. Még csak nem is találkoztunk, pedig már egy hete itt üdült Fenyvesben.

A Hadnagy meggyújtatta a jelzőtüzeket is, hogy a Zordon falain strázsáló őrszemek tudják, balhé van ideát.

Erre már az odafent figyelő Fogadott is lejjebb jött szétnézni. Kiderült, hogy a Sánta volt a soros. Első lépésként megragadott egy marokra való dárdát, csinált velük valamit, majd egymás után belevágta őket a földbe a repülő szőnyegéről. Az árok és a kastély között fúródtak a talajba, és lángra lobbantak. Immár egy görögtűzzel égő fáklyasor világította meg a terepet.

A túloldalon Félszemű is először fényről gondoskodott,

ibolyaszínnel izzó pókháló feszült ki a levegőben a fejük fölött. Épp időben, hogy a derengésben kibontakozhasson féltucat koromfekete alak közeledő sziluettje. Nyílvesszők és dárdák röpöntek felénk.

A lények közül számosan elestek, mielőtt észbe kaphattak volna. Aztán a testük felragyogott, és egy pillanattal később már mindegyiket szemképráztaó vibrálás vette körül. Támadásba lendültek.

A várfal tetején újabb lények tűntek fel. Különös, emberfej nagyságú valamiket hajigáltak, egyenesen az akna bejárata felé. Félszemű csinált valamit, amitől sorra mind irányt változtattak. Egy lövedék mégis átjutott, és a nyomában eszméletlenül csuklottak össze a katonák és a munkások.

A kastélyban élők láthatóan minden eshetőségre felkészültek, csak Félszeműre nem. A Sántának egy perc nyugtot sem hagytak odafent, de a töpörödött varázslónkba beletört a bicskájuk.

Amikor a teremtmények közelebb értek, Félszemű fegyverbe parancsolta az embereit, és közelharcba küldte őket. A legtöbben ott veszték, de az ellenséget az utolsó szálig felmorzszolták.

Ezzel egy időben a kastélybéliek egy rohamcsapata egyenesen az árkok és kerítés felé indult, nagyjából épp arrafelé, ahol én is álltam. Emlékszem, inkább voltam döbbent, mint ijedt.

Vajon hányan lehettek? Az alapján, amit Shed mesélt, úgy tűnt, mintha a kastély szinte lakatlan lenne. Most viszont huszonötön rohantak a cölöpfal felé, és még mágiával is

támogatták őket odabentről. Ilyen erővel szemben a védelmi vonalaink majdhogynem nevetségesnek hatottak. Kiözönlöttek a kapun, közben valami hatalmas hólyagszerűség repült ki a várfal fölött, a földre zuhant, pattogott néhányat, aztán a kerítésnek vágódott, elsöpörte, s végül az árokban állapotodott meg, teljesen kitöltve azt. A támadó különítmény egyenesen a frissen nyílt rés felé viharzott. Átkozottul gyorsak voltak.

A Sánta csapott le az éjszakai égboltról, olyan gyorsan ereszkedett, hogy hallottuk, ahogy a szőnyeg süvítve szeli a levegőt. Ahogy egyre alacsonyabbra szállt, úgy erősödött körülötte valamiféle kísérteties ragyogás. Az izzás hirtelen levált a testéről, akkora darabokra esett, mint egy juhartermés, és ugyanúgy kezdett a föld felé szállingózni, sűrűn, gyorsan pörögve a levegőben. Az apró lángroppentyűk elemésztettek mindent, amihez hozzáértek. Négy vagy öt támadó azonnal meghalt.

A Hadnagy villámgyors ellencsapást rendelt el, de alighogy sikerült végezniük a sebesültekkel, máris vissza kellett vonulniuk. A lények közül többen az elesett katonák hulláit vonszolták a kastély felé, míg a többiek folytatták a rohamot.

Bár egyetlen porcikámban sem éreztem készletet arra, hogy hős legyek, az árkok felé indultam, előtte azonban még felrántottam a csizmámat. És milyen jól tettem!

A levegő szikrázni kezdett, ablakféleség nyílt benne. Valami átzúdult rajta a túloldalaról. Olyan hirtelen hűlt le

minden körülöttem, hogy a leheletem azonnal hópelyhekké fagyott. A levegő mindenhonnan sűrítve áradt a jelenség középpontja felé, ahol azonnal jéggé dermedt. A fagy a támadóink jelentős részével végzett, szoborrá dermedtette a testüket. Egy vaktában eldobott dárda nekicsapódott az egyiknek. A teremtény megrepedezett, aztán apró darabokra hullott. Mindenki lándzsákat és köveket kezdett hajigálni, hogy a többit is mielőbb elpusztítsák.

A nyílás néhány pillanattal később bezárult. A fogvacogató hideg lassan megszűnt, átadta helyét a fenyvesi ősz viszonylagos melegének. Köd szállt fel, percekre elborítva a környéket. Amikor szétoszlott, már nyomát sem láttuk a lényeknek.

Néhányuknak azonban sikerült elkerülnie a jeges csapást, ezek most lefelé rohantak az úton, egyenesen Fenyves irányába. Elmo egy egész szakasszal eredt a nyomukba. A fejünk felett a Sánta éppen túljutott röppályája tetőpontján, és ereszkedni kezdett, hogy megint lecsapjon a kastélyra. A kapu kinyílt, és újabb lények rontottak ki rajta.

Megragadták a legközelebb heverő hullákat, és sietve visszafelé indultak velük. A Sánta irányt váltott, és lecsapott rájuk. A lényeknek több mint a fele lehanyatlott. A többi viszont bejutott, és magukkal vitték legalább egy tucat bajtársunk holttestét.

A völgy túloldaláról, a Zordon felől, egy ugyanolyan golyópár érkezett sűrítve, amelyet a múltkori csetepatéban vetettek be a Fogadottak. Nekivágódott a kastély falának, és színes függönybe burkolta. A Sánta mögött egy másik szőnyeg közeledett. Amikor közelebb ért, levált róla valami, és

egyenesen nekirepült a kastélynak. Olyan erős fény gyúlt ki, hogy mérföldekre mindenkit elvakított. Én éppen a másik irányba néztem, de még így is három-négy lélegzetvételnyi idő telt el, mire visszanyertem a látásomat, és elgyönyörködhettem a lángokba borult kastélyban.

Ez nem az a tűz volt, amelyik a múltkor megolvasztani látszott a falakat, ezek a lángok olybá tűntek, mintha magát a kastély anyagát emésztették volna el. Olyan hátborzongató üvöltések hallatszottak odabentről, hogy kivert a víz. Néhány lény jelent meg a gyilok-járókon, és oltani kezdték a tüzet, eszelősen csapkodva valamivel, ami leginkább háromágú korbácsra emlékeztetett. Ahol a lángok belemartak, a kastély láthatóan alakját veszítette, magába roskadt.

A völgy túloldaláról szünet nélkül érkeztek a színes golyók. Én ugyan nem láttam, hogy bármi hatásuk lett volna, de biztos voltam benne, a Fogadottaknak jó okuk van rá, hogy ragaszkodnak ehhez a fegyverükhöz.

Újabb repülő szőnyeg suhant el a kastély fölött, míg a Sánta és a másik fölfelé emelkedett. A szőnyeg porcsíkot húzott maga után. A szállongó por olyan hatással volt, mint az előbb a tüzes juharpörgettyűk, csak ez mindent beborított. A falakon álló lények sehová sem bújhattak előle, üvöltve, rángatózva pusztultak el, némelyik úgy olvadt szét, mint a napra kitett viaszbabu. Csak kevésnek sikerült lemenekülnie a kastély viszonylagos biztonságába.

Egy jó darabig így folytatódtak az események. A kastélyban lakók kétségtelenül súlyos veszteségeket szenvedtek, mégsem tudtam örülni, hiszen láttam, amint behurcolják

azokat a holttesteket, és gyanítottam, hogy ebből nem sülni ki semmi jó ránk nézve.

Míg mi a kastély körül harcoltunk, Asának valahogy sikerült meglépnie. Nekem, persze akkor még fogalmam sem volt a dologról. Valójában senkinek nem tűnt fel, kivéve Uzsorásnak, de neki is csak órákkal később, amikor meglátta, hogy belép a Vaslilomba. A baj csak az volt, hogy Uzsorás az ivó túlsó végében ült, és a fogadó a késői óra ellenére tömve volt vendégekkel, akik betértek egy itálra, miközben a völgy északi oldalán zajló csetepatét bámulták. Egy szó, mint száz, Uzsorás szem elől veszítette a tömegben. Gyanítom, hogy Asa váltott néhány szót Shed sógornőjével, akitől megtudta, hogy a fogadás szintén megpattant. Nekünk nem volt időnk az asszony kikérdezésére.

Eközben a Hadnagy nekilátott rendet csinálni. Elszállította az elesetteket a kerítésen tört rés környékéről. Katapultokat helyezett el, hogy hatékonyabban avatkozhasanak be, ha ismét kitöréssel próbálkoznának, és csapdákat ásatott mindenfelé. Új munkásokat irányított át Fél szeműhöz, azok helyett, akik nem éltek túl a támadást.

A Fogadottak folytatták a kastély zaklatását, bár messze nem akkora nekibuzdulással, mint az elején. Túl korán ellövöldözték a puszkaporukat.

A Zordon felől továbbra is menetrendszerűen érkeztek a golyók. Később tudtam meg, hogy Néma küldözgette őket, miután a Fogadottak megtanították neki, hogyan csinálja.

Úgy tűnt, a legrosszabbon már túl vagyunk. Újra minden az ellenőrzésünk alatt állt, kivéve azt a három lényt, akik

elmenekültek, és most Elmo kergette őket. Egy idő után a Sánta is otthagya a kastélyt, csatlakozott az üldözéshez. A Sóhajtó visszatért a Zordonba, hogy újabb mocskos trükköket eszeljen ki a fekete erőd ellen. A Bóbitás odafent járőrözött, és csak néha-néha ereszkedett lejjebb, amikor a kastély lakói felmerészkedtek a falakra, hogy eloltsák a néhol még mindig lobogó lángokat. Idekint nagyjából helyreállt a béke.

Mégsem tudtunk aludni. Sikerült behurcolniuk néhány holttestet! Mindannyian azon tanakodtunk, vajon elegendőt szedtek-e össze, hogy utat tudjanak nyitni a Dominátornak. Nem tudhattuk, hogy egészen mással vannak elfoglalva. Egyszer csak néhány lény tűnt fel a falon, valamiféle szerkezetet állítottak fel, és becélozták a völgy felé. A Bóbitás zuhanórepülésbe kezdett.

Dobhártyaszaggató dörej hallatszott. A Fogadott teste körül füstfelhő gomolygott, melynek mélyén különös izzás világolt. A Bóbitás szemmel láthatóan imbolyogva repült tovább. Újabb dörej rázta meg a levegőt, majd még egy. Aztán még három. A legutolsó után végleg elvesztette az irányítást a szőnyeg felett. Lángba borult, eltévedt üstökösként röppent először felfelé, aztán távolodott egy ideig, végül nyílegyenesen becsapódott a városba. Ahol földet ért, hatalmas robbanás rázta meg az épületeket. A kikötő nagy része percekben belül lángokban állt. A tűz gyorsan terjedt a szorosán egymás mellé épített házak között.

A Sóhajtó percekben belül elhagyta a Zordont, és csak úgy zúdította a kastélyra a szörnyű port, amely elolvasztotta a lényeket, meg a tüzet, amely pusztító lángba borította a

falakat. A támadás hevessége nem hagyott kétséget afelől, mennyire feldühítette a Bóbitás balvégzete.

A Sánta eközben felhagyott a szökevények üldözésével, és a Katafalkban tomboló tűz oltásába fogott. A segítségével órák alatt sikerült elfojtani a lángokat. Nélküle az egész városrész porrá égett volna.

Elmo kettőt elkapott a lények közül, de a harmadik köddé vált. Később sem sikerült a nyomára bukkanni, pedig a Fogadott ismét csatlakozott a vadászathoz.

A Sóhajtó addig folytatta a támadást, amíg végleg ki nem merítette a tartalékait. Erre jóval napkelte után került sor. A kastély addigra sokkal inkább emlékeztetett hatalmas meztelen csigára, mint erődítményre, de még mindig állt. És amikor Fél szemű átjött néhány szerszámért, elmondta, hogy odabent lázas munka folyik.

37

FENYVES: VIHAR ELŐTTI CSEND

Alig két órát alhattam. A Hadnagy ennyit engedélyezett, először a katonák és a munkások egyik felének, aztán a másiknak. Nem sok minden történt, míg szundítottam, kivéve hogy a Kapitány átküldte hozzánk Zsebest, kialakítani a tábori kórházat. A kirurgus eddig Katafalkban volt, összeköttetéseket szerzett némi ingyenes orvosi ellátás fejében. Én is beugrottam hozzá, de láttam, hogy csupán egy maroknyi beteg nyomja az ágyat, azok sem szenvedtek hiányt semmiben, úgyhogy inkább elmentem megnézni a sáncok körüli építkezést.

A Hadnagy újra kiásatta az árok betemetett szakaszát, és a kerítés foldozása is befejeződött. Mindkettőt megerősítette és kiterjesztette, láthatóan nem akart az északi terep járhatatlanságára bázírozni, inkább úgy döntött, teljesen körülveszi a kastélyt. Egyre-másra épültek az újabb, nagyobb hajítógépek.

Az ostromterv kidolgozásánál nem számított a Fogadottak segítségére. Bár bebizonyították, hogy komoly károkat tudnak okozni a falakban, nem lehetett biztos benne, hogy ha szükség lesz rá, valóban meg is teszik.

Cukorfalat időközben összeválogatott egy rabkülönítményt, és kivezényelte őket a dombra. A Hadnagy azonban jobbnak látta, ha a civil munkások is maradnak. Parancsba adta nekik, hogy ássanak ki minél több földet, míg ő körülnézett, hol talál megfelelő helyet egy ostromsánc emeléséhez.

– Aludnod kéne egy kicsit – vettem fel, amikor találkoztunk.

– Valakinek irányítania kell ezt a bagázst – felelte. Tántoríthatatlan volt. Évek óta hevert paragon a tehetsége. Most eljött az ő ideje. Annyira akarta ezt a feladatot, hogy bármilyen félelmetes is volt a fekete kastély, szerintem még a Fogadottak segítségét is inkább nyűgnek tekintette.

– Az igaz, hogy ez a te nagy fellépésed – folytattam, – de abból csak lebőgés lehet, ha nekünk jönnek, és te nem látsz majd a kimerültségtől.

Szavak nélkül is megértettük egymást. A fáradtság szép lassan felőrölt mindannyiunkat. Ott tartottunk, hogy a tetteink, a beszédünk, sőt még a gondolataink is mind

gyakrabban kuszálódtak össze. Alig észrevehetően biccentett.

– Igazad van. – A tekintete visszatért a domboldalra. – Úgy látom, minden rendben megy. Lemegyek a lazarettbe, ha bármi történik, küldjetelem értem.

A tábori kórház sátra volt a legközelebbi árnyékos hely. A égbolt tisztán és derűlten borult fölénk, a nap ragyogóan sütött, az idő meglehetősen melegnek ígérkezett, legalábbis az itteni tavaszhoz képest mindenképpen. Már alig vártam. Nagyon elegendem volt a vacogásból.

– Hát persze – feleltem.

Igaza volt, a dolgok tényleg jól haladtak. De hát ez általában így volt, ha mindenki tudta a dolgát.

Onnan, ahonnan a levegőben járőröző Sánta tartotta szemmel a dolgokat, a domboldal úgy nézhetett ki, mint egy felfordított hangyaboly. A Sereg háromszáz katonája majd tízszer annyi Fenyvesből iderendelt civil munkáját felügyelte és irányította. A felfelé vezető út kikövezett szakasza nem bírta a szokatlanul nagy forgalmat, itt is, ott is mély szekérnyomok szaggatták fel. Az éjszaka történt csata és a kialvatlanság ellenére úgy tűnt, a Sereg kitűnő hangulatban van.

Olyan hosszúra nyúlt a menetelés, olyan sokáig voltak tétlenségre kárhoztatva, hogy a felgyülemlett harci kedv már-már kitöréssel fenyegetett. Most pedig tudták, hogy hamarosan szabad folyást engedhetnek neki. Mohó izgalmaik átragadt a fenyvesiekre is, akiket szemlátomást az is lelkesített, hogy olyan erőfeszítésben vettek részt, ami ezrek összefogását követelte. Egyikük, aki tájékozottabb

volt a helyi történelemben, megjegyezte, hogy errefelé már emberöltők óta nem volt semmilyen nagyszabású, közösségi vállalkozás. Akadt, aki szerint éppen ez okozta a város lassú hanyatlását. Az illető azt is megkockáztatta, hogy a Fekete Sereg meg a kastély ostroma akár meg is mentheti Fenyvest azzal, hogy kizökkenti a tepsedésből.

Persze mindez messze állt az általános véleménytől. Cukorfalat rabkülönítménye különösen hangosan ágált az ellen, hogy munkára fogják őket. Biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb meggyűlik a bajunk velük.

Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy a legcsodálatosabb nyári égbolton is képes vagyok kiszúrni a felhőt. Talán így van, de ezzel a hozzáállással legalább megspórolom magamnak a csalódásokat.

Ám bármennyire is számítottam rá, hogy a munkásaink közt felüti a fejét a lázadás, még napok múlva sem láttam semmi jelét a dolognak. Úgy tűnt, a kastélyban lakók mélyen beásták magukat a vackukra. Mi is visszavettünk egy kicsit a tempóból, már nem úgy dolgoztunk, mintha mindennel másnapra kéne elkészülnünk.

A Hadnagy befejezte az árkot, ami Félszemű aknájának bejáratát kikerülve teljesen körülölelte az erődöt. Miután ezzel végzett, dél felől egy szakaszon ledöntötte a cölöpkerítést, és nekikezdett az ostromsánc emelésének. Mivel úgy tervezte, hogy építés közben is fedezéket nyújtson, alig volt szükség néhány hordozható védőtetőre. A felénk néző része meredeken emelkedett, a rámpa kialakításához a lerombolt épületek köveit használták fel. A városban dolgozó egységek most azokat a házakat

bontották, amiket a Bóbitás becsapódása nyomán keletkezett tűz pusztított el. Hirtelen több anyagunk lett, mint amennyire idefent szükségünk volt. Cukorfalat különítménye igyekezett minél többet megmenteni a még használható kövekből, hogy a megtisztított területen új házakat emeljenek belőlük.

Az ostromsánc a tervek szerint húsz lábnyival emelkedik majd a kastély mellvédje fölé, aztán lefelé fordul, egyenesen a fal tetejéig. A munka gyorsabban haladt, mint vártam, csakúgy, mint Félszemű aknája. Kidolgozott egy varázslatot, amivel képes volt annyira megpuhítani a sziklát, hogy könnyűszerrel ki lehetett csákányozni. Rohamosan közeledett a kastély alapjához.

Aztán beleütközött egy szilárd obszidiánfalba, amin egyetlen karcolás sem bírt ejteni. Erre oldaljáratokat indított mindkét irányban.

Egy nap maga a Kapitány tette tiszteletét a táborban. Furdalt a kíváncsiság, hogy mit keres erre felé, úgyhogy rákérdeztem.

– Azért jöttem, hogy egzecíroztaalak titeket, világos? – vetette oda. Dühösen fujtatva járkált, látszólag céltalanul. Ha egy kicsit nem figyeltem oda, a következő pillanatban már azt láttam, hogy sarkon fordult és az ellenkező irányba tart, teljességei lényegtelen apróságot szemrevételezni. – Az a szarrágó Sóhajtó katonai kormányzót csinált belőlem. – Igen...? – néztem rá várakozóan.

– Mit „igen”, Vészmadár?!

– Én vagyok a krónikás, emlékszel? Mindent le kell írnom az Évkönyvekbe.

Lebiggyesztette a száját, aztán egy vizes hordót kezdett bámulni, amit az állatoknak tettünk félre. A víz jelentette az egyik legnagyobb gondot. Rengeteget kellett felhordani, és még így is alig jutott elég arra, hogy néhanapján mosakodjunk.

– Rám bízta a város irányítását. Ami a herceg meg az előljárók feladata lenne. – Belerúgott egy kőbe, figyelte, ahogy végiggurul a domboldalon, és csak akkor szólalt meg ismét, amikor elvesztette szem elől. – Asszem, beváltam. Senki sincs Fenyvesben, akinek ne lenne munkája. Pénzt, azt persze nem kapnak érte, de munkájuk, az van döggivel. A kapum előtt meg sorban állnak azok, akiknek még több jó ötlete van, hogy mit kéne még elvégezni, ha már úgylis dolgoztatjuk az embereket. Az Őrzők egyszerűen az agyamra mennek. És még azt sem mondhatom meg nekik, hogy minden jel szerint tök felesleges hosszú távú terveken törniük a fejüket.

Eltöprengtem ezen az utolsó megjegyzésen. Azt támasztotta alá, amit már korábban is gyanítottam, hogy őt is zavarja, ami itt folyik.

– Miért lenne az? – kérdeztem ártatlanul.

Körbepillantott, meggyőződött róla, hogy minden fenyvesi hallótávolságon kívül van.

– Csak megérezés, senki sem mondott semmit, de van egy tippem, hogy az Úrnő ki fogja takarítani a Katakombákat.

– Ezzel nem lopja be magát a helyiek szívébe.

– Tudom. Te tudod, én is tudom, még a Sóhajtó és a Sánta is tudja. De nem mi adjuk a parancsokat. Hallottam egyet s mást arról, hogy az Úrnő kasszája kezd kiürülni.

A hosszú évek alatt, amíg a boszorkány szolgálatában álltunk, soha egyetlenegyszer sem kellett várnunk a zsoldra. Az Úrnő mindig rendesen fizetett, mindenki pontosan megkapta a járandóságát, a zsoldosok ugyanúgy, mint a reguláris hadsereg. Úgy véltem, pár nap késést mindenki elnézett volna. Szinte már hagyomány, hogy a parancsnokok időnként megrövidítik valamennyivel az alárendeltjeiket.

Különben is, a többségünk egyáltalán nem foglalkozott a pénzzel. Olcsó és kisstílű vágyakhoz voltunk szokva. De gyanítottam, hogy ha ezekről is le kellene mondanunk, a közhangulat piszok gyorsan megváltozna.

– Túl sok a katonája, és túl sok fronton háborúzik – tűnődött a Kapitány. – Túl gyors terjeszkedés, túl nagy területre, túl hosszú megszállás. A birodalom nem fogja bírni a nyomást. Az a hadművelet a Sírmezőn már felemésztette az összes tartalékot, és még mindig nincs vége. Készülj fel, hogy ha sikerül szétrúgni a Dominátor seggét, itt nagy változások lesznek.

– Talán hibát követtünk el, nem?

– Hibát? Kurva sokat! Most éppen melyikre gondolsz?

– Hogy északra jöttünk. Hogy annak idején átkeltünk a Kínok Tengerén.

– Igen. Már évek óta tisztában vagyok vele.

– És?

– És ez van. Semmit sem tehetünk. Legalábbis egyelőre nem. Talán, de csak talán, egyszer a Drágakővárosokba vezényelnek minket, vagy bárhová, ahol lehetőségünk lesz elhagyni a birodalmat, és keresni magunknak valami

civilizáltabb vidéket. – A hangja megremegett a vágyódástól. – Minél több időt töltök idefenn északon, annál kevésbé akarom itt leélni az életem hátralévő részét. Ezt ird bele az Évkönyveidbe, Vészmadár!

Sikerült megoldanom a nyelvét, ami nem kis teljesítménynek számított. Óvatosan hümmögtem, és reméltem, hogy más is nyomja a szívét. Igazam lett.

– Elegem van az árnyakból, amik között élünk. Ha valaki, hát én aztán tudom, hogy semmin sem érdemes túl sokat rágódni. Naná! Ez a Fekete Sereg. Nem vagyunk se jók, se rosszak, egyszerű zsoldosok, akik bérbe adják a kardjukat, annak, aki a legjobban fizet. De már belefáradtam, hogy mindig a rossz oldalon állunk. Ha tényleg lesz sírablás, én már itt sem vagyok. Hollónak volt igaza, még akkor, a Torony után. Ő időben lelépett.

Úgy döntöttem, kimondom, ami már évek óta piszkálja a csőrömet, de még én magam is túl merész gondolatnak tartottam, hogy komolyan foglalkozzak vele.

– Azzal semmire se mennénk, Kapitány. De van egy másik lehetőség is. A másik oldal.

– He? – Bármerre is jártak eddig a gondolatai, egy csapásra visszazökkent a valóságba. Összevont szemöldöke alól fürkészően nézett rám. – Ne hülyülj meg, Vészmadár! Ez egyenlő lenne az öngyilkossággal. Az Úrnő eltípor bárkit, aki ilyesmivel próbálkozik. – A sarkát mélyen belevájta a puha földbe. – Mint egy hangyát.

– Hát, ez igaz. – *Tényleg* hülye ötlet volt, majd' minden szempontból, beleértve azt is, hogy az ellenség nem tudott volna megfizetni minket. Különben sem bírtam elképzelni

magunkat a felkelők hősi hadseregeként. A lázadók többsége agyalágyultakból állt, nagyravágyó örültekből, akik szerettek volna megkaparintani valamit az Úrnő szerzeményeiből. Kedves kirívó kivétel volt, inkább jelképe, mint példája a felkelőknek, ráadásul még annak is titkos.

– Nyolc év telt el azóta, hogy az üstökös elment. – folytatta a Kapitány. – Hallottad a próféciákat. Az Úrnő addig nem bukhat el, míg az égi vándor újra fel nem tűnik. Tényleg ki akarod próbálni, kihúzol-e huszonkilenc évet a Fogadottakkal a sarkadban? Felejtsd el, Vészmadár! Ezt akkor se kockáztatnám meg, ha a Fehér Rózsához húzna a szívem. Egyenlő lenne a halálos ítéletünkkel. Az egyetlen megoldás, ha eltűnünk a birodalomból.

– Utánunk fog jönni.

– Miért tenné? Miért gondolod, hogy nem érné be annyival, amit ez alatt a tíz év alatt elértünk neki? Nem jelentünk veszélyt rá – jelentette ki.

Pedig dehogynem. De még mennyire, hogy veszélyt jelentünk, ha másért nem is, de azzal, hogy tudunk a Fehér Rózsa megtestesüléséről. Márpedig abban biztos voltam, hogy ha sikerülne elszöknünk innen, vagy Néma, vagy én kikotyognánk a titkot.

Ezt persze az Úrnő nem is sejthette.

– De erről még beszélni is tiszta időpocsékolás – mondta végül a Kapitány. – Ejtsük a témát, most és örökre.

– Ahogy akarod. De azt elárulhatnád, mi a további forgatókönyv.

– Az Úrnő ma éjjel érkezik. A Sóhajtó szerint azonnal megkezdjük a támadást, amint kedvező jeleket kapnak.

A fekete kastély felé pislogtam.

– Nem – válaszolt a ki nem mondott gondolatomra. – Nem lesz sétagalopp. Az is lehet, hogy mind itt veszünk, még az Úrnő segítségével is.

– Ha utánam érdeklődne, mondd neki, hogy meghaltam. Vagy találj ki valamit.

Erre elvigyorodott.

– De Vészmadár! Nem bánhatsz így a barátnőddel!...

– Holló miatt – fojtottam belé az élcelődést. – Olyan dolgokat tudok róla, ami mindannyiunk halálát okozhatja. Ugyanez vonatkozik Némára is. Hozd ki a Zordonból, mielőtt az Úrnő beteszi oda a lábát. Egyikünk sem nézhet a Szembe.

– Éppen ezért én sem. Hiszen tudom, hogy tudtok valamit. Muszáj lesz kockáztatnunk, Vészmadár.

– Így van. De ha lehet, tartsd távol tőlem!

– Szerintem már réges-rég megfeledkezett rólad. Te is csak egy vagy a több ezer zsoldosából.

38

FENYVES: VIHAR

A Kapitány tévedett. Az Úrnő nem feledkezett meg rólam. De nem ám! Röviddel éjfél után Elmo vert fel, és nagyon morcosnak tűnt.

– A Sóhajtó van itt. Téged akar.

– Miért? – Semmi olyat nem csináltam, amit zokon vehetett volna, legalábbis mostanában nem.

– Parancsod van, hogy jelentkezz odaát a Zordonban. Ő

akar beszélni veled. A Sóhajtó csak azért jött, hogy elvigyen.

Még életemben nem láttam felnőtt férfit elájulni, de én akkor nagyon közel álltam hozzá. Még a gutaütés szele is meglegyintett egy pillanatra. A szívem olyan hevesen vert, mintha csak arra számított volna, hogy már nem sokáig teheti. A vér zakatolt a fülemben, a gyomrom ki akart fordulni, percekig csak támolyogtam, gondolkodni sem voltam képes. Biztosan tudtam, hogy nem úszom meg, és hamarosan már a Szem vizsgálja át az elmém leggondosabban őrzött zugait. Az elől pedig egyetlen titok sem rejtőzhet el. És nem tehettem semmit, hogy elkerüljem. Menekülni már túl késő volt, ezerszer megbántam, hogy nem kéredzkedtem fel arra a Perjésbe tartó hajóra Szurkapiszka mellé.

Úgy lépkedtem, mint a halálraítélt a vesztőhely felé, ki a házból, egyenesen a Sóhajtó szőnyegéhez. Elhelyezkedtem a Fogadott mögött, és a gondolataimba merültem, míg felemelkedtünk, és megkezdtük száguldásunkat a csípős éjszakai levegőben.

Amikor a kikötő felett suhantunk el, a Sóhajtó hátraszólt.

– Annak idején igazán mély benyomást tehetél az Úrnőre, felcser. Te vagy az első ember, akit magához kéretett az érkezése után...

– Miért? – Az adott körülmények között csak ennyi telt tőlem.

– Szerintem megint le akarja jegyeztetni a történetét, mint a Toronymál.

Döbbsenten néztem fel a kezemről, amit eddig bámultam.

Erről vajon honnan tud? Mindig úgy képzeltem, hogy az Úrnő és a Fogadottak csak a legszükségesebbeket beszélik meg egymás között.

Pedig úgy történt, ahogy mondta. A Bűbájtornyánál vívott csatában az Úrnő mindenhová magával ráncigált, hogy úgy örökíthessem meg az eseményeket, ahogy valójában történtek. Nem kívánta, hogy bármit szépítsek a dolgon, sőt ragaszkodott, hozzá, hogy mindent úgy írjak meg, ahogy a saját szememmel láttam. Óvatosan, szinte alig észrevehetően, de utalt rá, hogy tudja, egyszer le fogják győzni, és ha ez megtörténik, a történelem meghamisítja majd a cselekedeteit. Azt akarta, hogy fennmaradjon egy pártatlan elbeszélés. Már évek óta nem gondolkodtam ezen. Ez csupán egyike volt azoknak a meglepő különbségeknek, amiknek időnként tanúbizonyságát adta. Az nem érdekelte, hogy mit gondolnak róla az emberek, de attól rettegett, hogy a krónikákat valaki kiforgatja, és a saját érdekeinek megfelelően írja át.

Mindez halvány reménysugarat csillantott fel előttem. Talán tényleg meg akarja örökíteni a történeteket. Talán tényleg van esélyem, hogy megússzam a találkozást. Feltéve, hogy elég ügyesen tudom majd forgatni a dolgokat, és elkerülöm a Szemet.

Amikor leszálltunk a Zordon északi falán, a Kapitány már várt minket. Elég volt egy pillantást vetnem a szőnyegekre, hogy lássam, itt van az összes Fogadott. Még a Zarándok is, akiről azt hittem, hogy a Sírmezőn állomásozik. Túlzottan nem lepett meg a jelenléte, hisz tudtam, hogy ez az ostrom számára már személyes ügy. A Bóbitás valaha a felesége

volt.

Következő pillantásom a Kapitány szinte bocsánatkérő tekintetével találkozott, és láttam rajta, hogy noha szeretne beszélni velem, inkább nem kockáztatja meg. Apró vállrándítással jeleztem vissza neki, és reméltem, hogy lesz még alkalma elmondani, amit akar. De nem most. A Sójajtó a gyilokjáróról egyenesen az Úrnő színe elé vezetett.

Ő persze semmit nem változott, mióta utoljára találkoztunk. Ránk mind mély ráncokat vésett a kor, ő viszont megmaradt húszévesnek, ragyogóan szépnek, a koromfekete hajával és a szemével, amelynek egyetlen szerelmes pillantásáért minden férfi kész lenne akár gyilkolni is. Mint korábban, most sem találtam szavakat a leírására, hiszen a szépségnek ezt a ragyogó megtestesülését képtelenség szavakba önteni. Különben sem lett volna semmi értelme, hiszen amit láttam, az nem a valódi alakja volt. Az az Úrnő, aki így nézett ki, már évszázadok óta nem létezik, ha ugyan létezett valaha is.

Amikor meglátott, fölkelt, és kinyújtott kézzel jött az üdvözlésemre. Nem tudtam levenni róla a szememet. Csodálatomat azzal a jól ismert, kissé gunyoros mosollyal jutalmazta, amellyel mintha csak valami közös titkunkra akart volna emlékeztetni. A kezünk találkozott, és újra megdöbbsentem azon, hogy milyen meleg a bőre. Amikor nem voltam a közelében, amikor csak távoli fenyegetésként gondoltam rá, mint egy földrengésre, a képén, amit magamban őriztem róla, hideg volt, halott és halálos, sokkal inkább hasonlított gyilkos vámpírra, mint élő,

lélegző, urambocsá' törekeny emberi lényre.

Újra elmosolyodott, és maga mellé invitált egy székre. Leültem, és igyekeztem elhessegetni a gondolatot, hogy éppen most foglaltam helyet egy olyan társaságban, ahol egy kivételével az ismert világ összes gonosz hatalma jelen van, sőt nem hiányzik ő sem, a Dominátor, kinek sötét árnyéka mindannyiunkra rávetül.

Hamar rá kellett jönnöm, hogy az én szerepem itt csupán megfigyelőé. A Sereg nevében főleg a Kapitány meg a Hadnagy beszélt. A herceg és Hargadon időnként hozzászólt ehhez-ahhoz, de rájuk sem pazaroltak sokkal több figyelmet, mint énrám. A megbeszélést a Fogadottak vezették, ők tették fel a kérdéseket. Engem csak egyszer szólítottak meg, akkor is a Kapitány, aki az iránt érdeklődött, felkészültünk-e a sebesültek ellátására.

Az egész eligazításból engem csak egy kérdés érdekelt, és arra hamarosan választ kaptam. A támadás időpontját két nap múlva, hajnalra tűzték ki. Az ostrom addig tart, míg be nem vesszük a kastélyt, vagy nem marad annyi emberünk, amivel folytathatnánk.

– Ez a vár lék a birodalom hajóján – jelentette ki az Ūrnő. – Be kell tömnünk, különben mind elsüllyedünk. – A herceg és Hargadon minden ellenvetését eleresztette a füle mellett. Mindketten keservesen megbánták már, hogy eszükbe jutott idehívni minket. A herceg tehetetlenné vált a saját országában, és az Ūrző sem volt sokkal jobb helyzetben. Hargadon gyanította, hogy mihelyt elvégeztük, amiért jöttünk, rá többé nem lesz szükség. Sem a Sereg, sem a Fogadottak nem rejtették véka alá, mit a

véleményük Fenyves régi vallásáról. Elég időt töltöttem a helybeliek között, hogy lássam, ők is csak annyira veszik komolyan, amennyire az inkvizítoroknak, az Őrzőknek és néhány fanatikusnak sikerült a fejükbe vernie.

Ennek ellenére reméltem, hogy ha az Úrnő valóban változásokat akar, lassan hajtja végre őket. Legalább elég lassan, hogy mire hozzáfog, a Sereg már messze járjon. Aki mások hitével játszik, az a tűzzel játszik. Még akkor is, ha a hívők egyébként magasról szarnak az egészbe. A vallás korán beivódik az emberbe, és ha már gyökeret vert benne, soha nem lehet teljesen kiirtani. Ráadásul megvan az a különös hatalma, hogy józan ésszel fel nem fogható dolgokra vegye rá azt, aki hisz benne.

* * *

Két nap múlva, hajnalban. Megsemmisítő csapás. Minden erővel a kastély elpusztításáért. Az Úrnő, a Fogadottak, a Sereg és Fenyves teljes arzenálját fölvonultatni a cél érdekében, akármibe kerül.

Két nap múlva, hajnalban. Ez volt a terv. De a Dominátor úgy döntött, nem vár addig.

Az első csapást hat órával ébresztő előttre időzítette, amikor a csapatok nagy része és az összes civil munkás még javában aludt, és az egyetlen fent járőröző Fogadott a Zarándok volt, a leggyengébb láncszem az Úrnő mumusai között.

Azzal kezdődött, hogy egy olyan ménkű nagy hólyagféleség, amit már korábban is bevetettek egyszer, átrepült a falon és betömte a rést a Hadnagy ostromsánca meg a mellvéd között. Száznál is több fekete csuklyás lény

özönlött ki a várból, és lerohantak a lejtőn. A Zarándok felkészült a támadásra. Érezte a mozgolódást a kastélyban, és nyitva tartotta a szemét. Azonnal zuhanórepülésbe fogott, és megszórta a rohamozókat azzal a porral, amitől elolvadtak. Fűlsiketítő robaj rázta meg a völgyet, aztán még három gyors egymásutánban. A kastélyban lakók ugyanazt a varázslatot használták ellene, amivel régi hitvesét tették ártalmatlanná. Szemmel szinte követhetetlenül cikázott a robbanások között, így elkerülte a legrosszabbat, de mindegyik súrolta kissé. Lángolva zuhant le, a szőnyege használhatatlanná vált.

A robbanások hangjára ébredtem, csakúgy, mint az egész tábor. A kürtösök riadót fújtak, abszolút feleslegesen, hisz a hangjukat teljesen elnyomta a robajlás.

Kirohantam a lazarettből, és láttam, ahogy a lények hada feltartóztathatatlanul árad lefelé a sánc rámpáján. A Zarándok mágiája alig néhányal végzett. Mindet bevonta az a védelmező ragyogás, amivel már Félszemű is találkozott a legutóbbi alkalommal. Szétszóródtak a domboldalon, szélesebesen átszáguldvá az őrségben hagyott ijászok zárótüzén. Páran elestek, de nem sokan. Első dolguk volt eloltani a tüzeket, talán mert a szemük jobban hozzászokott a sötéthez, mint a miénk.

Mindenütt álmukból fölriadt emberek szaladgáltak, a holmijukat futtában kapkodták magukra, miközben az ellenség felé rohantak, vagy épp az ellenkező irányba. Rémülten futkosó munkások hátráltatták a katonákat a lábatlankodásukkal, többel a mieink végeztek, amikor végképp elveszítették a türelmüket.

Ezen a zűrzavaron verekedte át magát a Hadnagy, megállás nélkül parancsokat ordítva. Először is az ostromgépekhez rendelte a kezelőket, és a sánc felé fordította őket. Futárokat szalajtott mindegyik katapulthoz, kő-, dárda- és görögtűzhajító géphez, hogy vegyék célba a rámpát. Ezt először nem értettem, hiszen a lények már átjutottak, de akkor megláttam az elsőt, aki visszafelé futott, karjában egy holttesttel. Azonnal lövedékek árasztották el, szétszaggatták, véres masszává zúzták, beledöngölték a földbe.

Aztán olajjal teli korsókat rakatott a követőkbe, amik becsapódva teljesen beborították a rámpát. A következő hullámban görögtűzek hullottak az olajra, és belobbantották az egészet. Az olaj és a görögtűz felváltva érkezett, újabb és újabb adagokban, s vadul tomboló lángokba burkolta a sáncot, amiken egyetlen lény se juthatott át.

Ennyit arról, hogy a Hadnagy feleslegesen fecsérelte volna az időt az ostromgépek építésével.

A vén zsoldos értette a dolgát. Átkozottul jó volt. Gondos előkészületei és gyors ellenlépései többet értek mindennél, amivel a Fogadottak vagy akár az Úrnő aznap éjjel előhozakodtak. A legveszélyesebb helyzetben egyedül az ő szakértelme mentett meg minket.

Abban a pillanatban, amikor a lények rájöttek, hogy nem tudnak visszatérni a kastélyba, megkezdődött a vérfürdő. Nyomban támadásba lendültek, a hajítógépek felé igyekeztek, mindenkit lekaszabolva, akit értek. A Hadnagy jelzett az altiszteknek, hogy irányítsanak oda minden talpon lévő katonát. Nem volt más választása. Azok a

teremtmények két emberrel felértek, és most még a mágikus ragyogás is védte őket.

Néhány bátrabb fenyvesi felkapta az elesettek fegyvereit, és belevetette magát a küzdelembe. Legtöbbjük az életével fizetett, de az ő segítségük nélkül talán nem sikerült volna távol tartani a támadókat az ostromgépektől.

Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy ha a lényeknek sikerül elegendő hullát zsákmányolniuk, az egész háborút elvesztettük. Akkor személyesen a mesterükkel kell megvívunk a végső csatát.

A Zordon felől megérkeztek az első golyópárok, szörnyű színekkel festve meg az éjszakát. A Fogadottak észvesztő sebességgel közeledtek szőnyegeiken. A Sánta és a Sójajtó egy-egy tojást dobott a várba, amiből még a levegőben kilobbant a kastély anyagát emésztő tűz. A Sánta elhárított néhány támadást, megfordult, és a letette a szőnyeget a lazarett közelében, ahol már szinte mozdulni sem lehetett a sebesültektől. Itt volt az ideje, hogy én is abba hagyjam a nézelődést, és azzal is foglalkozzak végre, amiért a zsoldomat kapom. Azért a dombra néző ponyvát félrehajtottam, hogy odabentről is figyelemmel kísérhessem az eseményeket.

A Sánta, miután leszállt a szőnyegéről, megindult fölfelé a domboldalon, kezében kivont szablyával, melyet gonosz fénybe vont az égő erőd. Olyan ragyogás vette körül, amely leginkább a lények védővarázslatára emlékeztetett. Az övé azonban erősebb volt, ahogy az hamarosan kiderült, mikor keresztülcörtetett a táborban dülő kavarodáson, és rárontott a csuklyás teremtményekre. A lények fegyverei

meg sem karcolták, ő meg úgy szelte ketté őket, akár az érett dinnyéket.

Mire a Fogadott belevetette magát a küzdelembe, a szörnyek már több mint ötszáz embert mészároltak le. Többségükben civileket, de a Sereg is szörnyű veszteségeket szenvedett. És a veszteség nőttön-nőtt azután is, hogy a Sánta megkezdte pusztító munkáját, hiszen még ő sem tudta lefoglalni egyszerre az összes támadót. A katonáink jóformán csak annyit tehettek, hogy igyekeztek visszaverni a csuklyások támadásait, amíg a Fogadott oda nem ér.

A lények megpróbálták ledönteni a Sántát, ami végül többé-kevésbé össze is jött is nekik, miután tizenöten-húszan vetették rá magukat egyszerre, és a puszta súlyukkal szegezték a földhöz. A Hadnagy új parancsot adott néhány hajtógépnek, és addig lövette a vonagló halmot, míg sikerült annyira szétdúlnia, hogy a Sánta ki bírjt kászálódni alóla.

Miután ez a tervük is megghiúsult, a teremtmények egy csoportja összeállt, és megpróbált nyugat felé kitörni. Nem tudom, mi lehetett a céljuk, talán dezertálni akartak, talán hátulról támadni, a vonalainkat megkerülve. Az a tucatnyi, aki át tudta verekedni magát a csapatainkon, a Sóhajtóval találta szemközt magát, aki mindannyiukat beterítette az olvasztóporral. Mivel már a munkások táborában jártak, a varázslat mindegyikkel együtt féltucat civilt is elpusztított, de végül megállította a rohamukat. Csupán ötnek sikerült túlélnie a halálos port.

Ezek ötten egy lépést sem tehettek, és máris rájuk nyitotta

torkát az a túlvilági hasadék, amiből a végtelen tél dermesztő fuvallata süvített a dombra. Mind egy szálig odavesztek.

A Sóhajtó már nem láthatta mindezt, kétségbeesetten igyekezett feljebb repülni. Az eget közvetlenül a szőnyege mögött pergődobszerű gyorsasággal rengette meg egy robbanássorozat. Hiába volt ügyesebb a Zarándoknál, a sérülést ő sem tudta elkerülni. Fokozatosan veszített a magasságából, míg végül földre kényszerült a kastély túloldalán.

Az erőd falain eközben néhány lény rohanguált, és a korbácsaikkal igyekeztek eloltani a Fogadottak tomboló varázstüzét. Az építmény egyre szánalmasabb képet mutatott, ahogy mind nagyobb része vált a lángok martalékává. Hol volt már az a sötét, félelmet sugárzó pompa, amelyben alig egy hete kevélykedett! A tűz nyomán nem maradt belőle más, csak egy hatalmas, üvegesen csillogó, fekete halom; ha ránézett az ember, el se tudta képzelni, hogy bárki is életben maradhatott odabent. Pedig így volt, a kastély lakói túléltek a borzalmas pusztítást, és rendületlenül folytatták a küzdelmet. Néhányan kijöttek a sánc tetejére, és valamit műveltek, amitől a hajtógépek támasztotta tűz kettévált. A lent harcoló lények azonnal hátraarcot csináltak, és rohanni kezdtek hazafelé. Egyikük sem feledkezett meg róla, hogy legalább egy holttestet a vállára dobjon.

A jégkapu újra megnyílt, fagyos szél söpört végig a rámpán. A tűz szempillantás alatt kialudt, a jéggé dermedt lényeket tüstént porrá zúzták a Hadnagy ostromgépeiből záporozó

lövedékek.

Ami ezután jött, az vészesen emlékeztetett arra, ami a Hadnagyot, Elmót, Félszeműt meg engem üldözött. A domboldalon minden figyelmeztetés nélkül sorra tűntek fel a hatalmas, kör alakú horpadások, s a legtöbbjük alján véres massa jelezte, hogy ezúttal nagyobb sikerrel, mint legutóbb.

Mindez olyan gyorsan és meglepetésszerűen zajlott, hogy senkinek sem volt ideje azon gondolkodni, mit tegyen. Nincsenek illúzióim; ha az események lassabban követik egymást, ha marad elég idő az esélylatolgatásra, akkor a Fekete Sereg – noha ez példa nélkül állt a történetében – alighanem a megfutamodás mellett dönt. Így azonban, a mindenütt eluralkodó káosz közepette, a katonák azt csinálták, amire Fenyvesbe érkezésük óta készülődtek. Fogcsikorgatva küzdöttek, és meghaltak.

A Sánta úgy rohangált körbe-körbe, mint valami hibbant csirke, rikoztva üldözte azokat a lényeket, akik nem pusztultak el a lépcsőn. Jópár ilyen maradt, szinte mindegyiket vérszomjas katonák vették körül. Sokan a saját varázslatuknak estek áldozatul, mivel a körülöttük támadt tolongás túl csábító célpontot jelentett a földet döngölő pörölycsapások számára.

A kastély gyilokjáróin újabb lények jelentek meg, és nekiláttak összeállítani azokat a különös szerkezeteket, amiket már korábban is láttunk. Ezúttal egyetlen Fogadott sem körözött a levegőben, aki halált osztogatva lecsapott volna rájuk.

Ekkor tűnt fel a súlyosan összeégett Zarándok, félőrülten a

dühtől. Elrohant a lazarett mellett, ellopta a Sánta szőnyegét, és a levegőbe emelkedett vele.

Én eddig azt hittem, hogy egyik Fogadott sem képes használni a másik szőnyegét. Hamar kiderült, hogy ez nem így van. A Zarándok pillanatok alatt a magasba emelkedett, és máris a kastély fölött repülve szórta halálos porát a lényekre, majd egy tűztojást is behajított. A bentiek kisvártatva újra lelőtték, és a csatazaj ellenére is hallottam, ahogy a Sánta őrjöngve átkozza a szőnyege elvesztéséért. Láttál már kisgyermeket, amint megpróbál egyenes vonalat húzni? Az eredmény soha nem lesz egyenes. Mintha egy gyerekkéz rajzolta volna azt a remegő vonalat, ami most a Zordontól egészen a fekete kastélyig húzódott az égen. Úgy reszketett odafent, mint valami valószínűtlen, meghatározhatatlan színű ruhaszáritókötel, lengett a szélben és halvány fényvel derengett. A felénk eső vége szilánkokat hasított ki az obszidiánból, mint amikor acél vágódik a kovának, csak ezerszeresre nagyítva. Ahol találkozott a fallal, vakító fény izzott fel, túl erős ahhoz, hogy bárki belenézzen. Az egész domboldal vibráló, kékes színű ragyogásba borult.

Félretettem a műszereimet, és kiléptem a sátorból, hogy jobban lássam, mi történik, hisz a zsigereimben éreztem, hogy a különös zsinór innenső végét nem más tartja a kezében, mint maga az Úrnő, aki az egész csata folyamán most avatkozott be először. Ő volt a nagyágyú, a leghatalmasabb fegyverünk; ha létezik erő, ami képes lerombolni a kastélyt, az csakis az övé lehet.

Valami hiba történhetett, a hajítógépek lövedékei közül

néhány célt tévesztett. Féltucat lény rohant fel a rámpán, mindegyik két-három hullát vonszolt maga után. A közvetlenül a nyomukban loholó Sánta a kastélyból előrontó társaikkal találta szemben magát. Úgy láttam, legalább tizenkét testet sikerült zsákmányolniuk, többükben talán még el sem lobbant az élet utolsó szikrája.

Ott, ahol az Úrnő vonala beléhasított, darabok váltak le a kastély faláról, és vakító fénnel izzottak tovább. Vékony, vérvörös repedések futottak szét a fekete obszidiánon, egyre nagyobb területet behálózva. Azok a lények, akik eddig a szerkezetekkel bajlódtak, visszavonultak, és másoknak adták át a helyüket, akik az Úrnő varázlata nyomán keletkező rombolással igyekeztek felvenni a harcot. Esélyük sem volt. A legtöbbjüket szétzúzták a Hadnagy parancsára rájuk irányított hajtógépek lövedékei. A Sánta felért a rámpa tetejére, hátát nekivetette a fal egy többé-kevésbé épen maradt darabjának, amit még mindig az általa gyújtott tűz lángjai nyaldostak, a szabályját a feje fölé emelte. Ha megbocsátjátok nekem a képzavart, azt mondanám, úgy állt ott, mint egy óriási gnóm. Kis termete ellenére abban a pillanatban hatalmasnak tűnt, ahogy meztelen pengéjét a magasba tartva mindannyiunk feje fölé tornyosult.

– Kövessetek! – üvöltötte, és rohamra indult, lefelé a kastélyba vezető lejtőn.

Legnagyobb elképedésemre többen megindultak utána. Százával tódultak fel a lépcsőn. Láttam, ahogy Elmo az osztaga maradékával együtt felrohan, aztán végig a sáncon, végül eltűnik a kastélyban. Még a civilek között is

akadtak, akik nem félték velük tartani.

Nemrégiben kiszivárgott Marron Shed története, legalábbis egy része, persze nevek és egyéb konkrétumok nélkül, viszont nagy hangsúllyal azon, mekkora vagyona tették szert odabent. Nyilvánvalóvá vált, hogy a pletykát szándékosan terjesztették, pontosan erre a pillanatra tervezve, amikor a beözönlő emberek pusztá túlereje eldöntheti az egész csata sorsát. Márpedig a mérhetetlen gazdagság ígérete most számolatlanul csalta fel a rámpán Fenyves nélküöző lakosait.

Odaát, a kastély túloldalán a Sóhajtó elérte Fél szemű táborát. Az apró termetű varázsló és emberei mindeddig harckészültségben voltak, de még nem vettek részt a csatában. Az akna fúrását leállították, miután meggyőződtek róla, hogy semmilyen irányban nem lehet megkerülni a mélyben húzódó falat.

A Sóhajtó most levitt egyet azok közül a tűztojások közül, amivel már sikerült néhányszor meggyengíteniük a kastély anyagát, és elhelyezte ott, ahol az akna elérte az erődítmény mélybe nyúló gyökerét. Működésbe hozta a varázslatot, a mágikus lángok pedig hamarosan mélyen üreget rágtak a csillogó obszidiánba.

Ez a terv, mint később megtudtam, már régóta készen állt. A Fogadott csakis azért lejtette el odafent a hattyútáncát, hogy a kényszerleszállás ürügyén feltűnés nélkül tudjon Fél szemű táborába osonni, és megindítani a folyamatot.

Amikor láttam, ahogy betódulnak a katonáink, ahogy az elhagyatott falakat darabokra repeszti az Úrnő varázslata, ahogy senki sem marad a gyilokjárókon a tomboló tüzet

oltani, már semmi kétségem nem volt afelől, hogy az ostrom sikerrel járt, a csatát megnyertük. Visszamentem a sátorba, és folytattam a vagdosást és öltögetést; akadt, akit sikerült újra lábra állítanom, és akadt, aki fölött csak a kezemet tárhattam szét, az istenekre bízva a lelkét. Örültem volna, ha Fél szemű nem odaát bóklászik a domb túlsó oldalán. Mindig is ő volt a legjobb segédem, és most nagy szükségem lett volna rá. Persze Zsebes sem volt teljesen kutyautó, de a képességeit össze sem lehetett hasonlítani a vén varázslóéval. Túlságosan gyakran találkoztam olyan esettel, akin én már nem tudtam segíteni, de a legegyszerűbb varázslattal megmenthettük volna.

Odakint harsány kiáltások adták mindenki tudtára, hogy a Zarándok is visszatért, miután csodával határos módon második lezuhanását is sikerült megúsznia, és most újult erővel vetette magát a kastély lakóira. Nem sokkal lemaradva közeledett a Sereg maradéka, akik eddig Katafalkban várakoztak. A Hadnagy Cukorfalat elé sietett, és megakadályozta, hogy ők is berohanjanak a várba. Ehelyett felsorakoztatta őket a sánc mellé, és rájuk hízta az őrséget. Összegyűjtötte azokat a munkásokat, akik még a közelben kóborogtak. Egy szó, mint száz, nekilátott rendet csinálni a fronton.

A láthatatlan pöröly lecsapott még néhányszor, de minden ütéssel egyre gyengült. A Hadnagy dühöngött és káromkodott, hogy egyetlen szőnyeg sem maradt, amiről a Fogadottak most pár tűztojással megállíthatták volna a támadást.

Pedig még volt egy. Az Űrnő szőnyege sértetlen volt. És

abban is biztos voltam, hogy tisztában van vele, mi a helyzet ideát. Mégis úgy döntött, hogy inkább a vibráló fényből font fonalat tartja fenn, a mi nyomorunk nem ér annyit, hogy foglalkozzon vele.

Lent az aknában a tűz fokozatosan belerágta magát a kastély gyökerébe. A lyuk lassan tágult. Félszemű mesélte, hogy ezek a lángok gyakorlatilag szinte semmi hőt nem sugároznak. Így hát amint a Sóhajtó megfelelő méretűnek találta a rést, már ki is adta a parancsot a benyomulásra.

Félszemű később azt mondta, nem sokon múltott, hogy ő is bemenjen, ám végül valami rossz előérzet visszatartotta. Előbb végignézte, ahogy az egész csürhe betódul, civilek-katonák vegyesen, aztán átbaktatott a domb innenső oldalára. A lazarettbe jött, és míg segített, töviről hegyire elmesélt mindent, ami a túloldalon történt. Néhány perccel az érkezése után beomlott a kastély hátsó fala. A föld megremegett, mély robaj visszhangzott a völgykatlanban. Látványosságnak nem volt utolsó, de más haszna nemigen lett. A kastélybéli lények legalábbis egyáltalán nem zavartatták magukat tőle. A kapu felőli fal is kezdett darabjaira hullani, hála az Úrnő folyamatos ügyködésének. A Sereg újabb és újabb egységei futottak be, őket követték a herceg beijedt emberei, végül a gyorsított eljárással katonává avanszált Őrzők. A Hadnagy különböző posztokra osztotta be őket a kastély köré. Senkit nem engedett be azok után, akik már berohantak.

A kastélyból különös fények, vadállati hangok és leírhatatlanul szörnyű kipárolgások szűrődtek ki. Fogalmam sincs, mi történt odabent. Valószínűleg soha nem is fogom

megtudni. Úgy hallottam, csak nagyon keveseknek sikerült élve kijutni.

Az egész valami furcsa, mély hangú, alig hallható mormogással kezdődött. Már azelőtt lúdbőrös lettem tőle, hogy egyáltalán eljutott volna a tudatomig. A magassága őrijtő lassan, a hangereje valamivel gyorsabban emelkedett. Hamarosan már az egész völgy rázkódott bele. Egyszerre mindenhol hallatszott. Ahogy múltak a percek, úgy kapott lassan értelmet. Mintha emberi beszéd lenne, csak hihetetlenül lassú. Halványan bár, de ki tudtam venni a végtelennek tűnő percekig nyújtott szavak ritmusát. Egyetlen gondolat töltötte be az elmémet. A Dominátor. A Dominátor most lép át a kapun.

Egy pillanatra mintha értettem volna a szavakat: „Ardath, te rohadt ribanc!” Aztán ez a pillanat is tovatűnt, elűzte a rettegés.

Manó lépett a lazarettbe, végignézett rajtunk, és láthatóan megkönnyebbült, hogy ott találja Fél szeműt. Egy szót sem szolt, nekem pedig nem volt alkalmam megkérdezni tőle, mit csinált eddig. Egyetlen intéssel kifordult a sátorból, és újra beleolvadt az éjszakába.

Néhány perccel később Néma jelent meg, az arca semmi jót nem ígért. Itt volt hát Néma, akivel megosztottam sötét titkomat, akit nem láttam több mint egy éve, és akivel a Zordonba tett legutóbbi látogatásom alkalmával sem sikerült összefutni. Magasabbnak, soványabbnak és sápadtabbnak látszott, mint valaha. Biccentett, és jelbeszéddel hevesen magyarázni kezdett.

Egy hajó áll a kikötőben vörös zászló alatt. Azonnal

menjetelek oda!

– Tessék?

Mondom, azonnal menjetelek a vörös zászlós hajóhoz! Egy percet se vesztegessetek, és csak a Sereg veteránjainak szóljatok! Ez a Kapitány személyes parancsa. Feltétlen engedelmességet vár mindenkitől.

– Hé, Félszemű...! – kiáltottam oda.

– Láttam mindent, Vészmadár – vágott közbe a varázsló. – Mi a véres rossebet jelentsen ez, Néma?

A Fogadottak valamit forgatnak a fejükben. A hajó Perjésbe megy, ahol még pár dolgot el kell intéznünk. Túl sok arrafelé az elvarratlan szál. Mindenkinek, aki túl sokat tud, el kell tűnnie innen. Gyertek! Csak összeszedjük a régi cimborákat, és máris indulunk.

Nem sokat találtunk meg a régi cimborák közül. Körbeszaladtunk Félszeművel, és mindenkinek szoltunk, akit elő tudtunk keríteni. Negyedóra múlva az egész csapat lefelé tartott a folyóhoz, arcunkon akut értetlenséggel. A tekintetem vissza-visszatévedt a fekete kastélyra. Elmo még odabent volt. A legjobb barátom! Akit most itt hagyok, kiszolgáltatva a Fogadottaknak...

* * *

39

SZÖKÉSBEN

A parancsra negyvenhat ember jelentkezett a fedélzeten. Egy tucatra nem vonatkozott volna, de már nem

lehetett elküldeni őket. Azok közül, akik velünk együtt keltek át a Kínok Tengerén, több mint százan nem jutottak el ide. Sokan a domboldalon estek el, mások bementek a kastélyba. Akadtak olyanok is, akit egyszerűen nem találtunk meg. De a hiányzók közül senki sem volt veszélyes tudás birtokában, kivéve Elmót meg a Kapitányt. Néma, Félszemű és Manó jelen volt, akárcsak a Hadnagy, aki mindenki másnál jobban meg volt döbbenve. Cukorfalat, Milán, Csahos... A lista még hosszan folytatódott. Viszonylag sokakat sikerült kimenekíteni. De Elmót nem, és az öreg sem volt velünk, és amikor Néma bejelentette, hogy nélkülük indulunk el, a helyzet hamarosan zendüléssel fenyegetett.

Ez a parancs – ennyit volt hajlandó elmondani, ezt is csak jelbeszéddel, amit ugyan évek óta használtunk, ám sokan még mindig nem értettek. A süketnéma beszédet még Kedves hagyta örökül a Fekete Seregnek, és már sokszor bizonyult hasznosnak mind csendes bevetésekben, mind a csatáéren.

Miután felhúztuk a horgonyt, Néma előhúzott egy levelet, rajta a Kapitány pecsétjével. Az ösztövért varázsló magához hívta a jelenlévő tiszteket, és bevonult velünk az első tiszt kabinjába. A levél felolvasását énám bíztam.

„Igazad volt a Fogadottakkal kapcsolatban, Vészmadár” – kezdődött az írás. *„Tényleg gyanakodnak, és már el is határozták hogy az első adandó alkalommal lecsapnak a Seregre. Mindent megtettem, hogy*

megakadályozzam őket, ezért béreltem ki a hajót, hogy kimenekítsem azokat a testvéreket, akikre a legnagyobb veszély leselkedik. Én nem mehetek veletek, mert a hiányom feltűnne a Fogadottaknak. Ne vesztegessétek az időt. Ha már észrevették a szökésedeteket, én sem húzom sokáig. Ahogy arról már Manó is meggyőződhetett, az Úrnő Szeme elől nincs menekvés.

Fogalmam sincs, hogy a futás kecsegtet-e bármi reménnyel. Vadászni fognak rátok, ha megtudták tőlem, amit akarnak. Eleget tudok ahhoz, hogy a nyomotokra bukkanjanak, és ki is fogják szedni belőlem, hacsak nem leszek gyorsabb náluk...”

– Mi az isten folyik itt? – vágott közbe a Hadnagy. Tisztában volt vele, hogy néhányunknak van valami nagy titka, de ő nem volt a beavatottak között. – Szerintem ideje mindenkinek abbahagyni a játszadozást, és kitergetni a szennyest. Némára néztem, és megszólaltam.

– Szerintem mondjuk el. Így legalább van esély, hogy amíg egyvalaki él közülünk, az tudni fogja, mi a teendő.

Néma bólintott.

– Hát akkor figyelj, Hadnagy! Kedves nem más, mint a Fehér Rózsa.

– Hogy kicsoda? De...

– Úgy bizony. Néma meg én a Torony óta tudjuk. Először Holló jött rá. Ezért lépett le. El akarta vinni őt olyan messzire az Úrnőtől, amennyire csak lehet. Biztos emlékszel, mennyire szerette. De úgy gondolom, mások is rájöttek.

A bejelentés nem kavart túl nagy vihart. Egyedül a Hadnagy arcán látszott elképedés, a többiek már mind sejtettek valamit.

A Kapitány levele ezenkívül nem sok mindent tartogatott számunkra. Néhány búcsúzó szó. Javaslat, hogy a Hadnagyot válasszuk a helyére. És egy végső, személyes üzenet nekem.

„A körülmények igencsak megváltoztak. Talán mégis érdemes elgondolkodni a tanácson, amit múltkor fölvetettél. Vagy megpróbálhattok versenyt futni a Fogadottakkal.”

Szinte hallottam a gúnyos kuncogását, ami ezt az utolsó megjegyzést kísérte.

Félszemű tudni akarta, mi történt a Sereg kincsesládájával. Réges-régen, nem sokkal azután, hogy az Úrnő szolgálatába álltunk, sikerült rátenni a kezünket egy nagyobbacska vagyonna drágakövek és érmék formájában. A láda azóta mindenhová velünk utazott, elkísért bennünket jóban-rosszban. Ez volt a legutolsó, titkos vésztartalékunk, a nyugdíjunk.

Néma megmondta neki, hogy a kincs fent van a Zordonban az öregnél. Semmi esélyünk megszerezni.

Félszemű teljesen összetört, leült és zokogott. A láda elvesztése többet jelentett a számára, mint minden eddigi, jelenlegi és eljövendő viszontagságunk együttvéve.

Manó felhúzta magát, és nekiesett. Szikrák röpködtek. A

Hadnagy már azon volt, hogy beavatkozik, amikor valaki benyomakodott az ajtón.

– Gyertek gyorsan! Ezt látnotok kell! – kiáltotta, aztán kifordult, mielőtt bármit kérdezhettünk volna.

Kirohantunk a fedélzetre.

A hajó jó három mérföldre maga mögött hagyta a kikötőt, gyorsan repült a dagállal és az áramlattal. A kastélyból áradó fény mégis szinte nappali világosságba vont minket és Fenyvest.

Az erődítményből mérföldes tűzszökőkút lövellt az égre. A lángok között egy mérhetetlenül nagy alak rajzolódott ki. Ajkai szólásra nyíltak. Hosszan dübörgő, elnyújtott szavak visszhangoztak a völgyben.

– ARDATH, TE ROHADT RIBANC!

Ezek szerint jól hallottam.

Az óriás keze lassan felemelkedett, egyenesen a Zordonra mutatott.

– A bűdös gecik! – üvöltötte Manó. – Végül mégiscsak összeszedtek elég hullát. Átjön a vén kurvapecér.

A katonák csodálattal vegyes rettegéssel figyeltek. Én sem tettem másként. Csak az járt a fejemben, milyen mázlink volt, hogy időben le tudtunk lépni. Abban a pillanatban eszembe sem jutottak azok, akiket hátrahagytunk, csak magamra tudtam gondolni.

– Ott! – szólalt meg valaki halkán. – Oda nézzetek!

A Zordon fölött egy fénygömb öltött alakot. Gyorsan nőtt, és közben ezernyi színben játszott. Gyönyörű volt, mint egy hatalmas, ólomüvegből készült, lassan forgó holdkorong. Amikor elszakadt az erőd falától és megindult a fekete

kastély felé, az átmérője már legalább kétszáz lehetett. Az óriás utánanyúlt, megpróbálta elkapni, de átsiklott a kezén. Idegesen felvihogtam.

– Mi a rosseb olyan vicces? – csattant rám a Hadnagy.

– Csak az jutott az eszembe, hogy most szívesen megnézném a fenyvesiek pofáját. Amíg be nem állítottunk, sohasem láttak varázslatot.

Az ólomüveg gömb komótosan forgott körbe-körbe. Egy időre azzal a felével fordult felénk, ami eddig a másik irányba nézett. Ezt az oldalát eddig nem láttuk. Ezt az oldalát egy hatalmas arc alkotta. Az Úrnő arca. Azok az óriási, üveges szemek rám meredtek, a tekintet fájdalmasan hatolt belém. Mielőtt gondolkodhattam volna, megszólaltam.

– Nem, nem árultalak el. Te árultál el engem!

Esküszöm az istenekre, hogy volt valamiféle szavak nélküli kapcsolat közöttünk. A szeme elárulta, hogy megértette a szavaimat, és bántja a vád. Aztán az arc elfordult, és nem láttam többé.

A gömb elérte a tűzáradatot, és eltűnt benne. Azután újra meghallottam azt a lassan hömpölygő hangot.

– MOST MEGVAGY, ARDATH.

– Azt nézzétek! – kiáltotta az a fickó, aki az előbb elsőnek vette észre a gömböt. A Zordon felé fordultunk. A falon, ott, ahonnan az Úrnő varázslatával elindult az óriás felé, újabb fényszikra tűnt fel. Egy darabig nem tudtam kivenni, mi az. Imbolyogva közeledett felénk, hol feljebb szállt, hol meg alábukott.

Az Úrnő szőnyege, jelezte Néma. Egészen biztos. Már

látam párszor.

– De ki...? – Senki sem maradt a Zordonban, aki irányítani tudott volna egy repülő szőnyeget. A Fogadottak mind odaát harcoltak a fekete kastélyban.

A szőnyeg gyorsított, szédítő függőleges kilengése alábbhagyott, sebessége folyamatosan nőtt. Egyenesen felénk tartott, mind gyorsabban és gyorsabban, miközben egyre lejjebb ereszkedett.

– Valaki, akinek gőze sincs, mit csinál – jegyezte meg Félszemű. – Valaki, aki hamarosan feldobja a talpát, hacsak...

Tovább közeledett, már csak ötven lábnyira a víz felett. A hajó megkezdte a széles ívű kanyarodást az öböl utolsó sziklája körül, hogy végül kijusson a nyílt óceánra.

– Talán csak el akarnak találni velem – morfondíroztam. – Mint egy lövedékkel. Lehet, hogy így akarják megakadályozni a szökésünket.

– Nem – vágta rá Félszemű. – A szőnyegek túl értékesek, marha nehéz elkészíteni és működtetni őket. Ráadásul már csak az Úrnőé maradt. Ha az is megsemmisül, még ő is kénytelen lesz az apostolok lován hazamenni.

A jármű már csak harminc láb magasan repült, sivitva szelte a levegőt, percenként majd három mérföldet tett meg.

Néhány pillanattal később már utol is ért minket, átrobogott a kötélzetén, súrolta az egyik árbocot, majd pörögve továbbszállt, és vagy fél mérfölddel odébb elérte a tenger felszínét. A nyomában magasra fröccsent a tajték. Azután, mint egy lapos kő, a szőnyeg felpattant, és újra meg újra a

nekivágódott a víznek, míg végül teljes sebességgel becsapódott egy part menti sziklába. A varázslatos járművet átító mágia egy fényes felvillanással eloszlott.

A Fekete Sereg minden katonája szótlán nézte végig a jelenetet. Némán álltunk, hiszen amikor a szőnyeg keresztülviharzott a fedélzeten, mindannyian jól ki tudtuk venni az utasa arcát.

A Kapitány volt az.

Ki tudná már megmondani, mi lehetett a célja? Talán csatlakozni akart hozzánk. Ez elképzelhető. Én azonban azt gyanítom, csak a szőnyeget akarta megsemmisíteni, hogy a Fogadottak ne használhassák az üldözésünkre. Talán először csak azért ment ki a Zordon falára, hogy levesse magát a mélybe, hogy elkerülje a vallatást. Ám amikor odaért, észrevette a szőnyeget. Épp elégszer látta már korábban működés közben, hogy eszébe jusson kipróbálni, hátha neki is összejön.

Most már mindegy. Sikerral járt. A szőnyeget nem fordíthatják ellenünk, neki pedig már soha nem kell a Szembe néznie.

Ám a személyes célját nem érte el. Végül mégis itt élte le végső napjait.

Utolsó repülése és halála még sokáig lebegett a szemünk előtt, miközben a hajó folytatta útját a tenger felé. Fenyves és a fekete kastély lassan eltűnt egy parti sziklaszirt mögött. Az ostromlott erődben tomboló tűz még innen is jól látszott, pokoli lángjai elhalványították a csillagokat, ám a közeledő hajnal lassan elnyomta ragyogását. Amikor néhány perccel később fűlsértő üvöltés harsant a város

felől, a csata és a párviadal végét jelezve, már túl messze jártunk ahhoz, hogy láthassuk, ki győzött.

Elértük a nyílt óceánt, és dél felé fordultunk. A tengerészek sűrű káromkodások közepette kicserélték a kötélzetet, amit a Kapitány kétségbeesett repülése szétszaggatott. Mi, akik a Fekete Seregből megmaradtunk, szótlanul szétszéledtünk a fedélzeten, és a gondolatainkba merültünk. Csak ekkor kezdtem aggódni a hátrahagyott testvéreim miatt.

Két napig virrasztottunk. Meggyászoltuk azokat, akik nem lehettek velünk, különösen a Kapitányt. Minden túlélő szólt néhány szót az emlékezetére. Az öreg volt népes családunk feje, mindannyiunk atyja és támasza.

40

PERJÉS: NYOMKERESÉS

A kedvező idő és a jó szél gyorsan Perjésbe repített minket. A hajóskapitány elégedett lehetett. Jóelőre és busásan megfizették a fáradozását, mégis örült, hogy végre megszabadulhat heves vérű rakományától. Nem voltunk éppen a legkellemesebb utasok. Félszemű retteg az óceántól, mivel a tengeribetegség mindig iszonyúan kikészíti. Így hát ragaszkodott hozzá, hogy mindenki legalább annyira rosszul érezze magát, mint ő. Soha nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy összeakaszkodjon Manóval, annak ellenére, hogy a Hadnagy mindkettőjüket megfenyegette, ha nem hagyják abba a folyamatos rajcsúrozást, cápaeledelként végzik. A

Hadnagy sem volt rózsás hangulatban, olyannyira nem, hogy a varázslók nem is igazán tudták, komolyan vegyék-e a kitörését.

A Kapitány kívánságának megfelelően a Hadnagyot választottuk új parancsnoknak. A közvetlen helyettese Cukorfalat lett. Ez a poszt egyébként Elmót illette volna, de... A Hadnagyot ezután sem hívta senki Kapitánynak. A rang különben is idétlenül hatott volna most, hogy a Sereg ennyire megfogyatkozott. Ahhoz sem voltunk elegenden, hogy egy tisztességes utcai bandát kitegyünk.

Ennyi maradt az utolsó Khatovari Szabad Kompániából, négy évszázad hagyományából és testvériségéből. Egy szedett-vedett, szökésben lévő banda. Nem tudtuk feldolgozni, minden idegszálunk tiltakozott. Elődeink legendás tetteinek sokkal méltóbb folytatásra kellett volna találniuk az utódokban.

A kincsesláda elveszett, de az Évkönyvek csodával határos módon eljutottak a hajóra. Azt hiszem, Néma keze lehet a dologban. Számára majdnem olyan értékesek, mint nekem. Perjésbe érkezésünk előestéjén felolvastam a régi krónikákból a többieknek. Woeg Könyvét választottam, ami azután íródott, hogy megverték és kis híján teljesen szétkergették minket Északlelkében, a kohói csatában. Csupán száznégyszáz ember élte túl a pusztítást, de a Fekete Sereg újra talpra állt.

Még nem álltak készen erre a történetre, a sebek még túlságosan frissek voltak. Félúton abbahagytam a felolvasást.

Frissesség. Perjés frissességet árasztott magából. Igazi

város volt, nem olyan dögunalmas porfészek, mint Fenyves. Amikor leléptünk a hajópallóról, alig volt több cókánk, mint a fegyvereink, meg annyi pénz, amit induláskor a zsebünkben csörgött. A perjésiek félelemmel vegyes tisztelettel méregettek minket, és ez többünket aggodalommal töltött el, mert tudtuk, nem vagyunk elég erősek, hogy megvédjük magunkat, ha a helyi herceg esetleg felfigyelne ránk. A három varázsló mindenesetre adott némi önbizalmat. A Hadnagy és Cukorfalat abban bízott, talán nekik valahogy sikerül összehozniuk valamit, amiből ki tudunk fizetni egy másik hajót. A terv az volt, hogy amint tehetjük, újra behajózunk, és meg sem állunk, amíg megint ismerős földet nem látunk, lehetőleg a Kínok Tengerének déli partján. Ám ehhez egyelőre kénytelenek voltunk folytatni az utunkat, tudván tudva, hogy előbb-utóbb az Úrnő fennhatósága alá tartozó országokba ütközünk. Úgy véltem, bölcsebb lenne a partvidék mentén haladni, így összezavarhatjuk magunk mögött a nyomokat, amennyire csak lehet; de legelőször a *status quót* kell tisztázni a helyi hatóságokkal, mielőtt még az Úrnő hadserege ideérne. Mert hogy jönni fognak, az biztos.

Az Úrnő. Egy pillanatra sem tudtam kiverni őt a fejemből. Túlságosan elképzelhetőnek tűnt, hogy a seregének már a Dominátor osztogat parancsokat.

Néhány órával azután, hogy befutottunk, már elő is kerítettük Szurkapiszkrét és Nagyágyút. Szurkapiszka csak két nappal előttünk érkezett, nem volt akkora szerencséje az időjárással, mint nekünk. Viharos tengert fogtak ki, és szembeszelet kaptak. A Hadnagy azonnal nekiesett

Nagyágyúnak.

– Hol a picsában tekeregtél, te húgyagyú hülye? – Elég egyértelműnek látszott, hogy a Sereg leglustább katonája már megint hozta a formáját, és kiküldetését hosszúra nyúlt vakációvá változtatta. – Rögtön azután vissza kellett volna jönnöd, hogy...

– Nem tehettem, főnök. Tanúk vagyunk egy gyilkossági ügyben. Nem hagyhatjuk el a várost, amíg a tárgyalás le nem zárul.

– Gyilkossági ügyben?

– Aha. Holló meghalt. Szurkapiszka aszonta, már tudjátok. Hát szóval sikerült úgy csavarni a dolgokat, hogy annak a Bikacsök gyereknek a nyakába varrtuk az egészet. Már csak addig kell maradnunk, míg föl nem lógatják.

– Most hol van? – kérdeztem.

– Sitten.

A Hadnagy jól leteremtette a szerencsétlent, fortyogva, fröcsögve mondta a magáét. A mellettünk elsiető járókelők fura pillantásokkal méregették az idegen nyelven veszekedő keményfiúkat.

– Jobb lenne, ha nem itt az utcán intéznéd ezt el – javasoltam. – Ne keltsünk feltűnést. Épp elég bajunk van így is, semmi szükség rá, hogy még több figyelmet vonjunk magunkra. Hadnagy, ha nincs ellenvetésed, én majd megbeszélem Nagyágyúval, amit kell. Te addig keríthetnél egy helyet, ahol a csapat meghúzhatná magát. Ezek a fickók majd segítenek. Nagyágyú, te velem jössz. Ti is gyertek! – szóltam oda Némának, Manónak és Félszeműnek.

– Hová megyünk? – kérdezte Nagyágyú.

– Majd te megmondod. Valahová, ahol tudunk beszélni. Nyugodtan.

– Aha. – Elindult, végig az utcán. Gyors iramot diktált, minél messzebb akart kerülni a Hadnagytól. Már menet közben elkezdte a kérdezősködést. – Igaz, amit hallottam? Mi a rosseb történt odafent? A Kapitány tényleg meghalt, meg minden?

– Kibaszottul úgy van.

A melák megcsóválta a fejét, nem volt képes elhinni, hogy a Sereget valóban szétverték. Nagy sokára szólalt meg újra.

– Mit akarsz tudni, Vészmadár?

– Mindent, amit összeszedtél, mióta itt vagy. Különösen Hollóról, de ha bármit hallottál arról az Asa nevű fickóról, azt is. Ja, és arról a fogadósról is.

– Shedről? Valamelyik nap összefutottam vele. Legalábbis azt hiszem, ő volt. Fura ruhát viselt. Szurkapiszka mondta, hogy sikerült meglógnia. Meg az Asa gyerekek is. Azt hiszem, őt tudom, merre van. De az a Shed... Hát, ha tényleg el akarjátok kapni, szerintem ott keressétek először, ahol a múltkor láttam.

– Ő is látott téged?

A kérdés készületlenül érte Nagyágyút. Szemlátomást eszébe se jutott ezen gondolkodni. Néha a szokásosnál is agyalágyultabb tud lenni.

– Nem hiszem – nyögte ki végül.

Bementünk egy kocsmába, amit előszeretettel látogattak külföldi tengerészek. A vendégek mindenféle nyelvű

karattyolása iszonyatos hangzavarrá mosódott össze. Fél perc alatt legalább tizenkét dialektust számoltam össze. Kerestünk magunknak egy asztalt, és nekiláttunk megvitatni a történeteket a Drágakővárosok nyelvén. Nagyágyú ugyan nem beszélt túl jól, de tökéletesen értette. Nem tartottam valószínűnek, hogy bárki kihallgathatna minket.

– Holló – kezdtem. – Mindent tudni akarok róla, Nagyágyú! Előadott egy történetet, ami nagyjából megegyezett az Asáéval, sőt ugyanolyan hézagos volt, mivel ő sem látta a dolgokat a saját szemével.

– Gondolod, hogy megrendezte az egészet? – vetette fel Félszemű.

– Szerintem igen. Csak megérvés, de nekem valami bűzlik. Talán ha szétnéznénk, ahol történt, elmúlna. Nincs valami módszerek, hogy kiderítsétek, itt van-e a városban? – nézett a varázslókra.

Azok összedugták a fejüket, és rövid megbeszélés után széttárták a kezüket.

– Hacsak nem tudunk előásni valamit, ami az övé, esélyünk sincs megtalálni – magyarázta Manó. – És gőzöm sincs, honnan keríthetnénk ilyesmit.

– Jól van, Nagyágyú! Most pedig meséld el, mit tudtatok meg Kedvesről? És mi a helyzet Holló hajójával?

– He?

– Mi történt Kedvessel, miután Holló állítólag kinyiffant? És hol a hajó?

– Kedvesről semmit sem tudok, a hajó odalent horgonyoz a kikötőben.

A pillantásom találkozott a varázslókéval.

– Arra a bárkára akkor is felmegyünk, ha gyilkolnunk kell érte – jelentettem ki. – Biztos vagyok benne, hogy ott vannak az iratok, amikről már beszéltem. Asa legalábbis semmit nem tudott arról, hogy mi lett velük. Meg akarom találni őket. Talán ez az egyetlen esélyünk, hogy levakarjuk magunkról az Úrnőt.

– Ha él még egyáltalán az a ribanc – vetette közbe Félszemű. – Ha a Dominátornak sikerült áttörnie, mostanra szar se maradt belőle.

– Erre ne bázírozz! – Nem volt rá különösebb okom, de meg voltam győződve róla, hogy az Úrnő kerekedett felül. Talán csak meg akartam nyugtatni magam. – Ma éjjel fölmegyünk arra a hajóra. Te is velünk jössz, Nagyágyú. Kedvessel mi van?

– Mondtam már. Fingom sincs.

– Neked kellett volna vigyázni rá.

– Ja. Tudom. Csak hát... Szóval eltűnt.

– Eltűnt? Hogy a fenébe tűnt el?

– Itt nem a „hogyan” az érdekes, Vészmadár, hanem a „mikor”! – torkolt le Félszemű, miután észrevette, hogy Néma hevesen mutogat. – A „hogyan” most teljesen mellékes.

– Jó – adtam be a derekamat. – Akkor azt áruld el, mikor tűnt el.

– Fingom sincs. Egy nappal azelőtt látták utoljára, hogy Holló beadta a kulcsot.

– Főnyeremény! – csapott az asztalra Manó fülig érő vigyorral. – A varjak zabálnák ki a szemedet, Vészmadár! Nem semmik az ösztöneid!

– Miről van szó? – nézett nagyot Nagyágyú.

- Arról van szó, te címeres barom, hogy semmi értelme nem lett volna eltűnnie egy nappal az előadás előtt, hacsak nem tudta előre, hogy mi fog történni.
- Ide figyelj! – szólaltam meg. – Megnézted egyáltalán azt a fogadót, ahol laktak? Mármint belülről.
- Aha. De valaki megelőzött.
- Mi?
- A szobát teljesen kipucolták. Megkérdeztem a fogadóst. Azonta, nem jelentkeztek ki. Pedig egy hónapra előre fizettek. Én ebből arra gondoltam, hogy valaki, aki tudott Holló haláláról, odament és kipakolta a cuccait. Azt hittem, Asa volt az, elvégre már másnap megpattant.
- Erre te?
- Mármint hogy mit csináltam? Úgy okoskodtam, hogy nem szeretnék, ha Bikacsök visszamenne Fenyvesbe, ezért úgy intéztem a dolgokat, hogy a nyakába varrják Holló kinyírását. Rajtunk kívül még jópáran látták, mikor összeverekedtek. Elegen ahhoz, hogy meggyőzzék a vizsgálóbírókat. Aztán már csak az akasztás van hátra.
- Próbáltál egyáltalán Kedves nyomára bukkanni?
- Nagyágyú vállat vont. Lehorgasztott fejjel, elmélyülten bámulta a kezét. Mi, többiek egyre dühösebb pillantásokat váltottunk. Manó megjegyezte:
- Én megmondtam Elmónak, hogy ne ezt az ökröt küldje ide.
- Úgy tűnik, Manónak igaza lett. Elég volt egy rövid kérdezősködés, és máris kiderült, hogy idelent sokkal több elvarratlan szál maradt, mint azt valaha is gondoltuk volna.
- Különben meg mit izgat ennyire, Vészmadár? – morogta

Nagyágyú. – Szóval, szerintem nem olyan nagy ügy ez az egész, nem?

– Nagyágyú, figyelj rám jól, te vadbarom! Amikor a Fogadottak ellenünk fordultak, kénytelen-kelletlen átkerültünk a front túoldalára. Most már a felkelőkkel vagyunk. Akár tetszik, akár nem. Utánunk fognak jönni, és a felkelők egyetlen esélye, azaz most már a mi egyetlen esélyünk a Fehér Rózsa. Eddig világos?

– Mint a vakablak. Már ha egyáltalán létezik a Fehér Rózsa.

– Létezik. Kedves az.

– Ugyan már, Vészmadár! Hiszen az a lány süketnéma.

– Továbbá mágikus nullpont – tette hozzá Félszemű.

– Micsoda?

– Semmilyen mágia nem működik a közelében. Ez a Toronynál világosan kiderült. És ha minden jól megy, ez a képessége a korról csak erősödik.

Most már nekem is beugrottak a különös dolgok Kedves körül a csatában, bár annak idején senki sem vonta le belőlük a megfelelő következtetést.

– Hogy is van ez? – meredtem rá Félszeműre.

– Ahogy mondom. Vannak nihilizálók. Ők ahelyett, hogy varázserejük lenne, a másik végletbe esnek. Nem hogy nem tudják használni a mágiát, de a másokét is kioltják. És ha jobban belegondolsz, ez a Fehér Rózsa igazi lényege. Másként hogy tudná egy süketnéma lány legyőzni az Úrnőt és a Dominátort a saját terepükön? Akár felnőtt, akár nem. A történetek szerint ez még az eredeti Fehér Rózsának sem jött össze teljesen.

Nem találtam hibát a gondolatmenetében. A legendák soha nem szóltak a Fehér Rózsa különleges képességeiről, sem azok hiányáról.

– Ettől csak még fontosabb, hogy mielőbb megtaláljuk.

Félszemű szótlanul bólintott.

Nagyágyú rettentő bután nézett, de hát nem is arról volt híres, hogy simán felfogta volna a dolgokat. Sóhajtván hozzáfogtam, hogy egy kis észet osszak neki.

– Ha nem működik körülötte a mágia, mielőbb elő kell kerítenünk, és a közelében maradnunk. Így a Fogadottak semmit sem csinálhatnak velünk.

– Arról azért ne feledkezz meg – szólt közbe Félszemű –, hogy egy egész hadsereget küldhetnek ránk.

– Legalábbis, ha annyira fontosnak tartják, hogy elkapjanak minket... A francba!

– Mi az?

– Elmo. Már ha nem halt meg a kastélyban. Eleget tud ahhoz, hogy az egész birodalmat a nyakunkra szabadítsák. De az is lehet, inkább megvárják, hogy elvezessük őket a Fehér Rózsához.

– És akkor mi a francot csináljunk?

– Most mit néztek így rám?

– Úgy tűnik, te vagy itt az egyetlen, aki tudni szokta, mi a teendő.

– Na jó. Szerintem először is mindent ki kell derítenünk Hollóról meg Kedvesről. Különösen Kedvesről. Aztán elő kéne keríteni Shedet és Asát, hátha tudnak valami hasznosat. Gyorsan kell lépni, és minél előbb eltűnni a városból, mielőtt a birodalom ideérne. És mindezt úgy,

hogy az itteniek semmit se szagoljanak ki. Az lenne a legjobb, ha leülnénk egy kicsit elbeszélgetni a Hadnaggal. Először pakoljunk ki mindent az asztalra, hadd lássuk, mink van, csak utána döntsünk arról, kinek mi lesz a feladata.

41

PERJÉS: A HAJÓ

Minden jel szerint az a hajó, amivel mi jöttünk, volt az utolsó, ami kifutott Fenyvesből. Egy darabig vártuk, hátha érkezik újabb, és híreket hoz, de egy se jött. A mi hajónk legénysége sem tette könnyebbé az életünket. Telikürtölték az egész várost a történettel, úgyhogy hamarosan ellepett minket a kíváncsi perjésiek siserehada. Az emberek Fenyvesben rekedt hozzátartozóikért aggódtak, a város vezetése meg amiatt, hogy mit forgathat a fejében egy rakás idemenekült martalóc. Ezek az ügyek mind Cukorfalat és a Hadnagy nyakába szakadtak. A többiek, engem is beleértve azon fáradoztak, hogy mindent megtegyünk a további életben maradás érdekében.

Első lépésként úgy döntöttünk, átkutatjuk Holló hajóját. Milán, Nagyágyú, Szurkapiszka és a három varázsló társaságában lopakodtam végig a kikötőn az éj leple alatt. Errefelé a kikötői örök meg a csendbiztosok nagyon komolyan vették a munkájukat. Nem sikerült volna elosonnunk mellettük, ha nincs velünk Fél szemű, Manó és Néma. Manó különösen hatékony volt. Ismert egy bűbájt, amivel bárkit el lehet altatni szempillantás alatt.

– Ott van – mutatta Nagyágyú suttozva a hajót. Korábban

majd' az egész napom ráment, hogy megpróbáljam kipuhatolni, hogyan rendezték a kikötővámot. Semmit sem tudtam meg.

Holló hajója nagy volt, karcsú, és annyira süttött róla, hogy frissen ácsolták, hogy az még az éjszakai sötétségben is szemet szúrt. Csak a helyzetjelző lámpások égtek rajta, de azoknak a fényében jól szemügyre lehetett venni az egészet: orrsudár, erős főárbcoc, raktárnyílás a jobb oldalon, és egy másik a közlekedőpalló végénél, ahol egyetlen unatkozó matróz strázsált.

– Félszemű? – szóltam oda.

– Nem tudnám megmondani – csóválta a fejét.

Végigkérdeztem a többieket is, de se Manó, se Néma nem érzett semmi különösöt a hajó felől.

– Akkor rajta, Manó! Csináld a hókuszpókuszodat! Ez lesz a legjobb próba, nem?

Bólintott. Ha Kedves a hajón van, a vajákolása semmi hatással nem lesz a matrózra.

Most, hogy végre sikerült mindenkit beoltanom a gyanúval, miszerint Holló még él, nekem támadtak kétségeim. Semmilyen értelmes magyarázatot nem találtam arra, miért maradt volna továbbra is itt, miért nem ült fel szépen a drágalátos hajójára, és húzott el minél messzebbre, talán egyenesen a szigetekre.

Azok a szigetek nem hagytak nyugodni. Eljátszottam a gondolattal, hogy lenyúlhatnánk egy hajót és odamehetnénk. Mondjuk, előbb mindenképpen kerítenünk kellene valakit, aki ismeri az utat. Azok a szigetek nagyon messze voltak, kívül estek minden kereskedelmi útvonalon.

Hasraütéses alapon biztos nem találnánk oda.

– Megvan – jelentette be Manó. – Az ürge kész.

A matrózunk talált egy lócát a hátsó fedélzeten, és most békésen szundikált rajta; karját a háttámlára polcozta, a fejét meg a karjába hajtotta.

– Kedves nincs itt – állapítottam meg.

– Nincs – hagyta jóvá a varázsló.

– Érzékelsz bárkit a közelben?

– Nem.

– Akkor nyomás! Fejeket behúzni, lábakat kapkodni, ésatöbbi!

Végigfutottunk a mólón, aztán fel a pallón. A matróz megmozdult, de Manó óvatosan megérintette, mire az emberünk elnyúlt, mint egy vízihulla. A békaképű varázsló előresietett, aztán vissza hátra, a fedélzeti nyílás rácsához. Amikor visszaért, csak bólintott.

– Odalenn további négy ember alszik. Kiütöttem őket. Most ti jöttök.

A legnagyobb kabinnal kezdtük, mivel úgy sejtettük, az lehet a tulajdonosé. Jól sejtettük. A tatnál volt, ahol általában a kapitány kabinja van, és két részre osztották. Az egyikben találtam néhány holmit, amiből arra következtettem, hogy itt lakhatott Kedves. Holló szállásán csak pár koszos ruhára bukkantunk, amit ki tudja, mikor dobtak le. Mindent vastagon borított a por, jeléül annak, hogy hetek óta nem járt itt senki.

A papírokat, amiket kerestünk, persze nem találtuk meg.

Pénzt viszont igen. Nem is keveset. Zseniálisan elrejtették, de Félszeműnek csálhatatlan érzéke van, hogy messziről

kiszagolja az ilyesmit. Hamarosan előkerült egy ezüstérmével teli ládikó.

– Nem hinném, hogy Hollónak szüksége van rá, ha tényleg meghalt – tűnődött Fél szemű. – Ha meg mégis él, az már az ő baja. Biztos megérti, hogy a régi cimborák meg voltak szorulva.

A pénz verete már elsőre szúrta a szememet. Miután közelebbről is megvizsgáltam, rájöttem, mi olyan furcsa rajtuk. Ugyanolyanok voltak, amilyeneket Shed kapott a fekete kastélyban.

– Nézd már meg ezeket! – mutattam Fél szeműnek. – A kastélyból valók. Kíváncsi vagyok, nincs-e valami bajuk.

– Semmi – jelentette ki némi fintorgás után. – Ugyanolyan pénz, mint a többi.

– Az jó. – Erkölcsileg nem zaklatott fel különösebben a kilátás, hogy elemeljük a pénzt. Holló sem tisztességes úton szerezte, nem dolgozott meg érte, úgyhogy a mi szabályaink szerint szabad prédának számított. Nem volt pedig réje, ahogy Fenyvesben mondják. – Gyertek ide mind! Támadt egy ötletem. – Hátraléptem a kabin üvegezett ablakához, ahonnan a tatlámpa fényében jól be lehetett látni az egész kikötőt.

Odajöttek a többiek is, felváltva nézegették a panorámát meg a pénzesládikát a kezemben.

– Mi van már? – fogyott el Manó türelme.

– Miért elégednénk meg a pénzzel? Miért nem foglaljuk el az egész kicseszett teknőt? Ha Holló beadta a kulcsot, vagy legalábbis ezt akarja elhíttetni magáról, mi kifogása lehet? Ez lenne a főhadiszállásunk.

Manónak azonnal megtetszett az ötlet. Úgyhogy Félszemű hallani sem akart róla. Annál is kevésbé, mivel a hajóknak megvan az az idegesítő tulajdonságuk, hogy előszeretettel tartózkodnak a tengeren.

– És mi lesz a legénységgel? – szegezte nekünk a kérdést.

– Mi lesz a kikötőmesterrel meg az embereivel? Első dolguk lesz a nyakunkra hozni a csendbiztosokat.

– Ez sem kizárt. De azt hiszem, meg tudjuk oldani a dolgot. Beköltözünk, és bezárjuk a legénységet, akkor nem lesz, aki panaszkodjon. Ha meg senki sem panaszkodik, a kikötőmester le se szarja, ki mászkál a hajón.

– De hát a teljes legénység nincs a fedélzeten. Többen kint mászkálnak a városban.

– Hát majd elkapjuk őket, amikor megjönnek. Ugyan már, vén szarrágó, egy helyet mondj, ami jobban beválna, ha sürgősen el kell pucolnunk! Különben is, hol másutt lenne kézenfekvőbb Hollóra várni?

Félszemű kifogyott az érvekből. Mindig is túlságosan lusta volt az ilyesmihez. Ezenkívül láttam a csillanást a szemében, ami azt jelezte, hogy gondolatban már előttem jár egy lépéssel.

– Jobb, ha előbb megbeszéljük a Hadnaggyal – mondta végül. – Ő ismeri ezeket az úszó izéket.

Manó azonban túl jól ismerte Félszeműt.

– Ha azt forgatod a fejedben, hogy kalózhajót csinálsz belőle, rám ne számíts. Egy életre elegendem van a kalandokból. Egyszerűen haza akarok menni.

Ezen persze összevesztek, és a vita hamarosan kezdett elfajulni, úgyhogy sürgősen el kellett hallgattatni őket.

– Egyelőre azon járjon az agyatok, hogy fogjuk túlélni a következő néhány napot – mordultam rájuk. – Hogy később mihez kezdünk, azzal még ráérünk foglalkozni. Nézzétek! Lett végre pár ruhánk, ami Kedvesé és Hollóé volt. Így már meg tudjátok találni őket?

Összedugták a fejüket, és rövid vita után Manó szólalt meg.

– Néma azt mondja, ő igen. A baj csak az, hogy a dolog úgy működik, mint a kutyáknál. Meg kell találni a nyomot, aztán követni tudja, merre ment. Egész odáig, ahol meghalt. Vagy ahol nem. Ha meg tényleg csak megjátszotta, akkor addig, amíg össze nem futnak.

– De hát... A kurva életbe! Hisz több hónap előnye van!

– A legtöbb ember sok időt tölt egy helyben, olyankor nem megy sehová. Némának nem kell megállnia.

– Ez akkor is mocskos lassúnak tűnik.

– Ez van, ezt kell szeretni. Feltéve, ha közben nem jön vissza. Amire én amúgy nem fogadnék.

– Jó, jó! És mi legyen a hajóval?

– A Hadnagyot kérdezd! Most meg nézzünk körbe, hátha megtaláljuk valahol azokat a redves papírokat.

A papírok sehol sem voltak, pedig Félszemű mágiája elárulta volna, ha bármit is elrejtettek a hajón. Ha nyomra akarunk bukkanni, nincs más választásunk, mint megkérdezni a matrózokat. Valakinek segítenie kellett Hollónak azt a sok cuccot levinni a pallón.

Elhagytuk a hajót. Manó és Szurkapiszka találtak egy búvóhelyet, ahonnan továbbra is szemmel tudták tartani. Néma és Milán elindultak Holló nyomait keresni. Mi visszamentünk felébreszteni a Hadnagyot. Ő is úgy

gondolta, hogy jó ötlet elkötni a hajót.
A Hadnagy sohasem kedvelte Hollót. Szerintem nemcsak az ésszerűség vezérelte döntésében.

42

PERJÉS: A MENEKÜLT

A pletykák és a hihetetlen történetek futótűzként terjedtek egész Perjésben. Alig néhány órával a hajó érkezése után Shed már mindent hallott. Döbbsen fogadta a híreket. Hogy a Fekete Sereg dezertált? Hogy a saját gazdái verték szét? Ennek semmi értelme. Mi a rosseb folyik ott?

És mi van az anyjával? És Sallel, a barátaival? Velük mi lett? Ha csak a fele igaz ezeknek a mendemondáknak, Fenyvest a földdel tették egyenlővé. A fekete kastély ostroma felemésztette az egész várost.

Legszívesebben azonnal rohant volna keríteni valakit, aki mondhatna valamit a szeretteiről. Leküzdötte a vágyat. Tudta, örökre el kell felejtenie a szülőföldjét. Ismerve Vészmadárt meg a többieket, ezt az egészet csak ezért találták ki, hogy kifüstöljék az odújából.

Egy teljes napig rejtőzött bérelt szobájában, magában tépelődve, míg végül arra lyukadt ki, hogy az lesz a legjobb, ha semmit sem csinál. Ha a Fekete Sereg valóban dezertált, hamarosan úgyis odébb kell állniuk, hisz a volt munkaadójuk biztos utánuk jön.

Vajon a Fogadottak őutána is nyomoznak majd? Nem valószínű. Velük nincs semmi elszámolnivalója. Őket nem

érdeklő, mit követett el odahaza. Csak az Őrzőktől kell tartania. Eltűnődött, vajon hogy érezheti magát most Bikacsök, miközben a hűvösön kuksol, Holló meggyilkolásának vádjával. Nem igazán értette, hogy alakultak így a dolgok, de túlságosan be volt ijedve, hogy személyesen nézzen utána. Ezt az ismeretlent egyetlen mozdulattal ki tudta ejteni abból az egyenletből, ami Marron Shed túlélésének feltételeit tartalmazta.

Egy nap múlva úgy döntött, tovább kutat egy megfelelő fogadó után, ahol újrakezdeheti az ipart. Szeretett volna betársulni valahová, mivel rájött, hogy máshoz nem nagyon ért.

Akárhogy is, valami jobb környéken kell körülnéznie. Nem akart újra olyan anyagi gondokkal bajlódni, mint a Liliomban. Valahányszor eszébe jutott a Vaslilium, percekre elfogta a honvágy, a nosztalgia és a végtelen magány érzése. Egész életében magányos farkas volt, de sohasem maradt igazán egyedül. Ez a száműzetés kínzóbbnak bizonyult, mint eleinte gondolta.

Éppen egy szűk, sötét alléban ballagott, a csizmája cuppogott az éjjeli zápor dagasztotta sárban, mikor a szeme sarkából észrevett valamit, amitől végigfutott a hátán a hideg, és a lelke mélyéig átjárta a félelem. Megtorpant, és olyan gyorsan pördült meg, hogy fellökött egy járókelőt. Míg sűrű bocsánatkérések közepette felsegítette az illetőt, tekintete mindvégig az árnyékok mélyét fürkészte.

– Biztos csak a lelkiismeretem bosszúja – morogta, miután elbúcsúzott nyakig sáros áldozatától. De ezt maga sem

hitte el. A saját szemével látta. Hallotta, ahogy halkan a nevéen szólítja. Végül odament a két épület között nyíló hasadék bejáratához, de üresen találta.

Egy háztömbbel odébb már idegesen nevetgélt, és igyekezett meggyőzni magát, hogy mégiscsak a képzelete játszott vele. Hiszen mit keresne itt egy olyan lény a kastélyból? Kiirották őket... Legalábbis azok a fickók a Seregből ilyesmiket mesélnek. Igaz, biztosra nem vehették, mivel még a csata vége előtt leléptek. Valójában csak remélték, hogy az ő régi gazdáik győztek, mert azok ugyan elég nagy rohadékok, de az ellenség még sokkalta inkább. De hát ez akkor is képtelenség! Hogy jutott volna ide egy olyan szörnyeteg? Nincs az az elvetemült kapitány, aki felengedne egy effélét a hajójára, bármit kínáljon cserébe.

– Shed, már megint hülyeségek miatt aggódsz – nyugtatgatta magát. Nem sokkal később belépett a Rubinkupához címzett fogadóba, amit egy Sirály nevű illető vezetett. Shed házigazdája ajánlotta, hogy nézzen be hozzá.

A megbeszélés gyümölcsözőnek bizonyult, és Shed megígérte, hogy másnap délután megint eljön.

* * *

Shed és reménybeli üzlettársa egy-egy kupa sör mellett üldögéltek, és társalogtak. Miután Sirály meggyőződött róla, hogy szakmabélire akadt, igen kecsegtető ajánlatot tett.

– Az éjszakai élet hamarosan újra beindul, amint vége az ijedtségnek – mondta éppen.

– Miféle ijedtségnek?

– Páran eltűntek a környéken. Öten vagy hatan, mind a múlt héten, és mind sötétedés után. Nem úgy fest a dolog, mintha az idevalósi bandák műve lenne. Szóval sokan inkább otthon maradnak mostanában. Ezért nincsenek annyian esténként, mint régebben.

A hangulat hirtelen fagypont alá süllyedt. Shed olyan mereven ült, akár egy kőszobor, a tekintete kiüresedett, a gerincén dermesztően tekergőztek fölfelé a félelem jól ismert jéghideg kígyói. Ujjai önkéntelenül megtapogatták a ruhája alatt viselt amulettet.

– Hé, Marron! – szólt rá Sirály. – Mi a baj?

– Fenyvesben ugyanígy kezdődött – motyogta Shed, észre sem véve, hogy a szavak elhagyták az ajkát. – Ott először csak a halottakkal. De már akkor is élőket akartak. Ha itt maguk szerzik meg őket, sürgősen el kell tűnnöm...

– Shed! Áruld már el, mi van veled! Egy pillanatra visszazökkent a valóságba.

– Ó, sajnálom, Sirály. Rendben van, megegyeztünk. De előbb el kell intéznem egy apróságot. Utánanézek valaminek.

– Minek?

– Nincs semmi köze hozzád és a megállapodásunkhoz. Én készen állok. Holnap áthozom a cókómókomat, aztán mehetünk rendbe tenni a törvényes formásokat. Csak van valami, amit előbb mindenképpen el kell intéznem.

Shed szinte futva hagyta el a fogadót, bizonytalansággal eltelve. Nem tudta, mit tehetne, hogyan fogjon hozzá, és egyáltalán, nem hagyta-e cserben a józan esze, hogy ilyen gyanú fogant meg benne. Egyvalamiben volt biztos csupán:

hogy ami Fenyvesben történt, az most megismétlődik Perjésben is. Ráadásul sokkal gyorsabban, ha a lények valóban maguk gyűjtik be a zsákmányukat.

Újra megérintette az amulettet, és eltűnődött, nyújt-e valamiféle védelmet. Vajon kötelező érvénnyel hat a kastélylakókra, vagy pusztán egy jelzés, amivel megkülönböztetik az esetlegesen hasznos embereket azoktól, akik csak prédának jók?

Visszaloholt a vendégházba, ahol a lakók már elnézően fogadták folytonos kérdezősködését, tudván, hogy nem idevalósi. Holló után kezdett érdeklődni. A gyilkosság híre az egész várost felkavarta, mindenki arról beszélt, hogy egy külföldi rendbiztost gyanúsítanak, akit a saját emberei adtak föl. De ennél többet senki sem tudott. A gyilkosságnak nem volt más szemtanúja, csak Asa, aki viszont hazament Fenyvesbe, és mostanra már valószínűleg halott. A Fekete Sereg bizonyára gondoskodik róla, hogy ne bukkanhasson fel egy olyan tanú, aki esetleg ellenük vallana.

Shed újra leküzdötte a késztetést, hogy a szökevényekhez forduljon segítségért. Túl nagy a kockázat, hogy őt is eltennék láb alól.

Csak magára számíthatott.

Az tűnt a legkézenfekvőbbnek, ha ott kezdi a nyomozást, ahol Holló meghalt. De ki tudná megmondani, hol történt? Asa. Őt viszont nem lehetett megkérdezni. Ki még? Esetleg Bikacsök?

A gyomra összeszorult. Az inkvizítor testesített meg mindent, amitől odahaza rettegett. Lehet, hogy most

börtönben ül, de számára még mindig ugyanazt a hatalmat jelképezte. Shednek fogalma sem volt róla, hogy a szemébe mer-e nézni.

És Bikacsök vajon szóba áll-e vele?

Az inkvizítort megtalálni nem volt nehéz. A börtön nem ment sehová. Ám hogy összeszedjen annyi bátorságot, amivel Bikacsök elé állhat, még ha a vasrács túloldalán is, az már keményebb diónak bizonyult. De nem feledkezhetett meg róla, hogy talán egész Perjés sorsa múlik ezen.

Shed a kínok kínját állta ki. A büntudat szinte széttépte. Olyan dolgokat tett, amik meggyűlöltették vele saját magát. Olyan bűnök nyomták a lelkét, amikre soha, senkitől nem kaphatott feloldozást. Mégis, ha arra gondolt, hogy mi fenyegeti a várost...

– Bolond vagy, Marron Shed – győzködte magát. – Mit érdekel téged Perjés? Majd vigyáz magára. Te meg menj tovább, keress egy másik várost!

De valami, ami még eredendő gyávaságánál is konokabbnak bizonyult, folyton azt suttogta, nem menekülhet el. És nemcsak azért, mert saját maga elől nincs menekvés. Az a lény a fekete kastélyból idejött. Azok közül, akik üzleteltek velük, ketten szintén Perjésbe menekültek. Mindez nem lehet véletlen. Mi történne, ha továbbállna innen? Mi a biztosíték, hogy a szörnyek nem követnék, akárhová is megy?

Nem tehetett mást, le kellett paktálnia az ördöggel. Míg készülődött, azon morfondírozott, ki szőhette meg ilyen gondosan ezt a hálót, amibe így belegabalyodott, és amiből most már sohasem szabadulhat.

A hétköznapi, beszari Shedet elűzte az agya egy félreeső zugába, és megkereste magában azt a másikat, aki együtt lopakodott az éjszakában Kraggal, és végül megölte azt a férfit, aki oly sok keserű percet szerzett neki.

Utólag már nem is emlékezett, milyen mesét adott be az öröknek, a lényeg az volt, hogy sikerült behazudnia magát Bikacsökhöz.

Az inkvizítor vérmérséklete semmit sem változott a börtönben. Amint meglátta a fogadóst, felugrott, a rácsokhoz rohant és kiköpött, majd nagy hangon átkozódva ecsetelte, milyen kegyetlen kínhalálban lesz része Shednek, ha a keze közé kerül.

– Te már senkit nem fogsz megbüntetni, Bikacsök, hacsak a svábbogarakat nem! – vágott vissza Shed. – Fogd be a pofád, és idehallgass! Sürgősen felejtsd el, ki voltál, próbálj meg arra gondolni, hol vagy most, oké? És védj jól az eszedbe, hogy én vagyok az egyetlen reményed, ha valaha is ki akarsz kerülni innen. – A fogadós elképedten hallgatta a saját szavait. Vajon akkor is ilyen nagy legény lenne, ha nem volnának köztük a rácsok?

Bikacsök arca kifejezéstelenné vált.

– Mit akarsz?

– Fogalmam sincs, mennyi hír jut el mostanában hozzád. Gyanítom, hogy semennyi. Fölvázolom a helyzetet. Miután eljöttél Fenyvesből, befutott a Fekete Sereg többi része. Megszállták a várost. Eljött az Úrnőjük is, meg tudja fene, ki mindenki még. Megtámadták a fekete kastélyt, aztán nem tudni, mi történt. Ami hír kiszivárgott, abból úgy tűnik, a városnak vége. Valamikor a csata közben a Sereg néhány

katonája elkötött egy hajót, mert úgy gondolták, a gazdáik ellenük fordultak. Ne kérdezd, miért, gőzöm sincs.

Az inkvizítor hosszasan meredt rá, a hallottakat mérlegelve.
– Igaz ez?

– Az alapján, amit másodkézből össze tudtam szedni, igaz.

– Azok a fattyúk a Fekete Seregből, azok juttattak ide. Bemártottak. Én csak egyszer akaszkodtam össze Hollóval, és akkor is majdnem otthagytam a fogam.

– Holló meghalt. – Shed elmondta, amit Asa mesélt. – Van egy gyanúm, hogy mi végzett vele, és miért. De tudnom kell, hol történt, hogy meggyőződhessek róla. Ha elárulod, megpróbállak kihozni innen.

– Én sem tudom pontosan. De azt megmondhatom, hol állítottam csapdát neki meg Asának, és merre mentek, miután sikerült meglógniuk. Így elég jól behatárolhatod. De miért akarod tudni?

– Az a sejtésem, hogy a kastélylakók valamiféle csírárt ültettek el Hollóban. Szerintem az végzett vele. Ugyanúgy, mint azzal a fickóval, aki annak idején a fekete kastély magját hozta Fenyvesbe.

Bikacsök elbiggyesztette az ajkát.

– Igen – folytatta Shed –, tudom, hogy örülségnek hangzik, de van még itt más is. Tegnap láttam egy ilyen szörnyet azon a környéken, ahol most lakom. Engem figyelt. Igen, tudom, mit akarsz kérdezni. Tisztában vagyok vele, hogy néznek ki. Én is találkoztam velük. És mindennek a tetejébe emberek tűnnek el. Egyelőre nem túl sokan, legalábbis ahhoz nem elegenden, hogy a hatóságok komolyan foglalkozzanak a dologgal. Ahhoz viszont igen, hogy a

környékbéliek bezárkózzanak.

Bikacsök megfordult, elsétált a cellája hátsó végébe, aztán hátát a falnak vetve leült a földre. Egy hosszú percig egyikük sem törte meg a csendet. Shed idegesen várakozott.

– Neked mi hasznod abból, ha elárulom? – kérdezte végül az inkvizítor.

– Törleszteni akarok egy adósságot. Jó ideig voltam a Fekete Sereg foglya. Közben sok mindent megtudtam a kastélyról. Az igazság sokkal szörnyűbb, mint bármelyikünk képzelte volna. Az a hely valamiféle átjárónak épült, amin egy rettenetes lény, akit Dominátornak hívnak, át akart törni a mi világunkba. Én is közreműködtem a kastély építésében, segítettem neki olyan nagyra nőni, hogy odacsalja a Fekete Sereget meg a varázsló barátait. Fenyves pusztulása legalább annyira az én lelkemen szárad, mint az övékén. Most pedig ugyanez a sors fenyegeti Perjést. Én talán megakadályozhatom, ha idejében rátalálok.

Bikacsök kuncogni kezdett. Aztán a kuncogás kacagásba, a kacagás pedig hangos hahotába csapott át.

– Jó! Akkor idebent fogsz megrohadni! – üvöltötte Shed, és sarkon perdült, hogy távozzon.

– Várj!

A fogadós visszafordult.

Bikacsök elnyomott egy vigyort.

– Sajnálom, de ez egész olyan röhejesen hangzott a te szádból. Ne érts félre, elhiszem, hogy komolyan gondoltad, de akkor is...! Marron Shed, a hős! Mindegy. Rendben van,

Shed, ez megér egy próbát. És ha tényleg kihozol innen, lehet, hogy nem viszlek vissza Fenyvesbe.

– Nincs hová visszavinned, Bikacsök. Fenyvesnek vége. Azt mondják, a terv az volt, hogy ha az Úrnő végzett a fekete kastéllyal, kiüríti a Katakombákat. Te is tudod, hogy ez mit jelent. A történelmünk legvéresebb felkelését.

Bikacsök arcáról lefagyott a mosoly.

– Menj végig a Göröngyös úton, egész a húszas mérföldkőig. Utána keresd meg az első leágazást balra, rögtön a kiszáradt tölgy mellett. Ott fordulj le, és menj tovább vagy hat mérföldet. Az ott már a senkiföldje, jóval túl a legutolsó tanyán. Nem árt, ha viszel magaddal fegyvert.

– Fegyvert? – Shed arcára széles, magabiztos vigyor ült ki.

– De hisz nagyon jól tudod, hogy Marron Shed túl beszari a fegyverforgatáshoz. Azért kösz.

– Ne feledkezz meg rólam, Shed. A tárgyalásom a jövő hónap első hetében lesz.

– Rendben.

* * *

Amikor Shed úgy tippelte, nagyjából hat mérföldnyire távolodott a Göröngyös úttól, leszállt a városban bérelt öszvérről, és a kantárszárat a kezébe fogva gyalog haladt tovább. Nagyjából fél mérföldet tett meg így. A csapás leginkább vadászösvényre emlékeztetett, fákkal sűrűn benőtt vadonvidéken vezetett keresztül. Shed semmi nyomát nem látta, hogy bárki is használta volna. Különös. Vajon mit keresett Asa és Holló itt, a világ végén? Semmilyen értelmes magyarázatot sem talált rá. Asa azt állította, hogy Bikacsök elől menekültek. Ha valóban így

történt, miért nem a Göröngyös út és a város felé indultak? Az idegei pattanásig feszültek. A keze először az amuletthez vándorolt, aztán a ruhaujjába rejtett késhez. Két valódi fegyvert is vásárolt csupán rártartiságból, az egyik tört az övébe tűzte, a másikat a régi idők emlékére az ujjában dugta el.

Az önbizalmát azonban ezek sem tudták megerősíteni.

A csapás lejtteni kezdett, míg el nem ért egy patakot, aztán pár száz lépésig mellette haladt, végül egy széles tisztásba torkollott. Nem sokon múlt, hogy Shed egyenesen besétáljon a közepére. A fogadós világ életében városi fiú volt, soha nem járt még a Tiltott Negyednél vadabb vidéken.

Most, hogy a tisztás szélére ért, mégis megtorpanásra készítette valami ősi ösztön. Féltérdre ereszkedett, és óvatosan félrehajtotta egy bokor ágait, közben magában káromkodott, mert az öszvér a legváratlanabb pillanatban bökte meg az orrával.

Igaza volt.

A rét közepén egy jókora halom éktelenkedett. A mérete máris elérte egy kisebbfajta házét. Shed viszolyogva nézte a rettegéstől eltorzult, sikolyba merevedett arcokat a fal csillogó anyagában.

Tökéletes helyet találtak neki. Ha továbbra is ilyen gyorsan növekszik, elkészül, mielőtt bárkinek is feltűnne a létezése. Hacsak valaki véletlenül nem botlik belé. De nem valószínű, hogy az illető életben maradna, hogy beszámolhasson felfedezéséről.

Shed szíve a torkában dobogott. Egyetlen vágya az volt,

hogy most azonnal visszarohanjon Perjésbe, kiálljon a piactérre, és onnan kiáltsa szét mindenkinek, mekkora veszély leselkedik a városra. Eleget látott. Mindent megtudott, amiért idejött; itt volt az ideje, hogy eltűnjön.

Mégsem tudott ellenállni a kísértésnek, és lassan előreóvakodott. Elengedte az öszvér kötőfékét, de az állat követte őt, csábította a tisztás magas füve. Shed lépésről lépésre közelítette meg a halmot. Semmi baljóslatú nem történt, így hát teljesen körbejárta.

Közelebbről kivehetőbbé vált a domb formája is. Ha elkészül, ugyanolyan lesz majd, mint az a másik Fenyvesben, kivéve a tájolását. Ennek a kapuja dél felé fog nézni. Azon az oldalán egyelőre csak alacsony hasíték nyílt, de máris kitaposott ösvény vezetett oda. Ez újabb tápot adott a gyanújának.

Vajon honnan jöttek ezek a lények? Lehet, hogy mindig is szabadon jártak-keltek a világban, csak elrejtették őket az éjszaka árnyai, és csupán azok láthatták őket, akik üzleteltek velük?

Amikor visszatért a tisztásnak arra az oldalára, ahol először belépett, megbotlott valamiben.

Lenézett, és csontokat látott a lába alatt. Emberi csontokat. A csontváz szinte teljes volt, látta a koponyát, a karokat, a lábakat, a mellkasnak is csak egy darabja hiányzott. Az elrongyolódott ruha még mindig felismerhető volt. Ugyanaz, amit annyiszor látott Hollón. Shed letérdelt a tetem mellé.

– Így végezed hát, Holló, öreg cimbora. Tiszta szívemből gyűlöltelek, de szerettelek is. Te voltál a legelvetemültebb gonosztevő, akivel valaha is összehozott a sors, és te voltál

a legjobb barátom is. Nélküled sohasem váltam volna azzá, aki vagyok. – Könnyek futották el a szemét.

Kutatott egy darabig a gyermekkori emlékei közt, míg végre talált egy ideillő imát, azt, ami a holtak távozásáról szólt. Rekedtes hangon belefogott az énekbe. Hangszálai kétségbeesettem tiltakoztak a megpróbáltatás ellen.

A fű alig hallhatóan megrezzent. Valaki megszorította a vállát. Egy hang szólalt meg közvetlenül a füle mellett.

– Hello, Shed!

A fogadós visítva kapott az övébe tűzött törhöz.

43

PERJÉS: LANGYOS NYOM

Aznap éjjel, amikor szétnéztünk Holló hajóján, nem aludtam túl jól. Egész éjszaka álmok gyötörtek. Nevezhetjük őket rémálmoknak is. Olyan dolgokat láttam, amiket meg sem mertem említeni a többieknek, enélkül is volt elég bajuk.

Álmomban Ő jött el hozzám. Hosszú évekkal ezelőtt történt ilyen utoljára, az embert próbáló visszavonulás alatt, amikor a felkelők a Bűbájtoronyhoz közeledve maguk előtt hajtották a Sereget. Az Úrnő aranyszínű ragyogásban jelent meg, és egyre kevésbé hittem már, hogy amit látok, az álom, hiszen a fény teljesen bevilágította a szobát és az öt testvéremet, akikkel megosztottam. Hevesen dobogó szível feküdtem a priccsemen, és hitetlenkedve bámultam rá. A többiek semmit sem vettek észre, így később már abban sem lehettem biztos, nem csupán képzeltem-e az

egészet. Ugyanez az érzés kísérte annak idején az Úrnő többi megjelenését is.

– Miért hagytál el engem, hú krónikásom? Hát nem bántam veled mindig a legjobban?

Összezavarodtam, alig bírtam kinyögni a választ.

– Vagy futunk, vagy meghalunk. Soha nem dezertáltunk volna, ha van más választásunk. Mindig híven szolgáltunk, pedig olyan szörnyűségeken és megpróbáltatásokon estünk át melletted, amilyenekre a Sereg hosszú történetében sohasem volt példa. Zokszó nélkül elmeneteltünk a világ végére, ha úgy kívántad. És amikor megérkeztünk Fenyvesbe, s a testvéreink fele odaveszett a fekete kastély ostrománál, rá kellett jönnünk, hogy mindezért csak a halál lesz a jutalmunk.

Csodálatos arca aranyfelhőbe burkolózott. Csodálatos arca szomorúságtól fénylett.

– Ez a Sóhajtó terve volt. A Sóhajtóé és a Bóbitásé. Ők találták ki, és eltitkolták előlem. De azóta a Sóhajtó távozott, és a Bóbitás elnyerte büntetését. Én sohasem tűrtem volna el ilyen gonosztettet. Ti az én kiválasztott eszközeim vagytok. Nem tűröm, hogy a Fogadottak egy ujjal is hozzátok érjenek. Gyertek vissza!

– Már késő, Úrnőm. Már nincs visszaút. Túl sok testvérünk halt meg. Nem tudunk már hinni. Megöregedtünk. Egyetlen vágyunk maradt, hogy visszatérjünk délre, a forró nap alá, ahol a feledést keresve megpihenhetünk.

– Gyertek vissza! Még olyan sok a tennivaló! Ti az én kiválasztott eszközeim vagytok. Olyan jutalomban lesz részetek, amit harcos még nem kapott, mióta világ a világ.

Nem éreztem áruló szándékot a szavai mögött. De ez semmit sem jelentett! Vénségesen vén volt, rászedte még a férjét is, ami sokkal keményebb dió lehetett, mint engem az orromnál fogva vezetni.

– Már késő, Úrnőm.

– Gyere vissza, hű krónikásom! Ha senki más nem tart veled, legalább te térj vissza hozzám. Szükségem van a tollad erejére.

Hogy ekkor miért mondtam azt, amit mondtam, máig sem tudom. Ha maradt még benne egy csöppnyi jóindulat az irányunkban, ha nem az volt a terve, hogy bosszúért kiáltva vesse magát a nyomunkba, bizonyára nem a legbölcsebb szavakat választottam.

– Egy dolgot még megteszünk neked. Éppen azért, mert öregek vagyunk, fáradtak, és elégünk van a háborúskodásból. Nem fordulunk ellened. De csak ha békében elengedsz minket.

A ragyogásból szomorúság áradt felém.

– Sajnálom. Annyira sajnálom! Egyike voltál azoknak, akik a legközelebb álltak a szívemhez. Tiszavirág voltál a sodródó folyóban, valóban érdekelt a sorsod. A válaszom: nem, krónikás. Ez nem fordulhat elő. Nem maradhattok semlegesek, nem ez a sorsotok. Vagy velem vagytok, vagy ellenem. Középút nincs.

Azzal az aranyszínű felhő eloszlott a levegőben, én pedig álomba merültem, ha ugyan ébren voltam egyáltalán.

Kipihenten, ám aggodalmakkal telve ébredtem. Jó darabig nem tudtam felidézni az éjszaka látottakat, aztán az emlékek egy csapásra visszatértek. Sietősen magamra

kapkodtam a ruháimat, és rohantam a Hadnagyhoz.

– Össze kell kapnunk magunkat, főnök. Az Úrnő győzött. Utánunk jön.

A Hadnagy összevonta a szemöldökét, mire töviről hegyire elmeséltem neki az éjszakai jelenést. Először ugratásnak vette, míg hozzá nem tettem, hogy nem először fordul elő velem ilyesmi. Az Úrnő már azidőtájt is művelt ilyet, amikor a Torony felé tartottunk erőltetett menetben, sarkunkban a vérünkre szomjazó felkelőkkel, akik minden alkalmat kihasználtak, hogy lecsapjanak ránk. Továbbra sem akaródzott neki elhinni, de nem merte megkockáztatni, hogy ne törődjön a figyelmeztetéssel.

– Jól van. Akkor most nyomás a városba, és kerítsétek elő azt az Asát! – mordult rám, majd Cukorfalathoz fordult. – Még ma éjszaka átköltözünk a tetves hajóra. Vészmadár, te szólsz mindenkinek. Négy nap múlva kifutunk Perjésből, akár sikerül Holló nyomára bukkannotok, akár nem.

Felhördültem. Most a legfontosabb az volt, hogy megtaláljuk Kedvest. Ő volt az egyetlen reményünk.

– Miért pont négy nap múlva?

– Mert nekünk is eddig tartott, hogy Fenyvesből ideérjünk. Jó szelünk volt, és a tenger is kedvezett. Ha az Úrnő egyből elindult, miután nemet mondtál neki, akkor sem érhet ide hamarabb. Ennyi időtök van. Utána irány a tenger. Egyenesen délnek, az sem érdekel, ha az Úrnő flottáján kell keresztülválnunk magunkat.

– Rendben. – Nem tetszett a dolog, de ő volt az, aki a parancsokat adta. Mi választottuk, most viseljük a következményeit. – Csahos, ugorj el Nagyágyúért.

Előkerítjük Asát a föld alól is.

Csahos úgy rohant el, mintha parazsat dugtam volna a nadrágjába. Perceken belül visszatért Nagyágyúval. A melák szünet nélkül nyavalygott, mert nem aludta ki magát, és arra se volt ideje, hogy bekapjon valamit.

– Kuss legyen, Nagyágyú! A francos életünk a tét. – Elmagyaráztam neki, miről van szó, pedig nem lett volna kötelező. – Szerezzen valami hideget, majd eszel útközben. Meg kell találnunk a kis patkányképűt.

Csahos, Nagyágyú, Félszemű és jómagam elindultunk átfésülni a várost. Mint mindig, most is megbámultak minket a hajnali piacozók, és nemcsak azért, mert Fenyvesből jöttünk. Félszemű mindig feltűnést keltett. Ő volt az első fekete bőrű, aki valaha is megfordult Perjésben. A legtöbben még csak nem is hallottak arról, hogy léteznek más bőrszínű emberek.

Nagyágyú egy mérföld hosszan vezetett minket a kanyargós kis utcákon.

– Szerintem ugyanabban a kerületben húzza meg magát, ahol a múltkor is. Ezt a környéket már ismeri. Nem egy észlány, úgyhogy eszébe sem jut elköltözni, hiába hallotta, hogy ti is itt vagytok a városban. Valószínű, hogy úgy tervezi, egyszerűen meghúzza magát, míg tovább nem állunk. Arra biztosan rájött, hogy nem maradhatunk sokáig. Az érvelése ésszerűnek tűnt. Ráadásul helyesnek bizonyult. Körbekérdezett néhány fickót, akivel még a korábbi nyomozásuk során ismerkedett meg, és hamar kiderült, hogy Asa valóban errefelé bújik meg. Ám azt senki sem tudta, pontosan hol.

– Egykettőre megoldjuk ezt is – jelentette ki Fél szemű, és leült egy kapu alá. Nagy hadonászások közepette bemutatott néhány olcsó varázstrükköt, csupa látványos idétlenséget. Ez hamar felkeltette néhány közelben álldogáló utcagyerek figyelmét. Perjés sikátorai hemzsegték az ilyen céltalanul lődörgő lurkóktól.

– Tűnjünk el – súgtam oda a többieknek. Meglehetősen ijesztő látványt nyújthattunk a kis csirkefogóknak.

A vajákosunk jócskán kitett magáért. Hiába, ebben ő a legjobb. Alig telt el negyedóra, már vígan baktatott felénk, nyomában a gyerkőcök népes csapatával.

– Megvan – jelentette be. – A kis cimboráim mindjárt megmutatják, hol lakik.

Néha tényleg nem tudom, hová tegyem. Meg mertem volna esküdni, hogy utálja a gyerekeket. Ha néhanapján szóba kerülnek, nem győzi hangoztatni, mennyire szereti őket, rántva még jobban, mint roston.

Asa egy koszos bérlakásban húzta meg magát a nyomornegyed legretkesebb zugában. Ez lehetett a patkányok és a svábbogarak mennyországa. A patkányképű szokásain nem sokat változtatott a pénz. Nem olyan volt, mint Shed, aki vérszemet kapott, valahányszor kicsit jobban tele volt az erszénye.

Az épületnek egyetlen bejárata volt, nem kellett attól tartanunk, hogy kisurran mellettünk, így hát mind benyomultunk. A kölykök szintén jöttek, nem lehetett lerázni őket. Nem tetszett a dolog, de mit tehettem volna?

Berontottunk a szobába, amit Asa a lakásának nevezett. Egy szalmazsákon feküdt a sarokban. Nem messze tőle

egy másik pasas, aki búzlott a piától, a saját hányadékában fetrengett a földön. Asa az oldalára dőlve horkolt.

– Hasadra süt a nap, tündérmé – gügyögtem, és óvatosan megráztam.

Éreztem, ahogy az egész teste görcsbe rándul. A szemei felpattantak, és elkerekedtek a félelemtől. Megpróbált felugrani, de visszanyomtam.

– Ipiapacs! Már megint elkaptunk – mondtam vigyorogva.

Levegő után kapkodott, de végül nem bír semmit kinyögni.

– Nyugi, Asa! – folytattam. – Senkinek sem esik bántódása. Csak azt akarjuk, hogy mutasd még, hol patkolt el Holló.

Lassan felénk fordult, és úgy méregetett minket, mint a macska egy csapat kóbor kutyát.

– Ti mindig azt mondjátok, hogy csak akartok valamit az embertől.

– Légy jó fiú, Asa! Nem akarunk bántani, de ha muszáj, megteesszük. Négy napunk van, míg az Úrnő ideér. Addig meg kell találnunk Kedvest, te pedig segíteni fogsz nekünk. Hogy utána mit csinálsz, az a te dolgod.

Félszemű kiköpött. Egy pillanatra valószínűleg felvillant előtte Asa képe, amint átvágott torokkal fekszik valamelyik sikátorban. Nem hitte, hogy a patkányképű jobb sorsot érdemelt volna.

– Menjetek végig a Göröngyös úton – kezdte Asa. – Forduljatok balra az első elágazásnál a huszadik mérföldkő után. Menjetek nagyjából hét mérföldet kelet felé. Az út addigra véget ér, egy erdei csapásban folytatódik, de ti

azzal ne törődjétek. Csak menjetek egyenesen, és odaértek. – Azzal lehunyta a szemét, visszafordult a falnak, és úgy tett, mintha máris elaludt volna.

Intettem Csahosnak és Nagyágyúnak.

– Állítsátok talpra!

– Hé! – visította a patkányképű. – Már megmondtam. Mit akartok még tőlem?

– Csak hogy kísérj el minket. Szeretném, ha kéznél lennél.

– Miért?

– Mert ha kiderül, hogy hazudtál, lehet, hogy bántani akarlak majd, és a francnak van kedve visszajönni érted.

– Szerintünk Holló nem halt meg – tette hozzá Félszemű.

– De hát láttam!

– Láttál valamit, de nem valószínű, hogy az tényleg Holló halála volt. Na nyomás! – Kétfelől megfogtuk a karját, és talpra rángattuk. Elküldtem Csahost, hogy gondoskodjon lovakról meg valami útravalóról. Nagyágyút a Hadnagyhoz szalajtottam a hírrel, meg hogy holnapig odavagyunk. Amikor Csahosnak adtam egy marékkal a Holló ládikájából származó ezüsből, Asának elkerekedett a szeme. Azonnal felismerte a vésetet, csak azt nem tudta, hogy jutottunk hozzá.

– Ti itt nekem nem parancsolgathattok – jelentette ki. – Perjésben ti sem vagytok mások, mint én. Ha kiérünk az utcára, csak kiabálnom kell, és máris...

– ...és máris megbánod, hogy megpróbáltad – fejezte be helyette a mondatot Félszemű. Tett egy bonyolult kézmozdulatot, mire halvány, lilás színű ragyogás vette körül a kezét. A lila fény kígyószerű alakba sűrűsödött, ami

sziszegve siklott ide-oda az ujjai között. – Ez a cuki kis jószág be tud mászni a fejedbe a füleden keresztül, és belülről zabálja ki a szemedet. Bármikor rád szabadíthatom, utána már annyit és olyan hangosan kiabálsz, ahogy csak óhajtasz.

Asa nagyot nyelt, és máris készségesebbé vált.

– Csak annyit akarok tőled – gyözködtem tovább –, hogy mutasd meg, pontosan hol halt meg Holló. De gyorsan, ha szabad kérem! Nincs sok időnk.

Asa megadta magát. Nyilván bármit fel tudott tételezni rólunk, elvégre az egész életét olyan fickók között élte le, akik talán még nálunk is nagyobb gazemberek voltak.

Csahos félórán belül megszerezte a lovakat, Nagyágyúra viszont további félórát kellett várunk. Hű maradt a természetéhez, és megint elcsellengte az időt. Mikor végre befutott, Félszemű olyan pillantást eresztett meg felé, hogy a melák elsápadt és a kardja után kapott.

– Kapjuk össze magunkat, és indulás! – vakkantottam. Egyre kevésbé tetszett, ahogy a Seregben újra meg újra felüti a fejét a belviszály; tisztára olyan volt, mint amikor a sebesült kutya a saját vékonyát marcangolja. Gyors iramot diktáltam, remélve, hogy mindenki túl fáradt lesz balhézni.

Asa útmutatása pontosnak bizonyult, minden elágazás ott volt, ahol mondta. Elégedett voltam, és ezt a patkányképű is kiszúrta. Kérlelni kezdett, hadd menjen vissza.

– Miért akarod ennyire elkerülni azt a helyet? – kérdeztem.
– Mi van ott, amitől ennyire be vagy szarva?

Nem volt könnyű kihúzni belőle a választ, a végén Félszemű kénytelen volt újra megidézni a lila kígyót, hogy megoldja

Asa nyelvét.

– Miután visszajöttem Fenyvesből, egyszer szétnéztem ott. Épp azért, mert nem hittetek nekem Hollóval kapcsolatban. Arra gondoltam, talán igazatok van, és valahogy tényleg átejtett, ezért kijöttem, hátha rájövök, hogy csinálta. És...

– És...?

Végignézett rajtunk, próbálta kitalálni, hogy fogadjuk majd a híreket.

– Van ott egy olyan... izé. Amikor Holló kinyiffant, még színét sem láttam, de most ott van.

– Izé? – meredtem rá. – Miféle izé?

– Hát, olyan, mint a fekete kastély. Ott áll a tisztás közepén. Pont ahol a haverotok meghalt.

– Cseles a srác – hördült föl Fél szemű. – Oda akart küldeni minket. Hadd belezzem ki, Vészmadár!

– Nem belezel ki senkit, oké? Hagyd békén a nyomoronc kis tetűládát! – A következő mérföldön tovább faggattam Asát, de semmi érdemlegeset nem tudott hozzátenni az eddigiekhez.

A csapatunkat Csahos vezette, mivel kiváló nyomolvasó volt. Hirtelen felemelt kézzel megálljt jelzett. Odaléptettem mellé. Szó nélkül egy kupac ürülékre mutatott előttünk a csapáson.

– Valaki előttünk jár. Nem sokkal korábban haladhatott el itt. – Leugrott a nyeregből, és egy fadarabbal megpiszkálta a trágyarakást, majd tett néhány lépést a talajt vizsgálgatva.

– Szép nagydarab jószággon ült. Öszvéren vagy igáslovon.

– Asa!

– Mi az? – nyöszörögte a patkányképű.

- Mi van arra? Hová megy ez a fickó?
- Fogalmam sincs. Nem tudok róla, hogy bármi érdekes lenne ott. Talán egy vadász. Elég sok vadat hordanak Perjésbe. A piac mindig tömve van velük.
- Lehet...
- Na persze – mondta Félszemű némi éllel a hangjában. Az ujjai között újra megláttam a kis lila kígyót.
- Mi lenne, ha befognád végre a szád, Félszemű? – ripakodtam rá. – Ha valaki a közelben van, biztosan kiszúr minket, akkora lármát csapsz. – Asához fordultam. – Milyen messze van még?
- Pár mérföld. Miért nem engeditek, hogy visszamenjek? Ha most eleresztenétek, még éppen hazaérnék sötétedésre.
- Azt már nem. Oda mész, ahová mi. – Félszeműre pillantottam, és örömmel láttam, hogy hallgatott rám. Semmi más nem hallatszott, csak a kettőnk beszélgetése.
- Pattanj vissza a nyeregbe, Csahos. Akárki is az, egyedül van.
- Hogy érted azt, hogy akárki is az? És mi van, ha egy olyan? Gondolj csak bele, ha odaát Fenyvesben egy egész légió rontott ránk egy üresnek látszó kastélyból, itt miért ne lehetnének páran?
- Asa nyöszörgése elárulta, hogy neki is ugyanez jutott eszébe, így már értettem, miért akart olyan sürgősen hazatakarodni.
- Te láttál valakit, amikor ott jártál? – kérdeztem tőle.
- Egy lelket sem. De az feltűnt, hogy a fű le van taposva, mintha nagy lenne arra a jövés-menés.

– Félszemű, tartsd nyitva a szemed, ha odaérünk. Nem akarok kellemetlen meglepetéseket.

Húsz perc múlva Asa megszólalt.

– Már majdnem ott vagyunk. Nem lehet több száz lépésnél, a patak folyása mentén. Nem maradhatnék itt?

– Kezd elegendem lenni a hülye kérdéseidből – mordultam rá.

Csahos mellé léptetem, aki egy sor nyomra mutatott. Az az illető végig előttünk haladt. – Lóró! Pofa súlyba, áttérünk a jelbeszédre. Asa, akármilyen történik, te ki ne nyisd a szád! Megértetted?

Leszálltunk a nyeregből, kivontuk a fegyvereinket, és Félszemű varázslatának védelmében közelebb óvakodtunk. Csahos meg én értünk először a tisztás szélére. Elvigyorodtam, intettem Félszeműnek, és mutogatni kezdtem. Neki is fülig ért a szája. Vártam néhány percet, hogy a legjobban időzíthessem a következő lépést, aztán kisurrantam a bokrok közül, odaléptem a fickóhoz, és megragadtam a vállát.

– Hello, Shed! – szólítottam meg.

A fogadás felvisített, egyszerre akart elfutni és tört rántani. Nagyágyú utána ugrott Csahossal, és visszaterelték hozzám. Addigra már ott térdeltem, ahol korábban ő, és a szétszóródott csontokat fürkésztem.

44

PERJÉS: A TISZTÁS

Shedre néztem. Úgy tűnt, beletörődött a sorsába.

– Hamarabb utolértünk, mint hitted volna, mi?

Motyogott valamit, de nem sok értelmet tudtam kihámozni belőle, mivel mindenről beszélt egyszerre. Hollóról, a fekete kastély teremtményeiről, arról, hogy már soha nem lesz esélye új életet kezdeni, meg hasonlókról.

– Szedd össze magad és fogd be a szád, Shed! Egy oldalon állunk. – Elmagyaráztam neki mindent, és megmondtam, hogy négy napunk van megtalálni Kedvest. Elég nehezen vette be a gyomra, hogy a lány, aki a fogadójában melózott, igazából a felkelők Fehér Rózsája. Nem álltam le vitatkozni vele, csak elsoroltam a tényeket. – Négy nap, Shed! Azután ideér az Úrnő a Fogadottakkal. És azt borítékolom, hogy mindent elkövetnek majd a te előkerítésedre. Mostanra már tudják, hogy a halálod kamu volt. Mostanra már valószínűleg elég embert vallattak ki, hogy rájöjjenek, mi történt Fenyvesben. A puszta életünkért harcolunk! – A fekete domb felé fordultam, és fennhangon tünődve hozzátettem: – És ez a szar nem sokat segít ebben.

Újra szemügyre vettem a csontokat.

– Csahos, less ide, hátha te többet ki tudsz sütni belőle. Félszemű, ti menjetek végig rajta még egyszer Asával, hogy mit látott aznap. Játsszátok el, lépésről lépésre. Nagyjágyú, tiéd Holló szerepe. Shed, te gyere velem!

Meg voltam velük elégedve. Asa és Shed pontosan követték az utasításaimat. A fogadós, bár látszott rajta, hogy megrendítette a visszatérésünk, nem esett pánikba. Figyeltem őt, míg Csahos átvizsgálta minden talpalatnyi földet. Úgy tűnt, talált magában valamit, ami Fenyves terméketlen talajában nem csírázhatott ki, most viszont

kezdezt lassan szárba szökkenni. Halkan, szinte suttogva szólalt meg.

– Ide figyelj, Vészmadár! Én nem sokat értek abból, amit mondtál, hogy az Úrnő idejön, hogy meg kell találnotok Kedvest, meg minden. Nem is nagyon érdekel. – A fekete halomra bökött. – De mit terveztek ezzel?

– Jó kérdés. – Nem kellett elmagyaráznia, mit jelentett ez a rohadt domb. Azt, hogy a Dominátor nem szenvedett megsemmisítő vereséget Fenyvesben. Jóelőre gondoskodott tartalék tervről. Itt is épül számára egy átjáró, és sokkal gyorsabban, mint azt bárki hitte volna. A vén rohadék tudta, hogy sietnie kell, de azzal talán nem számolt, hogy ilyen hamar leleplezik. Asa jól tette, hogy rettegett a kastély szörnyeitől. – Ha végiggondolod, rájössz, hogy nem sokat tehetünk.

– Valamit mégis muszáj. Nézd, tudom, mit akarsz mondani. Nekem is volt dolgom azokkal a lényekkel. Amit Hollóval, velem és egész Fenyvessel műveltek... A kurva életbe, Vészmadár, nem nézhetitek tétlenül, hogy ez még egyszer megtörténjen!

– Nem azt mondtam, hogy nem akarunk csinálni semmit, hanem azt, hogy nem tudunk! Eszedbe sem jutna megkérni egy bugylibicskás fazont, hogy vágjon ki egy erdőt és építsen belőle várost, ugye? Ugyanilyen örülség lenne a mi segítségünkben bízni.

– De akkor ki lenne képes rá?

– Az Úrnő.

– Akkor...

– Van, amire én se vagyok hajlandó, öregem. Nem fogom

megöletni magam Perjésért. Nem fogom lemészároltatni a testvéreimet vadidegenekért. Lehet, hogy sok van a rovásunkon, de azért nem ennyi!

Morogva vonogatta a vállát. Megértette az érveimet, de nem nyugodott bele. Ez meglepett. Nem kellett semmit mondania, éreztem, hogy a végsőkéig eltökélte magát. Egy gonosztevő, aki keresztesháborúba vonul a lelke üdvéért. A legkevésbé sem irigyeltem. Azt viszont tutira vettem, hogy ezt a harcot nélkülem és a Fekete Sereg nélkül kell megvívnia.

Néztem, ahogy Félszemű és Asa végigjáratja Nagyágyúval Holló utolsó útját. Onnan, ahonnan figyeltem, nem vettem észre semmit, ami ellent mondott volna a patkányképű történetének. Csak abban reménykedhettem, hogy Félszeműnek jobb a szeme az enyémnél. Ha van valaki, aki kiszúrja az ilyesmit, az ő. Legalább olyan jó a szemfényvesztésben, mint a valódi mágiában.

Eszembe jutott, hogy Holló is igencsak értett a bűvészkedéshez. A leglátványosabb trükkje az volt, ahogy a semmiből a kezében termelt a kés. De sok mindent tartogatott még a tarsolyában, többnyire Kedvest szórakoztatta velük.

Csahos felnézett.

– Ezt nézd meg, Vészmadár!

Megnéztem, de nem láttam semmi különösöt.

– Mi az?

– Itt a fűben. A domb felé. Már majdnem eltűnt, de van itt valami. Mintha egy nyom lenne. – Két törrel széthajtotta a fűszálakat.

Eltartott egy ideig, míg észrevettem. Nem volt több, mint halványan csillogó vonal, mint egy régi csiganyom. Ahogy közelebről is megnéztem, rájöttem, hogy onnan indult, ahol a holttest szíve lehetett egykor. Biztosat nem lehetett megállapítani, mivel a dögevők teljesen szétszaggatták a tetemet.

Megvizsgáltam a húsától megfosztott kezét. Az ujjakon érintetlenül megmaradt néhány gyűrű. A csontváz körül fémből készült felszerelési tárgyak és jónéhány kés hevert szétszóródva.

Nagyágyú megérkezett a hullához, Félszemű néhány lépéssel lemaradva követte.

– No?? – kérdeztem.

– Lehetséges. Egy kis figyelemeltereléssel, és jó adag ügyességgel. Bár nem tudnám megmondani, hogy csinálta. Már ha tényleg átverésről van szó.

– Egy hullánk mindenesetre van – mutattam a csontokra.

– Ez biztosan ő – kötötte az ebet a karóhoz Asa. – Nézzétek! Még mindig rajta vannak a gyűrűi. Az meg ott az ő övcsatja, az ő kardja meg az ő kései. – Ám a szavaiban ott bujkált a kételkedés. Mellém lépett, és újra szemügyre vette a tetemet.

Engem viszont még mindig nem hagyott nyugodni, hogy miért nem foglalták még le azt a szép új hajót a perjési hatóságok. Cshoshoz fordultam.

– Nézz körül, nem hagyta-e el valaki a tisztást másik irányban. Asa! Azt állítottad, hogy amikor láttad, mi történik Hollóval, rögtön kerekelt oldottál, ugye?

– Aha.

– Jól van. Most ne törődjünk azzal, amit meséltél, csak próbáljunk meg rájönni, mi történt itt. Első ránézésre úgy tűnik, ennél a fickónál volt valami, amiből az lett ott – mutattam a fekete dombra. Elképedtem, mennyire nem esik nehezemre tudomást se venni róla. Azt hiszem, az ember mindenhez hozzá tud szokni idővel. Fenyvesben annyit ugrabugráltam a kastély körül, hogy lassacskán már nem hatott rám a belőle áradó jéghideg iszonyat. Ahogy a hentes is megszokja a mézárszéket; egy magamfajta fickót, aki katona vagyok és ráadásul felcser, gyakorlatilag már semmi sem tud igazán meglepni.

– Asa, te egy ideig együtt lógtál Hollóval. Shed, te évekig adtál neki szállást, társak voltatok. Gondolkozzatok, volt-e Hollónak bármije, ami megelevenedhetett és azzá válhatott – böktem az állammal a fekete halom felé.

A fejüket rázva bámulták a csontkupacot. Nem hagytam annyiban a dolgot.

– Törjétek a fejeteket! Olyasvalaminek kellett lennie, ami régóta nála volt, már akkor is, amikor nálad lakott, Shed. Hiszen jóval előtte abbahagyta az üzletelést a kastéllyal, hogy délre szökött volna.

Eltelt egy-két perc. Csahos elindult körbejárni a tisztást. Nem ringattam magam túlzott ábrándokba, hogy ennyi idő múlva használható nyomokat talál. Nem a nyomolvasáshoz értettem ennyire, Hollót ismertem túl jól.

Asa szeme hirtelen elkerekedett.

– Mi az? – kérdeztem rögtön.

– Szóval... Mindene itt van, mármint mindene, ami fémből volt. Még a gombjai is. Szóval minden, kivéve egyvalamit.

– És mi az?

– A nyaklánc. Csak párszor láttam rajta, de... Hé, mi a hézag, Shed?

Hátrafordultam. Shed a szíve fölött a mellére szorította a tenyerét. Olyan fehér volt, mint a frissen hullott hó. Az ajka szavakat próbált formálni, de egy hang se jött ki a torkán. Elkezdte letépni magáról az ujjasát.

Először az jutott az eszembe, talán a szíve nem bírta tovább. De ahogy odaléptem hozzá, szétnyitotta a ruháját, és kirántott alóla valamit, ami a nyakában lógott. Egy láncot. Megpróbált erőszakkal megszabadulni tőle, letépni, de hiába rángatta, csak nem akart elszakadni.

Megragadtam a csuklóját, és nagy nehezen sikerült a fején át lecibálnom róla a láncot. Szétfeszegettem az ujjait, és a megmutattam Asának a medált.

A patkányképű arcából kifutott a vér.

– Igen. Ez az.

– Ezüst – állapította meg Félszemű, és jelentőségteljes pillantást vetett Csahosra.

Mindig is ugyanarra a srófra járt az agyuk. Talán igaza volt.

– Csahos! Gyere csak ide!

Félszemű elvette a medált, és a fény felé tartotta.

– Micsoda ötvösmunka! – álmélkodott. Aztán hirtelen a földre hajította, és hatalmasat ugrott hátra, akkorát üvöltve, mint egy meg-kergült sakál.

Fény villant. Megpördültem. A fekete domb mellett két lény állt mézbe ragadt légyként, a lábuk a levegőben dermedt mozdulatlaná, amint épp ránk rontottak. Shed hangosan káromkodott. Asa vinnyogott. Nagyágyú elrohant mellettem,

és teljes erőből az egyik szörny mellkasa felé dőött. Én ugyanúgy. Annyira meg voltam zavarodva, hogy eszembe sem jutott, milyen nehézségeim voltak velük legutóbb. Mindketten ugyanarra a teremtményre támadtunk. Azonnal kirántottuk a fegyvereinket.

– A nyakát! – nyögtem. – Vágd el a nyaki ütőerét!

Félszemű újra talpon volt, készen bármilyen támadásra. Később elmesélte, hogy a szeme sarkából vette észre a mozgást, és épp idejében ugrott el valami elől, amit feléje dobtak. Pontosan tudták, hogy kit kell először ártalmatlanná tenni, ki a legveszélyesebb közülünk.

Egy pillanattal később már Csahos is belevetette magát a küzdelembe. Legnagyobb meglepetésemre Shed is beállt közénk. A kezében villogó, majd' egy lábnyi törrel odaugrott az egyik lényhez, aztán lehajolt, és nekilátott átvágni a térdízületét.

A harc szempillantás alatt véget ért. Félszemű varázslata biztosította nekünk az előnyt, amire szükségünk volt. A lények nem adták fel egykönnyen, de végül mindketten bevégezték. Az utolsó a halála előtt még ránézett Shedre, és mosolyogva megszólalt.

– Ezt nem felejtjük el neked, Marron Shed.

A fogadás vacogni kezdett.

– Ez ismert téged, Shed – állapította meg Asa.

– Ő volt az, aki átvette tőlem a hullákat. Minden alkalommal, kivéve egyszer.

– Álljon meg a menet! – hitetlenkedtem. – De hát csak egy lénynek sikerült elszöknie Fenyvesből. Nem túl valószínű, hogy pont annak, aki ismert téged... – Elhallgattam. Valami

hátborzongatót vettem észre. Az előttem fekvő két hulla teljesen ugyanúgy nézett ki. Amikor széthúztam a ruhájukat, láttam, hogy pontosan ugyanolyan forradás húzódik végig a mellkasukon. És annak a teremtménynek, amit a Hadnaggyal cipeltünk le a dombról, miután sikerült levágnunk a kastély kapuja előtti, szintén ugyanilyen sebhelye volt.

Míg mindenki a csata okozta megrázkódtatást próbálta kiheverni, Félszemű Csahosnak szegezte a kérdést:

– Amikor először átkutattad Vén Csont barátunkat, nem találtál véletlenül némi ezüstneműt nála?

– Hát...

Félszemű a magasba tartotta Shed nyakláncát.

– Az a gyanúm, hogy olyasmi formája lehetett, mint ennek itt. Az végzett vele.

Csahos nagyot nyelt, és beletúrt a zsebébe. Átnyújtott egy nyakláncot, ami ugyanúgy nézett ki, mint amit Shedtől kaptunk, eltekintve attól, hogy a hullánál találtról hiányoztak a kígyó szemei.

– Aha – mondta Félszemű, és ezt a láncot is a fény felé emelte. – Igen. A szemek csinálták. Kivárták a megfelelő helyet és időpontot.

Engem pillanatnyilag jobban érdekelt az, hogy mire számíthatunk a dombbal kapcsolatban. Odahívtam Csahost, és megkerültük a fekete halmot. Oldalt megtaláltuk a bejáratát, ami egyelőre úgy nézett ki, mint egy sárkunyhó ajtaja. Gyanítottam, hogy addig nem is fog kapura emlékeztető formát ölteni, amíg a kastély elég nagyra nem nő. A tisztáson végigvonuló ösvényre

mutattam.

– Mi a véleményed erről?

– Az a véleményem, hogy ezt jópáran taposták ki, szóval jobb lenne, ha mielőbb elhúznánk innen a belünket. Sokan vannak.

– Nagyszerű.

Visszamentünk a többiekhez. Félszemű éppen egy darab rongyba csavarta Shed nyakláncát.

– Amint visszaértünk a városba – magyarázta –, beágyazom valami acélba, kiviszem a kikötőbe, és a tengerbe hajítom.

– Pusztítsd el, Félszemű! A gonosz mindig megtalálja a visszautat. A Dominátor a legjobb példa.

– Jól van. Persze. Már ha képes leszek rá.

Míg induláshoz készülődtünk, Elmo járt az eszemben, ahogy berohant a kastélyba. Időközben meggondoltam magam, már nem tűnt annyira jó ötletnek idekint éjszakázni. Úgy számoltam, az út nagyobb részét még megtehetjük sötétedésig. Akárcsak Fenyvesnek, Perjésnek sem voltak városfalai, kapui. Nem kellett attól tartanunk, hogy kizárnak. Elmót a gondolataim mélyére számúztem, és ott is maradt, míg egy hirtelen támadt sugallat újra elő nem ráncigálta. Amikor a kép újra megjelent előttem, egy csapásra libabőrös lettem.

A fák úgy szaporodnak, hogy magvak millióit szórják szét a világban. Mivel legalább egy mag biztosan túléli a rá váró viszontagságokat, előbb-utóbb újabb fa fog kihajtani. Most elképzelve, ahogy egy csapat zsoldos beront a fekete kastély gyomrába, és mindenütt amulettekre bukkannak.

Elképzeltem, ahogy a zsebükbe tömik őket.

Így kellett történnie! A kastély sorsa akkorra már megpecsételődött, és a Dominátor ezt legalább olyan pontosan tudta, mint az Úrnő.

Gondolatban kalapot emeltem a vén szarházi előtt. Agyafúrt öreg róka!

Már egy ideje a Göröngyös úton ügettünk, amikor eszembe jutott megkérdezni Csahost, nem találta-e nyomát, hogy valaki a bokrok között hagyta volna el a tisztást.

– Nem – felelte. – De ez persze nem sokat jelent.

– Marhára nem locsogásra kéne fecsérelni az erőtöket – mordult rám Félszemű. – Shed, hogy az istenbe nem bírod rendesen megsarkantyúzni azt a rozzant gebét?

Félszemű félt. És ha ő fél, én rettegek.

45

PERJÉS: FORRÓ NYOMON

Eljutottunk a városig, de esküdni mernék rá, hogy valami végig ott loholt közvetlenül a nyomunkban, míg el nem értük Perjés fényeinek viszonylagos biztonságát. Visszatértünk a szállásunkra, ám alig találtunk ott valakit. Hogy hol volt mindenki? Mint kiderült, épp akkor foglalták el Holló hajóját.

Hát igen, erről teljesen megfeledkeztem. Pedig eredetileg az én ötletem volt... Mindegy. Néma meg Holló nyomát követte egész nap. Vajon merre járhat most? A fenébe! Az a nyom előbb-utóbb el fogja vezetni a tisztásra! Ez a legjobb módja, hogy tutira megtudjuk, Holló továbbment-e

onnan, és egyben a legbiztosabb módja, hogy elveszítsük az egyik varázslónkat.

– Félszemű! Elő tudod keríteni Némát?

Úgy meredt rám, mintha fel akarna nyársalni. Fáradt volt, aludni akart.

– Figyelj! – kezdtem. – Ha valóban követi Holló minden egyes lépését, nemsokára ott fog kikötni a tisztáson, a fekete dombnál...

Félszemű morgott, a szemét forgatta, láthatólag elhatározta, hogy minden általa ismert módon kifejezi rosszallását, ám végül mégis beletúrt a varázsszeres szütyőjébe, és előhúzott belőle valamit, ami engem leginkább egy aszalt mutatoujra emlékeztetett. Elvonult vele az egyik sarokba, ahol hosszas csiribúzásba kezdett, majd visszatért, és így szólt:

– Ráhurkoltam egy varázsfonalat. Megtalálom.

– Köszí.

– Na persze, te kurvapecér. Legszívesebben elküldenélek, keresd meg magad. – Azzal elviharzott.

Kezemben egy hatalmas kupa sörrel leültem a tűz mellé, és a gondolataimba mélyedtem. Egy idő múlva Shedhez fordultam.

– Vissza kell mennünk oda.

– Mi?

– Némával.

– Ki az a Néma?

– Egy fickó a Seregből. Varázsló. Mint Félszemű meg Manó. Most éppen Holló nyomát követi, végigjárja az útvonalat, amit azóta tett meg, hogy Perjésbe jött. Néma

terve az volt, hogy megkeresi, vagy legalább következtetni próbál a mozgásából, hogy át akarta-e verni Asát.

Shed megvonta a vállát.

– Ha menni kell, hát menni kell.

Leesett az állam.

– Egészen elképesztesz, Shed. Nagyon megváltoztál.

– Nem tudom. Talán mindig is ilyen voltam, valahol titokban. Csak egy a fontos, hogy ami Fenyvesben történt, az itt ne ismétlődjön meg senkivel.

– Aha. – Nem említettem neki a lelkem mélyén kísértő képet, ahogy a fekete kastélyba betörő, zsákmányra éhes zsoldosok százával hurcolják szét a kígyós amuletteket. Semmi értelme nem lett volna. Shed most küldetésben jár, nem tehetem meg vele, hogy lerombolom az álmait.

Lementem a földszintre, és kértem a fogadóstól még egy korsó sört. A sörtől mindig elálmosodom. Eszembe jutott valami. Egy vad ötlet volt, semmi több, de nem osztottam meg senkivel. Tudtam, hogy nem tetszene nekik.

Egy óra múlva kimentem hűgyozni, aztán felmáshztam a lépcsőn a szobámba. Sokkal jobban megrémített, hogy vissza kell mennem a tisztásra, mint amit most készültem megtenni.

* * *

Sör ide vagy oda, jó darabig nem jött álom a szememre. Képtelen voltam megnyugodni. Gondolatban újra meg újra megpróbáltam elérni Őt, bár ez nem sokat ért.

Őrületség feltételezni, hogy ilyen hamar visszatérne hozzám, miután hátat fordítottam neki. Miért is tenné? Hiszen ha úgy

tartja kedve, felém sem néz, míg az alattvalói kézre nem kerítenek, és bilincsbe verve visznek elé.

De talán mégis volt köztünk valamiféle kapcsolat, amit józan ésszel fel nem foghattam. Mert amikor legközelebb felriadtam a szundikálásból, hogy újra kimenjek áldozni a természetnek, az ágyam fölött aranyszínű, ragyogó jelenés lebegett. Ámbár az is lehet, hogy nem is ébredtem fel, csak álmodtam az egészet. Ezt soha nem tudtam eldönteni, utólag mindig olyan álomszerűnek tűnt minden.

Nem engedtem szóhoz jutni, azonnal beszélni kezdtem. Hadarva, szinte lélegzetet sem véve mondtam el mindent, amiről úgy gondoltam, tudnia kell. Meséltem a Perjés mellett növekvő fekete halomról, és arról, hogy talán katonák százai hordozzák magukkal a sötét kastélyok magvait.

– Miért mondd el nekem ezeket, ha eltökélted magad, hogy az ellenségem leszel, krónikás? – kérdezte végül.

– Én nem akarok az ellenséged lenni. Csak ha nem hagysz nekem más választást – feleltem. A vita parttalannak ígérkezett, úgyhogy gyorsan témát váltottam. – Mi nem tudunk semmit sem tenni ellene. Márpedig valakinek meg kell állítania. Már így is túl sok gonosz járja ezt a földet. – Közöltem vele, hogy egy fenyvesi közembernél is találtunk egy ilyen amulettet. Nevet persze nem említettem. Elmondtam neki, merre keresse a dombot, ha ideér.

– *Ha odaérek?*

– Hát nem erre tartasz?

Halványan, titokzatosan elmosolyodott. Nyilván tökéletesen tisztában volt velem, mire ment ki a kérdés. Nem válaszolt,

inkább visszakérdezett.

– Ti hol lesztek?

– Messze. Baromi messze, és ha minden jól megy, útban még messzebbre.

– Talán. Majd meglátjuk. – Az arany izzás lassan halványulni kezdett.

Sok mindent akartam még mondani neki, aminek semmi köze nem volt ehhez az ügghöz. Sok mindent akartam megkérdezni tőle. Nem tettem.

Az aranyszínű ragyogás utolsó lobbanását egyetlen halk suttogás kísérte.

– Leköteleztél, krónikás.

* * *

Félszemű igencsak megviseltnek tűnt, mikor röviddel napkelte után befutott a vendégházba. Néma egy lépéssel lemaradva követte, ő se volt jobb bőrben. Egyetlen perc pihenő nélkül követte Holló nyomát azóta, hogy a hajótól elindult.

– Épp időben utolértem – lihegte Félszemű. – Még egy óra, és elhagyja a várost. Sikerült rádumálnom, hogy várjon velem reggelig.

– Jó. Valakinek ébreszteni kéne a fiúkat. Ma korábban kell indulnunk, ha sötétedés előtt vissza akarunk érni.

– Úgy mégis mi a francról beszélés?

– Azt hittem, világosan fogalmaztam. Vissza kell mennünk oda. Most, azonnal. Már így is elvesztegettünk egy napot.

– Na ne! Én teljesen kész vagyok. Kinyiffanok, ha most...

– Majd alszol a nyeregben. Úgyis mindig ez volt a legtutibb mutatványod. Bárhol, bármikor tudsz aludni.

– Ha egyszer visszajövünk, esküszöm, hogy a nyelveddel vakarom le az összes bőrkeményedést a seggemről!

Egy órával később már újra a Göröngyös úton ügettünk, de most a csapat kiegészült Némával és Milánnal. Bár én nem ragaszkodtam volna hozzá, Shed kikönyörögte, hogy velünk tarthasson. Asa is úgy döntött, hogy elkísér minket. Talán arra számított, hogy a Sereg kevésbé fogja baszogatni, ha Shed is közelben van. Persze előadott egy tirádát, milyen fontos neki is mindaz, ami nekünk, de egy hülye is kiszúrta volna, hogy hazudik, akár a vízfolyás.

Ezúttal gyorsabban haladtunk, keményebben noszogattuk az állatokat, ráadásul Shed is lóháton ült. Délben már a tisztáson álltunk. Míg Néma körülnézett, én összeszedtem a bátorságomat és közelebről is szemügyre vettem a halmot.

Semmi sem változott, csak a két halott szörny tűnt el. Nem volt szükségem Csahos nyomolvasó tudományára, hogy lássam, bevonszolták őket a hasadékra.

Néma lassan körbejárta a rétet, míg ki nem szúrt egy helyet, ami szinte pont ugyanúgy nézett ki, mint ahol a lények által kitaposott csapás eltűnt az erdőben. Akkor megállt, és felemelt kézzel jelezte, hogy talált valamit. Odafutottam, és nem is kellett örült sebességgel táncoló ujjait néznom, hogy tudjam, mire bukkant. Az arcáról mindent leolvashattam.

– Szóval megtaláltad? – kérdeztem sokkal vidámabban, mint amilyennek valójában éreztem magam. Titkon már kezdtem hinni benne, hogy Holló tényleg meghalt. Az a csontváz baromi meggyőző volt.

Néma bólintott.

– Ide! – kiáltottam. – Megtaláltuk. Hozzátok a lovakat, indulunk.

A többiek körénk gyűltek. Asa meglehetősen nyúzottnak tűnt.

– Hogy csinálta? – tudakolta.

Senkitől sem kapott választ. A legtöbbször azon törte a fejét, hogy akkor kinek a csontváza fekszik a tisztáson, és hogy a rossebbe került rá Holló nyaklánca. Én azon rágódtam, hogy Holló eltűnési színjátéka irtó szépen beleillik a Dominátor tervébe, lerakja egy újabb fekete kastély alapjait; és kurvára nem tetszett nekem a gondolataimnak ez az új sodorvonala.

Csupán Félszemű volt beszédes kedvében, de ő is csak azért szólalt meg, hogy panaszkodjon egy sort.

– Ha most követjük ezt a nyomot, hétszentség, hogy nem érünk vissza időben – jelentette ki. Még hosszasan jártatta a száját, leginkább arról, hogy mennyire fáradt. Le se szartuk. Mind kimerültek voltunk, azok is, akiknek volt alkalma pihenni egy kicsit.

– Mutasd az utat, Néma! – adtam ki az ukázt. – Milán, hozd a lovát. Félszemű, te leszel a hátvéd. Gondoskodj róla, hogy senki se tudjon seggbe rúgni minket!

Hosszú ideig nagyon nem úgy tűnt, mintha ösvényen járnánk, nyílegyenesen törtünk keresztül a bozóton. Mire kijutottunk egy vadcsapásra, már teljesen kifulladtunk. Valószínűleg Holló is ugyanígy lehetett vele, mert a csapáson folytatta az útját, megmászott egy dombot, egy darabig egy patak mellett haladt, majd föl egy másik

emelkedőn. Aztán rátért egy kevésbé kitaposott ösvényre, ami egy hosszú dombháton futott végig, a Göröngyös út felé. A következő két órában többször is találtunk elágazásokat. Holló mindig azt választotta, ami nyugatabbra tartott.

– Az a fattyú visszasétált a főútra – morogta Félszemű. – Ha ez előbb az eszünkbe jut, eleve arra mehettünk volna, és megspóroljuk a kínlódást a dzsumbujban.

A többiek lehurrogták. A folytonos siránkozása kezdett mindenkinek az idegeire menni. A dolog odáig fajult, hogy egyszer még Asa is vetett rá egy lesújtó pillantást a válla fölött.

Most már semmi kétségünk sem volt, hogy Holló csupán kerülőt tett. Úgy számoltam, legalább tíz mérföldet gyalogoltunk, mire elértünk egy dombhátra, ahonnan jó kilátás nyílt az alattunk elterülő tájat. Szántóföldeket láttunk a dombok lankáin. A túloldalukon futott a főút. Jobbra tőlünk néhány tanya emelkedett. Messze távol, a látóhatár szélén az óceán kékje csillámlott. Ahogy beköszöntött az ősz, a vidék mindenütt barnába öltözött. A fák ágain vöröslöttek a levelek. Asa észrevett egy kis juharfaligetet, és megjegyezte, milyen szép látványt fog nyújtani egy héten belül. Elképedtem. Soha nem gondoltam volna, hogy egy ilyen fickónak is lehet szépérzéke.

– Oda nézzetek! – mutatott Milán egy épületcsoportra, nagyjából háromnegyed mérföldre tőlünk déli irányban. Nem úgy nézett ki, mint egy tanya. – Fogadjunk, hogy az ott egy útszéli fogadó. És arra is a fejemet merném tenni, hogy Holló szintén arra ment.

– Néma?

Bólintott, de összevont szemöldökkel. Jobb szerette volna, ha a biztonság kedvéért a nyomot követve folytatjuk az utat. Úgy gondoltuk, átengedjük neki a további gyalogtúrát. Nekem legalábbis már kezdett nagyon elegendem lenni a talpalásból.

– Mi lenne, ha megszállnánk ott? – vetette fel Fél szemű.

Felpillantottam a napra.

– Megfontolandó ötlet. Szerinted mennyire biztonságos?

Vállat vont.

– A kémények füstölnek. Nem úgy fest, mintha mostanában bárki zaklatta volna őket.

A vén róka olvasott a gondolataimban. Idefelé jövet én is figyeltem a tanyákat, kerestem a jelét, hogy a domblakó lények rajtaütöttek volna valamelyiken, de mind békésnek tűnt, a földeken háborítatlanul folyt a munka. Gyanítottam, hogy a szörnyek a városra korlátozzák a tevékenységüket, mivel ott kevesebb feltűnést keltenek vele.

Holló nyoma végül elérte a Göröngyös utat, fél mérföldre északra az épülettől, amit Milán fogadónak vélt. Körbepillantottam a tájon, próbáltam rájönni, hol lehetünk. Délre jártunk a huszadik mérföldkőtől, de nem tudtam megállapítani, milyen messze. Néma bólintott, felemelt kézzel mutatta az irányt. Holló valóban délnek fordult. Arrafelé indultunk, és hamarosan elhaladtunk a tizenhatodik mérföldkő mellett.

– Meddig követjük még, Vészmadár? – kérdezte Fél szemű. – Fogadni mernék, hogy itt találkozott Kedvessel, és együtt folytatták az utat.

– Én is így gondolom. Tudja valaki, milyen messze van Göröngyös?

– Kétszáznegyvenhét mérföld – felelte Nagyágyú.

– És milyen az út odáig? Van valami veszély arrafelé? Banditák, vagy bármi?

– Ilyesmiről nem hallottam – vont a vállát Nagyágyú. – Viszont hegyeken kell átkelni, ráadásul elég meredek. Eltart egy ideig.

Magamban számolgattam. Kényelmes tempóban nagyjából három hétig tart az utazás, márpedig Holló Kedvessel és a papírokkal biztos nem diktál túl nagy iramot.

– Egy szekér! Biztos szerzett magának egy szekeret.

Most már Néma is nyeregbe szállt. Gyorsan elértük az épületet. Milán nem tévedett, valóban fogadó volt. Ahogy leszálltunk a lovainkról, egy lány lépett ki az ajtón. Egy pillanatig elkerekedett szemmel meredt ránk, aztán visszaroht. Bizony elég marcona banda benyomását keltettük. A társaság legkevésbé harcedzett tagjairól is bármilyen gáztettet fel lehetett tételezni.

A fogadó ajtaja újra kinyílt, most egy kövér fickó jött ki rajta, aggodalmas képpel törölgette a kezét a kötényében. Láthatólag még nem sikerült eldöntenie, megőrizze-e pirospozsgás arcszínét, vagy halásápadtra váltson.

– Jó estét! – szólítottam meg. – Akad-e itt némi harapnivaló az éhes vándor számára? A lovainknak is szükségük lenne abrakra.

– Nekem meg borra! – nyögte Félszemű, míg a lova leszerszámozásával bajlódott. – Egy dézsa bort akarok,

meg egy puha ágyat.

– Nints akadájja – válaszolta a fogadós. Nehezen értettem a beszédét. A perjésiek a fenyvesi nyelv egyik dialektusát beszélték. A városban ez nem volt ennyire feltűnő, hiszen állandó kapcsolatban álltak északi szomszédaikkal, de idekint a tanyavilágban más tájszólást használtak, a hanglejtés is erősen különbözött. – Asztán meg is tuggyák fizetni?

Előhúztam az erszényemből két ezüstöt Holló készletéből, és a fickó markába nyomtam.

– Majd szólj, ha ebből már nem futja. – A bejárat mellett álló keresztfára tekertem a kantárszárat, majd felbattyogtam a lépcsőn, miközben barátságosan megveregettem az emberünk vállát. – Ne aggódj! Nem vagyunk haramiák, csak katonák. Követünk valakit, aki nemrégiben járt erre.

Összevont szemöldöke elárulta, hogy egy szavamat sem hiszi. Elég biztosan ki tudta szűrni, hogy nem a perjési herceg szolgálatában állunk.

A fogadó kellemes helynek bizonyult, s bár a tulajdonosnak több lánya is volt, mi moderáltuk magunkat. Miután elvertük az éhünket és a többség nyugovóra tért, a fogadós is megnyugodni látszott.

– Feltennék néhány kérdést – szólítottam meg, és leraktam magam elé egy ezüsttallért az asztalra. – Ha válaszolsz, te is jól jársz.

Leült velem szemben, és szűrős szemekkel méregetett. Kezében egy jókora söröskorsót szorongatott, amit legalább hatszor ürített ki, mióta a fogadóba léptünk. Ez megmagyarázta a tekintélyt parancsoló derékbőségét.

– Mit akarsz tenni?

– Az a sovány fickó, aki nem tud beszélni, a lányát keresi. – Némára mutattam, aki már kényelembe helyezte magát a tűz mellett. A földön ült, a feje lekókadtt álmában.

– 'gen?

– Egy süketnéma lányt, aki mostanában járhatott errefelé. Lehet, hogy volt egy szekere is. Azt gyanítjuk, hogy egy fickóval találkozott a környéken. – Rövid személyleírást adtam Hollóról.

A fogadós arca kifejezéstelenné vált. Felismerte a leírásból Hollót, de nem akart beszélni róla.

– Néma!

A varázsló úgy ugrott fel, mintha darázs csípte volna. Váltottam vele pár szót jelbeszéddel, mire gonosz vigyor ült ki az arcára. A fogadóshoz fordultam.

– Lehet, hogy nem látszik rajta, de belekontárkodott a varázslómesterségbe. Most elmondom, mi a helyzet. A fickó, aki itt járt, nyilván megígérte, hogy ha beszélsz róla, visszajön és elvágja a torkodat. Ha meg is tenné, egy darabig biztosan eltart, míg ideér és beváltja az ígérését. Néma ellenben itt van, és elég néhány varázsjellet elmutogatnia, hogy a teheneidnek elapadjon a teje, a földed kiszáradjon és a borod megsavanyodjon.

Néma közben bemutatott egyet azokból a trükkökből, amikkel Félszeművel és Manóval szokták szórakoztatni egymást. Az ivóban egy fénygömb jelent meg, körbe-körbe rohangált, és bekukkantott minden egyes szegletbe, akár egy kíváncsi kölyökkutya.

A fogadós eleget látott, hogy döntsön: inkább nem húz ujjat

velünk.

– Jóvan, jóvan! Itt vótak, mind épúgy esett, ahogy szóltad. Nyáridőben sok népek járnak errefelé, nem is vélekszönék rájuk, de ahogy szóltad, a lány süket vót, az ember meg amolyan briganti-forma. A lány gyütt először egy szekérral. Pitymallatban érkezett, fáradt vót, mintha egész éjszaka úton lett vóna. Az ember este ért ide, gyalogszerént. Itt tőtték az éjszakát, abban a szegletben, ehol! Másodnap reggel tova is álltak. – Az asztalon fekvő ezüsttallérra nézett. – Most, hogy szóltad, ugyanilyen fura pézzel fizettek.

– Aha.

– Messzirül gyüttek idáig, igaz-é?

– Úgy van. Merrefelé indultak?

– Délnek mentek tova, végig az úton. Hallottam, hogy az ember kikérdeszt némelyes hászalókat. Úgy emlékeszem, Kürtőbe tartott.

Kérdőn vontam fel a szemöldököm. Soha életemben nem hallottam Kürtő nevű városról. Értetlenségemet látva a fogadós folytatta.

– Kürtő odale van, délen, a tenger partján. El kell menni Göröngyösig, onnan tova a Tű úton, egészen a városig. Tűből tova Zsinegnek. Azon is túl van egy keresztút, ott kell lefordulni nyugatra. Kürtő valahol a Salada-félszigeten van, de hogy pontosan hol, azt ne tőlem kérdessed. Én csak annyit tudok, amit az utaszó népektől hallottam.

– Értem. Hosszú útnak tűnik. Szerinted milyen messze van?

– Lássuk, no... Göröngyös innét kétszázhuszonnégy mértföld. Tűig még vagy kétszáz. Úgy hallottam, Zsineg

száznyolcvan mértföld Tütől. Vagy kétszáznyolcvan? Az ilyesmire nem áll rá az eszem. A keresztút száz mértföldre lehet Zsinegtől, onnat tova Kürtőig. Hogy az mennyi lehet, arról fogalmam sincs. Száz mérföld biztosan megvan, de lehet az kettő, vagy akár három is. Etszer mutatott nekem valaki egy kartográfiát, azon láttam, de már régen vót. Vélekszöm, hogy az a félsziget úgy állt ki a földből, mint a hüvelykem ujja.

Időközben Néma is mellénk telepedett. Valahonnan előhúzott egy darab papirost meg egy apró, acélhegyű tollat. Elismételtetem az útvonalat, míg a varázsló felvázolt egy elnagyolt térképvázlatot, majd újra meg újra átrajzolta a fogadós ködös emlékei alapján. Aztán nekilátott számokat írni a lap szélére, míg végül ki nem jött egy kilencszáz mérföldes becslés. Lehúzta az utolsó nullát, mögé rajzolt egy pluszt, majd odabiggyesztette, hogy „nap”. Bólintottam. – Nagyjából négyhónapos út – mondtam ki fennhangon –, talán több is, ha útközben hosszabb időre megállnak pihenni valamelyik városban.

Néma ezután húzott egy egyenes vonalat Perjéstől a Salada-félsziget csúcsáig, és melléírta: „kb. 600 mérf. / 6 csomó = 100 ó”.

– Igaz – néztem a papírra elgondolkodva. – Tényleg. Hát ezért nem futott ki a hajó. Jóval korábban odaértek volna. Azt hiszem, váltok néhány szót a legénységgel, ha holnap visszatérünk. Köszönöm a segítséget, fogadós. – Átcsúsztattam az asztal túloldalára a pénzt. – Mellesleg nem történt mostanában valami különös errefelé? Halvány mosoly ült ki az arcára.

- Semmi, amíg ti ide nem gyöttetek.
- Mármint ezen kívül. Esetleg nem tűnt el néhány szomszédod, vagy ilyesmi?
- Megrázta a fejét.
- Nem. Már ha nem számítjuk Vakondnyúzó. Egy ideje a színt se látom, de hát ő már csak ilyes.
- Ki az a Vakondnyúzó?
- Vadász. Innét keletre, az erdőben szok portyázni. Bőröket meg szőrméket hord a városba, de néha vadhúst is hoz, ha kell neki valami. Só, vagy ilyesmi. Ritkán néz be, de ilyen soká még sohase maradt el. Ősszel mindég jár erre, hogy feltöltse a készleteit télire. Amikor a cimborátok gyűtt, aszíttem ő az.
- Ki? Milyen cimboránk?
- Hát akit el akartok kapni. Amelyik elvitte ennek a lányát. Némával egymásra pillantottunk.
- Jobb, ha Vakondnyúzóra ezentúl nem számítasz. Valószínűleg meghalt.
- Ezt honnan veszed?
- Röviden elmeséltem, hogyan rendezte meg Holló a saját halálát, és hogy hátrahagyott egy hullát a megtévesztésünkre.
- Ez biz randa ügy. Ilyet művelni! Remélem elkapjátok azt a semmirekellőt. – A szemei hirtelen felcsillantak, majd összeszűkültek. – Hé, tán csak nem azok közül valók vagytok, akik Fenyvesbül gyűttek ide? Mindenki a városból arrul beszél, hogy... – Néma egyetlen pillantása belefojtotta a szót.
- Most megyek aludni – mondtam. – Ha pirkadatkor még

senki sincs ébren a csapatból, ébressz fel!

– Úgy leszen – bólintott a fogadós. – Reggelire meg kaptok egy kis jóféle házikosztot.

46

PERJÉS: GYÜLEKEZŐ FELHŐK

A reggeli tényleg finom volt. Borraivalónak otthagytam még egy ezüstöt. A fogadós biztos azt hitte, elment az eszem.

Alig tettünk meg fél mérföldet az úton, Félszemű intett, hogy álljunk meg.

– Egyszerűen itt akarod hagyni őket? – kérdezte.

– Kiket?

– Hát azokat ott a fogadóban. Az első Fogadott, aki erre jár, kiszed belőlük mindent, amit megtudtunk.

Gombócot éreztem a torkomban. Pontosan tudtam, mire céloz. Nekem is eszembe jutott a dolog, de egyszerűen képtelen voltam kiadni a parancsot.

– Semmi értelme – jelentettem ki. – Perjésben mindenki látni fogja, ahogy kifutunk a kikötőből.

– De azok nem fogják tudni, hová megyünk. Ide figyelj, Vészmadár, nekem semmivel se tetszik jobban a dolog, mint neked, de muszáj eltüntetni a nyomainkat. Holló nem tette meg, és máris tudjuk, merre tart.

– Igen, tudom. – Vetettem egy pillantást Asára és Shedre. Nem fogadták valami jól a hallottakat. Asa különösen sápadt volt. Gyanította, hogy ő lesz a következő.

– Nem vihetjük őket magunkkal – folytatta Félszemű.

– Tudom.

Megfordította a lovát, és elindult visszafelé. Egyedül. Még Milán se tartott vele, pedig őt aztán nem szokta gyötörni a lelkiismeret.

– Mit fog velük csinálni? – kérdezte Asa halkán.

– A varázserejével kitörli az emlékeiket – hazudtam. – Menjünk. Előbb-utóbb utol fog érni minket.

Shed olyan szemeket meresztett rám, amilyenekkel Holló szembesülhetett, mikor először mondta meg neki, hogy benne van a hullakereskedelemben. De nem szólt egy szót sem.

Félszemű egy óra múlva ért be minket. Mikor csatlakozott a csapathoz, hangos hahotázásban tört ki.

– Köddé váltak – nyögte két kacagás között. – Az egész kicseszett család, kutyástul, macskástul, tehenestül. Bemenekültek az erdőbe. A hibbant parasztjai! – Újra kitört belőle a röhögés, szinte már hisztériásan. Erős volt a gyanúm, hogy igencsak megkönnyebbült.

– Már több, mint két nap telt el – mondtam. – Húzzunk bele! Minél nagyobb az előnyünk, annál jobb.

Nem sikerült olyan tempóban haladnunk, mint reméltem. Öt óra múlva értük el a város határát. Ahogy a kikötő felé közeledtünk, még jobban visszafogtuk a lovakat. Valami nem stimmelt, és ezt mindannyian éreztük. Végül megálltam.

– Nagyágyú! Ti Asával nézzetek körül. Kérdezősködjete, próbáljátok meg kideríteni, mi történt. Annál a szökőkútnál találkozunk. – Sehol sem láttam gyerekeket az utcákon. A felnőttek kábultan lézengtek. Mindenki, akivel talákoztunk,

olyan nagy ívben került minket, amilyenben csak tudott. Nagyágyú kisvártatva ismét csatlakozott hozzánk. Egy percre sem köntörfalazott.

– Nagy szarban vagyunk, Vészmadár. A Fogadottak ma reggel ideértek. A parton elszabadult a pokol.

Arrafelé néztem. Füst lebegett a levegőben, mint ami a nagyobb tűzvészeket szokta követni. A nyugati égbolt, amerre a szél fúj, piszkosszürkének látszott.

Egy perccel később Asa is befutott, hasonló híreket hozott, de többet.

– A herceg katonáival csaptak össze. Egyesek szerint a harc még mindig folyik.

– Nem sok esélyük van – vélte Félszemű.

– Ebben nem lennék olyan biztos – vetettem ellen. – Még az Úrnő sem lehet egyszerre mindenütt. Egyáltalán, hogy a rossebbe értek ide ilyen gyorsan? Az összes repülő szőnyegük elpusztult.

– Lovon – felelte lakonikusan Shed.

– Lovon??? De hát...

– A szárazföldi út rövidebb, mint a tengeri. Egyenesen vezet a két város között. Éjjel-nappal vágta, pihenés nélkül két nap alatt meg lehet tenni. Annak idején, mielőtt az új herceg hatalomra került volna, még versenyeket is rendeztek.

– Azt hiszem, ez már mindegy. Most mi legyen?

– Meg kell tudnunk, mi történt – jelentette ki Félszemű, majd az orra alatt motyogva hozzátette: – Ha az az idióta Manó megölette magát, én kitekerem a nyakát.

– Hát jó. De hogy csináljuk? Hiszen a Fogadottak ismernek

minket.

– Majd megyek én – jelentkezett Shed.

Szúrósabb pillantásokat el sem lehet képzelni, mint amelyenekkel méregettük. Szinte azonnal lesütötte a szemét, de folytatta.

– Nem hagyom magam elkapni. Különben is, mit érdekelném én őket? Nem is ismernek.

– Rendben – adtam be a derekam. – Menj!

– Vészmadár...!

– Muszáj megbíznunk benne, Félszemű. Hacsak nem akarsz magad odamenni.

– Na azt már nem! Shed, ha ezt elbaltázod, és mi isszuk meg a levét, én elkaplak, még ha a sírból is kell kikelnem hozzá.

A fogadós erőtlenül elvigyorodott, majd elindult. Gyalog. Nem sokan jártak Perjés utcáin lóháton. Találtunk egy kocsmát, és beültünk. Két ember hagyunk kint, hogy tartsák nyitva a szemüket. Shed napnyugta után tért vissza.

– Mit tudtál meg? – kérdeztem, miközben intettem a csaposnak, hogy hozzon még egy kupa bort.

– Semmi jót. Itt ragadtatok. A Hadnagyotok kifutott a hajóval. Hús-huszonöt embereteket ölték meg, a többiek a hajón menekültek el. A herceget legyőzték...

– Nem egészen, Shed – vágott közbe Félszemű, és a kupája fölött az ajtó felé bökött. – Valaki követett, fogadós. Shed arcából kifutott a vér, és megperdült ültében.

Az ajtóban Manó és Szurkapiszka állt. Szurkapiszkat igencsak megszabdalták. Előredőlt, rárogyott egy székre. Megvizsgáltam a sebesüléseit. Manó és Félszemű olyan

pillantásokat váltottak, amik talán valamiféle titkos jelentéssel bírtak. De az is lehet, csak így mutatták ki, hogy örülnek egymásnak.

A kocsma többi vendége kezdett elszállingózni. Futótűzként terjedt a hír, hogy kik vagyunk, és azt is tudták, hogy a rosszfiúk ránk vadásznak.

– Ül le, Manó! – szóltam oda. – Nagyágyú, te meg Milán szereztek friss lovakat! – Odaadtam nekik majdnem az összes pénzemet. – Vegyetek meg mindent, amire szükségünk lehet! Van egy olyan érzésem, hogy hosszú út áll előttünk. Igazam van, Manó?

A békaképmű vajákos bólintott.

– Na halljuk!

– Ma reggel ideért a Sóhajtó meg a Sánta. Ötven embert hoztak magukkal. A Seregből. Minket kerestek, de elég nagy felhajtást csaptak, hogy kiszagoljuk őket. A Hadnagy üzent azoknak, akik a parton maradtak, de sokan nem tudtak időben odaérni. A Sóhajtó a hajó felé tartott, úgyhogy a Hadnagy kénytelen volt kiadni a parancsot az indulásra. Tizenkilenc embert hagytunk hátra.

– Ti mit kerestek itt?

– Én önként jelentkeztem. Megvártam, míg látótávolságon kívül érünk, aztán kiúsztam a partra, és visszajöttem megvárni titeket. Azért jöttem, hogy szóljak, hol tudtok találkozni a többiekkel. Szurkapisztkával már itt futottam össze. Éppen azon voltam, hogy egy kis életet leheljek belé, amikor észrevettem Shedet a környéken szaglászni. Követtem visszafelé.

Sóhajtottam.

– Kürtöbe mennek, ugye?

Meglepettnek tűnt.

– Igen. Honnan tudod?

Néhány szóban elmagyaráztam neki.

– Szurkapiszka, mondd el nekik, mit tudtál meg – fordult Félszemű a sebesültünkhöz. – Ő egyike volt azoknak, akik itt ragadtak. Rajta kívül nem találtam túlélőt.

– Ez az egész a Fogadottak magánbulija – kezdte Szurkapiszka. – Titokban jöttek le ide, hivatalosan valahol egész másutt kéne lenniük. Most, hogy már nem vagyunk az Úrnő kis kedvencei, úgy gondolták, itt az ideje benyújtani a számlát.

– Az Úrnő nem tud róla, hogy itt vannak?

– Nem.

Rémes helyzetünk ellenére nem bírtam megállni, hogy fel ne kuncogjak.

– Akkor igencsak kellemetlen meglepetés vár rájuk. Az öreg hölgy is errefelé tart. Perjésben is növekszik egy fekete kastély, azért jön, hogy elpusztítsa.

Többen is görbe pillantásokkal méregettek, nem tudták elképzelni, honnan tudom, hogy mit csinál az Úrnő. A Hadnagy kivételével senkinek sem szóltam az álmaimról. Lassan befejeztem Szurkapiszka összefoltozását.

– Úgy. Utazni már tudsz, de lehetőleg ne nagyon ugrájl! Hogy sikerült kiderítened mindezt?

– Rozogától hallottam. Váltottunk pár szót, mielőtt megpróbált kinyírni.

– Rozoga? – hüledezett Félszemű. – Hogy a fenébe?

– Gőzöm sincs, mivel etették őket a Fogadottak, de

nagyon föl voltak kurva. Marhára szerettek volna kibelezni minket. A szerencsétlen balfaszok! Legtöbbjük belehalt a nagy igyekezetbe.

– Meghaltak?

– Kiafaszom herceg begorombult, mivel a Fogadottak úgy parancsolgattak a városában, mintha ők lennének itt a főhajjakendek. Véres csata kezdődött, egyik oldalon a városi őrség, a másikon a Sánta meg a mi fiaink. A srácokat gyakorlatilag lesöpörték. Talán több esélyük lett volna, ha pihenhetnek előtte egy kicsit.

Milyen furcsa! Még mindig úgy beszéltünk azokról a fickókról, mintha egy oldalon állnánk, és nem úgy, mintha halálos ellenségeké váltunk volna. Én egy jó adag keserűséget is éreztem, amiért a Fogadottak így kifordították őket, aztán meg hagyták, hogy lemészároltassák magukat.

– Fenyvesről mondott valamit Rozoga?

– Aha. Jó kis vérfürdő volt odafent a dombon. Nem sokan maradtak utána. Mire az Úrnő végzett a kastéllyal, a Fekete Seregből alig hatszázan maradtak, minket is beleszámítva. Sokan meghaltak később is, amikor összebalhéztak a városiakkal, merthogy a főribancunk elrendelte a Katakombák kifosztását. Erre egész Fenyves megbolondult, az a Hargadon nevű fickó vezette a lázadást. Végül sikerült beszorítaniuk a mieinket a Zordonba. Az Úrnő teljesen kiborult, és a földdel tette egyenlővé, ami a városból még megmaradt.

– Szóval a Kapitánynak igaza volt a Katakombákkal kapcsolatban – morogtam a fejemet csóválva.

– Fenyves romjait a Zarándokra bízták – vette át a szót Manó. – Azt a parancsot kapta, hogy amint felkészült az indulásra, hagyja el a várost. Annyi sem maradt ott, amiért akár egy helyőrséget is érdemes lenne fenntartani.

Shedre néztem. Sápadtabb arcot már el sem tudtam volna képzelni. A fájdalom és a ki nem mondott kérdések belülről marcangolták. Szerette volna megtudni, mi történt az övével, de nem mert megszólalni, mert félt, hogy ő kerül a gyanúsítások keresztjébe.

– Nem te tehetsz róla, öregem – mondtam neki. – A herceg már azelőtt az Úrnő segítségét kérte, hogy te bármibe is beleártottad volna magad. Akármit csinálsz, ez mindenképpen megtörtént volna.

– De hát hogy képesek érző emberek ilyesmire?

Asa felnézett, a homlokát ráncolva.

– Hülye kérdés, Shed. Te hogy voltál képes arra, amit tettél? Kétségbe voltál esve. Itt mindenki kétségbe van esve. Így aztán minden örülségre képesek.

Félszemű elképedve nézett rá. Néha még Asa is tud értelmesen gondolkodni.

Visszatértem Szurkapiszka faggatásához.

– Rozoga említett bármit Elmóval kapcsolatban? – Még mindig az ő elvesztése fáj leginkább.

– Nem. Eszembe sem jutott. Nem dumáltunk túl sokat.

– Mi a terv? – kérdezte Manó.

– Amint Nagyágyú és Milán visszaér a lovakkal meg a készletekkel, indulunk délre. – Hatalmasat sóhajtottam. – Kemény út vár ránk. Jó, ha két tallérom maradt. Nálatok mennyi van, fiúk?

Összeírtuk a vagyonunkat.

– Szarban vagyunk – összegeztem a dolgot.

– Ezt a Hadnagy küldte. – Manó letett az asztalra egy kis erszényt. Ötven ezüstöt találtunk benne Holló zsákmányából.

– Ezzel kihúzzuk egy darabig, de így is hamar éhkoppra jutunk.

– Nekem is van pénzem – jelentkezett Shed. – Nem is kevés. Abban a szobában rejtettem el, amit itt béreltem.

Rámeredtem.

– Erre senki sem kényszerít, fogadós. Ez csak a mi ügyünk.

– Most már nem.

– Amióta ismerlek, folyton a menekülésen járt az eszed...

– Most már van miért harcolnom. Amit Fenyvessel tettek...

Nem hagyom, hogy simán megússzák.

– És én sem – jelentette ki Asa. – Még mindig megvan majdnem az összes pénz, amit Holló adott a Katakombák kifosztása után.

Végignéztem a többieken, próbáltam kitalálni, mit gondolnak. Az arcuk kifejezéstelen volt. Rám maradt a döntés.

– Rendben. Induljatok! De ne kóboroljatok el. Le kell lépnünk innen, amilyen gyorsan csak lehet.

– Az úton is utolérhetlek benneteket – mondta Shed –, és Asa úgyszintén. – Felkelt az asztal mellől. Félénken felém nyújtotta a kezét. Csak egy pillanatig tétováztam.

– Üdvözöllek a Fekete Seregben, Shed.

Asa szó nélkül igyekezett az ajtó felé.

– Szerinted visszajönnek? – kérdezte Félszemű, miután

mindketten eltűntek.

– Te mit gondolsz?

– Hogy nem. Remélem, tudod, mit csinálsz, Vészmadár. Ha elkapják őket, a nyakunkra hozzák a Fogadottakat.

– Igen. Talán. – Az igazat megvallva számítottam is valami ilyesmire. Határozottan rossz előérzet gyötört. – Hozassunk magunknak még egy kört. Hosszú ideig nem lesz újra alkalmunk rá.

47

A FOGADÓ: ÚJRA SZÖKÉSBEN

A lehető legnagyobb meglepetésemre Perjéstől mintegy tíz mérföldnyire Shed ért utol minket. És nem volt egyedül.

– Azannyát! – harsant fel mögöttem Fél szemű hangja. – Vészmadár, gyere, ezt látnod kell!

Megfordítottam a lovamat. Valóban ott jött Shed, mellette viszont a jócskán lerongyolódott Bikacsök poroszkált.

– Megígértem neki, hogy ha tudom, kihozom a sittről – magyarázta Shed. – Le kellett fizetnem pár őrt, de nem volt túl nehéz. Perjésben most mindenki csak a saját hasznát lesi.

Bikacsökre néztem, ő meg vissza rám.

– Nos? – kérdeztem.

– Shed mindent elmondott, Vészmadár. Úgy tűnik, most már én is veletek vagyok. Már ha bevesztek. Máshová nemigen tudnék menni.

– Nem semmi! Már csak az hiányzik, hogy Asa is utánunk

jöjjön, akkor nyilvánosan beismerem, hogy lószart se tudok az emberekről. Ráadásul az az ötletem se jönne be, ami az előbb jutott az eszembe. Jól van, Bikacsök, ha ez az örömed, én nem rontom el. Csak tartsd észben, hogy már nem Fenyvesben vagyunk. Egyikünk sem. Éppen a Fogadottak elől menekülünk. Nincs időnk azon rágódni, hogy ki mivel tartott be a másinak. Ha bunyózni akarsz, tartogasd az erődet rájuk!

– Te vagy a főnök. Csak adj rá lehetőséget, hogy rendezhessem a számlát, oké? – Előrejött velem a menet elejére. – Ez a te Úrnőd nem sokban különbözik Kragtól meg a fajtájától, ugye?

– Csak a nagyságrend más – vontam meg a vállam. – Talán hamarabb lesz lehetőséged egyenlíteni, mint gondolnád.

* * *

Néma és Milán alakja vált ki az árnyak közül.

– Jól csináltatok – súgtam. – A dögök meg se nyikkantak.

– Azért küldtem Némát, mert mindenki másnál jobban boldogul a kutyákkal.

– Mind előjöttek az erdőből, és most békésen szunyókálnak az ágyikójukban – jelentette Milán.

– Jó. Most pedig bemegyünk. Csendben! És nem akarom, hogy bárkinek is bántódása essék. Megértettétek? Te is, Félszemű?

– Naná.

– Manó, Szurkapiszka, Shed! Álljatok készen a lovakkal. A lámpással fogok jelezni.

A fogadó elfoglalásával gyorsabban végeztünk, mint a

tervel. Sikerült mindenkit álmában meglepni, mivel Néma elintézte a kutyákat. A fogadós káromkodva, átkozódva és rémülten ébredt. Levittem a földszintre, miközben Félszeműre bíztam mindenki mást, beleértve néhány északra tartó utazót, akik némi komplikációt jelentettek ugyan, de nem okoztak semmi galibát.

– Ül le! – parancsoltam rá a dagadt fickóra. – Teát vagy sört iszol reggelente?

– Teát – nyögte.

– Főzzetek neki egyet! Nohát. Mint látod, visszajöttünk. Nem így terveztük, de a körülmények úgy alakultak, hogy mégis a szárazföldön folytatjuk az utunkat. Szükségem van a fogadóra néhány napig. Kénytelenek leszünk alkalmazkodni egymáshoz.

Csahos hozott egy kanna teát, olyan erősét, hogy messziről bűzlött. A fogadós kitöltötte egy bögrébe, ami kétszer akkora volt, mint a korsó, amiből a sört szokta vedelni.

– Nincs szándékomban bárkit is bántani – folytattam, miután magam is behörpöltem a zavaros lötytybe. – És ha itt végeztünk, tán még fizetni is hajlandó vagyok a fáradságotokért. De ha azt akarod, hogy így is történjen, neked is együtt kell működni.

Morgott valamit.

– Nem szeretném, ha egy árva teremtet lélek is tudna róla, hogy itt vagyunk. Ez azt jelenti, hogy egyetlen vendéged sem mehet el. Akik betérnek, mindent úgy kell, hogy találjanak, mint általában. Érthető voltam?

Kiderült, hogy sokkal okosabb, mint amilyennek kinéz.

– Naná. Vártok valakit. – Erre a mieink közül se jött rá

senki. Legalábbis így tudtam.

– Így van. Olyasvalakit, aki minden gazemberségre képes, amit most rólunk tételezel fel. És meg is fogja csinálni veletek az összesét, pusztán mert itt vagytok. Hacsak a csapdánk nem válik be. – Ez a mostani tervem valóban a legörültebb volt mind közül, amit valaha is kifundáltam. De az egész dugába dől, ha Asa mégiscsak utánunk jön.

Úgy tűnt, a fogadós elhitte, hogy nem forralunk semmi rosszat a családja ellen. Legalábbis egyelőre.

– Ez az illető nem ugyanaz, mint aki azt a felfordulást kavarta tegnap a városban?

– Gyorsan járnak a hírek.

– E'má' csak így van. A rosszak leginkábbban.

– Igen. Ugyanarról a személyről van szó. Majdnem húsz emberemmel végeztek. A várost is jól elintézték.

– Hallottam. Mondom: a rossz hírek gyorsan járnak. A bátyám is azok között vót, akiket megöltek. A herceg seregében szógált. Őrmester vót. Ű vót az egyetlen mifelénk, aki vitte valamire. Aszongyák, leterítette valami bestia, osztán megette. Tán valami bűbajos kütte rá.

– El is hiszem róla. Az egy kegyetlen szörnyeteg. Rosszabb, mint a barátom, aki nem tud beszélni. – Persze nem tudhattam biztosan, ki fog utánunk jönni. Arra számítottam, bárki legyen is az, Asa mutatja majd neki az utat. És az is biztosnak látszott, hogy hamarosan a nyomunkban lesznek. A patkányképű mostanra már garantáltan elkotyogta, hogy az Úrnő Perjés felé tart.

A hájas fogadós összehúzott szemekkel méregetett. Láttam bennük felvillanni a gyűlölet szikráját. Gondoltam,

isten neki, felszítom egy kicsit.

– Meg fogom ölni.

– Jól teszöd. Csak lassan csináld. Ahogy ű a bátyámmal.

– Az nem fog menni. Ha nem leszünk elég gyorsak és ravaszak, az a fickó ki fog csinálni minket. Vagy az a nő.

Ugyanis ketten vannak. Fogalmam sincs, melyikük jön ide.

– Úgy okoskodtam, hogy hatalmas előnyhöz juthatnánk, ha kiiktatjuk az egyik Fogadottat. Az Úrnő egy ideig éppen eléggé el lesz foglalva a fekete kastélyokkal, pláne ha csak két sötét házimumusa marad. Ezenfelül itt volt az ideje, hogy lerójak egy régi adósságot, és egyszer s mindenkorra megértessem velük, mivel jár, ha nem hagynak minket békében elmenni.

– Hadd kűggyem el az asszonyt, meg a gyerkőket – kérlelt a fogadós. – Én itt maradok veletök.

A szemem sarkából Némára pillantottam. Alig észrevehetően bólintott.

– Rendben. Mi legyen a vendégeiddel?

– Ösmérem űket. Nem sok vizet zavarnak.

– Helyes. Most menj, és csinálj mindent úgy, ahogy megbeszéltük. Akkor nem lesz baj.

A fogadós lelépett, én meg nekiláttam megbeszélni a tervet Némával meg a többiekkel. Utasításokat nem osztogathattam, hiszen senki sem választott meg parancsnoknak. Eddig is csak azért hallgattak rám, mivel én voltam a közelben az egyetlen rangidős tiszt. A vita igencsak hevesre sikeredett. Majdnem el is fajult egy kicsit, de végül sikerült mindenkit meggyőznöm.

A félelem csodálatos erő. Manónak és Fél szeműnek szinte

szárnyakat adott, olyan gyorsan dolgoztak, ahogy még soha. De a többiek is kitettek magukért. Bevetettek minden trükköt, ami csak volt a tarsolyukban. Vermeket ástak. Rejtekhelyeket építettek, ahonnan a legváratlanabb irányból lehet az ellenségre rontani, aztán amikor kész lett, az egészet varázslattal álcázták. Már-már az idegbajjal határos műgonddal fenegették a fegyvereiket.

A Fogadottak sem sebezhetetlenek. Csak elképesztően nehéz kárt tenni bennük, különösen ha számítanak a zűrre. Márpedig aki idejön, az számítani fog rá.

Néma elkísérte az erdőbe a fogadós családját. Amikor visszajött, a vállán egy sólyom ült, amit rekordidő alatt sikerült megbűvölnie. Gyorsan fel is reptette, hogy a fogadó és Perjés között járőrözzön, és figyelmeztessen minket a veszélyre.

A fogadós megmérgezett néhány adag ételt, bár figyelmeztettem, hogy a Fogadottak ritkán esznek. Ezután megkereste Némát, hogy adjon tanácsot a kutyáival kapcsolatban. Egész falkára való szelindeket tartott a ház körül, és úgy vélte, jó hasznukat tudnánk venni. Néma hamarosan talált is nekik helyet a tervben. Miután mindent elvégeztünk, amit csak lehetett, nem maradt más hátra, mint várni. Amikor rám került a sor, lefeküdtem, hogy aludjak végre néhány órát.

Az Úrnő újra eljött. Úgy tűnt, alig csukódott le a szemem, már ott is volt. Egy darabig kétségbeesetten igyekeztem elrejtetni a gondolataim legmélyére, hogy hol vagyunk és mire készülünk. Hamar rájöttem, hogy nem sok értelme van, hisz máris megtalált. Egyedül a csapda tervét

próbáltam továbbra is eltitkolni.

– Nem gondoltad meg magad? – kérdezte. – Előlem nem szökhetsz meg. Szükségem van rád, krónikás.

– Ezért küldted ránk a Sóhajtót és a Sántát? Hogy visszaterelj minket a nyájba? Legyilkolták a csapatunk felét, rengeteg halottat hagytak hátra a saját embereik közül, lerombolták a várost, mindezt a nagy semmiért. Így akarsz visszacsalogatni minket?

Persze tudtam, hogy neki mindehhez semmi köze. Szurkapiszka elmondta, hogy a Fogadottak a saját szakállukra dolgoztak. A kifakadásommal csak azt akartam elérni, hogy feldühítem és összezavarjam. Emellett kíváncsi voltam arra is, hogyan fogadja a híreket.

– Nekik most visszafelé kellene tartaniuk a Sírmezőre – mondta.

– Na persze! Nehogy már elhiggyem, hogy akkor kóborolnak el, amikor csak eszükbe jut! Lerendezni mindenféle évtizedes sérelmeket.

– Tudják, hogy most hol vagytok?

– Még nem. – Kezdttem gyanítani, hogy mégsem tudja pontosan meghatározni a helyzetünket. – Elhagytuk a várost, most délebbre járunk.

– Hol?

Felidéztem magam előtt egy hevenyészett térképet.

– Nem messze a tisztástól, ahol az új kastély növekszik. Ez a hely esett a legközelebb. – Éreztem, hogy többet árulok el, mint szerettem volna, de már ez sem érdekelt. Azt akartam, hogy megtalálja az ajándékot, amit neki szántam.

– Maradj, ahol vagy! Ne kelts feltűnést! Nemsokára érted

megyek.

– Miért nem vagyok meglepve?

– Ne feszítsd túl a húrt, krónikás. Kedvem telik benned, de te sem vagy sebezhetetlen. És mostanában könnyen elveszítem a türelmemet. A Sóhajtó és a Sánta ezúttal túlment minden határon.

Ekkor feltárult a szobám ajtaja, és Fél szemű lépett be rajta.

– Kivel beszélgetsz, Vészmadár?

Megborzongtam. Ott állt az arany színű ragyogás túloldalán, mégsem vett észre belőle semmit. Tehát ébren voltam.

– A barátnőmmel – feleltem, és idegesen felvihogtam.

Egy pillanattal később erős szédülés tört rám. Valami különvált tőlem, és csak az ingerültséggel vegyes csodálat utóízét hagyta maga után. Amikor magamhoz tértem, Fél szemű térdelt mellettem, a homloka ráncba szaladt.

– Mi a rosseb történt veled? – szegezte nekem a kérdést.

Megráztam a fejem.

– Úgy érzem magam, mint akinek leszedték a fejét, és fordítva rakták vissza. Nem kellett volna meginnom azt az utolsó korsó sört. Mi a helyzet?

Gyanakodva méregetett egy ideig.

– Megjött Néma sólyma. Közelednek. Gyere le a földsintre! Át kell dolgozni a tervet.

– Közelednek?

– A Sánta meg kilenc embere. Ezért mondtam, hogy át kell dolgozni a tervet. A jelenlegi felállásban igencsak vesztesre állunk.

– Aha. – Azok ott a Sántával a Seregből valók. Őket nem lehet átverni a fogadóval. A fogadók az ilyen isten háta

mögötti vidékek idegközpontjai. A Kapitány előszeretettel állított fel bennük csapdákat a lázadóknak.

Néma se tudott sokat hozzátenni a dologhoz, legfeljebb azt, hogy annyi időnk van új terveken diskurálni, míg az üldözőink megteszik azt a hat mérföldes távolságot, amelyen messze a sólyom utoljára látta őket.

– Hé! – Hirtelen minden megvilágosodott előttem. Már tudtam, miért jöttek a Fogadattak Perjésbe. – Nincs véletlenül egy szekered meg egy pár lovad? – kérdeztem a fogadóst. Még mindig nem tudtam a nevét.

– De van. Néhanapján bemék velem Perjésbe, új árut hozni a mónártól, meg a serfőzőtől. Mért?

– Mert a Fogadottak azokat a papírokat keresik, amiket már említettem. – Akkor kénytelen voltam eltitkolni a jelentőségüket.

– Ezek ugyanazok az iratok, amiket a Fellegek Erdejében ástunk ki? – kérdezte Félszemű.

– Úgy van. És most figyelj! A Lélekorzó elmondta, hogy azokban a papírokban szerepel a Sánta igazi neve. Ráadásul ott van köztük Bomanz összes titkos feljegyzése, amiben elrejtette az Úrnő igazi nevét is.

– Azannya! – nyögte Manó.

– Úgy bizony.

Félszemű viszont továbbra sem értett semmit.

– De mi köze ennek ahhoz, hogy merre másszunk ki ebből a szarból?

– A Sánta vissza akarja szerezni a nevét. Tegyük fel, hogy meglát egy csapatot meg egy szekeret idekint a senki földjén. Mire fog gondolni? Vegyük még hozzá, Asa jól a

fejébe véste, hogy az iratok Hollónál vannak. Arra viszont nem készíthette fel, hogy mi itt mit tervezünk.

Néma felemelte a kezét, jelezve, hogy mondandója van.

Asa is velük van, mutogatta.

– Pompás! Pont azt csinálta, amire számítottam. Rendben.

A Sánta azt hiszi majd, hogy mi vagyunk azok, valahogy megszereztük a papírokat, és épp szökni próbálunk velük.

Hát még ha hagyjuk, hogy pár lapot felkapjon a szekérről a szél...

– Kezdem kapiskálni – mondta Félszemű. – Csak az a baj, hogy nincs elég emberünk haza. Asa pontosan tudja, hányan voltunk Perjésben, azóta meg csak Bikacsökkel és a fogadóssal nőtt a létszám.

– Lassan itt lenne az ideje, hogy ne csak a szánkat jártassuk, hanem csináljunk is valamit. Nemsokára ideérnek.

Magamhoz intettem a fogadóst.

– Mondd meg a déli ismerőseidnek, hogy szükségünk van a segítségükre! Tedd hozzá, ez az egyetlen esélyük, hogy élve megússzák a mai éjszakát.

48

A FOGADÓ: CSAPDA

A négy déli utazó szemmel láthatóan reszketett, és patakokban folyt róluk a víz. Fogalmuk sem volt, mi ez az egész, de azt gyanították, hogy nagy szarban vannak. Ennek ellenére sikerült meggyőzni őket, hogy ez az egyetlen esélyük.

– Manó! – kiáltottam fel az emeletre. – Látod már őket?

– Mindjárt. Számolj el ötvenig, aztán mehet.

Egy, kettő, három... Lassan. Nagyon kellett figyelnem, hogy ne gyorsuljak fel a szívverésem ritmusára. Ugyanolyan rémült voltam, mint a déliek.

– Most!

Manó csörtetett le az lépcsőn. Mind kirohantunk az istállóhoz, ahol a szekér meg az állatok várakoztak, kirobogtunk az országútra, és vágóban indultunk dél felé. Igyekeztünk olyan látványt nyújtani, mint nyolc ijedt fickó, akiket kis híján sikerült meglepni. Mögöttünk a Sánta csapata megtorpant egy pillanatra, gyorsan megvitatták a teendőket, aztán utánunk vetették magukat. Feltűnt, hogy a Sánta az élen diktálta az iramot. Helyes! Ezek szerint az emberei nem túl boldogok, hogy a régi cimborákra kell támadniuk.

Én alkottam a hátvédet, Manó és Félszemű előttem mentek a szekérral. Félszemű hajtott, Manó közvetlenül a bak mellett vágatott.

Most értük el azt az emelkedő kanyart, amelyik a fogadótól délre emelkedő ligetes dombra vezetett. A fogadós azt mondta, az út onnantól mérföldeken át az erdőben folytatódik. Ő már fent várt minket Némával és Bikacsökkel, meg azokkal a nemlétező testvérekkel, akiknek a szerepét pillanatnyilag a négy utazó alakította.

– Most! – kiáltotta hátra valaki. Egy vörös rongydarab repült el mellettünk. Félszemű felállt a bakon, és igyekezett a keréknyomban tartani a szekeret, miközben az ülés széléhez araszolt. Manó olyan közel ugratott, hogy a

combja szinte már a kocsideszkrét súrolta. Félszemű ugrott. Egy pillanatig azt hittem, nem sikerül neki. Manó lova megijedt a nyikorogva tiltakozó járműtől, és odébb szökött. Félszemű kétségbeesetten kapaszkodott a vágató jószágba, a lába porfelhőt vert fel, ahogy a földön vonszolódott. Aztán nagy nehezen sikerült feltornáznia magát a nyeregbe, keresztbe feküdt a barátja mögött. Visszanézett rám, és még ahhoz is volt pofája, hogy szélesen elvigyorodjon.

Ott egye meg a fene, visszavigyorogtam rá.

A szekér nekirohant az odakészített fatörzsnek, a levegőbe emelkedett, és megpördült. A lovak nyerítve rángatták az istrángot, de nem bírták eltépni. Állat és szekér összegabalyodva gurult le a domboldalon, nekicsapódtak a fáknak. A lovak nyihogtak fájdalmukban és félelmükben, miközben a jármű szilánkokra tört. Azok, akik felborították, tüstént köddé váltak.

Előreugrattam, elvágattam Szurkapiszka, Manó és Félszemű mellett, ráüvöltöttem az utazókra, és integettem nekik, hogy ne álljanak meg, sarkantyúzzák a lovaikat, és tűnjenek el innen, amilyen gyorsan csak tudnak.

Negyed mérfölddel később lefordultam egy mellékösvényre, amit a dagadt fogadós mutatott nekünk, és benyomultunk a fák közé, olyan mélyen, hogy az útról semmiképpen se lehessen látni minket. Csak annyi időre álltunk meg, hogy Félszemű felülhessen a nyeregben. Aztán újra vágára sarkantyúztuk a lovakat, a fogadó irányába.

Feljebb a dombon a Sánta és csapata nagy dérrrel-dúrral megérkezett a szekér roncsaihoz meg a sebesülten

nyihogó lovak feküdtek.

Elkezdődött.

Üvöltések. Csatakiáltások. Haldoklók hörgése. Varázslatok sistergése és süvöltése. A szívem mélyén nem bíztam benne, hogy Némának bármi esélye is lehet, de ő jelentkezett erre a feladatra. A terv szerint a szekér eltereli a Sánta és csapata figyelmét, míg a többiek átcsoportosulnak, és minden irányból összpontosított támadást indítanak.

Az erdő szélére érve még mindig hallottuk a csatazajt, bár a távolság miatt már nem lehetett kivenni, hogy pontosan mi történik.

– Azért nagyon szarul nem állhatunk – kiáltottam. – Különben már vége lenne.

Persze messze nem voltam annyira derűlátó, mint amilyenek mutattam magam. Ha minden rendben ment volna, már nem hallanánk semmit. Ha minden rendben ment volna, akkor csak lecsapnak a Sántára, annyi pusztítást visznek végbe, amennyit csak bírnak, aztán eltűnnek az erdőben. A Fogadottnak már visszafelé kellett volna tartania a fogadóhoz, hogy a sebeit nyalogassa.

Kikötöttük a lovakat az istállóba, és a rejtekhelyekhez loholtunk.

– Ha Holló hidegre tette volna, amikor volt alkalma – morogtam az orrom alatt –, most nem lennénk ilyen slamasztikában.

Annak idején, mikor segítettem elkapni Sóhajt, nehogy át tudja állítani a lázadók pártjára a Sántát, Hollónak kiváló lehetősége nyílt rá, hogy egyszer s mindenkorra rendezze

problémáinkat a Fogadottal. Bár ő is éppúgy gyűlölte, mint bármelyikünk, nem bírta megtenni. Most mind az ő irgalmasságának a levét isszuk.

Szurkapiszka a disznóólban rejtőzött el, ő kezelte a sebtiben összetákoltt könnyű dárdavetőt, amit még az előző tervünkhöz építettünk. Félszemű egy varázslat segítségével disznóalakot öltött, és most ott rőfögött a többi között. Jobb szerettem volna, ha valami más tervet eszel ki, és kimarad ebből. Komoly kétségeim voltak, lesz-e egyáltalán alkalmunk bevetni a dárdavetőt.

Mi Manóval felrohantunk az emeletre, hogy onnan tartsuk szemmel az utat és a keleten húzódó dombhátat. A terv szerint Némának néhány perc után ki kellett volna törni, elindulni abban az irányban, amerre a déliek, aztán besurranni a fák közé, és visszavonulni a dombhát takarásába. De tudtuk, hogy nem hagyta el a csatateret, amikor kellett volna. Abban reménykedtem, hogy a Sánta néhány embere az utazók nyomába eredt. Nekik persze nem szóltam erről az eshetőségről. Ha van eszük, nem törődnek az eligazításaimmal, csak inálnak, ahogy bírnak.

– Hé! – bökött meg Manó. – Ott van Néma. Sikerült neki! Egymás után bukkantak fel a fejek a dombháton, de túl rövid időre, semhogy kivehessem, kik azok.

– Csak három – morogtam. Ezek szerint négyen ott maradtak. – A kurva életbe!

– De a terv bevált – jegyezte meg Manó. – Különben nem lennének odafent.

Nem éreztem úgy, hogy ez bármit is igazolna. Mindezidáig nem sok alkalmam volt parancsnoki tapasztalatokat

gyűjteni, így azt sem tanultam még meg, hogyan lehet elviselni azt a kínzó érzést, hogy emberek haltak meg, mert az utasításaimat próbálták végrehajtani.

– Ott jönnek! – szólalt meg Manó.

Lovasok tűntek fel a Göröngyös úton. A lemenő nap fényében hosszú árnyékok suhantak előttük a porban.

– Úgy látom, hatan vannak – súgtam. – Nem. Heten. Ezek szerint egy se indult a déliek üldözésére.

– Elég viharvertnek tűnnek.

– A meglepetés ereje. A Sánta köztük van? Ki tudod venni innen?

– Nem. Az ott... Az ott Asa. A fenébe! A harmadik lovon a jó öreg Shed ül. És ott, az utolsó előtti, az a fogadós.

A mérleg most visszabillent egy kicsit a mi javunkra. Az ellenséges haderő felét sikerült kiiktatni. Az első összecsapásban hétből két embert vesztettem.

– Mit csináljunk, ha a Sánta nincs velük? – vetette fel Manó.

– Ami jön.

Néma időközben eltűnt a dombhát szélén.

– Ott van, Vészmadár! A fogadós előtt! Mintha elájult volna. Ez túl szép volt, hogy igaz legyen. Mégis, a tartásából csakugyan úgy rémlett, hogy a Fogadottunk nincs az eszméletén.

– Menjünk le!

A deszkafal egyik hasítékán át figyeltem, ahogy az udvarra érnek. Asa volt köztük az egyetlen, akin nem látszottak sérülések. A kezét a nyeregkárához kötözték, a lábait a kengyelhez. Az egyik sebesült lekászálódott a lováról, és kioldozta Asát, aztán kést szegezett a torkának, és

ráripakodott, hogy segítsen a többieknek. A kis csapat elég megtépázott benyomást keltett. Shed olyan rossz bőrben volt, hogy minden emberi számítás szerint már nem is lehetett volna életben. A dagadt fogadós egy kicsit jobban festett, de őt is jócskán összeverték.

A zsoldosok utasították Asát és a fogadóst, hogy emeljék le a lováról a Sántát. Amikor megláttam, kis híján felkiáltottam. A Fogadott jobb karja csaknem tőből hiányzott, és ezen kívül is volt néhány súlyos sérülése. Ez persze nem jelentett semmit. Tudtam, hogy ha elegendő ideig pihenhet, teljesen fel fog épülni. Szívós népség a fajtája.

Asa és a fogadós az ajtó felé vették az irányt. A Sánta úgy lógott a kezükben, mint egy szakadozott rongycsomó. Az, aki a patkányképűt tartotta sakkban, belökte az ajtót.

A Fogadott azonnal magához tért.

– Ne! – nyögte. – Csapda!

Kísérői a földre dobták. Asa lehunyt szemmel imádkozva, lábujjhegyen igyekezett elosonni. A fogadós hangosat füttyentett, mire a kutyák kiözönlöttek az ólból.

Manó és Félszemű eltűnt. Kiugrottam az udvarra, és a Sánta felé rohantam, aki épp feltápáskodni készült.

A kardom a vállába mart, pont a csonkja fölött. A megmaradt ökle felemelkedett, és szinte gyengéden meglegyintette a gyomrom tájékát.

A levegő egy szuszra kiszaladt belőlem. Kis híján elájultam. Térdre zuhantam, és úgy okádtam, ahogy még soha, azt hittem, a beleim is kifordulnak a számon. Csak halványan észleltem, mi történik körülöttem.

A kutyák nekiugrottak a Sánta embereinek, és vadul marcangolták őket. Többen közülük a Fogadottra vetették magukat, aki az öklével védekezett. Minden csapásával leterített egy állatot.

Ekkor Manó és Fél szemű rohant ki az épületből, egyenesen a Sánta felé, megszórták minden istenverte varázslattal, amit csak ismertek. A Fogadott úgy söpörte le magáról a mágiájukat, mint az esővizet, leütötte Fél szeműt, és Manó felé fordult.

A békaképű vajákos sarkon fordult, és menekült. A Sánta döngő léptekkel indult utána, megmaradt kezével varázslatot idézett. A hátán még mindig ott lógott két szelindek, láthatóan semmi nem vehette rá őket, hogy elérjék.

Manó a disznóól felé iszkolt, de mielőtt elérte volna, elhasalt, és tehetetlenül vonaglott a sárban. A Sánta máris ott termett, felemelte az öklét, hogy végső csapást mérjen rá.

Szurkapiszka dárdája úgy szaladt keresztül a szegycsontján, mint kés a vajon, a hegye három láb hosszan állt ki a hátából. A Sánta megingott, megragadta a szárát, és látszott, hogy minden erejét arra összpontosítja. Manó odébb hengeredett, miközben az ólban Szurkapiszka felcsévélte a ideget, és újabb lövedéket helyezett a horonyba.

A hosszú dárda ezúttal mindenestül átrobbant a Sánta testén, és a földre döntötte. A kutyák azonnal a toroka felé kaptak.

Végre újra levegőhöz jutottam. A kardom után

tapogatóztam. Távolról halk nyöszörgésre lettem figyelmes. A fogadótól kétszáz lépésre futó árok felől jött, egy szederbokorból. A tüskés ágak előtt egy magányos kutya járkált föl-alá, és időnként morogva megpróbált áttörni. Asa. Persze most is megtalálta az egyetlen szóba jöhető fedezéket.

Nagy nehezen talpra kecmeregtem. A dagadt fogadós Félszeműt segítette talpra, majd felkapott egy elejtett fegyvert. Hármásban közelítettük meg a Sántát. Kissé oldalra csavarodva feküdt a sárban, a maszkja félrecsúszott, fölfedve szétroncsolt arcát, amit eddig jótékonyan eltakart. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy ez történt. Vele! Erőtlen mozdulattal a kutyák felé nyúlt.

– Semmi értelme nem volt idejőnnöd – mondtam neki. – Azok a papírok már hónapok óta nincsenek itt.

– Ezt a bátyámért kapod! – vicsorogta a fogadós, és lesújtott, de olyan randán összeverték, hogy alig volt erő a csapásban.

A Sánta megpróbált visszaütni, de mozdulni sem bírt. Most értette meg, hogy meg fog halni. Most, miután túlélte annyi évszázadot, a Fehér Rózsát és az Úrnő haragját, amikor elárulta őt a Fellegek Erdejében.

A szeme fennakadt, elhomályosult. Rájöttem, hogy anyucit hívja, tőle próbál segítséget kérni.

– Azonnal ki kell nyírni! – kiáltottam. – Kapcsolatba akar lépni az Úrnővel.

Szúrtuk, vágtuk, szecskáztuk. A kutyák tépték és marcangolták. Csak nem akart kinyiffanni. Még akkor is maradt benne egy kis élet, amikor mi a végsőkig kimerülve

leeresztettük fegyvereinket.

– Gyerünk, húzzuk ki a ház elé! – nyögtem.

Alig bírtuk elvonszolni odáig. A kapu előtt sorban feküdtek az elesettek. Ott volt Shed, és akik valaha testvéreink voltak a Fekete Seregben. A nap lassan lebukott a láthatár mögé. Fölnéztem, és Némát láttam közeledni, mögötte jött Csa hos és Milán. Tompa örömet éreztem, amiért legalább ők túléltek ezt a mai estét. Mindig is jóbarátok voltak, mióta csak az eszemet tudom. Nem tudtam volna elképzelni, mit csináltak volna, ha egyikük otthagyja a fogát.

– Bikacsöknek vége, mi?

A fogadós felelt.

– Aha. Látnod kellett volna őket. Űt, meg ezt a Shedet. Kiugrottak az útra, mint a hagymázások. Lerángatták ezt a bűbájost a lovárul, aztán a Bikacsök lecsapta néki a karját. De csak míg odaértek, négy embert levágtak.

– Mi lett Bikacsökkel?

– Valaki kettéhasította a fejit. Mint egy érött dinnyét.

– És Nagyágyú?

– Agyontaposták a lovak. De ű is kitett magáér', amíg tudott.

Letérdeltem Shed mellé. Félszemű is odajött.

– Hogy kaptak el? – kérdeztem.

– Túl kövér vagyok, nem bírtam az iramot. – Halvány mosolyra húzódott a szája. – Nem voltam én soha katonának való.

Elmosolyodtam.

– Mi a véleményed, Félszemű? – Egy pillantás elég volt, hogy lássam, itt én már nem tehetek semmit.

Félszemű szótlanul megrázta a fejét. Manó lépett hozzánk.

– Két fickó még szuszog, Vészmadár. Mihez kezdjünk velük?

– Vigyétek be őket! Majd később megpróbálom összefoltozni a seggüket. – Mégiscsak a testvéreink voltak. Attól, hogy a Fogadottak beetették és ellenünk fordították őket, még ugyanúgy kijárt nekik a segítség.

Néma tűnt fel mellettem, magas, fekete árny az alkonyi félhomályban.

Ez a Kapitányhoz méltó döntés volt, olvastam le a sötétben táncoló ujjairól.

– Aha. – Ismét Shedhez fordultam. Sokkal jobban megrendített a látványa, mint ahogy megengedhettem volna magamnak.

Egy férfi feküdt előttem. Mélyebbre süllyedt, mint bárki más, akit valaha ismertem. De nem adta fel, harcolt és küzdött, míg végül újra tiszteletet vívott ki magának. Sokkal jobb ember volt, mint én, hiszen talált magának egy erkölcsi talapzatot, amire végül sikerült is felverekednie magát, még ha ezért az életét is kellett feláldoznia. Talán ha nem is teljesen, de végül törlesztette az adósságait.

De különbet is tett, nemcsak az életét dobta oda egy ügyért, ami talán nem is volt az övé. Valami őrangyalfélévé vált a szememben, példaképpé az eljövendő időkre. Hányattatott életének utolsó napjaiban igazán magasra állította előttem a mércét.

Mielőtt elhagyta volna a lélek, még egyszer kinyitotta a szemét. Mosolygott.

– Megcsináltuk? – kérdezte.

– Megcsináltuk, Shed. És neked meg Bikacsöknek köszönhetjük.

– Akkor jó. – Lehunyta a szemét, de az arcáról nem tűnt el a mosoly.

Csahos csörtetett oda.

– Hé, Vészmadár! Mit csináljunk ezzel a nyamvadék Asával? A patkányképű még mindig a szedresben kuporgott, és segítségért kiabált. Az összes kutya körülötte ólálkodott.

– Vágjatok bele pár dárdát! – morogta Félszemű.

– Ne! – suttogta akadozó lélegzettel Shed. – Hagyjátok! A barátom volt... Megpróbált csatlakozni hozzánk, de elkapták... Engedjétek el! Kérlek!

– Úgy lesz, Shed. Csahos! Szedjétek ki onnan a kis szarost, aztán eresszétek szélnek.

– Hogy micsoda?

– Hallottad. – Visszanéztem a haldokló fogadósra. – Jó lesz így, Shed?

Nem válaszolt. Már nem tudott. Ám az a mosoly már soha többé nem hagyta el az arcát. Felálltam.

– Legalább egyvalaki úgy halt meg, ahogy szerette volna – mondtam. – Milán! Hozz egy francos ásót!

– Ugyan már, Vészmadár...!

– Hozz egy kibaszott ásót, és temesd el! Néma, Félszemű, Manó! Befelé! Meg kell beszélünk a továbbiakat.

Lassan a nappal utolsó fénye is elillant, de a Hadnagy becslése szerint még volt néhány óránk az Úrnő érkezéséig.

Muszáj kicsit pihennünk – nyöszörögte Fél szemű.

– Többet nem pihenhetünk, míg fel nem dobjuk a talpunkat – feleltem. – Most már a másik oldalon állunk, Fél szemű.

Megtettük, amibe a felkelők bicskája beletört. Hazavágtuk a Sántát, az utolsót a régi Fogadottak közül. Az Úrnő rögtön a nyomunkba ered, mihelyt pontot tett a fekete kastélyok ügyére. Nincs más választása. Ha nem csíp el minket elég hamar, ötmérföldes körzetben minden lázadó vérszemet kap, és azon kezd agyalni, mivel tudna ő is keresztbe tenni a vén ribancnak. Már csak két Fogadott maradt, és azok közül is a Sóhajtó az egyetlen, aki ér valamit.

– Aha. Értem már. Ábrándozol. Mindig is ez a bohó derűlátás volt a legnagyobb erényed, Vészmadár!

A nyakláncra pillantottam, amit Shed viselt. Úgy döntöttem, itt hagyom az Úrnőnek, de az ezüst még az életünket mentheti meg később, az előttünk álló hosszú úton. Összeszedtem a bátorságomat, és nekiláttam kifeszegeni a szemeket.

– Mi a rossebet művelsz?

– Itthagynom ezeket a Sántának. Megetetem vele. Remélem, kikel.

Manó idegesen felvihogott.

– Morbid, de találó.

– Gondoltam, ezzel kicsit helyrebillentjük az igazság mérlegét. Visszaadjuk a vén stricit a Dominátornak.

- És az Úrnő kénytelen lesz maga elpusztítani. Tetszik!
Morcosan ugyan, de még Fél szemű is egyetértett.
- Sejtettem, hogy így lesztek vele. Menjetek, nézzétek meg, mindenkit eltemettek-e már.
- De hát csak tíz perce jöttek vissza a hullákkal!
- Ez igaz. Akkor segítetek nekik! – Feltápáskodtam, és elindultam megnézni a pácienseimet. Nem tudtam, hogy akiket Csahos és Milán idevonszolt a harcmezőről, már ott is halottak voltak-e, vagy csak szállítás közben szállt el belőlük a lélek, mostanra mindenesetre semmi élet nem maradt bennük. Kérték, hogy nézzem meg Nagyágyút, de nem tettem érte semmit. Már jó ideje halott volt.
- A többi betegemről viszont úgy látszott, megmaradnak. Egyikük ahhoz is eléggé magához tért, hogy megrémüljön. Megveregettem a vállát, aztán kimentem.
- Mire kiértem, már Nagyágyút is elhantolták, ott pihent Shed és Bikacsök mellett. A Sánta embereinek nagy része is föld alá került már, kettő kivételével. Asa lélekszakadva ásta a gödröt, a többiek körülötte álltak, és nézték. Míg meg nem látták az arckifejezésemet.
- Mennyi jött össze? – kérdeztem a dagadt fogadóst. Őrá bízom, hogy megszabadítsa a hullákat az értéktárgyaiktól.
- Nem sok – felelte, és elém tartott egy kalapot, tele mindenféle kacattal.
- Vegyél belőle annyit, amennyiből helyrehozhatod a károkat.
- Néketök nagyobb szükségötök van rá, mint énnéköm.
- Elvesztetted a szekeredet, a lovidat, a kutyákról már nem is szólva. Vedd ki, amire szükséged van. Én bármikor

kirabolhatok valakit, akinek nem tetszik a képe. – Senki sem tudott róla, hogy eltettem Shed erszényét. Meglepően nehéznek bizonyult. Ez a pénz lesz a titkos vésztartalékunk. – Válassz ki pár lovat is!

Megrázta a fejét.

– Éngömet ugyan nem kapnak el más barmával az istállómban, ha majd elül a por, osztán a herceg nekiáll bűnbakokat kutatni. – Kivett pár ezüsttallért a kalapból. – Így. Most már megkaptam, ami ölég.

– Te tudod. De jobb, ha egy ideig elrejtőztök az erdőben. Az Úrnő errefelé tart, és ő még a Sántánál is rosszabb.

– Úgy lészön.

– Csahos! Ha nem vagy hajlandó ásni, eredj és szerszámold fel a lovakat! Most azonnal!

Magamhoz intettem Némát. Ketten megragadtuk a Sántát, elvonszoltuk egy magányosan álló fáig. Néma kötelet vetett az egyik kinyúló ágra, míg én lenyomkodtam a kígyó szemeit a Fogadott torkán. Meghurkoltuk a kötelet, és fölhúztuk a hullát a fára. A csípős éjjeli szellő lassan körbe-körbe forgatta. Összedörzsöltem a kezeimet, és hosszasan élveztem a látványt.

– Eltartott egy ideig, öregfiú, de végül téged is utolért a végzet. Tíz éve szerettem volna így látni. Mindig ő volt a legkegyetlenebb a Fogadottak közül.

Asa lépett oda hozzánk.

– Mindenkit eltemettünk, Vészmadár.

– Helyes. Kösz a segítséget. – Az istálló felé pillantottam.

– Nem mehetnék veletek, fiúk?

Kitört belőlem a nevetés.

– Ugyan már, Vészmadár... Kérlek! Képesek lennétek itt hagyni, ahol...

– Engem ugyan nem érdekel az se, ha velünk jössz. De ne várd tőlünk, hogy pátyolgassunk. És legfőképp ne próbálkozz a mocskos kis trükkjeiddel! Hamarabb átvágom a torkodat, mint hogy végiggondolhatnád, hogy mit rontottál el.

– Köszönöm, Vészmadár... – Előrerohant, és kapkodva nekilátott felnyergelni egy lovat. Fél szemű rám nézett, és lassan csóválta a fejét.

– Lóra, emberek! Menjünk, keressük meg Hollót!

* * *

Akármennyire siettünk, legfeljebb húsz mérföldre járhattunk a fogadótól, amikor valami fejbe csapott, akár egy pöröly. Aranyszínű ragyogás tűnt fel előttem. Izzott a dühtől.

– Ezúttal vége a türelmemnek, krónikás.

– Az enyémnek már régen vége.

– Megfizetsz ezért a gyilkosságért!

– Állok elébe. Ez volt az első tisztességes dolog, amit azóta csináltam, hogy átkeltem a Kínok Tengerén. Menj, keresd inkább a fekete kastély magvait! Nekem meg hagyj békét. Kvittek vagyunk.

– Ó, nem! Hallani fogsz még rólam. Csak várd ki, míg elzárom a férjem előtt az összes kaput!

– Ne feszítsd túl a húrt, boszorkány! Most még kedvem van lelépni. De ha nem szállsz le rólam, megtanulok telled Kurréül.

Ez övön aluli ütés volt. Folytattam.

– Kérdezd csak meg a Sóhajtót, mit vesztett el a Fellegek Erdejében, amit itt, Perjésben próbált meg újra begyűjteni! Aztán gondold végig, hogy ha ez a valami véletlenül a jó öreg Vészmadárhoz kerül, mi mindenre tudja felhasználni, ha kihozzák a sodrából.

Ahogy a ragyogás eloszlott, megint rám tört a szédülés. Körülnéztem, és láttam, hogy a társaim ferde pillantásokkal méregetnek.

– Csak elbúcsúztam a csajomtól – mondtam vigyorogva.

* * *

Göröngyösben elvesztettük Asát. Megálltunk egy napra pihenni, hogy felkészüljünk a további útra, és mikor érkezett az indulás ideje, a patkányképűt sehol sem találtuk. Nem is igazán kerestük. Tiszteletben tartottam Shed utolsó kívánságát, és hagytam, hadd menjen, még szerencsét is kívántam neki a távolból. Ismerve az eddigi életét, úgy éreztem, szüksége lesz rá.

* * *

Mondhattam neki bármit a legutolsó alkalommal, nem sokáig kellett nélkülöznom az Úrnővel folytatott beszélgetéseket. Három hónappal a Sánta halála után, épp amikor megálltunk pihenni, mielőtt átkeltünk volna az utolsó bérceken Kürtő előtt, az arany izzás újra megjelent előttem. Az Úrnő ezúttal nem látszott annyira feldúltnak, sőt – mintha megint azt a régi, kíváncsi elismerést fedeztem volna fel a tekintetében.

– Üdvözöllek, krónikás. Úgy gondoltam, talán szeretnéd tudni, ha másért nem, hát hogy följegyezd az Évkönyvekbe: a fekete kastélyok fenyegetése elmúlt. Minden magot

megtaláltunk és elpusztítottunk. – Újra az a furcsa csillanás a szemében. – A férjemnek többé nincs esélye kitörni a sírjából, hacsak valaki ki nem ássa onnan. Tökéletesen elszigeteltük, semmilyen formában nem tud kapcsolatba lépni a híveivel. A Sírmezőt állandó helyőrség védi, egy egész hadsereg.

Erre nem volt mit mondani. Pontosan az történt, amire számítottam és amiben reménykedtem, hiszen tudtam: kettejük közül még mindig ő a kevésbé gonosz. Továbbra is hittem benne, hogy valahol a lelke mélyén sikerült megőriznie azt a kicsiny szikrát, ami ilyen hosszú időn át sem adta meg magát a sötétségnek. Sokszor voltam tanúja, hogy megfékezte az indulatait, amikor ugyanilyen erővel át is adhatta volna magát a kegyetlen ösztönöknek. Talán, ha nem érzi magát fenyegetve, a fény – és nem az árnyék – felé halad tovább.

– Elbeszélgettem a Sóhajtóval. Megfürkésztem a Szemmel. Maradj ki ebből, Vészmadár!

Soha ezelőtt nem hívott még a nevemen. Felültem, hogy jobban odafigyeljek. Szavai most hideg határozottsággal csengtek.

– Maradjak ki?

– Tartsd távol magad azoktól a papiroktól! És a lánytól!

– Lánytól? Miféle lánytól?

– Ne add nekem az ártatlant. Mindent tudok. Sokkal több nyomot hagytatok magatok után, mint hittétek. És még a holtak is válaszolhatnak a kérdésekre, ha az ember ért hozzá, hogyan tegye fel őket. Akiket a Seregből még ott találtam, amikor visszatértem Fenyvesbe, elmondták

nekem az egész történetet, elejétől végéig. Ha békében akarod leélni az életedet, öld meg őt! Ha nem, majd megölöm én. Őt és mindenki mást, akit a közelében találok.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

A szemeiben újra feltűnt az elismerés, de ez most más volt. Kegyetlen, szinte vészjósló.

– Te csak írd az Évkönyveket, krónikás! Majd jelentkezem. Ne félj, tőlem időben megtudsz mindent a birodalom ügyeiről.

– Miért? – kérdeztem teljesen összezavarodva.

– Mert szórakoztat. Viseld jól magad! – Azzal eltűnt.

* * *

Megérkeztünk Kürtőbe. Fáradt, szinte élőhalott népek lakták. Megtaláltuk a Hadnagyot, és – na kit? – Kedvest, aki újra a Sereggel élt. A csapat egy helyi kereskedőház magánrendőrségeként talált magának munkát. Amint csatlakoztunk, a mi nevünk is felkerült a fizetési listára. Hollóval már nem találkozhattunk. A legegyszerűbb módot választotta, hogy ne kelljen se összezördülnie, se kibékülnie régi bajtársaival.

A sors egy akasztófahumorral megáldott, szeszélyes szajha. Mindazok után, amin keresztülment, amit megtett, amit túlélte, azon a reggelen, amikor a Hadnagy hajója kikötött, Holló megcsúszott a nedves márványon egy közfürdőben, betörte a fejét, a vízbe zuhant, és megfulladt. Egyszerűen nem hittem el. Ezt nem voltam hajlandó bevenni, azok után, amit fent északon végigcsinált velünk. Kerestem, kutattam, kivallattam mindenkit. Semmi.

Sokakkal beszéltem, akik a saját szemükkel látták a balesetet és a holttestet. A legszavahihetőbb szemtanú mind közül maga Kedves volt, akinek semmi kétsége nem volt róla, mit látott. Végül én is kénytelen voltam belenyugodni. Ezúttal senki sem osztotta a kételyeimet.

A Hadnagy maga is azt állította, hogy látta még az érkezésük reggelén, és felismerte az arcát holtában, mielőtt felcsaptak volna körülötte a halotti máglya lángjai. A temetésen futott össze Kedvessel is, és nyomban visszavette a Fekete Sereg védőszárnyai alá.

Mit mondhattam volna? Ha Kedves is elhiszi, akkor biztos ez az igazság. Holló neki sohasem hazudott volna.

Tizenkilenc nappal a mi érkezésünk után újabb jövevények futottak be Kürtőbe, ami megmagyarázta az Úrnő ködös utalását, hogy kiket hallgatott ki Fenyvesbe visszatérve.

Elmo lovagolt be a városba hetven emberrel; sokan közülük régi bajtársak voltak, már akkor is a Seregben szolgáltak, mielőtt átkeltünk a Kínok Tengerén. Akkor szöktette ki őket Fenyvesből, mikor senki sem maradt a városban a Zarándokon kívül, őt meg annyira összezavarták az egymásnak ellentmondó parancsok, hogy elküldte a csapatot kideríteni, mégis mi folyik valójában Perjésben. A jó öreg Elmo meg azzal a lendülettel utánunk jött.

Így esett, hogy a Fekete Sereg két év alatt szélében átkelt az egész világon, hiszen utunk legkeletibb és legnyugatibb pontja között majdnem kétezer mérföld a távolság, útközben kis híján teljesen megsemmisült, de mégis új életre kelt, új célokat talált, új értelmet a fennmaradásra. Immáron a Fehér Rózsa bajnokai voltunk, tépett és

mocskos porszem ahhoz a hatalmas sereghez képest, amely a legendák szerint megdönti majd az Úrnő hatalmát. Én a magam részéről egy szavát se vettem be ennek a hülyeségnek. De hát Holló már mindent elmondott Kedvesnek, és ő úgy tűnt, készen áll betölteni a feladatát. Akkor pedig mi is megpróbálhatjuk.

Erre ürítettem poharamat a hajónk legnagyobb kabinjában. Elmo, Néma, Félszemű, Manó, a Hadnagy és Kedves követte a példámat. Odafönt a legénység horgonyfelvonásra készült. Elmo magával hozta a Sereg kincsesládáját, úgyhogy már nem volt szükségünk se a munkára, se újabb megbízókra. Ismét tósztra emeltem a kupám.

– A huszonkilenc évre!

Huszonkilenc év. A jövendölések szerint ennyi idő múlva tér vissza a Nagy Üstökös, ekkor emelkedik fel újra a Fehér Rózsa csillaga.

– A huszonkilenc évre! – jött a dörgő visszhangja a többiektől. A szemem sarkából mintha aranyszínű ragyogásra lettem volna figyelmes.

Vége a második krónikának

Tartalom

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)

- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)